

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

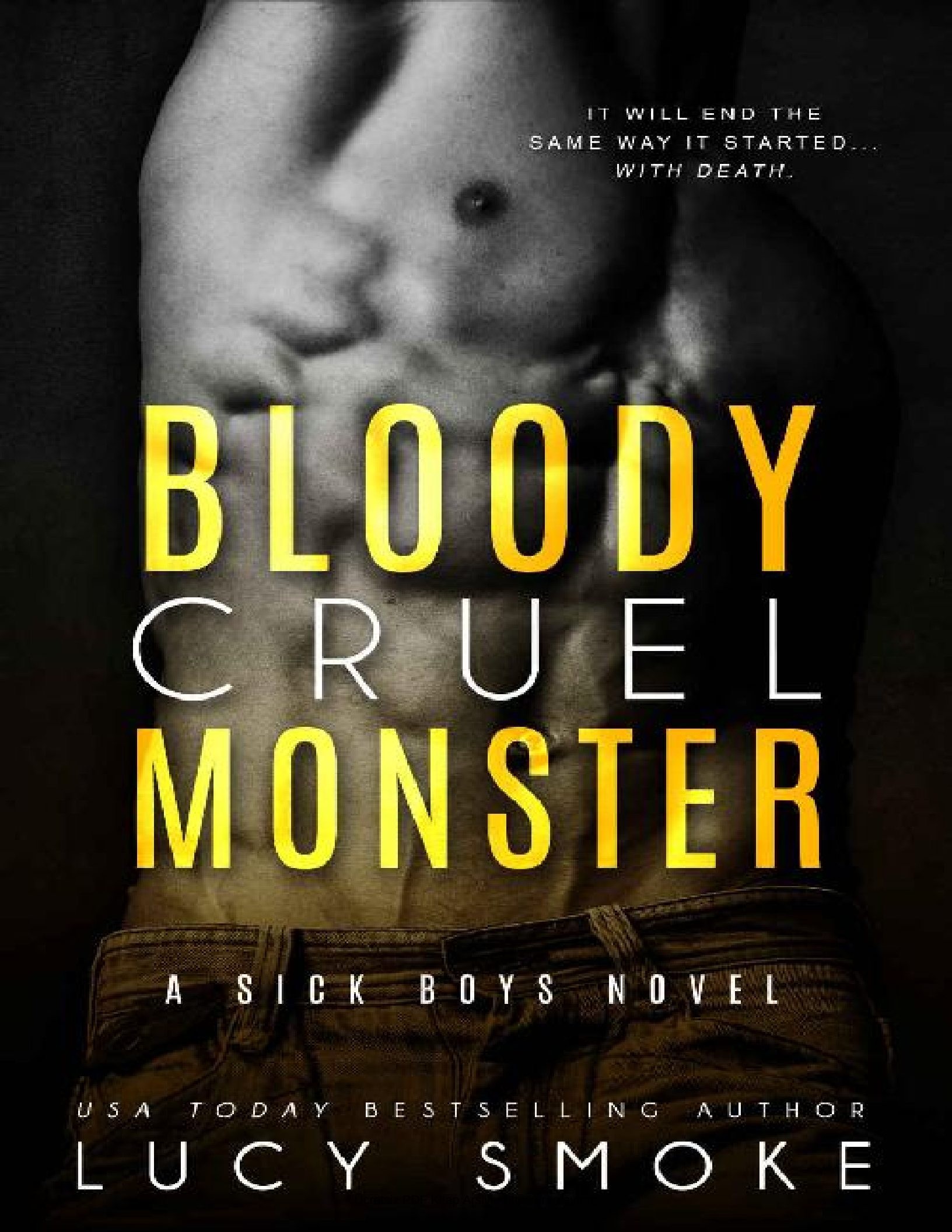
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IT WILL END THE
SAME WAY IT STARTED...
WITH DEATH.

BLOODY CRUEL MONSTER

A SICK BOYS NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY SMOKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KANLI ZALIM CANAVAR

HASTA ÇOCUKLAR ROMANI

LUCY SMOKE

Copyright © 2022 by Lucy Smoke LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya elektronik ya da mekanik yollarla çoğaltılamaz.

Black Widow Designs'dan Dee Garcia'nın orijinal
çizimleri Temptation Creations'dan Quirah Casey'nin
gizli çizimleri Kristen Breanne ve Heather Long'un
editörlüğü Jean Bachen'ın redaksiyonu

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Teşekkür

Önsöz

1. Yonca
2. Yonca
3. Braxton
4. Braxton
5. Yonca
6. Yonca
7. Yonca
8. Braxton
9. Yonca
10. Yonca
11. Braxton
12. Braxton
13. Yonca
14. Braxton
15. Yonca
16. Yonca
17. Braxton
18. Yonca
19. Braxton
20. Yonca
21. Braxton
22. Yonca
23. Braxton
24. Braxton
25. Yonca
26. Yonca
27. Yonca
28. Braxton
29. Yonca
30. Braxton
31. Yonca

32. [Braxton](#)
33. [Yonca](#)
34. [Braxton](#)
35. [Yonca](#)
36. [Braxton](#)
37. [Yonca](#)
38. [Braxton](#)
39. [Yonca](#)
40. [Braxton](#)
41. [Braxton](#)
42. [Yonca](#)
43. [Braxton](#)
44. [Yonca](#)
45. [Yonca](#)
46. [Braxton](#)
47. [Yonca](#)
48. [Yonca](#)
49. [Yonca](#)

[Sonsöz](#)

[Okuduğunuz için
teşekkürler! Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Lucy Smoke/Lucinda Dark'ın da yazarı](#)

"Canavarlar asla yatağımın
altında değildi.
Çünkü canavarlar
kafamın içindeydi.

Canavarlardan korkmuyorum,
Gördüğüm hiçbir canavar için.
Çünkü bunca zaman
canavar ben oldum."

- Nikita Gill

YAZARIN NOTU

Demek daha fazla karanlık için geri döndün? Cezalandırılmak için obur olduğunuzu kim tahmin edebilirdi ki? Tamamen öyle olduğunu söylemiyorum ama... Bu kitabı ben yazdım, değil mi?

Her neyse, Eastpoint'e tekrar hoş geldiniz! Oturun ve ne isterseniz bir bardak alın - tavsiyem mi? Sert bir şey olsun çünkü bu kanlı hikaye bitmeden önce Sick Boys dünyasında açmamız gereken daha çok şey var.

Bu noktada size söylememe gerek olmadığından eminim, ancak her ihtimale karşı, lütfen tetikleyici uyarılara dikkat etmeyi unutmayın. Bu seferki çok fena olacak.

Tetikleyici Uyarılar: *Bu kitap adam kaçırma, gizli topluluklar, şüpheli rıza, seks, kan, şiddet, ölüm, cinayet, keder, sevilen birinin kaybı, zehirli davranışlar vb. içermektedir. Bunlardan herhangi biri sizin için tetikleyici ise, lütfen bunu aklınızda bulundurun ve riski size ait olmak üzere okuyun.*

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz destek ekibime sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Reklamcım, yazar arkadaşlarım, editörlerim Heather ve Kristen, düzeltmenim Jean ve son beş yılda beni destekleyen diğer herkes.

Bu kitap yayınlanmış 38. kitabım ve bunu kariyerim olarak adlandırabildiğim için gerçekten çok onurlu ve minnettarım. En çılgın hayallerimde bile, bugün bulunduğum yerde olacağımı asla hayal edemezdim ve bunu bu insan grubu olmadan yapamazdım. Arkadaşlarım ve okuyucularımdan aldığım destek olmasaydı, hayatın bu kadar mutlu olabileceğini asla hayal edemezdim.

Evet, inişler ve çıkışlar var ve her zaman, her günün her saniyesinde %100 minnettarlık ve sevgi dolu değilim. Ancak arkama yaslanıp bu yaşımda (siz meraklılar için 27) başardıklarımı gördüğüm pek çok anda, geriye dönüp bakmaktan ve benden önce gelen her şeyi hayranlıkla görmekten kendimi alamıyorum. Bu seriye devam edeceğim için çok heyecanlıyım ve umarım hepiniz resmi Sick Boys serisinin son bölümünü seversiniz.

Lütfen hayallerinizden asla vazgeçmeyin. Ben vazgeçmediğim için çok minnettarım. Şansımı denediğim için çok minnettarım. Şu anda bile beni seven ve destekleyen herkese minnettarım. Kalbimin derinliklerinden, hayatı yaşamaya değer kılıyorsunuz.

Sevgilerimle,
Lucy

PROLOGUE

CLOVER

Ölümün yüzüne bakmanın daha korkutucu olacağını düşünmüştüm. Ya da en azından... daha komik.

Ölmenin en aptalca yollarını gösteren filmler ya da televizyon dizileri gibi. Neden hep onlardan biri olacağımı düşündüğümü söyleyemem. Belki de olmayacağım çünkü bu pek de komik değil. Tabii ki korkutucu da değil.

Braxton yüzünden mi? Beni o kadar çok mu mahvetti ki yüzüme silah dayanmış bir şekilde ölmek o kadar da rahatsız edici gelmiyor?

Sanırım *bu* kendi içinde biraz komik, ama daha çok - eğer bunu yaşarsam, muhtemelen terapiye ihtiyacım olacak gibi bir şey. Kahretsin, *eğer* bunu atlatırsam, terapiye ihtiyacım *olacak*. Bu son birkaç ay zihnim için cehennem gibiydi. her şey ortadan kaybolursa ve Mama Luda'nın Port Charlotte sahilindeki karavanına geri dönsem bile, kendimi *Alacakaranlık Kuşağı'nın bir bölümündeymişim* gibi hissederdim.

Gerçek şu ki, bunların hiçbirinin başıma gerekiyordu.

Benim gibi bir kızın Braxton Smalls gibi bir çocukla tanışmaması gerekiyordu. Onun gibi bir psikopata aşık olmamalıydım. Kendim de öyle olmamalıydım.

Ancak şu anda, dünya yavaşlayıp yüzüme doğrultulmuş silahın tek bir noktasına doğru daralırken - beynimi patlatıp bu odanın çirkin yeşil halısına sıçratmak niyetiyle - düşünebildiğim tek bir şey var.

Belki de canavarlar biziz. Belki de başkalarının hikayelerindeki kötü adamlarız.

Elbette, başımıza kötü şeyler gelmesini asla istemedik, ancak bunlara verdiğimiz tepki pek de normal değil, mi? Yardım istemek hiç gelmedi. Polisi aramak ya da daha büyük, daha önemli birine gidip beni kurtarmasını istemek.

Hayır. İlk günden beri, eğer ben kendimi kurtarmazsam kimsenin kurtaramayacağını düşünmüştüm. Bu Ace'den önceydi. Braxton'dan önce. Geçmiş ve geleceği olmayan bir hiçken. Onun dışında yanımda hiçbir şey ve hiç kimse yokken-Evgenia.

Eskiden Evgenia ve benim iki ayrı varlık olduğumuzu düşünürdüm. Her ikimiz de aynı bedende olduğumuz için birbirimize benziyorduk ama şimdi... şimdi gerçeği biliyorum. O ve ben aynıyız. Daha önce öğrenme fırsatı bulamadığım pek çok şeyi artık biliyorum. *Onu* tanıdığım kadar onu, kendimi de tanıyorum.

Beni mahvedecek kişinin Braxton olacağını düşünmüştüm. Kalbimi kırdı. Güvenimi kırdı. Bundan geri dönüş olmadığını düşündüm. Bazı insanlar başkalarının değişebileceğini düşünür ama ben bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorum.

İnsanlar değişmez. Büyüyebilirler. Öğrenebilirler. Dışarıdan farklı görünebilirler, ancak günün sonunda hala aynı kişidirler. Her zaman sahip oldukları aynı zihin ve yeteneklere sahip aynı ruh.

En karanlık anlarımız asla geceleri gelmez. Yağmur fırtınalarının ve dış zorlukların ortasında gelmezler. En karanlık anlarımız en sessiz anlarımızdır. Dünyadaki her şeyin huzurlu hissedilebildiği anlardır. Güneş sıcak, gökyüzü parlak olabilir. Dünyada güzellik ve şanstın başka bir şey yokmuş gibi görünebilir.

En karanlık anlarımız nadiren hazır olmamızı bekler. Biz onları beklesek de beklemesek de gelirler, ansızın ortaya çıkan, kapıyı tekmeleyen ve gittikleri yerde tahribata yol açan, istenmeyen, çoğu zaman şiddetli bir müdavimdirler. Bazen testlerinde başarısız olurlar. Bazen de kendi gücümüzle değil, başkalarının gücü sayesinde hayatta kalırız.

Brax bana bunu gösterdi. Ruhunu açtı ve en derin, en aşınmış yerlerini görmeme izin verdi.

Ve onu hala seviyorum, farkındayım.

Bunu için ne zaman. Gerçek hayatım .

Gerçek şu ki, biz her zaman başkalarının kötü adamları ve canavarları olacağız -o ve ben- çünkü bu hikayeler değil. Diğer insanların aksine, Brax ve benim kusurlarımızı kabul etmekle ilgili bir sorunumuz yok. Biz

Birbirimize verdiğimiz tüm kanlı yaralara ışık tutmaktan çekinmeyin.

Biz kahraman değiliz. Bunu biliyoruz. Bunu kabul ediyoruz.

İnsanlar ölmüş kimin umurunda? Öldürmüş ve katletmiş olmamız kimin umurunda? Hepsini bencilce nedenlerle yaptık. Birbirimiz için. Kendi hayatta kalmamız için.

Hayır. Braxton Smalls beni mahvetmedi. Beni kırmadı. Beni özgür bıraktı.

Günün sonunda, kendimizden başka kimsenin kahramanı olmamıza gerek yok.

CLOVER

EVE DÖNMEYELİ GERÇEKTEN NE KADAR OLDU? SORU ŞU

Birkaç eyalet önce Camry'yi terk ettikten sonra geçtiğim eski Ford pikabın farlarının aydınlatması Mama Luda'nın paslanmış F250'sinin bagaj kapağını yıkarken aklımın ön saflarında. Hemen arkasına park ettim ve ışıkları kapattım.

Dünya karanlığa gömülüyor ve eski motorun gümbürtüsü tıkırtılar ve tangırtılar çıkararak sönüyor ve bataklık hayatının uğultusu kulaklarımı dolduruyor. Kurbağalar birbirlerine vıraklıyor. Cırcır böcekleri çığlık atıyor. Gürültülü. Şehirdeki araba ve insan seslerine hiç benzemiyor. Sabah trafiğinin erken saatlerinde öfkeli sürücülerin korna sesleri gitmiş, yerini doğaya bırakmış.

Anahtarları kontaktan çıkarma zahmetine girmeden kamyonetten iniyorum. Veda etmek için bile ne kadar kalacağıma dair hiçbir fikrim yok. Eskiden sığınağımış gibi hissettiğim bu küçük kulübeyi çevreleyen ve giderek büyüyen bataklık araziye doğru kaybolan çakılların üzerinden geçerken spor ayakkabılarım yere sürtünüyor. Şimdi karavanın önünde dururken hissettiğim tek şey boşluk. Hiç beklemediğim bir boşluk.

Anne Luda'yı -ve Ace ile Ivan'ı- hayatıma kabul ettiğimden beri ilk kez kendimi evimde gibi hissetmiyorum. Bu çorak his her şeyden daha çok acı veriyor. Ne bekliyordum bilmiyorum - buraya geri dönmeyi - ama bu değildi. *Kendimi gerçekten kaybettim mi?*

Burayı isteğim dışında terk ettim, tekmeleyerek, çığlık atarak ve küfrederek konforundan uzaklaştırıldım. Şimdi geri döndüm ama artık bana aitmiş gibi hissetmiyorum. Hiçbir şey bana ait değil.

Artık ne bu karavan, ne de kalbim... Anılarım bile eski ben için. Yeni ben tamamen farklı biri.

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürüyorum. Görünüşe göre Braxton tekmeledikten sonra birisi kapının yerine çivi, kontrplak ve alındığına şüphe olmayan ucuz menteşelerden oluşan derme çatma bir kapı yaptırmış. Komşu muydu yoksa daha yakın biri mi? Ace mi? Son bir şey söylememiştii.

Kontrplak kapı yumuşak ve ben açarken kenarındaki parçalar kopuyor. Sıkışıyor ve yapışıyor, ancak birkaç homurdanma denemesinden sonra nihayet açmayı başarıyorum, ancak birinin karşı tarafı içerideki bir kancaya bağlayacak kadar nazik olduğunu fark ediyorum. İç çekip kapının bağını çözüyorum ve açmak çok daha kolay oluyor.

Ön oda küf gibi kokuyor. İçeri girip derin bir nefes alıyorum. Ne umduğumdan emin değilim - belki Luda Anne'nin çamaşır deterjanı kokusu ya da mutlu bir anıyı canlandıracak bir şey. Zihnimde onları görebiliyorum - burada geçirdiğim zamanın hatıralarını. Mutfak masası hala yerinde duruyor, dördüncü sandalye yana doğru eğilmiş. Ben buraya gelmeden çok önce kırılmıştı ve muhtemelen ben gittikten sonra da öyle kalacak.

Annemin yakınlardaki ikinci el dükkanlarından aşırıldığı yırtık pırtık battaniyeleri, ön oda ile iki yatak odasından küçük olanı arasındaki koridorda bulunan açık çamaşır dolabında düzgünce katlanmıştı. Ayrılmadan önce annemin odasında uyuyordum ama bu oda eskiden benimdi. Eski giysilerim hâlâ kapısı olmayan dolapta asılı duruyor. Köşedeki yapılmamış iki kişilik yatağa baktığımda mideme kramplar giriyor.

Bu oda taşındığımda çok büyük görünmüştü, daha önce bulunduğum yerlere kıyasla bir saray gibi. Kendi kişisel özel alanım. Şimdi ise Braxton'ın Kulesi'yle kıyaslandığında bir baraka gibi görünüyor. Bunun için de ondan nefret ediyorum, dünyaya bakışımı değiştirdiği için. Eskiden bildiğim ve çok sevdiğim bu dünya.

Burası eskiden evimizdi; güvenlik, sevgi ve umut demekti. Şimdi, sonsuza dek mahvoldu. Neden geri geldim? Veda etmek için mi? Böyle bir veda acı-tatlıdır. Boğazımda düğümleniyor ve gözlerim akmayan yaşlarla yanarken beni içten içe boğuyor. *Dünyada artık beni gerçekten seven biri var mı?*

Dönüp koridordan ön odaya ve mutfığa doğru ilerliyorum, oradan da Luda Ana'nın eski yatak odasına geçiyorum. Küf

Yüzümü buruşturmadan nefes alabilmek için burnumu ve ağzımı kapatmak zorunda kalana kadar koku daha da keskinleşiyor.

Annemin eski odasına adımımı atar atmaz nedenini anladım. Su yatağı ve ahşap çerçevenin içinde, eskiden her şeyi tutan vinil şiltenin etrafında oluşan acayip bir su çukuru var. Elimi çektiğimde öğürüyorum ve dönerek çerçevenin kenarına çarpıyorum.

"Lanet olsun!" Daha fazla küfür havada uçuşurken acı kaval kemiğime yayılıyor. Odadan çıkıp mutfığa doğru topallayarak ilerlerken elimi bacağımın üzerinde gezdiriyorum. Lavabonun üzerindeki pencereden içeri süzülen ay ışığı vinil fayansın üzerindeki koyu bir lekeye vurduğunda duraklıyorum.

Yerdeki hafif sararmış lekeye bakarken yarımın keskin acısı azalıyor. Aylar önce kahverengiydi ama sanırım zaman ve sürekli üzerine döktüğüm ve bakmaya dayanamadığım her seferinde ovaladığım çamaşır suyu miktarı, eskiden orada olan kanın hatırasına en azından marjinal bir zarar verdi. Dolapta, biliyorum, kullandığım dökme demir kızartma tavası hala orada.

Midemde asit yükseliyor. Safra çalkalanıyor. Hafızam beni vurdukça görüşüm bulanıklaşıyor.

SICAK. BOĞUCU SICAKLIK, BOĞAZIMI SARIYOR, YAPIŞIYOR

Cildimi. Beni terletiyor. Saçlarımı kabartıyor ve kafamı sislendiriyor. Koştuğum için bacaklarım ağrıyor ama ağrı iyi geliyor. Daha uzun, daha sert koşabilirdim ama buna gerek yoktu. İhtiyaç hissetmedim.

Kapıya ulaşana kadar bacaklarım beni karavanın ön basamaklarından yukarı taşıyor. Anahtarımı çekip kilide sokuyorum ama çoktan kilitlenmemiş olduğunu fark ediyorum. Anahtarı çıkarıp içeri doğru itiyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ceketim tutamağa takılınca dikkatim dağılıyor ve ceketimi çıkarmak için geri dönüyorum. Gözümün ucuyla karanlık bir figürün parıltısı dikkatimi dağıtıyor ve o anda sesi duyuyorum.

Güm. Güm. Çatlak.

Başımı kaldırıp dönüyorum ve onu görüyorum. Kalın kordonlu kolları olan, dövmeleleri ön kollarına, pazularına ve giydiği siyah tişörtün altından boynuna kadar uzanan dev gibi bir adam. Kaşları gergin ve boğazının kenarından geçen bir damar her hareketiyle birlikte tıkırıyor. Küçük

Elleri uçuyor ve göğsüne doğru bastırıyor. Dikkatim o ellere kayıyor, o ellerin kırık ve çatlak tırnaklarını fark ediyorum.

Annemin kır saçları kızarmış yüzünün etrafında uçuşuyor. Alnının yan tarafından bir damla kan akıyor, kolunda bir kesik var ve burnundan daha fazla kan geliyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, sarkmış derisinin üzerinde yuvarlanıyor.

Ateş omurgamın tabanından başlayıp kaslarıma ve sinirlerime doğru ilerledikçe sıcaklık daha da artıyor. Kapı sessizce kapanıyor. İkisi de beni fark etmiyor. Annem ağlarken ve ellerini adamın yüzüne doğru iterken, içgüdüsel olarak onu kör etmeye çalışırken başparmaklarını adamın göz çukurlarına doğru iterken müflis bir çığlık atıyor. Ace'in ikimize de öğrettiği bir şey.

Adam homurdanıyor ve başını çeviriyor. Kolları çok kısa, çok zayıf. Mutfak tezgahının üzerinde bir bıçak var, bükülmüş, yarısı çikıntıya asılı. Onu kullanmayı çok isterdim ama tam onun görüş alanında. Bana da aşırı güç vermesini göze alamam.

Bu kadar sakin hissetmek normal değil, bunun ama elimde değil. Bir şey panik ve korkuyu bastırıyor. Evgenia olabilir mi? Bunun bir önemi yok. Önemli olan bu sakinliği kullanabilmem. Ağır çekimde hareket ediyordum gibi geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. Ayaklarım zeminde sessiz. Acele et, acele et, diye düşünüyorum. Dünya beni dinlemiyor. Zihnimde yavaşlatılmış olarak kalıyor.

Annemin ve yabancının etrafında dönerek, ocağın üzerindeki dökme demir tavaya uzanıyorum. Elimde ağırlaştı. Onu daha sıkı kavriyorum ve adamın arkasında durup kaldırıyorum. Annemin gözleri beni görünce açılıyor ama adam geri çekiliyor ve kafatasını mutfak zeminine çarpıyor. Ucuz vinil olmasına rağmen, zeminin altı sert. Titriyor, gözleri kafasının içine dönmeden önce ağlıyor.

Adam arkasına döner ve sonunda zemindeki gölgenin kendisine ait olmadığını fark eder. Tava çenesine isabet etti ve adam yana uçtu. Darbenin altında bir çatlak hissettim, sanki çenesini kırmış gibi. Güzel, sanırım.

Bir şeyler söylüyor ama sesi kulaklarımda yankılanıyor. İngilizce gibi gelmiyor ama Rusça gibi de gelmiyor. Belki nei- ther, belki de ikisi birden. Fark etmez. Buraya geldi. Annemi incitti. İçeri girdiği gibi çıkmayacak, canlı olarak.

Üstünde duruyorum ve tavayı beyzbol gibi tekrar indiriyorum. Elleriyle engellemeye çalışıyor. Hatta sopaya rağmen ileri atılacak kadar ileri gidiyor.

ve beni yere yatırdı. Sırtım annemin hemen yanındaki vinile çarptı.

Ona bakma, diyorum kendime, elleri boynuma dolanmak için hareket ettiğinde tavanın kenarını boğazına doğru iterken. Yukarı doğru itiyorum, parmakları beni kavrarken boğulduğunu duyuyorum, tırnakları tırmalıyor. Hırsız mı? O böyle biri mi? Artık değil. Bu geceden sonra değil.

Doğrudum ve daha önce gördüğüm bıçağa uzandım. Sonunda kolumu yana itip kendini kurtarmayı başardığında, tavayı bırakıp bıçağı yanına saplıyorum. Bıçağı hemen çekip çıkarıyorum, annemin artık durmuş olan çığlıkları gibi, onun bozuk haykırıışlarının sesi de kafamı dolduruyor.

Onu tekrar karnından ve sonra tekrar omzundan bıçakladım. Kan göğsüme sıcıyor ve gömleğimi ıslatıyor. İnliyor ve üzerimden kayıyor, yuvarlanıp cenin pozisyonunda kıvrılıyor. Elimdeki bıçağa bakıyorum. Çok kolaydı. Kan, gümüş metali sapına kadar kaplıyor. Bıçağı benden olabildiğince uzağı fırlatıyorum -tavanın sapını bir kez daha kavrarken ona ulaşamayacağı kadar uzağı.

Bedenim artık kendi başına hareket ediyor. Hiçbir kontrolüm yok ve sadece boş bir kabın içindeki bir zihinim. Üstüne biniyorum ve tavanın kanadını başının yan tarafına indiriyorum. İnlemesi kesilene kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum. Kenarını kullanıyorum. Ağırlığı kullanıyorum. Gücümü kullanıyorum. Sonunda kafatasının arkasında bir kan birikintisi oluşana kadar gücüm dahilindeki her şeyi kullanıyorum.

Zihnimde yüksek bir patlama sesi duyuyorum ve ön kapı açılırken tavayı bırakıyorum.

"Solnyshka?" Bu Ace. Arkasında başka bir adamla orada duruyor, sahneyi ve tüm kanı incelerken yüzünde şok ifadesi var.

Kıçımın üzerine düşüyorum, parmaklarım zemine sürtünüyor. Her yere kırmızı bulaşıyor. Annemin yüzüne bakıyorum. Solgun. Göğsü doğru görünmüyor - yükselip alçalması gerekiyor ama tamamen hareketsiz.

Ace hızlı konuşmaya ve işaret etmeye başlar. Figürler içeri doğru hareket ediyor. Görüşüm bir kez daha bulanıklaşıyor.

Cinayet. Ölüm. Acı. Kafa karışıklığı. Her şey bir anda üzerime geliyor. Ben sadece ... soru yok. Az önce birini öldürdüm. Kanlı ellerime bakarak bekledim. Vicdan azabı ya da suçluluk duygusunun gelmesini bekliyorum.

Öyle değil.

Bunun yerine, ruhumun derinliklerinden yeni bir şey yükseliyor. Yapabileceğimi bilmediğim bir şey. Ivan ve Ace'in beni bulduğu gece bile. Kendimi korumuştum. Kendimi savundum. Ama daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim.

Sanki sistemime bir çeşit uyuşturucu enjekte etmişim gibi hissediyorum. Ağzımı kapatıp gülüyorum, bir figür önümde durup diz çöktüğünde gözlerim açılıyor. Ace'in yüzü görüş alanımı dolduruyor. İfadesinde hiçbir suçlama yok. Sadece az önce olanları onaylayan bir ciddiyet.

Elbette, bunu annemi korumak için yaptım. Onu kurtarmak için yaptım, ama bu eylemi silmiyor. İçimde yükselen gerçeği silmiyor. Şu anda sistemime dolduğunu hissettiğim gücü. Birini öldürdüm... ve bundan hoşlandım.

O LEKEYE BAKIYORUM, IKISININ NASIL BİR ARAYA GELDİĞİNİ GÖRÜYORUM büyük bir nokta. Üzerime çöken sükûneti hatırlıyorum. Ace ve Ivan'la tanıştığım gece, yani annemi kaybettiğim gece üzerime çöken sakinliğin aynısı. Bir kızın ilk cinayeti asla temiz değildir ve benimki de bir istisna değildi.

Belki de sadece bu farkındalık anından kaçınmaya çalışıyordum ama annemin öldüğü gece, olduğum kişi olmaktan çıkmıştım. Geri dönüp rol yapmaya çalışmıştım ama hepsi bu kadardı. Belki Ace bunu zaten biliyordu.

Gitmek için dönüyorum ve kontrplak kapının tamamen açık olduğunu fark ettiğimde duraklıyorum, ön kapının çerçevesi ötesindeki karanlığa doğru açılıyor. Arkamdan kapanmamış mıydı? Açmak zor olmuştu ama en azından çerçeveye doğru geri sarktığına yemin edebilirdim. Kapıya doğru bir adım atıyorum ve arkamda hareket eden gölgeyi görüyorum - ay ışığına geçip geri çıkıyorum - eller arkadan boğazıma dolanıp beni sert bir göğse doğru sürüklemeyen önce bir anlığına.

Braxton?

Hayır. Braxton olamayacak kadar küçük. O zaman kendini tutmana gerek yok.

CLOVER

GERIYE UZANIP PARMAKLARIMI BIRLEŐTİRDİM, ELLERİMİ BAĞLADIM.

adamın boynunun arkasına doladım. Kalçalarımı geriye doğru itiyorum ve sıkılmış parmaklarımla yukarı ve aşağı doğru sarsıyorum. Hareket o kadar keskin ve hızlı ki, kendi momentumumu kullanarak onu başımın üzerinden öne doğru fırlattığımda beklenmedik bir şekilde irkilerek bağırıyor.

Adamın bedeni kanepenin yanındaki eski masalardan birine çarpıyor ve birkaç resim çerçevesi ile bir lamba yere saçılıyor. Kapıya doğru dönüyorum, açıklığa doğru koşuyorum ama kapı aralığında çok daha iri bir adam belirince donup kalıyorum. Tıpkı Brax'ın tüm o geceler önce yaptığı gibi, boşluğa doğru yükseliyor.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Ter birikiyor ve omurgamdan aşağı kayıyor. Bana doğru, karavanın içine doğru bir adım atıyor ve olarak bir adım geri çekiliyorum. Ellerim yumruk oldu.

Hadi, Evgenia. Kendini kullanmanın zamanı geldi. Bu çocuklarını alt edebilecek biri varsa, o da bu deli orospudur. *İçimdeki çılgın kaltak.*

Sanki yapmam gereken tek şey buymuş gibi, onu kabul etmek ve onaylamak. -Kafamın içinde bir şalter atıyor. Artık göğsümün sıkıştığını hissetmiyorum. Kulaklarımla içinde beni kendi ölümümünden uzaklaştıran kalp atışlarımla sert ve tekrarlayan gümbürtüsünü duymuyorum. Onun yerine, tek duyduğum odadaki hareketler.

Arkamdaki adam, tahta gıcırıtları kulak zarımı yırtarcasına inliyor ve ayağa kalkarken bir botun sert tabanı yere iniyor. Yine de iki adam da gerçek kelimelerle konuşmuyor. Sadece etrafımda dönüyorlar, tıpkı sudaki kanı hisseden köpekbalıkları gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. Benim kolay bir av olduğumu düşünmek istiyorlarsa, fena halde yanıldıklarını öğrenmek üzereler.

Yana doğru dalıp geldiğim yöne, arka yatak odasına dönüyorum. Sarsıntı yapıcı olsun ya da olmasın, buradan canlı çıkmak istiyorsam uzun boylu, karanlık ve şeytanı geçmemin imkânı yok. Amaçlarının öldürmek olup olmadığını bilmiyorum ama öyle olmadığını da varsayamam.

Fırlattığım adamın etrafından savrulurken derin bir lanet beni takip ediyor. Parmaklar kolumu kavrayıp beni durduruyor ve yere düşüyorum, vücudumun tüm ağırlığıyla yere öyle bir çarpıyorum ki, muhtemelen bu işin sonunda birkaç çürükten daha fazlasına sahip olacağım. Özgürlük şansı için ödenecek küçük bir bedel.

Başları kapalı, şimdi görüyorum. Kar maskelerinin arasından görebildiğim tek şey gözleri. Daha da rahatsız edici olanı, yüzlerinin ön tarafına -zifiri karanlık kumaşın üzerine- iskelet yüzler çizmişler, böylece ölümsüzler gerçekten benim için gelmiş gibi görünüyor.

Ölümsüzler.. bu... bu kim? olmalı. Bu tür bir saldırı Braxton'ın tarzı değil. Silahlarını ateşleyerek ve kim olduğunu saklamazdı. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmaz. Herkesin görmesi için yüzünü ortaya çıkarırdı ve hiç umurunda olmazdı. Ona göre, o kadar güçlüdür. Dünya ona ne yapmaya çalışırsa , onu alt etmek mümkün değildir.

Ancak bu düşünceler aklına gelir gelmez, üçüncü bir ceset sessiz bir hassasiyet ve tehlikeli bir gizlilikle ön kapıdan içeri süzülür. Bu üçüncü adam maske takmıyor ve şaşırtıcı bir şekilde uzun boylu, karanlık ve şeytani birine hiç tereddüt etmeden bıçak çekiyor. Görünüşe göre onlarla birlikte değil, ama başka neler olacağını görmek için beklemiyorum. Kaçmak için bu fırsatı değerlendiriyorum.

Bir kez daha yatak odasına dönerken ayaklarım vinil zemine çarpıyor. Sanki geçmişim hem kafamda hem de gerçekte tekrarlanıyor - Braxton'ın gelip beni o haftaları çok anımsatıyor. Asla geri dönmemeliydim, farkındayım. Bu kadar tehlikeli olacağını bilmiyordum. Beni bekleyen insanlar olacağını bilmiyordum.

Ne kaçırıyorum ben? Bir şey kaçırıyor olmalıyım. Hortlaklar neden şimdi peşime düşsün ki? İçinde bulunduğum durumun nedenini düşünmek için fazla zamanım yok. Hayatta kalmak zihnimin ön saflarında yer alıyor. Arkamdaki karavandan kavga sesleri gelmeye devam ediyor. Kimin kazandığını bilmek imkânsız: Hortlaklar mı yoksa üçüncü adam mı? Ağır homurtular, hırıltılar ve erkeksi küfürler

Yatak odasının kapısından içeri doğru ateş edip dönüyorum ama onu engelleyen bir şey yok. Braxton bu ilk kez olduğunda bundan emin olmuştu.

Lanet olası pislik. Sessizce lanet okuyarak pencere çıkışına doğru dönüyorum. Arka planda bir silah patlıyor, ses geceyi rahatsız ediyor ve bir bacağımı pencere pervazından dışarı sallarken donup kalıyorum. Si- lence bana doğru yankılanıyor.

Birbirlerini öldürdüler mi?

Duymak için zorluyorum ama hiçbir şey bana ulaşmıyor. Sessizce bacağımı emniyetten çekip açık kapıya doğru ilerliyorum. Hâlâ bir şey yok ve sonra bir hayalet gibi üçüncü adam kapının önünde beliriyor. Nefes nefese, elmacık kemiğindeki kesikten kan sızarak odaya dalıyor.

"Sen..." diye soluk soluğa kalıyor ama ben ondan bir tehlike sezmiyorum. Yana doğru tökezledi ve yıkılmamış tek mobilya parçasına, şifonyere çarptı. Yutkunuyor, yüzü önemli ölçüde soluyor.

İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum ve kollarımın arasına yığıldığında sarsılıyorum. Ağırlığı o kadar ürkütücü ki kığımın üzerine, açık ebeveyn banyosu ile yatak odasının halısı arasındaki çizginin tam üzerine düşüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, o boğazının altından inleyip nefes nefese kaldığında; işte zaman hissediyorum. Avuçlarımın üzerinde ve gömleğimin önünden aşağı kayan eriyen ıslaklığı. Elimi ona bakıyorum. Karanlıkta bile görebiliyorum.

Bu kan.

"Hey." Öne, üzerime doğru yığılan adamı sarsıyorum. "Hey!" Onu tekrar sarsıyorum. Kahretsin, ölüyor. Dışarıdaki karmaşada vurulmuş olmalı.

Suçluluk duygusu vicdanımı sızlatıyor. Beni kurtarmaya çalıştığı için mi vuruldu? Yoksa sadece bir fırsat mı gördü? Kim o? Bir dost mu yoksa düşmanımın düşmanı mı?

Adamın nefesi sığlaşıyor ve düzensizleşiyor. Lanet olsun, fazla zamanı yok. Ölmesine izin vermek istemiyorum. Bunu ne için yaptığına bakılmaksızın, gerçek şu ki beni korudu. Bu da en azından onu kurtarmaya çalışacak kadar borçlu olduğum anlamına geliyor.

Elimden geldiğince nazikçe onu üzerimden kaldırıp sırt üstü yatırıyorum ve hafifçe duvara yaslıyorum. Bu pratikte anlamsız,

Çünkü sanki oturmaya devam edecek enerjisi yokmuş gibi daha da yığılıyor.

"Hey," diyorum yanağına hafifçe vurarak. "Uyan . Uyuyamazsın." Karnındaki yarayı örtmek için bir şeylere uzanıyorum. Bir ambulans çağırmam gerekiyor. Belki yardım çağırabilirim ve geldiklerinde ortadan kaybolabilirim. Burada olmamam gerekirken burada kalmam akıllıca olmaz. Neden iki tane olduğunu açıklayamam.

-Muhtemelen üç ceset evime yığıldı.

Ellerim yerde gevşek bir çarşaf buluyor ve onu kaptığım gibi bir top haline getirip adamın karnına bastırıyorum. İnliyor, gözleri kısa bir süreliğine fal taşı gibi açılıyor.

"Telefonunuz var mı?" Deniyorum. Gözleri tekrar kapandığında parmaklarımı yüzünün önünde şıklatıyorum. "Hadi dostum, benimle kal."

"Smalls..."

"Küçük mü?" Ben de öyle dedim. "Küçük cebinde mi?" Kot pantolonuna uzanıyorum, ama beni durduruyor, elleri parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve sıkıyor. Tutuşunun gücü karşısında gözlerim açılıyor. İçinde bu kadarını yapabilecek kadar güç kalmasına şaşıyorum.

Ancak o daha fazla bir şey söyleyemeden sert bir el omzuma yapıyor ve beni geri çekiyor. Gözlerimin önünde bir silah beliriyor ve bir kez daha patladığında bir ışık parlaması kornealarımı delip geçiyor. Kurşun doğrudan adamın karnına nişan almıştı. Ölümüne eşlik edecek bir inilti yok. Sonrasında sadece hiç bitmeyen bir sessizlik var.

Şok sistemime çarptı ve beni yerimde dondurdu. Çok geç kalmıştım. Yaklaştığını duymamıştım. İkisinin yalnız olduğunu varsaymıştım. Yanlış düşünmüşüm.

Beni kurtarmaya çalışan adamın altındaki zeminden yeni bir ıslaklık sızıyor. Sidik ve bok kokusu gerçek ölümün kokusudur. Kusmak istiyorum ama böyle bir lüksüm yok. Çarşafı avucumun içine bırakarak ayağa fırlıyorum ve sadece kapılmak için dönüyorum. Bir silah yere düşüyor ve parmaklar boğazımı sıkıyor.

Nefes almaya çalışırken dudaklarım aralanıyor, artık orada olmayan şeye uzanıyorum. Dirseklerimi geriye atarak, mücadele ederek ve tekmeleyerek savaşıyorum. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Görüşüm kayboluyor, çevrem tamamen karanlık tarafından tüketiliyor ve seçebildiğim tek şey dar bir görüş noktası.

"Şşşşt, tatlım," diyor adam sonunda, ses tonunda bir küçümseme notası, içimdeki yaşamı boğarken. "Sadece uyu."

"Zev, Damon ve Mario'nun cesetlerini ne yapmamızı istiyorsun?" diye soruyor uzaktan bir adam. Kendi işitme duyum çarpıtılmış gibi görünüyor, yüzden daha uzakta geliyor. Belki de öyle, ama bir saniye sonra yanımızda bir gölge beliriyor. Ne yazık ki bu kesinti boğazımın kıvrımını sıkkan adamı rahatsız etmiyor. Kulaklarımda kan pompalanıyor, daha çok akan su gibi ses çıkarıyor. Isı yüzüme saldırıyor. Oksijen yok. Düşüncelerim karmakarışık.

Zev sakın bir ses tonuyla, "Tüm kanıtları ortadan kaldırın," diye cevap verir. "Ve haber vermek için merkezi arayın..." Asla alamayacağım nefes için soluk soluğa kaldığımda, taktığı iskelet maskesindeki yarıklardan gözler bana çevriliyor. Vücudum gevşerken kirpiklerim titriyor ve sonunda kapanıyor, karanlık beni tüketirken bir zamanlar sahip olduğum direnç tükeniyor.

Duyduğum son sözler derin, değişmeyen bir baritondan geliyor. "Tar- edinildi."

BRAXTON

ÖFKE VAR.

Öfkeden *başka bir şey* yok.

Tek gördüğüm bu. Tek hissettiğim bu. Yıllardır biriken ve sonunda çıkış noktasını bulan bir tür öfke. İçimde bir cehennem, beni dünyanın en aziz insanının bile insan olarak kabul edemeyeceği bir şeye dönüştürüyor.

Yine de hissettiğim duygular özünde çok insani. Ne kadar ironik. Karanlığın beni ele geçirdiğini hissettiğim anın, her şeyin sonunda canavarların insanlıktan yaratıldığını fark ettiğim anla aynı olduğunu düşünmek. Doğarlar. Yetiştirilir. Yetiştirilir. Özgür bırakılır.

"Burayı biraz aydınlatmamız gerek," diye mırıldanıyor Dean, ama bunun bana olmadığını biliyorum. da. Kendi zihnimde çok kaybolmuş durumdayım. Sonunda başardım. Çatladım.

Babamın işkencelerinin hiçbirisi. Etraftan getirdiği aptal fahişelerin yarım yamalak sevişmeleri de. Etlerimin derisini yüzmesi ya da duygusuz, soğuk ve kurnaz olmam gerektiğini içime işlemesi bunu yapmamıştı.

Ama küçük şımarık bir kızıl vardı.

Clover artık her şeyi mahvetti. Beni mahvetti. Tamamen ve tamamen ve geri dönmenin, hatta hayatıma geri dönmenin tek yolu onun hayatımda olması. Onu bir yere kapatıp beni sevmeye zorlamak, ayak bileklerinde ve ayaklarında zincirlerle yanımdaki hak ettiği yere dönmesini sağlamak istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım.

Benim istediğim Dean ve Ava'nın sahip olduğu şey. Rylie ve Abel'in sahip olduğu şey. Bağlılık istiyorum. Güven istiyorum. Benim onun için öldürmeye niyetlendiğim gibi onun da benim için öldürmesini istiyorum.

Yerdeki koyu kan lekelerinin üzerine çömeliyorum ve başparmağımı koyu kahverengiye dokunduruyorum. Kurumuş ve pul pul olmuş ama birkaç saatten daha eski değil. Bu onun kanı mı? Kavgada yaralanmış mıydı?

Onlarla kendi isteğiyle mi ayrılmıştı? Yoksa ona ilaç verip dışarı mı sürüklemişlerdi? Gözlerim karavanın alanını tarıyor, odaların her bir santimetrekaresinde geziniyor. Oturma odasına geri döndüğümde, eklenen kan lekelerini fark ediyorum. Burada iki büyük nokta var ama ceset yok. Sebep oldukları enkazı örtbas etme ihtiyacı hissetmemişler ama ölenlerin cesetlerini de yanlarında götürmüşler.

Tüm bunlar rahatsız edici bir anlayışa yol açıyor - bulunmayacaklarından eminler. Parmak izi bulunmayacak, da ölü olarak geri dönecekler. Bunu bilmemin tek yolu, onu kimin kaçırdığını bilmem.

Rylie'nin bahsettiği organizasyon. Luc'un araştırdığı. Ölümsüzler.

Abel kapıdan içeri girerken, "Kamyon hâlâ dışarıda," diyor. "Rylie'yi aradım ve plakayı kontrol ettirdim. Çalıntılar."

Dean, "Akıllı kız," diye yorum yapıyor. "Sanırım Ava haklıydı. Onu hafife almışız."

Hayır. Onu hafife almışım. Ava da beni bu konuda uyaran kişiydi. Benden kaçmak için neler yapabileceğini hafife aldım. Kendime aşırı güveniyordum. Kibrimin beni kontrol etmesine izin verdim ve şimdi bu bok çukurunun içindeyim.

"Brax?" Başımı kaldırıyorum ve Dean'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Onu bulmak istiyorum ama en az bunun kadar Troy'un intikamını almak istiyorum. O bizimdi ve bana ait olan bir şeyi korurken öldü. "Zaten biliyorsun," diyorum ona. Troy'un ölümünün geçmesine izin vermesinin imkânı yok. Biz böyle çalışmayız.

"Abel," diye sesleniyor Dean.

"Öyle mi?" Abel yanımıza yaklaşıyor ve ikimizin arasına bakıyor. "Ne var ne yok? Ne buldun?"

Başımı eğiyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Kelimeler kaçmıyor. Bunu yapacak kişi ben olamam. Ona söyleyemem ama yapılması gerekiyor. Yapması gerekiyor.

Bu işin ne kadar içinde olduğumuzu biliyoruz ve istesek bile - noktada geri dönüş yok.

Dean yaklaşır ve Abel'in omzuna dokunur. "Benimle gel." Dean'in sözleri sessiz, ciddi ve Abel bu gerçeği anlıyor çünkü odadaki gerilimi azaltmak için bir espri bile yapmıyor. Bu onun yapacağı bir şey değil ama onu bekleyen karanlığı biliyor, hissediyor. Bana bir kez dönüp bakıyor, yanımdan geçerken bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. Sırtım dimdik duruyor ve tek kelime bile etmiyorum.

Dean Abel'ı arka yatak odasına götürürken ayak seslerinin yumuşaklığını dinliyorum. On saniye. Abel'in bu gece burada gerçekten ne kaybettiğimizi anlaması bu kadar uzun sürdü. Sadece Clover'ı değil. Sadece bir ipucu değil. Kendimizden birini.

On saniyelik iç burkan sessizliğin ardından bir öfke kükremesi ve ardından dizlerin yere çarpma sesi. Evet, bunu ben de anladım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Troy'un kanının suçluluğu hasarlı ruhumu dolduruyor.

O öldü - güvendiğimiz, saygı duyduğumuz bir adam - ve sanki tetiği ben çekmişim gibi hissediyorum.

Ne kadar süre orada durup ikisinin arka odadan çıkmasını beklediğimi bilmiyorum ama çıktıklarında Abel'in yüzü gergin ve gergin. Gözlerinin altı kırmızıyla çevrili ve sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Şu anda hepimizin böyle görüldüğünden hiç şüphem yok. Bu şimdiye kadar yaşadıklarımızdan daha büyük bir şey.

Daha önce de birilerini kaybettik. Josie Teyze. Babalarımızı. Bazıları diğerlerinden daha önemliydi ama Troy gibi birini hiç kaybetmemiştik. Bize güvenen, bizi takip eden, bize inanan birini değil. Asla böyle olmadı.

Troy'un hiç ailesi olmaması sadece küçük bir rahatlama. Onun için en iyisi biziz. Cenazesine patronları katılacak ama gözyaşı döken karısı ya da çocukları olmayacak. Sadece biz ve o. Son anlarında, sahip olduğu tek şey bu ve bu o kadar adaletsiz ki, evrene kükreyesim geliyor. Ama kükremek onu geri getirmeyecek. Geriye kalan tek şey intikam.

Abel uzun süren sessizlikten sonra nihayet, "Ry'ı arayacağım," dedi. "Bakalım bölgedeki güvenlik kameralarını hackleyebilecek mi, eğer varsa."

Dean ve ben ikimiz de başımızı salladık. "Mücadele izleri Clover'ın zorla götürüldüğünü açıkça ortaya ," diyorum. "Onu arabalar için uyanık tutun

renkli camlı. Eyalet dışı plakalı."

Abel bir kez başını salladıktan sonra dönüyor ve ön kapıdan geçip bir kez daha gecenin karanlığında kayboluyor. Rylie'yi düşmanlarımızın izini sürmek için yardımdan daha fazlası için aradığına dair hiçbir varsayımda bulunmuyorum. Şu anda onun ihtiyacı olan şey hepimizin ihtiyacı olan şey, diğer yarımızın rahatlığı.

Dean, "Yakında taşınmamız gerekecek," diyor. "Burada olanlara dair kanıtları silmemiz gerekecek. Burayı yakıp kül etmeliyiz. Troy'un parmak izleri ve kanı her yerde. Kolluk kuvvetleriyle uğraşmak şu anda hiç de ihtiyacımız olan bir şey değil."

Başımı sallayıp cep telefonumu çıkarıyorum ve Marcus'a hızlıca bir mesaj yazıyorum. Dışarı çıkıp biraz daha benzin ve kibrit alacak ve sabaha kadar burayı yerle bir etmiş olacağız. Dışarıdaki SUV'un sesi onun cevabını işaret ediyor ve biz de tekerleklerin dönüşünü, çamur, çakıl ve toprak üzerinde geri geri gidişini dinliyoruz.

Dean ve ben odanın arka tarafına geçiyoruz ve ikimiz birlikte Troy'un cesedini dikkatlice taşıyoruz. Onu yakındaki bir çarşafın üzerine kaldırıp örtebildiğimiz kadar örttükten sonra dışarıya taşındık ve Marcus'un sırasının gelmesini beklerken onu garaj yolunun kenarına bıraktık. Birkaç metre ötede, Rylie ile telefonda konuşan Abel'in kısık sesi duyulabiliyor.

Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Dean bana bakıyor ama arkasını dönüp karavanın merdivenlerinden yukarı çıkarken hiçbir şey söylemiyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Ava'yı arayıp son durumu bildireceğinden ve Rylie'nin muhtemelen ona henüz söyleme fırsatı bulamadığı şeyleri aktaracağından hiç şüphem yok.

Kendi telefonum cebimde daha ağır duruyor. Arayabileceğim kimse yok. Söyleyebileceğim kimse yok. İstedğim kişi müsait değil. Yıldızlar, evin ağaç ve doğa bataklığında açtığı boşlukta parıldıyor, bulanık ve uzak görünüyor. Clover'ın kendisi gibi.

Bizimle tamamen bütünleşmiş olsaydı nasıl biri olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Avalon gibi mi? Emredici ve sorumlu? Yoksa Rylie gibi, sessiz ve rahatlatıcı mı? İkisi de değil, zihnim sonunda bunu sağlıyor. Clover kendi başına bir insan. O ne Avalon ne de Rylie.

Yine de onu istiyorum. Olması gerekenden daha fazla. Dayanabileceğimden daha fazla.

Arkamda bir yerden gelen çalı hışırtısı beni hayallerimden ve izlendiğimi hissederek omurgamı dikleştiriyorum.

Burada yalnız değiliz. İçimdeki kana susamışlık yüzüme vuruyor. Bu gece bize gizlice yaklaşmayı seçenlerin şansı yaver gitmedi çünkü hiçbirimiz merhametli hissetmiyoruz ve öfkeli bir yırtıcı sürüsüne yaklaşmaya çalıştığınızda ne olacağını öğrenmek üzereler.

BRAXTON

KARANLIKTA GÖRÜLECEK BİR ŞEY YOK. HIÇBİR UYARI YOK.

Kendi içgüdülerim bana izlendiğimizi söylüyor. Hayır, bundan daha fazlası. Başka bir yırtıcı tarafından takip ediliyoruz. Bizi kesinlikle hafife alan bir avcı.

Olabildiğince rahat bir şekilde Troy'un bedeninden uzaklaşarak Clover'ın karavanının etrafındaki araziye çevreleyen görünmez bariyeri işaretleyen açık ormana doğru birkaç adım atıyorum. Elimi cebime attım ve yepyeni bir paket sigara çıkardım. Avucuma vurarak plastik kılıfını soyuyorum ve tek bir sigara çekmeden önce yere atıyorum. Dudaklarımın arasına koyuyorum ve paketi cebime geri koyup çakmak arıyormuş gibi yaparak beklemeye başlıyorum. Üzerimde çakmak yok. Cipin arkasındaydı, yoksa çoktan çıkarmıştım. Keşke yanımda olsaydı çünkü alevi, gölgesini çömelerek arazinin dışına doğru ilerlerken gördüğüm adamın gözlerini yakmak için kullanmayı çok isterdim.

SUV olmadan gidebildiğim tek ışık ay ışığı.
ve Abel'ın hücresi. Ancak Abel'ın birkaç metre ötede, hücresinin yüzünün yan tarafına dayanmış olduğu düşünüldüğünde, loş ışık işe yaramıyor. Sorun değil. Bu herifi indirmek için ışığa ihtiyacım yok.

Sigarayı dudaklarımdan çekerken sahte bir hayal kırıklığı nefesi üflüyorum ve tam o anda dikkatinin dağıldığını hissediyor. *Sahte çekişsizlik*. Tuzağıma düştü. Kirli sarı saçlarının parlaltısı

ve kendimi çarpma anına hazırlıyorum.

Vücudu benimkine çarpıyor ve beni hareketsiz buluyor. Sigara düşüyor, atılıyor ve iki kolumu adamın vücuduna doluyorum, göğsüne ve sırtına kilitleniyorum ve en ufak bir çabayla onu kaldırıyorum. Güçlü olabilir ama benden daha küçük. Dönüp onu yere çarpıyorum ve çizmeli ayaklarımın dibindeki çakıllara fırlatıyorum. Aklını başına toplamasına da fırsat vermedim. Sistemimde bunun için çok fazla öfke var. Herif yuvarlanmayı düşünmeden üstüne atlayıp bir yumruğumu yüzüne, diğerini de kaburgalarına indiriyorum.

Parmak eklemlerimin altındaki kıkırdak çatırdıyor -kulaklarıma müzik gibi geliyor- ve kan fışkırarak yumruğumun tepesine çarpıyor. Bir yumruk daha atıyorum ama o düşündüğüm kadar amatör değil ve yumruğum artık kardeş olan burnuna çarptığında hiç irkilmeden, hatta ağlamadan yumruğu alıyor. Doğruluyor ve iki elini kafatasımın arkasına kilitliyor, parmakları boynuma doğru kayıyor, sonra karnıma bir diz atıyor ve ben onun üzerine atılınca tüm dünya tersine dönüyor.

Bedenim çakıllara çarpıyor. Taşlar omurgama saplanıyor, kıyafetlerimi aşıyor. Küçük ağrı ve sızıları görmezden geliyorum, saldırganın gölgesi bir kez daha üzerime düşerken otomatik olarak ayağa kalkıyorum. Kim olduğunu ancak o zaman fark ediyorum.

"Siktir!" Ben daha tek kelime edemeden suratıma bir yumruk iniyor ve ağzıma kan doluyor. Döndüm ve bir hırıltıyla tomar tükürdüm. "Seni sikik!"

"Brax!" Deanin ayak seslerinin gürültüsü merdivenlerden aşağı inerken kulaklarıma ulaşıyor. Ses aniden kesiliyor ve tahta gıcırıyor, sonra toprağa ve çakıllara inerken onu tekrar duyuyorum. Son sahanlığın üzerinden atlamış olmalı.

"*Nerede lan o?*" Ace zorlukla dizginlediği şiddetiyle soruyu tükürerek soruyor. Kan yüzüne ve dudaklarından aşağı akıyor, çenesinden damlıyor. Yumrukları hâlâ havada ve gözleri vahşi.

Bir dizi ayak sesi daha yaklaşıyor, hızlı ama istikrarlı. Bir silah sesi duyduğumda hafifçe rahatlıyorum. Dean'in, Ace ve benim bulunduğumuz yerin hemen dış kenarlarında, düşmanımın arkasında görüş alanımda olduğunu düşünürsek, onun Abel olması gerektiğini anlıyorum. Ace'in yüzü sertleşiyor.

ama etrafının sarılmış olmasının yanı sıra kendisine doğrultulmuş bir silah olduğunu bilmesine rağmen duruşunu bozmuyor.

O piçi aylar önce Manchester Malikanesi'ndeki o geceden hayal meyal hatırlıyorum. Şimdi onda bir farklılık var. Belki de o zamandan beri onu görmediğim içindir - en azından siyah beyaz kağıt ve resimler dışında bir şeyde görmediğim için. Hedefini teoride tanımak var, bir de gerçeğe yüzleşmek var ve bu adamın gerçekliği Clover'ın değer verdiği biri olması. Onun serbest kalması için ruhunu şeytana satacak kadar. Benim asla vermeyi düşünmediğim serbest bırakma.

Şimdi Ace ile yüzleştikimde, Clover'ın yaptığı hiçbir şeyin benim yapmayacağım bir şey olmadığını itiraf etmek zorundayım. Ve bu beni daha da kızdırıyor. Bu piç onun sadakatini hak etmiyor. Sadakatini vermesi gereken tek kişi *benim*.

"Neden bana küçük kız kardeşinin nerede olduğunu söylemiyorsun?" Ace'e cevap vermek yerine bunu söylüyorum. Benden ayrıldığından beri onu gördüğüne hiç şüphe yok. Clover onu ortada bırakacak bir tip değil. Benden kaçtı ve bu da kardeşinin başının belada olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Onu uyarırdı.

"Seni bir balık gibi deşeceğim ve iç organlarını ateşe vereceğim," diye tükürüyor Ace bana. Bir saniye sonra, yerini değiştiriyor ve tanımadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyor. Rusça mı? Alçak ve çakıllı bir ses, sesli harfler İngilizcede olduğundan çok daha farklı.

"Ne kadar uygun," diyorum. "Bu tam da sana yapmak istediğim şeye benziyor."

İkimiz de saldırıp tehditlerimizi ve sözlerimizi yerine getiremeden Dean devreye giriyor. "Braxton, ona ihtiyacımız var." Belki başka bir zamanda, başka bir durumda Dean Ace'i istediğim gibi idare etmeme izin verebilirdi ama şimdi düşünmemiz gereken daha çok şey var.

Troy öldü ve bu adam bunu kimin yaptığına dair bir ipucu. Dean dönüp onu gömleğinin önünden yakalıyor ve Ace'i şoke ediyor ama adamın hakkını yemeyelim, Ace irkilmiyor bile. Bunun yerine, Dean'in tutuşunu kolayca kırar ve yüzüne yumruk atar. Silahın delici sesi ve başımızın yanından vızıldayarak geçen kurşunun sıcak darbesi herkesin donup kalmasına neden oluyor.

Abel yaklaşırken ona bakıyorum, silahı hâlâ Ace'e doğrultulmuş. Ace hemen yere yığılmıyor, bu da Abel'in bilerek ıskaladığı anlamına gelebilir. Grubun ortasına doğru ilerlerken gözlerindeki parıltı soğuk.

"Adamımızı sen mi öldürdün?" Abel soruyor, sesi soğuk ve tereddütsüz. Dean ve ben beklenti içinde Ace'e dönüp bakıyoruz.

Ace çakılların üzerine bir tomar kan tükürür ve başını sallar. "Hayır."

"O zaman burada ne işin var?" Dean talep ediyor.

"Buraya kız kardeşim için geldim," diye yanıtlıyor. "Birkaç gün önce beni terk ettikten sonra buraya döneceğini umuyordum."

"Yani, onunla buluştun mu?" Yaklaşıyorum, ellerim yanımda yumruk haline geliyor. "Nerede o?"

Ace de bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Eğer bilseydim, sence burada seninle dikiliyor olur muydum?"

Dean, "Onu kaçırان adamlar profesyoneldi," diyor. "Adamımız onlar onu öldürmeden önce bize bir mesaj iletmeye çalıştı."

Ace dişlerini gıcırdatıyor ve uzanıp burnunu nazıkçe yokluyor. Bir burun deliğinin kenarından daha fazla kan sızıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanır. Sonra dönüp garaj yolunda duran eski Ford pikabın lastiğini tekmeliyor. "Allah *kahretsin*."

Sessizlik gece gökyüzünde yankılanıyor. Çocukken sessizliği severdim; sessizlik babamın evde olmadığı anlamına gelirdi. İyi şeyler demekti, ama şimdi sessizlik bir lanet. Kaçınılmaz olarak kötü bir şey beklerken gözeneklerime sızan bir zehir.

"Onu sen almadın ve o bizde değil," diye duyuyorum, sanki kelimeler uzun bir kış tünelinden geliyormuş gibi. Sanki bedenim artık benim değilmiş ve temel içgüdülerim tarafından manipüle ediliyormuş gibi. Sanki yapmak istediğim şey kontrolü tamamen ele almakken otomatik pilottaymışım gibi. Kafasına bir kurşun sıkmak ve ihtiyacım olan bilgiye sahip olan bir sonraki piç kurusuna geçmek istiyorum. Gerekirse onlara işkence yaparım, bundan hiç çekinmem. Bir zamanlar sahip olabileceğim vicdan, babam tarafından uzun zaman önce yok edildi.

Ace başını göğsüne yaslayarak, "Onu yakaladılar," diyor.

Derimin yüzeyinin hemen altında her zaman yatan karanlık sarmal daha da sıkılaşıyor. Dişlerimin arasından, göğsümden, verebileceğim tek cevabı veriyorum. "*Uzun sürmeyecek.*"

CLOVER

2 yıllar önce...

GÖZÜNÜ KIRPMA. STRES YAPMA. SADECE İŞARET ET. NİŞAN AL. ÇEK ŞU LANET Tetikleyici.

Yapıyorum, ama lanet şey genişliyor ve ağaç sırasının çok uzağındaki asılı ahşap hedefe bile dokunmuyor. "Omuzlar çok sıkı." Ivan'ın arkamdan söylediği sözler, her ne kadar yardım etmek için olsa da, beni daha da sertleştiriyor.

Omuzlarımın çok sıkı olduğunu biliyorum. Onları gevşetemiyorum. Ne zaman denesem, elimdeki silah sallanıyor ve titriyor. Sabit tutmak için sıkı olmaları gerekiyor.

Başımın hemen yanında gürültülü bir silah sesi duyuluyor, çığlık atmama ve hafifçe zıplamama neden oluyor. Ses gökyüzünde yankılanıyor ve yakındaki ağaçlardan birkaç kuş havalanıyor. Yavaşça arkama dönüyorum, yarı yarıya Ivan'ın orada durmasını bekliyorum - kendi silahını çekmiş ve doğrultmuş - ama bunun yerine, neredeyse onun genç karbon kopyası.

Kaşlarımı çattım. "Niyetin beni korkutmak mıydı?" diye çıkışıyorum. Ace sırtıyor ve omuz silkerek silahını indiriyor. "Bu sadece bir ,"

diyor. "Ama Ivan haklı. Tüm vücudun çok gergin. Rahatlanan gerek."

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye mırıldanıyorum, şimdi tam ortasında mükemmel bir kurşun büyüklüğünde delik olan katrana doğru dönerken. *Gösteriş.*

"Düşündüğün kadar zor değil," diye devam ediyor Ace, ayak sesleri giderek yaklaşıyor ve ben onun sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Sıcak eller omuzlarımı kavıyor ve onları aşağı itiyor. "Omurganı dikleştir," diye emrediyor. "Evet, aynen böyle. Bir insanı öldürmüyorsun Clover."

"Ama bir gün yapabilirim," diye hatırlatıyorum ona. "Yoksa neden silah kullanmayı öğrenmem gerektiğini düşünesiniz ki? Ben sadece bir gencim."

Ace, "Burası güney," diye belirtiyor. "Gençlerin çoğu silahlar konusunda bilgilidir."

"Tuhaf bir ülke," diye mırıldandım.

"Baba," diye kabul ediyor Ivan. "Ama gururlu. Eski ülkede olsaydınız, şimdi çok küstah olurdunuz."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ama burası eski ülke değil, ihtiyar," diye karşılık veriyorum.

"Dur." Ace'in elleri omuzlarımda kenetlendi ve onları tekrar aşağı itti. Onları otomatik olarak tekrar kaldırdığımı fark etmemiştim bile. "Sadece bir silah tutma fikri bile seni çıldırtıyor."

"Daha önce hiç ateş etmedim," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, ama daha önce kendini kesinlikle korumuştun" diye yanıtıyor. "Sadece o motel odasında tanıştığımız kız kanalize et. Bunu yapabilirsin."

Motel odasındaki kız mıydı? O ben bile değildim. O kız *O-Evgenia*.

Ace'in nefesi kulağıma dokunuyor. "Silahlar öldürmekten daha fazlası içindir, Clover," diyor. "Onlar korumak içindir. Seni korumak için. Beni. Ivan'ı. Annemi."

Annemden bahsedilince arkamı dönüp omzumun üzerinden baktım. -Ace'in yanından, Ivan'ın yanından geçip yakınlardaki karavana gidiyor. Mutfağın etrafında koşuşturup akşam yemeği hazırlamaya çalıştığına şüphe yok. Ace ve Ivan evde o kadar nadiren birlikte oluyorlar ki, şimdi birlikte olduklarında her zamankinden daha mutlu oluyor.

"Tekrar dene, Solnyshka," diye Ivan.

"İşte." Ace omuzlarımı serbest bırakıyor ve omuzlarımda otomatik olarak yukarı kalkmasını engellemek ciddi bir zihinsel çaba gerektirse de kaplumbağaya dönüşme dürtümü bastırmayı başarıyorum. Arkamda kalmaya devam ediyor. "Hedefe doğru nişan al. İki gözünü de açık tut. Ona bak." Sesi transa benzer bir hal alıyor. Basit bir eylemin adımlarını tekrarlayan bir kayıt gibi duyulana kadar tüm duygular kayboluyor.

Bir silahı ateşlemek basit olmamalı, diye düşünüyorum kendi kendime. Bu dan- gerous. Ama yine de insanlar da öyle. Birini öldürmek için silaha ihtiyacınız yok. Sadece işleri kolaylaştırır. Birini öldürebilmek istiyor muyum? Bunu kolaylaştırmak istiyor muyum?

"Düşüncelerini engelle Clover," diye emrediyor Ace.

"Kimi öldürmek üzere olduğumu düşünmem gerekmiyor mu?" diye sordum. "Hayır." Cevabı beni şok etti. "Hiç düşünme. Kim hakkında değil

ya da neye ateş ettiğinizi. Zaten buradasın. Tehlikedesiniz. Bunu bir düşünün. Eğer bu dünyada ölmek ya da öldürmek varsa, hangi tarafta yer alacaksınız?"

Öldür ya da .

Kurban ya da katil.

Ben hangi taraftayım?

Bilemiyorum. Öldürmek istemiyorum ama aynı zamanda ölmek de istemiyorum. İçten içe, beni nasıl savaşılabileceğini, nasıl savunulabileceğini, korunabileceğini ve ateş edileceğini öğrenmeye zorlamalarının gerçek bir nedeni olduğunu biliyorum. Sorularıma cevap vermiyorlar ama bu insanlar ve bu yer hakkında doğru olmayan bir şeyler olduğu hissi var. Hepsinin sırları var. Kim oldukları hakkında. Ne yaptıkları hakkında.

Buraya ilk geldiğimde, sınırları test etmekten çok korkmuştum. Soru sormaktan. Ancak şimdi, sırlarının önemi azalıyor. Güven hızla yerini alıyor. İnanç.

Ben Tanrı'ya inanmıyorum. Annem gibi değil. Ama bu insanlara inanıyorum. Aileme. Ve Ace haklı, eğer biri onları tehdit ederse, hangi tarafta yer alacağımı çok iyi biliyorum.

Öldürmek mi, öldürülmek mi? Çok kolay. Ben öldürürdüm.

Tetiği çekiyorum ve bu sefer silahın patlama sesini zar zor duyuyorum. Avucumun içindeki sıcaklığını hissetmiyorum bile. Bunun yerine, namludan çıkıp ahşap hedefe çarparken zihnimin tüm odağı mermiye odaklanıyor. Tahta parçalanıyor ve çatlıyor. Ace'inki gibi mükemmel bir kurşun deliği değil, ama onun sahip olduğu deneyime sahip değilim. Yine de pratik yapmaya başladığımdan beri ilk kez merkeze oldukça yakın bir yerden vurdum.

"İşte buradasın, Solnyshka," diyor Ace. "Bunun için yeteneğin var."

Başkaları bu iltifat silahşörlük yeteneğine atıfta bulunuyormuş gibi . Ama ben gerçeği biliyorum. Bahsettiği şey nişan alma ve ateş etme yeteneği değil, yapılması gerekeni yapma yeteneğidir.

CLOVER

ŞİDDETLİ BİR BAŞ AĞRISI VE HALSİZ BİR MIZAÇLA UYANIYORUM. UYANDIĞIMDA Üstümdeki tavan beni çevreleyen dört duvarla aynı. Beton, beton ve daha da betonu. Birileri iç dekorda gerçekten kendini aşmış. Tutsak olmaktan çok sıkıldım. Brax- ton denen psikopatı buraya tercih edebilirim. Özellikle de gerçekten şüphelendiğim kişilerse.

Birkaç uzun saniye boyunca orada öylece yatıyorum; bedenimden zihnime kadar her şeyi gözden geçiriyorum. Nerede olduğumdan emin değilim ama ölmediğimden eminim. Ölüm muhtemelen vücudumun geri kalanı kadar acı vermezdi. Sonunda oturmaya karar verdiğimde nedenini anlıyorum. Koluma bantlanmış bir iğneye bağlı uzun, şeffaf bir tüp yan tarafımı çekiştiriyor ve yukarı bakıyorum, öfke geri kalanımı doldururken şeffaf bir sıvının yavaşça damlaması görüşümü dolduruyor.

Beni şeffaf sıvı torbası değil, sarkık bir eklenti gibi sallanan tüp. Sadece tüp olsaydı, birinin gelip susuzluktan ölmemi engellemek için beni bağladığını düşünebilirdim. Eklenti, şiddetli baş ağrıyla birlikte tamamen farklı bir hikaye anlatıyor.

Bana ilaç verdiler.

Kaşlarımı tiksintiyle çatarak parmaklarımı kolumdaki tüpün üzerinde kenetliyorum ve çekip çıkarıyorum. Neyse ki derimin altında kırılmıyor. Bu sadece benim şansım olurdu, ama yukarıda biri bana en azından biraz olumlu bakıyor olmalı çünkü lanet şey sadece biraz kan ve yırtılma ile serbest kalıyor.

Son birkaç haftadan sonra, bu tür bir acı bir bok değil. Bir tıslamayla bacaklarımı uyandıgım karyolanın kenarına ve kan akışı yavaşlayıp damlayana kadar elimi kolumdaki yaranın üzerinde tutuyorum.

Üzerimde kamera falan olmalı çünkü uyandıgım an ile şu anda içinde bulunduğum beton hücrenin kapısının dışında birinin sesini duyduğum an arasında çok az zaman var. Bir kilit sesi ve ardından görüş alanımdaki tek kapının sallanması. Ancak... beklediğim kişi tam olarak bu değildi.

Zayıf, çelimsiz görünümlü bir genç - en fazla on üç yaşındadır ve ne kadar zayıflamış olduğu düşünıldüğünde bu bile cömert bir ifade - elinde bir tepsikle topallayarak odaya girer. Saçları uzun ve yağlı, yüzünün önünde, neredeyse çenesine kadar inen tutamlar halinde sarkıyor. Önümde durup tepsiyi uzatana kadar beton zeminde ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Arkasından kapı çarparak kapanıyor ve kilit yerine oturuyor. Bu ani hareket beni sıçrattı.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, kapıdan tekrar önümde duran çocuğa bakıyorum.

Elindeki tepsie bakıyorum, kirli tırnaklarına ve parmaklarındaki kesiklere bakıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Sert plastik bile değil, silah olarak kullanıldığında işe yaramayacak kâğıt-plastik karışımı bir şey. Ne kadar da akıllılar. Uzanıp tepsiyi elinden alıyorum - aslında üzerindeki gri ve kahverengi karışımı, ekmek dilimi ve eti istediğim için değil, kolları titremeye başladığı için.

Hortlaklar neden çocukları ayak işleri için kullanıyor? Ace de bir zamanlar bu çocuk gibi miydi?

Çocuk geri çekilirken düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sırtı karşı duvara çarpana kadar bu küçücük hücre dolabında benden olabildiğince uzaklaşıyor. Ancak o zaman duruyor ve kendi içine gömülüyor. Kıcı yere değene kadar aşağı kayıyor ve sonra uzun kollarını aynı derecede sıkı bacaklarının etrafında dolaştırarak onları anne karnındaki bir bebek gibi göğsüne doğru tutuyor.

Bakışlarının sıcaklığı içime işliyor ama bu benim için değil. Kucağımdaki yemek tepsisine bakarken boncuk gibi küçük gözleri yağlı saç tellerinin altından dışarı fırlıyor. *Tabii ki aç*, diye düşünüyorum. Zavallı çocuk et ve kemikten başka bir şey değil.

Hiç tereddüt etmeden içimi çekiyorum ve kâğıt tepsisini yere ona doğru kaydırıyorum. "Aç değilim," diyorum. "Sen ye."

Çocuğun midesinden hafif bir gurultu yükseliyor ama o sadece dişlerini sıkıp başını sallıyor, kirli tırnaklarını derisine geçirerek sanki kendini ikrama uzanmamak için zorluyor. Kaşlarımı çatıyorum ve tepsiyi daha da yaklaşıtıyorum. Ekmek ve etin yanındaki garip kahverengi gri lapa jöle gibi kıpırdıyor ve benim de midemi bulandırıyor.

"Sen yemezsen ben de yemem," diye çıkışıyorum. "O yüzden ya bir şeyler seç ve boğazına tıkıştır ya da-"

"Yemek yemelisin," diye kesti. "Yemek yediğinden emin olmalıyım yoksa beni yine döverler." İfadesinden dolayı kızgın ya da işbirliği yapmamamdan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Sadece yorgun. Gerçekten yorgun. Anlayabileceğim türden.

Dişlerimi sıkıyorum ve eğilip tepsiyi bir kez daha elime alıyorum. Yüzümü buruşturup kahverengi ve gri karışımına bakıyorum. Bunun bir tür patates püresi ve sos mu yoksa tamamen farklı bir şey mi olduğunu anlayamıyorum ama çocuğa bakıp gözlerinin ellerimin hareketlerini -tepsinin hareketlerini- takip edişini izlediğimde iç çekiyorum ve yapmam gerekeni yapmaya karar veriyorum. Verilen plastik çatalı elime alıyorum ve boğazımı dolduran acınası kuruluğa kaşlarımı çatıyorum.

Nefesimi tutarak çatalı pisliğin içine sokuyorum ve tozlu tadıyla boğulurcasına ağızma birkaç lokma atıyorum. Patates değil. Açıkçası bu beni daha çok korkutuyor. Tek bir damla su içmeden geri yutuyorum ve midem isyan edince ayağa kalkıp çocuğa doğru yürüyorum ve tepsiyi küçük bir tantanayla önüne bırakıyorum. Yemeği tekrar vermeme bile beklemiyor. Artık ondan bir şeyler yediğimi bildiğinden, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi kalan et ve ekmek dilimlerine dalıyor.

Parmakları umursamadan yemeğe dalıyor ve onu mideye indiriyor. Onu izlerken bile göğsüm ağrıyor. Geri çekiliyorum, başım dönerken karyolaya yığılıyorum. Duvara yaslanıyorum ve bunun bana verdikleri ilacın kalan etkileri olup olmadığını merak ediyorum. Oda dönmeye başladığında gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum.

Kahretsin, ne ... gözlerim açıldı ve dik oturdum. Çocuk açlıktan ölüyor ama az önce ağızma attığım ekmeğe dokunmuyor. Hâlâ sağlıklı bir miktar var ama dişleriyle ekmeği parçalarken ondan uzak duruyor.

Seni aptal kaltak, Clover, sanırım. Seni aptal kaltak.

Bir sonraki saniyede karyoladan uçuyorum, lavaboya doğru gitmeye çalışırken çok hızlı bir hareketle bacaklarım altımda bükülüyor

ve tuvalet hücrenin köşesinde. Dizlerim beton zemine sertçe çarpıyor ve çürükler olacağını biliyorum. Ama umurumda değil. Parmaklarımı boğazımın arkasına sokuyorum ve öğürüyorum.

"Artık çok geç," diye konuşuyor çocuk. Ağzıma attığım birkaç lokmayı kusmak için kendimi zorlarken, kendi öğürme sesimden onu zar zor duyuyorum. Neden çok geç olduğunu açıklamıyor ama şaşırtıcı bir şekilde kusmaya çalıştığımda hiçbir şey . Sanırım küçük piç haklı.

İşbirlikçi piçler. Bu bir sınavdı ve geçip geçmediğimi söyleyemem ama fena halde başarısız olduğumu hissediyorum. Açlıktan ölmek olan bir çocuğa yemek gönderin ve ona ne vereceğimi görün - iğrenç bir bulamaç mı yoksa oldukça fena olmayan ekmek ve et mi?

Oda dönmeye devam ederken ve dudaklarımdan klozetin suyuna salyalar damlarken yumuşak kalbime tekrar tekrar lanet ediyorum. Çocuk ayağa kalkıyor ve kapıyı çalıyor. Metal kilitler geri çekiliyor ve biri arkamdan gelip beni geniş, devasa bir göğse doğru kaldırırken birkaç adamın varlığı sisin içinden süzülüyor.

"İyi iş, Dom." Erkeksi bir ses -sanırım çocukla konuşuyor- dedi. "Kafeteryaya git ve Yvonne'a sana yemek getirmesini söyle."

"Gerçekten mi?" Çocuğun umutlu sesi karşısında bir lanet daha savuruyorum. Ona bakmak için başımı bile kaldıramıyorum. Kızgın olmalıydım. Çok kızgın olmalıydım ve kızgınım da... ama ona değil.

Vücudunun kırılğanlığının sahnelenmediği açık. Yemeğe dalma şekli dahiyane bir oyunculuk değildi. Daha fazla yiyecek alabileceği söylendiğinde ses tonundaki salya akıtma arzusu gerçek. Gerçekten açlıktan ölüyordu. Yine uyuşturulmuştu ve muhtemelen yakın gelecekte alabileceğim tek uyuşturulmamış yiyeceği bir çocuğa verdiğim için pişman bile olamıyorum.

Adam dönüp hücrenin kapısından koridora doğru kayarken başım adamın koluna yaslanıyor. Küçük yara izleriyle dolu kesik bir çene görüş alanımı dolduruyor ve sonra aşağı bakıyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Mezarlığa hoş geldiniz, Bayan Volkov," diyor. "Sert muamele için özür dilerim, ama sizi buraya getirmek için gömmek zorunda kaldığımız adamları düşünürsek, anlayışla karşılamamız gerekir, size karşı koyamayız."

Evet, bu mantıklı. Aslında anlıyorum. Ama o üçüncü adamla hiçbir ilgim yoktu, onu kurtarmaya çalışırken ölen adamla.

Ben. Onu tanımıyordum bile. söylemek için dudaklarımı açtım ama ağzımdan salyadan başka bir şey çıkmadı. İğrenç.

Sanki adam ne düşündüğümü anlamış gibi bir özür daha diliyor. "Etkisi kısa sürede geçecektir," diyor. "Sadece hareket edebilmen için sana ihtiyacımız vardı."

"Yürüye bilirdim... yürüye bilirdim..." Kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum ama çok zor. Daha fazla salya akıyor ve durduramıyorum.

"Ne yazık ki bu riski göze alamayız. Hades'le tanıştığında anlayacaksın."

Hades mi? Yani ... Yeraltı Tanrısı mı? Kendimi neyin içine soktum ben?

Hayır.

Ace beni neyin içine soktu?

Görünüşe göre üzereyim.

CLOVER

İNSANIN BEDENİNİ KONTROL EDEMEMESİ GERÇEKTEN RAHATSIZ EDİCİ.

fonksiyonlar. Altıma sığmadığıma ya da işemediğime şükretmeliyim; açıkçası bu zaten berbat olan hayatımın üzerine iğrenç bir taç olurdu. Yine de başımı kaldıramıyorum ve ne zaman konuşmaya çalışsam ağzımdan salyalar akıyor. Kollarımı ve bacaklarımı ne zaman hareket ettirmeye çalışsam, sadece seğiriyor ve sallanıyorlar.

Beni taşıyan iri adam birkaç açık kapının önünden geçiyor ve ben sadece etrafımı görebiliyorum. Tutulduğum hücrenin yeraltında olduğu anlaşılıyor. İlerideki bir kapı açılıp yüzüme serin bir hava vurduğunda, yeniden rahatlayarak iç çekiyorum. Dikkatli hareketlerle merdivenleri çıkıyor. Belli ki isteğim dışında burada olmama ve inlerine sürüklemek için çadır kurdukları biri olmama rağmen, tekme atıp çılgılık atarak -ya da şu anda olduğum gibi inleyerek ve salyalar akıtarak- bana sert davranmıyor.

Beni göğsünün genişliğine doğru kaldırıyor ve bu bana başka bir anıyı hatırlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, aynı zamanda anıları da susturmaya çalışıyorum ama bu tam tersi bir etki yaratıyor. Braxton'un yüzü zihnimin ön saflarına geliyor ve zehirli bir kartvizit gibi orada duruyor. *Piç kurusu.*

Belki de o bir lütuftur. Beni bu bilinmeyen yere kadar takip edebilecek biri varsa, onun o olacağından hiç şüphem yok. Tek soru, eğer bu olursa, bu hapishaneyi onunkiyle takas edecek miyim? *Onu* gördüğümde ne hissedeceğimden emin değilim, tabii onu tekrar görürsem. Düşüncesi bile beni öfkeliendiriyor.

Ace sözde ben kaybolduktan sonra beni aramış, yani onun sikik düşmanı tarafından kaçırılmışım ama beni hiç bulamamış, değil mi? Belki bir daha denemez.

Yani evet, sanırım bu bir lütuf ya da en azından Braxton'ın tutarlılığı bir rahatlama. Ona ne söylediğimin bir önemi yok. Onunla ne kadar 'işim bitti' dediğimin de bir önemi yok. Braxton işleri askıda bırakacak bir tip değil. Benim için gelecektir. Sadece bunu beklemek mi yoksa meseleyi kendi ellerime almak mı istediğime karar vermeliyim.

Düşüncelerim o kadar yoğun ki beni taşıyan adamın durduğunu ve beni yere bırakana kadar ileri geri hareketlerinin durduğunu fark etmiyorum. "İşte böyle," diye mırıldanıyor daha çok kendi kendine, beni lüks bir ofisteki büyük berjer koltukta oturacak şekilde ayarlarken.

Bir homurtuyu zar zor bastırıyorum, vücudumun buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim ve kendimi sebze gibi hissetmekten gerçekten çok yoruldum. Yine de, tüm bu düzen bana 'megaloman' diye bağırıyor ve en azından bir gençlik dizisinin setinde olup olmadığımı sormak için daha fazla kelime çıkarmaya zorlamak için yarı ayartılıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beni buraya getiren adam karşımdaki kanepeye oturmuyor. Zaten pek baş-honço tipine benzemiyor. Çok kibar. Gözlerinde çok fazla insanlık kalmış. Onun yerine kollarını önünde kavuşturmuş, bir eli bileğinin üzerinde, kanepenin solundaki yerini alıyor. Birkaç dakika sonra odanın kapısı açılır ve ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir adam içeri girer. Yaşına rağmen sadece şakaklarına ak düşmüştür.

"Merhaba Bayan Volkov," diyor adam otururken ve ellerini kucağında kavuşturmadan önce bir bacağını diğerinin üzerine atarken. Sanırım bu adam için erkeklik taslamak yok. Ama yine de, bir numaralı korumanın sertleşip sırtını bakılırsa, yer kaplamak ve otoritesini göstermek için adam yaymaya ihtiyacı olmadığını tahmin ediyorum. Mükemmel şekilli keçi sakalının uçlarından baskınlık damlıyor.

Dudaklarımı açıyorum ve diş etlerimi şapırdatıyorum. Kirpiklerim titriyor. Kuru ağzımın tadı iğrenç ama neyse ki beni esir alanlar haklıymış; bana her ne verdilerse uzun süre kalıcı olmamış. Kollarım ve bacaklarım hala oldukça uyuşuk hissediyor ama en azından artık konuşurken ağzımın kenarından tükürükler akıyor.

"Sen benim adımlı biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum. Sen Hades misin?" Dilimin tekrar uyuşmasını engellemek için kelimelerimi fazla telaffuz ediyorum. İşim bittiğinde yanağımın iç tarafını ısıırıyorum ve acı olması gerekenin çok azı kadar oluyor, özellikle de buna karşılık dilimin üzerinde süzülen kanın paslı tadı düşünıldüğünde.

"Evet, öyle olduğumu söyleyebilirsin."

Kollarınızı ya da bacaklarınızı hareket ettiremezken rahat hissetmeye çalışmak gerçekten çok zor, ama bir şekilde sırtımı sandalyeye doğru itmeyi ve çenemi ona doğru kaldırmayı başarıyorum. Ancak ne yazık ki çenem biraz fazla yukarı kalkıyor ve başımın arkası sandalyeye çarpıyor. Burnumun ucuyla ona bakıyorum ama daha kötüsü de olabilirdi.

"Orada oturup bakacak mısın yoksa bana neden burada olduğumu söyleyecek misin?" Aramızda sessizlik uzayınca ona soruyorum. Bu durumdan bağımsız olarak sikişme eksikliğim tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Kaşlarını çatıyor. ", değil mi?"

Pek sayılmaz. Ölmek istemiyorum ama her halükarda öleceksem, bir an önce ölmeyi tercih ederim. Şu anki durumumda çok fazla direniş olmayacaktır. Acele etseler iyi olur çünkü uzuvlarımı tekrar anda onun gırtlığına . Beni buraya neden getirdiğı umurumda bile değil. Beni evimden sürükledi, adamlarına eşyalarımı kırdırdı, bana yardım etmeye çalışan masum bir adamı öldürdü ve kıcıma ilaç verdi. Artık sadece an meselesi.

Sanki damarlarımda dolaşan öfke miktarı bu uyuşturucuyu hızlandırmaya ve sistemimden temizlemeye yetecekmiş gibi parmaklarım iki yanımda seğıriyor. Yarım saatten fazla sürmüş olamaz, ama sadece birkaç ısırık aldığımı düşünürsek ne kadar tükettiğimden emin değilim.

Hades öne doğru eğilir. "Nerede olduğunuzu biliyor musunuz, Bayan Volkov?"

Adam buraya ne isim vermişti? "Mezarlık," diye cevap verdim.

Gölümsüyor ama bu hareket gözlerine ulaşmıyor. Hayır. Arkasındaki adamın aksine, bu adam sadece insan derisine bürünmüş bir yılan. Karşıma oturduğundan beri bir kez bile gözünü kırpmadı. Bu odada odaklanılacak tek şeyin o olduğunu bilirdim. İçimden bir ses en tehlikelisinin de o olduğunu söylüyor.

Parmaklarım avucumun içine kıvrılıyor ve tırnaklarımı etimin derinliklerine batırıyorum, bunun geri kalanımı uyandırmaya yardımcı olacağını umuyorum. Bunun acısı sessiz, donuk. Dilimi daha fazla kan kaplıyor ve refleks olarak yutkunuyorum.

"Bu doğru," diye yanıtlar Hades. "Mezarlık Hortlakların evidir. Bunun ne anlama geldiğini anladığınızı varsayıyorum?"

Ve işte, şüphelerimin doğrulanması. Yine de, böyle bir organizasyonun nasıl işlediğini az da olsa anlayan birinden saklıyor değillerdi. Bu benimle ya da Brax'la ilgili değil. Bu Ace'le ilgili. Her zaman Ace'le ilgilidir. Gözlerimi kapatıyorum ve kardeşimi en son gördüğümde onu yumruklamış olmayı her şeyden çok diliyorum. Eğer bu işten sağ çıkarsam, yapacağım ilk şey bu olacak. Onu bulup bayılana kadar döveceğim.

"kadarıyla Hortlaklar hakkında bilgi sahibi olduğum için mutlu değilsiniz," diyorum. "Şey, bu mutlu olup olmamakla ilgili bir durum değil, Bayan

Volkov." Tanrım, *bunu* söyleme şeklinden nefret ediyorum -Bayan Volkov sanki bir aksiyon filmindeki kötü adammış *gibi*. Klişeleşmiş bir aksanı bile yok. Doğma büyüme Amerikalı gibi konuşuyor.

"Gerçek şu ki, kardeşin ve baban Hortlaklar'a kabul edildiklerinde birer sözleşme imzaladılar," diye devam ediyor Hades. "Hayatlarını geride bırakmayı ve kendilerinden çok daha büyük bir şeyin parçası olmak için orijinal varlıklarını sona erdirmeyi kabul ettiler. Ivan'ın oğlu için istisnalar yaptık, çünkü Ölümsüzler tarafından başlatılmamış hiçbir temasları olmadığı açıkça belirtilmişti. Oğlunun bir şekilde bizimle temasa geçmesi ve ardından saflarımıza katılması ironik ama tamamen imkansız değil. Üyelerimizin çoğu benzer geçmişlerden geliyor. Suçluların oğulları. Kendi başlarına suçlular. Hepsi de yaşayan ölülerden oluşan ve halk üzerinde kontrol sağlamaya çalışan bir kalabalık olmak için lekeli geçmişlerinden vazgeçiyorlar."

Boğazımın arkasından mırıldanıyorum, bu ses onun tiradını kesiyor ve kaşlarını bir kez daha çatıyor. "Buna söyleyecek bir şeyiniz var mı Bayan Volkov?" diye soruyor.

Salyamın akmasından endişe etmeden homurdanmayı ve bu sefer titreşimleri hissediyorum, bu da hislerimin geri geldiği anlamına geliyor. "Benim hakkımda ne bildiğinizden emin değilim Bay Hades," diyorum, "ama aptal değilim ve körü körüne güvenmiyorum. Kuruluşunuzun bu kadar özverili ve iyi niyetli bir şey yaptığından şüpheliyim. Siz bir for-

kâr amaçlı bir organizasyon. İşin içinde para olmasaydı babam ve kardeşim sizin için çalışmazdı. Gösteriyi kesebilirsiniz."

Başını yana eğiyor ve çenesinde küçük bir kas zıplıyor - sanki sözlerim bir şekilde rahatsız ediciymiş gibi. Belki öyledir ama gerçek olduklarından hiç şüphem yok. Kendini büyük, harika ve şaşırtıcı bir şeyin parçası olduğuna inandırmak isteyip istemediği beni ilgilendirmez ama burada oturup bir çocuk gibi konuşulmasını ya da Hortlakların ne kadar önemli olduğuna dair monologlarını dinleyecek değilim.

"Gerçek şu ki," diye devam ediyorum, "siz başarılı ve güçlü işadamları ve kadınlarından, siyasetçilerden ve dünya liderlerinden para alan bir kuruluşunuz. Onların kirli işlerini yapıyorsunuz ve bu kâr kalıyor çünkü siz ve küçük erkekler kulübünüzdeki herkes ölü taklidi yapıyor. Zaten ölmüş olan bir suçluyu yakalayıp hapsedemezsiniz, değil mi?"

Diğer elim seğiriyor ve ıslaklığı hissedene kadar tırnaklarımı avuç içlerime batırma hareketini tekrarlıyorum. Büyük ihtimalle kan. Görmezden geliyorum. Sonuçta acımıyor. Henüz acımıyor.

"Yanılıyorsunuz Bayan Volkov," diye yanıtlıyor Hades. "Burası bir erkek kulübü değil. Bu yüzden buradasınız."

"Ne?"

Gülümsemesi çarpık bir hal alınca kaşlarımı çatıyorum. "Ivan ve Ace kurallarımızı çiğnediler. İletişim halinde olmamaları gerekiyordu. Ama biz istisnalar yapmaktan tamamen aciz değiliz. Uyum sağlayabilmek tamamen hayatta kalmakla ilgilidir ve Hortlakların kendileriyle gurur duydukları şey de budur. Tetikçiler. Paralı askerler. Kiralık suçlular. Hepsi iyi ve güzel, ama hepsi eninde sonunda çuvallıyor ve yakalanıyor. Biz asla yakalanmayız."

"Bunun benim için ne önemi var?" diye sordum. "Senin peşinden gelebilecek durumda değilim."

"Hayır, değilsin," diye kabul ediyor, "ama kurallar çiğnendiğinde harekete geçilmelidir. Ivan ve Ace'in çoktan ölmüş olmaları gerekirken senin ve rahmetli büyük büyükannenin onlardan haberdar olmanıza izin vererek yaptıkları gibi Hortlaklara ihanet etmenin sonuçları vardır."

"Büyük büyükanne mi?" Tekrar ediyorum. *Mama Luda?*

Hades'in gülümsemesi eğiliyor ya da daha doğrusu düz bir çizgiye düşüyor, kendini toparlıyor ve bacağını diğerinin üzerinden kaldırıyor, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayarken yere bırakıyor. "Bu adam

Bayan Luda Levitsky'nin Ivan'ın anne tarafından büyük annesi ve kan bağı ile de büyük büyükanneniz olduğunu bilmiyor musunuz?"

Mama Luda'nın Ivan'ın büyükannesi olduğunu bilmiyordum. Sadece düşünmüştüm... bunu hiç söylememişlerdi ama bir benzerlik de yoktu. Sadece onu koruduğu için benimle, onunla ilgilenen biri olduğunu düşünmüştüm. Onun kaybı beni tekrar derinden etkiledi. Beni kendi kanından olmadığım için değil, kanından olduğumu bildiği için sevmişti. Neden bana hiç söylememişti? Denemiş miydi? Bana hep milaya-darling derdi, asla vnuchka, *büyük kızım* demezdi.

Sistemimde şimşekler çakıyor ve uyluklarımda kasların gerildiğini ve zıpladığını hissediyorum. Hareketsiz kalmaya, hislerimin geri geldiğini fark etmelerine izin vermemeye çalışıyorum ama bu çok zor. Zihnim gerçekler ve yenilenen, acı veren ağrılarla dolu bir kasırga gibi.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler ama yaraları yeniden açmak ve yeniden kanatabilmek için tek gereken birkaç kelimedir. Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi içime çekiyorum, zihnimdeki ağırlığın gitmesini istiyorum, böylece şimdi ve buraya odaklanabiliyorum.

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor Hades ben cevap vermeyince. "Gerçek şu ki, Rusya'dan yaşlı bir kadına ihtiyacımız yoktu, ama siz-Bayan Volkov

-İşe yarayabilirsin. Genç ve güzelsin. Dediğim gibi, biz sizin dediğiniz gibi bir erkekler kulübü değiliz. Ve eğer bizim için çalışmayı kabul edersen, Ace'in seni etrafta tutmasındaki rolü için sadece küçük bir kınama ile bu seferlik paçayı sıyırmasına izin verebilirim."

"Bekle. Ne?" Sonunda boynumu düzeltirken başım sarsılıyor. Vücudumun geri kalanını olması gerektiği gibi gevşek tutmak için savaşıyorum gerekiyor - hala öyle olduğuna inandıklarını umuyorum. *Hortlak beni işe almaya mı çalışıyor?* Sonra diğer sözleri zihnime çarptı. *Rusya'dan gelen yaşlı bir kadına ihtiyacımız yoktu.*

Aylar önceki adam. Ace'in sözleri, Mama Luda'yı kimin öldürdüğünü bulacağına dair verdiği söz. Uyuşukluk vücudumdan tamamen buharlaşıyor. Avuçlarımdaki acıdan başımın arkasındaki ağrıya kadar her şeyi hissediyorum, beni uysal tutmak için kullandıkları her neyse. Ölümsüzlerden bahsettiğimde Ace'in endişesi ve korkusu. Bana bilmemem gerektiğini söylemişti. İşte bu yüzden. Çünkü peşimden gelebileceklerini biliyordu. Çünkü Mama Luda'yı öldürmüşlerdi.

Hades'in yanındaki adam konuşmak için eğilerek ağzını açıyor ama ben kendimi sandalyeden fırlatmadan önce tek kelime bile edemiyor. Bacaklarımı yere koydum, parmaklarımı

sandalyenin kolları ve kendimi itmek için ileri doğru momentumu kullanıyorum. Daha genç ve görsel olarak daha heybetli olan adama nişan almıyorum. Hayır, buradaki güç o değil. O sadece bir köle. Bir gardiyan.

Hedeflediğim adam Hades'in ta kendisi. İlk yumruğum onu tamamen gafıl avlıyor ve eklemlerimin yanağında açtığı yaradan zevk alıyorum, özellikle de derisi yarıldığında.

Öldüreceğim. Onu öldüreceğim.

Ellerimi boğazına doluyor, vücudumu onun üzerine atarak sarılıyorum. Bir bacağıma kucağına atıp kavrayışımı sıkılaştırırken soğuk ama yine de hafifçe eğlenen gözler bana bakıyor.

"Leo, sanırım misafirimizin biraz yardıma ihtiyacı var." Ben onun nefes yolunu keserken, tırnaklarımı boğazının iki yanına geçirip daha fazla kan çekerken, kelimeleri nasıl bu kadar sakin söyleyebildiğini aklım almıyor. Tek görebildiğim kırmızı; öfke ve kanın kızıl rengi görüşümü bulanıklaştırıyor.

Sert eller belime dolanıyor ve beni Hades'ten koparıyor ama savaşmadan gitmiyorum. Çığlık atmıyorum ama tekmeliyorum. Dirseklerimi geri atıyorum. Leo'yu -görünüşe göre gardiyanı- başımın üzerinden sürüklemeye çalışıyorum ama ayaklarımın yere değmesine bile izin vermezken bu imkânsız. Hades her zamanki gibi sakin bir şekilde koltuktan kalkıyor ve başparmağının ucuyla elmacık kemiğindeki kesiğe dokunuyor.

Sırtarak kanı siliyor ve bana doğru yürümeden önce takım elbisesini düzeltiyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Kayıyorlar ve yanaklarımı kesiyorlar. Her göz kırpışımnda kornealarım cam sokuyormuşum gibi hissediyorum. Siktir et onu. Artık gerçeği bildiğime göre bana ne teklif ettiğinin bir önemi yok. Luda Ana'yı öldüren adam o olmasa bile -o şerefsiz öldü, bendeniz tarafından toprağa gömüldü- onun ölüm emrini verenin bu adam olduğundan artık hiç şüphem yok.

Neden mi? Çünkü o işe yaramazdı. Ona ihtiyacı yoktu.

Yapmış olmam onun için önemli değil. Ona ihtiyacım vardı. Ve onu benden aldı.

"Seni öldüreceğim," diye alay ederek dirseğimi Leo'nun karnına onuncu kez vuruyorum. Homurdanıyor ama başka bir ses çıkarmıyor. Hissettiğim şiddetle tenim canlanıyor.

İyi ya da kötü. İnsan ya da canavar. Artık bir önemi yok. Onun kanını dilimde istiyorum. Bağırsaklarını avuçlarımda istiyorum. Gözlerinden akan hayatı izlemek ve canını acıtmak istiyorum.

"Görünüşe göre düşünmek için hâlâ zamana ihtiyacınız var Bayan Volkov," diyor Hades, sanki sözlerim onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi kayıtsızca. "Ama sizi uyarmalıyım, böylece tam bir anlayışa sahip olursunuz

-Sadece iki seçeneğin var. Ya Hortlaklar'a katılıp üyeliğimizin bir parçası olacaksın ya da son vuruşunu yapan baban ve rahmetli büyük büyükannen gibi öleceksin."

"Svoloch!" *Piç kurusu*. Mama Luda öğrenmemi hiç istemediği için sadece birkaç Rusça küfür biliyorum ama bildiğim bir tanesi bu adam için biçilmiş kaftan. Hades'in elinin tersi yanağıma çarptığında yüzümün yan tarafında acı patlıyor. Ağzıma daha fazla kan doluyor ve bakışlarını karşılamak için geri döndüğümde, dişlerimi lekelediğini biliyorum. "Ben senin kararını beklerken," diye devam ediyor yüzgecini esnetirken-

"Burada, Mezarlık'ta işleri nasıl yürüttüğümüzü . Eğer 'ın bir üyesi olacaksan" - sanki evet diyeceğim kesinmiş gibi konuşmaya devam ediyor. Sanki onun ailemi benden alan katil bir orospu çocuğu olduğunu öğrenmenin hiçbir anlamı yokmuş gibi-"o zaman bir üste hakaret etmenin kabul edilemez olduğunu anlamam gerekecek. Cezanın tadını çıkar. Bunu gelecek için eğitiminin bir parçası olarak kabul et." Elini salladı ve Leo beni geri götürdü.

"Bana ne yaptığın önemli değil!" Tükürdüm. "Sana asla katılmayacağım ve seni öldüreceğim!"

Ellerim geriye doğru çekilip kelepçelerle birbirine kenetlenirken bile "Birçok kişi denedi," diyor müstakil bir havayla. Ayaklarım yere değiyor ama ben dönüp bir tekme bile atamadan Leo'nun kolları başımı ve boğazımı sarıyor, tıpkı beni karavandan alan adam gibi nefes borumu kesiyor. "Ama kimse bir tanrıya dokunamaz, Bayan Volkov. Siz bile."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve karanlık kenarlardan içeri giriyor, ama kendimle gurur duyuyorum çünkü tüm dünya bir kez daha kararmadan hemen önce kendi sesimi, daralmış bir boğazdan sıkarak çıkardığım kendi kelimelerimi duyuyorum. "Sen tanrı falan değilsin, göt herif. Sen sadece lanet olası ölü bir adamsın."

BRAXTON

BEKLEMEK DAYANILMAZ BİR OYUN. BİRİNİN BANA YARDIM ETMESİNİ TERCİH EDERİM. beni korkutuyor. Bağırsaklarımın dışarı çıkarılıp gözlerimin önünde ateşe verilmesini tercih ederdim. Bunun yerine, Avalon'a zarar veren ve Clover'ın kaybolmasına neden olan adamın tam karşısında duruyorum ve bu beni deliliğin eşiğine getiriyor. Yıllar önce çoktan kaybettiğimi sanıyordum ama bir şekilde kendimi kontrol altında tutmayı başarıyorum. Abel'in yanımda durması ve silahını adama doğrulturken bir kez bile irkilmemesi canımı acıtmıyor değil.

Abel'in cinayetle ilgilenmemesine rağmen, Ace en ufak bir yanlış hareket yaparsa öldürmek için ateş edeceğinden hiç şüphem yok. Zaten çok fazla yaptı ve hepsinin bedelini ödemesini sağlamayı planlıyorum. Clover'ı bulduktan sonra. Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra. Kollarıma döndükten sonra, istese de istemese de.

Farlar yarı karanlığı delip geçiyor ve benim SUV'um yolda ilerleyerek kamyonun birkaç metre arkasında duruyor. Marcus sürücü kapısını açıp elinde bir benzin bidonuyla dışarı çıkarken farları açık bırakıyor.

"Burada neler oluyor?" diye rahatça soruyor, bize doğru ilerlerken vücudu sıkı ve dikkatli olsa bile sesi hafif.

Dean soğuk bir şekilde, "Bir fare buldum," dedi.

"Yardımsever bir fare mi?" Marcus, bakışlarını küçük çemberimizin ortasındaki adama çevirirken kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Bunu henüz görmedik," diye cevap veriyorum. Kenara çekiliyorum ve elimi Abel'in omzuna koyuyorum. "Ama eğer değilse, o zaman sadece-

onu sonlandırın."

Ace sert bir kahkaha patlatır. "O kadar kolay pes edeceğimi mi sanıyorsun?" diye çıkışıyor. "Beni bile bulamadın ve kız kardeşimin peşine düştün."

Omuz silkiyorum. "Onu korumadığın için senin hatan."

"Ve senin onu koruma yöntemin bu mu?" Ace kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor.

Dışarıdan tepki vermiyorum. "Kız kardeşini korumak istediğimi sana düşündüren nedir?" Gözlerinin altındaki koyu halkalara ve siyah gömleğinden dışarı taşan soluk morluklara dikkat ederek onu dikkatle izlerken başımı boynuma yaslıyorum. Yakın zamanda bir kavgaya karışmış ve onunla benim aramdakini kastetmiyorum. "Onun benim için, seni istediğim yere götürmek için bir araç olmaktan başka bir anlamı olduğunu sana düşündüren nedir?"

Ace çenesini kaldırır ve gülümser. Bu, eğlenen bir ifadeden başka bir şey değil. "Oh, çok iyisin," diyor sessizce. "Gerçek bir profesyonel yalancı, seni piç kurusu. İkinizin arasında bir şeyler döndüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana o söyledi, salak. Ve eğer şu anda gerçekten sadece benim peşimde olsaydın, benden onun hakkında bilgi talep etmezdin. Beni henüz öldürmedin. İstedğin buydu, değil mi?" Bir adım geri çekilir ve kollarını açarak Dean'den uzaklaşır. "Hadi o zaman. Öldür beni. Eğer cesaretin varsa."

Sadece beş adım atıyor. Gömleğini avuçlarımin arasına almadan ve onu ayak parmaklarının üzerine çekmeden önce çakılların üzerinde beş adım. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla taşığım var," diye sıktım dişlerimi. "Öldürmeyi hazmedemeyeceğimi mi sanıyorsun? Hadi bu teoriyi test edelim."

"Braxton, ona hâlâ ihtiyacımız var." Dean'in sesi kulaklarıma ulaşıyor ama bir sonraki cümlesine kadar Ace'e olan bağlılığımı gevşetmiyorum. "Bu artık sadece Clover'la ilgili değil." Kahretsin, haklı. Bu Clover'ı bulmakla ilgili olduğu kadar Troy ve onun için adaletle de ilgili.

Marcus dikkatle gaz kutusunu yere bırakır ve kaşlarını Dean'e doğru kaldırır. "Planın nedir?"

Dean cevap vermeden önce Ace, "Onu kaçırın insanlar oğlunu öldürdü," dedi. "Bu onların peşinden gideceğin anlamına mı geliyor? Benim yardımım olmadan fazla uzağa gidemezsin."

"Oğlumuz hakkında ne biliyorsun?" Abel, silahını hâlâ havaya kaldırmış, ön tarafa doğru adım atarak alay eder.

"Ön tarafa gelip onu bulmadan önce siteyi kontrol ettim" - devam etmeden önce bana doğru işaret ediyor, "ve gerisini biliyorsun."

"İçerideydin," diyor Dean. "Yapmış olamazsın-"

"Sanırım buranın benim de evim olduğunu unutuyorsun," diye sözünü kesiyor Ace, hem kendini beğenmiş hem de küçümseyici bir sesle. "Tüm bu süre boyunca arka odada değildin."

Dean ve ben bakıştık. Her ne kadar kabul etmek istemesem de herif haklı. Hiçbirimiz Hortlakları onun tanımıyoruz ve Luc bize bir bağlantı kurabilse bile bu yine de dışsal bir bağlantı. Ace onları daha derinden tanıyor. Onları içeriden tanıyor. Clover'ı canlı bulmak için en iyi şansı istiyorum ve bu da onu şimdilik etrafta tutmak anlamına geliyor.

"Brax?" Benim adım bir soru. Dean düşüncelerimi, planlarımı bilmek istiyor ama ben bile burada nasıl bir yol izlememiz gerektiğinden henüz tam olarak emin değilim. Ace başını kaldırıyor ve bakışlarıyla yüz yüze geliyor. Bunu gözünü kırpmadan yapabilen pek fazla erkek tanımadım ama o yapıyor.

"Luc'u arayacağız."-Ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ediyorum ama en iyi hareket tarzı bu-" ve onun bu bağlantıyı takip etmesini sağlayacağız. "Sen," diye başımla Ace'i işaret ediyorum. "Bize bildiğin her şeyi anlatacaksın. Karargâhlarının nerede olduğunu. Ne yaptıklarını. Ne zaman yaptıklarını. Nasıl yaptıklarını. Maaş bordrolarında kaç kişi var." Öne doğru eğildim. "Her. Lanet olası. Şey."

Ace geri çekilmiyor ya da kılını bile kıpırdatmıyor. "Peki sonra?" diye soruyor.

"Clover'ı tekrar görebilirsin." Önüne atmak için berbat bir kemik, ama onu şu anda öldüremezsem, yoluna devam etmek için biraz teşvike ihtiyacı olacak.

"Hayır," diye yanıtlar. "Kız kardeşimi tekrar göreceğim ve sen de ondan uzak duracağına yemin edeceksin."

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve boğazımdan alçak bir hırıltı yükselirken göğüslerimiz birbirine çarpıyor. "Hayatta olmaz," diye homurdanıyorum. "O benim."

Ace homurdanıyor. "O asla senin olmayacak." "Bahse var mısın?"

Ace başını sallar. "Buna ihtiyacım yok. Evgenia sahip olunabilecek bir kız değil. Denemiş olabilirsin ama başarısız oldun."

Belki sahip olunamaz ama kesinlikle evcilleştirilebilir. "Clover'la aramızda ne olursa olsun artık seninle bir ilgisi yok," diyorum ona. "Seninle benim aramda olanlar

... bunu o döndükten sonra çözeceğiz."

"O zamana kadar beni öldürmekten kaçınabileceğini mi sanıyorsun?"

Sadece birazcık. "Göreceğiz, değil mi?" Aramıza sessizlik çöküyor ve bilinçlerimizin çevresinde asılı duran şiddet bulutundan başka bir şey kalmayana kadar kabarıyor.

Dean, "Viks'i çağırıyorum," diyerek gerginliği bıçakla kesmiş gibi net bir şekilde ortadan kaldırıyor. "Abel silahını bırak ve Marcus'la git. Başka bir şey yapmadan önce burayı ateşe vermeliyiz."

"Peki ya ben?" Ace sonunda arkasını dönüp ona bakarak soruyor.

Dean kaşlarını çatır ama yine de cevap verir. "Bizimle geri geliyorsun. Eastpoint'e gittiğimizde teknolojimize Ölümsüzler hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın. Oradan Clover'ı nereye götürdüklerini bulacağız."

Ace çenesini yavaşça aşağı eğiyor ve sonra kaşlarını çatarak Troy'un özenle sarılmış bedenine, hepimizin durduğu yerden biraz uzağa, aşağıya ve yana bakıyor. "Kurtarma görevi için özel insanlar gönderiyorlar," diyor sessizce. "Ve o ekipte çok fazla kişi yok. Cesetler olmadan, bundan sorumlu olan adamlar hakkında size net bir fikir veremem..." Troy'un cesedine doğru başını sallıyor. "Ama size bir liste verebilir."

Dean'in gözleri karanlıkta parlıyor. Derinliklerinde tehlike ve şiddet var. Aynı şeyi ben de ruhumun derinliklerinde hissediyorum. "Listeyi yap," diye cevaplıyor Dean. "Onun ölümünde parmağı olsun ya da olmasın, artık hepsinin zamanı doldu. Evi temizlemenin zamanı geldi."

CLOVER

İŞKENCEDE ÖYLE BİR NOKTA GELİR Kİ, HİÇBİR ŞEY GERÇEKTEN ACITMAZ. artık. Acının ortadan kalktığı ve sadece *hissizleştiğiniz* yer. Hâlâ darbeleri hissedersiniz; etin ete, metalin deriye ya da başka bir şeye çarpışını duyarsınız. Ama her biri sanki size değil de bir başkasına oluyormuş gibi sönüktür.

Şiddet içeren ilişkiler yaşayan insanların da bu noktaya ulaşip ulaşmadığını merak ediyorum. Acı, yanlış ve adaletsiz olarak gördükleri şeyin ötesine geçiyorsa ve bu artık sadece beklenen değil, *normal* bir şeyse. Onlar da düşünmeye başlıyorlar mı... *bu hep miydi?*

Ne acıtır? Her zaman acı veren neydi? Ve yeni olan ne? Artık bilmiyorum. Tek bildiğim, Hades'in cezası boyunca ona olan nefretimi ve kaynayan öfkemi koruduğum. Asla duraksamıyor. Asla azalmıyor. Giderek büyüyor, büyüyor, ta ki daha önce hiç bilmediğim, her şeyi kapsayan, iliklerime kadar işleyen, gerçek bir nefret kütlesine dönüşene kadar. Braxton'da bile.

Zihnim iki adama kayıyor-Braxton ve Hades. Bazı yönlerden birbirlerine benziyorlar. İkisi de çok ukala ve kibirli ve düşündüklerinin aksine bu bir zayıflık, bir güç değil. Braxton'da olduğu gibi Hades'te de bunu kullanmayı planlıyorum.

Önümdeki adam karnıma ve kalçalarımın darbeler indirmeye devam ediyor, sadece belli aralıklarla alnındaki teri silmek ve bir yudum su içmek için geri çekiliyor, bana hiç su vermiyor. Braxton'ı düşünmek öfke ateşimi körüklemeye ve sıcak tutmaya yardımcı oluyor. Ama aynı zamanda, içimde başka bir şeyi de aydınlatıyor.

Ben. Burada ne yapardı? Şimdi olsa? Benim durumumda olsa ne yapardı?

Başım göğsüme gömülürken ve üzerimden şeritler halinde sarkan parçalanmış gömleğime bakarken yine aklım başımdan gidiyor. Neyse ki bu işkence için sütyenimi çıkarmadılar. Şu anda peşinde oldukları şey cinsel sapkınlık değil, sadece acı ve korku. Acımı alabilirler ama korkumu asla alamayacaklar. Brax'tan sonra, hiçbir şeyin beni bir daha korkutabileceğini sanmıyorum.

Belki de hissettiğim kopukluk zihnimin beni akli başında tutma yoludur. Ya da belki de bir terapistin söyleyeceği şey budur. *Sen deli değilsin... sadece kırılmışsın.* Bunlar aynı şey değil mi?

Bedeninizi ve zihninizi ayırmaya başladığınızda -acı sizi geri çekilecek kadar bunalttığında- bu sonun başlangıcıdır. Zaten delirmişsinizdir. Çoktan kırılmışsınızdır. Şimdi bundan en iyi şekilde yararlanma zamanı.

"Sanırım bu kadar yeter, Danvers." Tanıdık sese bakma zahmetine ama şimdi yağmur darbeleri durdu, acı geri geliyor. Saatler önce uyuşmuş olan tüm ağrılar ve acılar yeniden ortaya çıkıyor ve nefes almanın zorlaştığını fark ediyorum. Nefes almak için harcadığım çabayla tüm göğsüm titriyor. Bu hiç adil değil, diye düşünüyorum. Nefes almak kolay olmalı. Doğal olmalı. Şimdi ise beyhude bir çaba ve hayatta kalma çabası.

Kim bilir ne kadar zaman önce bağlandığım askıda asılı duran bir çift temiz deri ayakkabı görüş alanıma giriyor. Çaba sarf etmem gerekiyor ama başımı kaldırmayı başarıyorum ve Hades'in soğuk bakışlarıyla karşılaştığımda omuzlarımın üzerine düşmesine izin veriyorum.

"Dersini aldın mı?" diye soruyor bana. "Şimdi Hortlaklarla bir sözleşme imzalamaya istekli misin?"

Yüzüne gülecek enerjim olsaydı, gülerdim. Neyse ki onun için yok. Tek yapabildiğim dudak bükme ve kuru, çatlak dudaklarımın arasından cevap vermek. "Siktir... seni."

Hades'in bakışlarında hafif bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ve sonra bu ifade yerini meraka bırakıyor. "Danvers önde gelen cezalandırıcılarımızdan biridir, Bayan Volkov," der. "Sizin gibi genç bir kadının onun ilgisine bu kadar uzun süre dayanabilmesi ve hala kendini koruyabilmesi beni gerçekten şaşırttı."

Ne düşündüğü gerçekten umurumda değil, ama bunu ona söylememe fırsat vermeden devam ediyor.

"Kararlılığın seni daha çok istememe neden oluyor," diye itiraf ediyor. "Daha az yetenekli adamlar çok daha önce onun idaresi altına girmişlerdi. Eğer yapabildiğin buysa ve organizasyonumuza entegre bile değilsen, bir kez entegre olduğunda inanılmaz derecede başarılı olacağına inanıyorum."

Sanki karar çoktan verilmiş gibi konuşuyor, oysa ben onun istediği herhangi bir şeyi kabul etmeden önce ölmeyi planlıyorum. Bu, zevk almadan ya da suçluluk duymadan öldüren bir adam. Öldürüyor çünkü insan hayatını bir meta olarak görüyor, yoluna çıkan, planlarını bozan bir engelden biraz daha fazlası olarak görüyor. En azından Braxton, cinayetten hastalıklı bir heyecan duysa bile, ona biraz daha fazla değer veriyor. Braxton'ın öldürdüğünü hiç görmemiş olsam da, biliyorum. Bir katil başka bir katilde kendini görür. Aramızdaki tek fark, benim bunu zorunluluktan ve öfkeden yapıyor olmam. O zevk için öldürüyor.

Tanrım, şu anda onu çok özledim. Gözlerimi kapatıyorum ve bu sözsüz itiraf için kendimden nefret ediyorum. Hayır. Onu özlemiyorum. Bir rüyayı özledim. Bir yanılsamayı özledim. Hiç olmamış bir şeyi.

"Yakında mantıklı düşünmeye başlayacaksınız, Bayan Volkov." Hades'in sesi kulaklarımı ve sinirlerimi gıcırdatıyor ama şu anda acıya fazla dikkat edemeyecek kadar tükenmiş durumdayım. "Gerçekten başka seçenek yok. Ya bize katılırsın ya da ölürsün. Her şeyin sonunda herkes yaşamı seçer."

Buna homurdanıyorum ve kaslarımın ağrısına ve morarmış kemiklerimin çığlığına rağmen, Hades'in sözlerindeki büyük güveni neredeyse tadabiliyorum. Kendime güveneyim ya da güvenmeyeyim, hiçbir zaman kendimden daha yüksek bir güce boyun eğen biri olmadım. Öyle olsaydım, şu anda burada olmazdım. Herkes hayatı mı seçiyor? Ha. Ne saçmalık ama.

Braxton gibi bir adam beni kilit altında tutamadıysa, bu herifin hiç şansı yok. Ben zincirlerine kolayca vurulacak bir av değilim. Özgürlüğümü kazanmak için kendi kollarımı ve bacaklarımı ısırırım.

"Sizi eğlendiren nedir, Bayan Volkov?"

Başımı sallıyorum. Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Ona bir çocukla konuşur gibi anlatmaya çalışsam bile anlamayacaktır. Bunun yerine, indirdiğim göz kapaklarımı kaldırıyorum ve kesik gözlerle ona bakıyorum. "Hayatının tadını çıkar, Hades," diyorum ona. "Zaten sıkıcı bir zamanda yaşıyorsun."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırtıyor ama bana başka bir şey söylemiyor. Onun yerine bir adım geri çekilip Danvers'a, yani işkencecime dönüyor. Sesleri

İçinde bulunduğum odanın geniş alanını, beton zemini ve tuğlalarla örölü duvarları aşarak, söyledikleri tek bir kelimeyi bile tam olarak seçemeyinceye kadar kafamın etrafında yankılanıyor.

Döndüklerinde Danvers önüme geçiyor ve soğuk, duygusuz elleriyle beni belimden kavlıyor. Beni tutan zincirler gevşiyor ve onun göğsüne ve kollarına düşüyorum; vücudumun her yeri hem onun hem de benim terimle kaplanıyor.

Hassaslaşmış tenime uygulanan basıncın şoku gözlerimin önünde kıvılcımların dans etmesine neden oluyor ve ben daha nefes alamadan ya da bunu durdurmanın bir yolunu bulamadan karanlık üzerime çöküyor ve unutulmanın tatlı rahatlığına gömülüyorum.

Tüm acılar uçup gidiyor ve bu beni her şeyden çok korkutuyor.

UNDEAD KARARGAHINDA İKİNCİ KEZ UYANDIĞIMDA - YA DA

Daha doğrusu Mezarlık'ta. İlkinden çok daha fazla acı çekecek. Yine de aynı olan bir şey var, çocuk geri döndü.

Köşede kendi içine kıvrılmış, kendini olabildiğince görünmez kılmaya çalışan küçük düzenbazı görüyorum - hatta kollarını cılız bacaklarının tüm genişliğine saracak kadar ileri gidiyor. Öfkeme rağmen -ne de olsa bana ilaç vermişti- çocuk için üzülüyorum. Getirdiği yemeğin ilaçlı olduğu konusunda beni uyarmadı ve sonunda o iğrenç lapayı yedim ve Ace'in patronuyla buluşmaya götürüldüm.

İntikam istemeliyim. Ne de olsa artık bu işin içindeyim. Braxton'un takıntısını anlıyorum. İnsanlar size yanlış yaptığında, herhangi bir kapanış olmadan devam etmek zordur. Yine de içimde bu yarı aç görünümlü küçük çocuğu suçlamayan daha yumuşak bir yan var.

Bir iniltiyle oturma pozisyonuna geçiyorum, herhangi bir şekilde bağlı ya da kısıtlı olmadığımı görünce rahatlıyorum. Ancak bu ses üzerine köşedeki çocuk irkiliyor ve bacaklarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. O zaman anladım ki... bir çeşit misilleme bekliyor.

Onu neden benimle birlikte buraya koymayı gerekli gördüklerine dair hiçbir fikrim yok ama başka biri olsaydım -belki de kontrol sahibi olmaya ve başkaları üzerinde otorite kurmaya alışkın bir adam-muhtemelen

uyandığımda saldırıya uğradım. Yine de ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını bilmiyor. Hâlâ bunu bekliyor.

Bana zarar vermelerine yardım ettiğini biliyor. Kulağa ne kadar karmaşık gelse de başından beri bildiğini bildiğimi biliyor ve o burada... yaptıklarının kurbanı. Başka bir test mi? Kısa bir an için bu ihtimali düşündüm ama bundan şüpheliyim. Beni çoktan çözdükleri açık. En azından bir dereceye kadar. Çocuğa daha iyi yemeği verdim. Seçim başından beri benimdi.

"Hey." Sesim kısık çıkıyor ve çocuk yine geri çekiliyor. Her hareketinde kışına tekmeyi basacakmışım gibi davranırsa bu uzun ve sinir bozucu bir konaklama olacak. "Adın neydi senin?"

Cevap vermiyor. Onun yerine, kendi içine kapanmış gibi görünüyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. On üç yaşlarında görünüyor ve o kadar küçük ve kırılgan ki, ama bir şekilde bunu başarıyor.

Aşağı uzanıp gömleğimin altını kaldırdım. Kahretsin, çürükler içindeyim. Her yanımda ve karnımda benekli ve mor, hatta göğsüme kadar uzanıyor. İç çekip gömleğin düşmesine izin verdikten sonra duraklıyorum, elim kumaşı sıkıyor ve farkına varıyorum. Başımı kaldırdım ve gözlerimi odanın karşısındaki çocuğa diktim. İşkence odasında bayıltıldığımda üzerimdeki gömlek paramparça olmuştu. Bu yeni. Yepyeni ve temiz.

"Hey," diye tekrar deniyorum, sesimi daha da güçlendirerek. Yanıt yok. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni değiştirdin mi?" Talep ediyorum.

Kısa bir tereddüt anı yaşanıyor ve sonra çocuğun başı hafifçe kalkıyor. Zorlukla algılanabilen bir baş sallamayla başını aşağıya çekiyor. Beni neden değiştirdi ki? "Seni onlar mı yaptı?" diye soruyorum.

Kafasını hayır anlamında sallıyor. Kafam karıştı. *Eğer onu onlar yapmadıysa, o zaman neden...* Düşüncelerim dağılıyor ve başımı ona doğru eğiyorum, onu yakından inceliyorum.

Çocuk ufak tefek ve solgun, omuzlarına ve yüzüne dökülen siyah saçları ortalamanın üzerinde. Kemikleri ve çürükleri var, eski yara izleri kirli kıyafetlerinin arasından görünüyor. *Suçluluk duygusu olabilir mi?* Merak ediyorum. Eğer benim ona saldırmamı bekliyorsa, neden beni değiştirmeye zahmet etsin ki?

"Senin için kıyafet bırakmışlar," diye kekeliyor hızlıca. "Ama sen döndükten sonra hareket etmek çok zor."

"Geri dönmek mi?" Kaşlarımı çattım.

"Cezadan," diye cevap veriyor.

Soğuk bir öfke kan dolaşıma girerken, daha sert bir farkındalık beni vuruyor. Bunu bilmesinin gerçekten tek bir yolu var. Gözlerim yine onun morluklarına dikiliyor. "Burada kelime oyunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Talihsiz cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Bir baş sallama daha ve göğsümde midemin bulandığını hissediyorum.

Omurgamı duvara yaslayıp bacaklarımı karyolanın kenarından sarkıtarak gözlerimi kapatıyorum. Başım omuzlarımın üzerine düşüyor. *Lanet olsun. Ben.*

Ben buradan gidiyorum. Bu kararı çoktan verdim. Burada kalamam. Güvenli değil. Ace için başka bir yük olamam ve eğer kalırsam Hades'in arzularına uymayacağımı kısa sürede ve her halükarda ölü bir et olacağıma şüphe yok. Ama bir çocukla gitmeye çalışmak... Yapamam.

Onu yanında götüremezsin. Evgenia'nın uyarısı zihnimde yüksek sesle yankılanıyor ve ilk kez ona katılıyorum.

Gözlerimi açıyorum ve başımı geriye eğiyorum. "Neden benimle birlikte buraya konuldun?"

Sanki ona kendi kelime oyunumu uygulamak istemediğimi hissetmiş gibi, çocuk başını biraz daha kaldırıp bana bakıyor. "İzlemek için," diye cevap veriyor.

Uzun ve sabit bir nefes alıyorum, lanet olsun ki nefes alıp vermek bile içimi acıtıyor. Herif -Danvers- kaburgalarımı kırmamış ama en azından zedelemiş olmalı. Acımda keskinlik yok, sadece donuk bir ağrı var.

"Mahkumları çok izliyor musun, evlat?" diye sordum. Omuz silkiyor. "Bazen."

"Hmmmm." Ellerimi yanlarıma doğru uzatırken boğazımın arkasından mırıldanıyorum. "Seni fazla beslemiyorlar, değil mi?"

Neden umursuyorsun? Evgenia soruyor. *Ona bakacak kadar uzun süre yanında olmayacaksın.*

Kapa çeneni, zihinsel olarak cevap veriyorum. Ne istersem sorabilirim. Haklı olsa ve gerçekten gerekse bile. "Diğer yerlerden daha fazla," diye cevaplıyor.

Bu cevap her anlama gelebilir, ama sorgulamamın başka bir nedeni daha var. "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum," diyor. "Birkaç ay sanırım." "Çok fazla farklı insan girip çıkıyor mu?"

Başını sallıyor. Güzel, bu her yerde tanıdık olmayan yüzler olduğu anlamına geliyor. Yeni birinin koridorlarda başıboş dolaştığını kimse fark etmez. "Şu kafeteryayı daha önce duymuştum," diyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Tekrar başını sallıyor. "Üst katlar."

"Hmmm. Kaç kat var?"

Çocuğun başı daha da kalkıyor ve titrek elleriyle uzanıp birkaç yağlı saç telini geriye itiyor. Gözlerimi kırıştırdım, öne doğru eğildim. Lanet olsun, bu çocuk biraz ... *hayır, Clover, yapma.*

Çocuk bu sefer bana cevap veremeden sorularımı değiştiriyorum. "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

"On beş." Bu sefer kekelemek yok. Gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten mi?"

Başka bir cevap vermeden bana bakıyor. Kahretsin, on beş yaşında olmak için çok küçük. Sonra tekrar, yetersiz beslenme bunu yapar. Tuhaf, neredeyse beş yıl önce on beş yaşındaydım, ama o benden çok daha küçük. Camdan oyulmuş gibi görünen iri gözleriyle kırılğan bakışlı. Kristal mavisi irisleri kenarları boyunca çivit mavisine doğru kanıyor.

Biraz daha ete kemiğe ve büyümeye başlasa, bu çocuk tam bir model olabilir.

Ama bu beni ilgilendirmez... O beni ilgilendirmez. da.

"On iki kat var," diyor çocuk ve az önceki soruma cevap vererek beni şok ediyor.

Başımı çeviriyorum. "Hangi ?" diye soruyorum.

"Beş numara." Kekemeliği tamamen kaybolmuş gibi görünüyor. Bakışlarımı ona dikiyorum. Kendini daha zavallı ve masum göstermek için yaptığı bir hareket miydi bu? Tehdit edici değil miydi?

Söylemesi zor. Buradaki hiçbir şeye güvenemeyeceğimi biliyorum, bu çocuğa bile, ama çok zor.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Dom." Bir duraklama ve sonra devam ediyor. "Seninki ne?"

Gözlerimi kırıştıırıyorum, yine şaşıyorum. "Bu..." Ne diyeyim? Clover mı yoksa Evge- nia mı? Sonunda "Yonca" demeye karar verdim. Evgenia'yı kabul edebilirim ama yine de Yonca olabilirim. Ayrıca, muhtemelen hatırlaması daha kolay olur. Evgenia'yı doğru telaffuz edebilen çok fazla insan yok.

"Bitki gibi mi?"

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, tabii evlat. Bitki gibi."

"Dört yapraklı yoncaların iyi şans getirmesi beklenir," diyor.

Evet, sanırım öyleler... Hiç yememiş olmam çok kötü.

Belki de Ivan ve Ace'in beni tam da annem öldüğü sırada bulmuş olması bir şanstı. Belki de Braxton'la annemin ölümünden sonra yaşadığım kaybın derin çukurundayken tanışmam ve onun beni bu çukurdan çekip çıkarması bir şanstı. Belki de şimdi bu çocuk benimle birlikte bir hücreye tıkıldığı için şanslıyım.

Ona yeni bir ışıkla bakıyorum ve kendimi karyolanın kenarına doğru kayarken buluyorum, ayaklarımı beton zemine dikerek kendimi yukarı kaldırıyorum. Çocuğun gözleri açılıyor, dağınık saçları yüzüne düşüyor ve ben odanın içinde ona doğru ilerlerken bir kez daha içe doğru kıvrılıyor. Ne kadar sabit durmaya çalışsam da, yanlarımdan ve bacaklarımdan acı roketleri fırlarken uzuvlarım çabayla titriyor.

Fırsatını bulduğumda, Danvers'ı bir daha görürsem, bağırsaklarını deşeceğim.

Dom'a ulaşıyorum ve o köşeye büzülüp kendi içine çekilirken yavaşça eğiliyorum. "Burada olmaktan hoşlanıyor musun, Dom?" Onun adını kullanarak soruyorum.

Donup kalıyor ve sonra cılız bir omzu kalkıyor. "Bazı yerlerden daha iyi." Evet, kekemelik tamamen gitti. Merak ettim.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Bundan iyi bir yer bulmak ister misin?" Ona soruyorum.

Hemen başını sallıyor. "Buradan ayrılamazsın," diyor bana. "Seni öldürürler."

Gülüyorum ve bu alçak bir ses. Yüksek sesle ya da böbürlenerek değil. Tamamen gerçek. Dom bunu duyuyor ve bir şekilde onu görünmez kabuğundan çıkarıyor. Belki de meraktan, ama sonunda bana baktığında, saçlarını bir kez daha geriye iterek, olduğu kadar keskin veya kirli olmaması gereken bir yüzün hatlarını görebiliyorum, meraklı bir bakışla.

Bunu yapacağım, farkındayım. Ne kadar aptalca olsa da onu burada bırakamam. Buradan siktir olup gidiyorum ve onu da yanımda götürüyorum.

Elimi uzattığımda dudaklarım seğiriyor ve otomatik irkilmesini görmezden gelerek yüzüne dokunuyorum, yanağından aşağı inip omzunu tutana kadar hissediyorum. Kavradığım kemikler çok kırılgan hissediyor. Umarım öyle değildir çünkü aklımdaki şeyden kurtulacaksa, görüldüğünden daha güçlü olmalı.

"Önce ben onları öldürürsem olmaz."

CLOVER

DELİRMİŞ DURUMDAYIM VE DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, SANIRIM MINNETTAR OLMALIYIM. Çünkü öyle olmasaydım bu planımın işe yarama şansı muhtemelen sıfır olurdu. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldığınızda, çok az seçeneğiniz vardır ve düşmanınızın yaptığı her küçük hatadan en iyi şekilde yararlanmanız gerekir. Benim için bu her zaman küçümsemektir. Kimse küçük, güzel bir kızıl kafanın gerçekten zeki olmasını beklemez. Liseyi zar zor bitirdim. Kayıtlarıma bakılırsa, sokak gibi görünüyorum. Yine de insanların anladığı şey, sokak zekasının dehanın bambaşka bir seviyesi olduğudur.

İstediğiniz kadar okuyun; eğer insanları nasıl tahmin edeceğinizi bilmiyorsanız, o zaman benim dünyamda ölü sayılırsınız.

Şu anda elimde bir muhbirden çok bir yük olan açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk ve vazgeçmeme izin vermeyen bir iç öfke var. Çocuk sonunda saklandığı delikten çıkıp küçücük hücrenin içinde bir ileri bir geri yürürken ben de yatakta kalan çarşafı uzun şeritler halinde yırtmayı bitiriyorum. Gerçi burada kameralar varsa, beni izleyen her kimse hareketlerimle ilgilenmiyor. Yine de her ihtimale karşı daha hızlı gidiyorum.

"Bu delilik," diyor bana. "Asla işe yaramayacak. Onlar *silahlar*." Son kısmı sanki birdenbire fikrimi değiştirecekmiş gibi söylüyor.

"O zaman sanırım onları almamız gerekecek," diyorum sakince. Hayatımda hiç bu kadar rahatsız edilmemiş hissetmemiştim. Ben de onun gibi çıldırıyor olmalıydım. Kaçış planımın her küçük ayrıntısını yeniden düşünüyor olmalıydım, ilerledikçe uydurmak yerine. Kumaş şeritlerini sıkı bir örgü haline getirmeye başladım.

"O kadar kolay değil," diye ısrar ediyor Dom. "Eğer yakalanırsan - eğer sana yardım ederken yakalanırsam-"

"Dom," diye sesleniyorum, tiradını cümlesinin ortasında durduruyorum. Dönüp bana bakıyor ve gözlerini aydınlatan endişeli pembe ve korkunun ikiz halkaları olsa bile yanaklarında biraz renk görmek gerçekten güzel. "Sana ve bana zarar vermekten daha fazlasını yapacaklar," diye bilgilendiriyorum onu. Duygusuzca ama söylenmesi gerekiyor. "Seni öldürecekler."

Dudakları bükülüyor. "O zaman bunu neden yapıyorsun?" diye adeta yalvarıyor bana.

Çok basit. "Çünkü tüm hayatım boyunca birilerinin parmağı altında yaşadım - eğer bu bir kişi değilse, o zaman kendi korkularım ve normal olana uyma arzumdü, böylece sayılarda bir çeşit güvenlik bulabilirdim. Burada oturup beni bir anne olarak seven tek kadını öldüren bir pisliğin beni burada tutmasına ve benim de hayatımı emmesine izin vermeyeceğim. Benim için çok şey ifade eden daha fazla insanı öldürmeye niyeti var." Ace'e kızgın olsam bile, o hâlâ benim kardeşim ve Ivan'ın da Hades'in intikamına dayanamayacağına hiç şüphe yok. Kısmen de olsa, çoktan ölmüş olup olmadığını merak ediyorum.

Normal bir baba değildi ama kötü bir baba da değildi. Tatsız ama... beni bulmasının bir nedeni vardı. Beni bataktan için her şeyi riske attı. Bana bakıldığından emin olmak için. Bunun bir anlamı var.

"Bana yardım etmesen bile Dom," diye devam ediyorum, "kaçışımla bir ilgin olduğunu düşünecekler ve seni öldürmezlerse cezana geri döneceksin."

Dom sertleşiyor ve elleri iki yanında yumruk oluyor. Sözlerim onun içinde derinlerde bir yere çarpmış gibi görünüyor. Umarım bu öfkedir. Öfke ve şiddet hayatta kalmakla korkudan çok daha uyumludur. Korku insanı hareketsiz tutar, saldırıya ve ölüme karşı savunmasız bırakır. Öfke ise insanları harekete geçirir. Sadece ikimizin de düşüncesizce hareket etmediğinden emin olmalıyım. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Şeritleri örmeyi bitiriyorum ve çözümlerini önlemek için sonunda birbirine bağlıyorum. "Bununla ne yapacaksın?" Dom örgüleri işaret ederek soruyor. "Pencere yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Farkındayım. Buraya gel." Kaşlarını çatıyor ama yine de adım atıyor. Ona doğru hamle yapıyorum ve gözünü kırpmadan önce örgülü kumaşı boğazına sıkıca sarıyor. Çocuktan hoşlanıyorum - bunu inkar etmeyeceğim - ama aynı zamanda ona tam olarak güvenmiyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama yumuşak kalpli Clover'ın

bu karmaşada. Burada ölmeyeceğim ve bu da tüm üslerimi korumak anlamına geliyor. Evgenia'nın ortaya çıkma vakti geldi ve benim aksime, yaşamamız için masum bir çocuğu öldürmekle tehdit etmekten çekinmiyor.

Kavrayışım sıkılaşıyor ve derme çatma ip boynuna dolanıyor. İpi koparmaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açılıyor ama ipi örmemin bir sebebi var. Sıkı ve koparması kolay değil. Çıkarmak mümkün değil.

"Sana bir uyarıda bulunacağım, dinliyor musun?" Nefes nefese önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve hızla başını sallıyor. Elleri hâlâ kumaşı çekiştirmeye devam ediyor. İç çekiyorum ve daha sıkı çekiyorum, örgüyü bir araya getirip yanlardan büküyorum. Dom yüzünü yana çeviriyor ama örgü boynunun tamamını sardığı için baskıyı hafifletmek mümkün olmuyor. "Dinlemiyorsun Dom," diyorum. "Mücadele etmeyi bırak, ben de gevşeteyim."

Elleri hemen durdu ve ben de sözümü tutarak nefes borusu üzerindeki baskıyı birkaç nefes almasına yetecek kadar azalttım. "Ne zamandır buradasın bilmiyorum ama eminim Hortlaklar'a karşı bir tür sadakat hissediyorsundur," diye başlıyorum. Ona iyi bakmıyor olabilirler ama o bile buranın daha önce bulunduğu diğer yerlerden daha iyi olduğunu kabul etti. Belki de bu çöp yığınının üzerinde bir yer olduğuna dair tüm umudunu kaybetmiştir. Ona yanıldığını kanıtlamayı planlıyorum, hem de çok yanıldığını. Başını sallıyor ve ağzını açarak itiraz etmeye çalışıyor. Kaşlarımı çatıyorum, ipi bir kez daha sıkıyorum. "Sözümü kesme."

Öksürüyor ve boğuluyor, gözleri sulanıyor.

"Buradaki insanlar sana iyi davranmıyor," diyorum ona. "Ve dürüst olacağım, ben en iyisi olmadığımı biliyorum. Öldürdüm ve bunu tekrar yapmayı planlıyorum. Ancak şunu söyleyebilirim ki sana zarar vermeyeceğim-" Onu yere yatırmış, nefes nefese bırakmışken böyle bir şey söylemek ironik, biliyorum ama bu gerekli bir kötülük. "Bana ihanet etmediğin sürece." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve eğilip yüzüne yakınlaşıyorum. "Beni takip edersen seni buradan çıkarırım Dom," diye yemin ediyorum. "Ama bana ihanet edersen, seni çürümeye terk . Anladın mı?"

Geniş mavi gözler korku ve anlayışla dolu bir şekilde bana bakıyor.

"Sana güvenmek istiyorum, Dom," diyorum ona. "Bana ihanet etme. Başka seçeneğinizin olmaması bu insanların umurunda olmayacak. Seni cezalandıracaklar.

onlara karşı gelmeye cüret ettiğin için. Beni sırtımdan bıçakladığın için seni cezalandırmayacağım ama öldüreceğim." İç çektim. "Yani, şimdi seçim senin. Benimle gelebilirsin ve eğer gelersen, seni dışarı çıkaracağım ve daha güvenli bir yere götüreceğim." Gerçi oranın neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yine de söz verdiğim gibi, ona bunu vermek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum. "Ne diyorsun?"

Sorumu sessizlik izliyor. Boğazındaki ipin gevşemesine izin veriyorum ve bir kez öksürüyor, başını geriye atıp kaşlarını çatmadan önce uzanıp boynunu ovuyor. "Beni boğmana gerek yoktu," diye mırıldanıyor, sesi kısık.

Omuz silkiyorum ve ipi sonuna kadar çekiyorum. "Teklifimin ciddiyetini anladığından emin olmalıyım. Benimle gel ve özgürlüğünü al, ama bana ihanet edersen..." Kelimelerin uçup gitmesine izin verdim. Kararlılığımı tekrarlamamanın bir anlamı yok. Ölü bir atı dövmek gibi olurdu.

Dom bir elini karyolanın kenarına bastırıyor ve başını sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyor. "Anladım," diyor sessizce.

"O zaman kararın nedir?" Ben soruyorum.

Kuru ve çatlak dudaklarını birbirine bastırıyor, ama dudaklarını tekrar ayırıp dili kırık deriyi ıslatmak için dışarı çıktığında iç geçiriyor. "Seninle geleceğim," diyor sonunda.

"İyi seçim." Topladıklarımın geri kalanını toplarken ondan uzaklaşıyorum. Karyolanın altındaki basamaklardan ikisi kırılmış ve ipin geri kalanı. Hepsini taşıyamayacağız ama muhafızlardan birine rastlayana kadar ikimize de yetecektir. Ve karşılaşacağımıza hiç şüphe yok. Dom'un bana söylediğine göre, ilk yedi katta bir devriye varmış - belki daha fazlası da vardır ama o sadece bu katlarda bulunmuş. Ve dört numaradan itibaren her seviye yeraltında. Tek yapmamız gereken bir sonraki seviyeye çıkmanın yolunu bulmak ve belki bir dış çıkış bulabiliriz.

Ondan sonrasını bilemiyorum. Şimdilik, her seferinde bir adım atmamız gerekiyor. Dışarı çık ve Mezarlık'tan uzaklaş. Sonra belki Ace'i arayabilirim - eğer hala özgürse, o zaman buluşup gerisini halledebiliriz.

Ya Braxton? Evgenia'nın merakı ve düşünceleri inkâr edilemez. Şu anda güvenliğe ihtiyacım var ve Braxton bunu sağlayacak olsa da -en azından Ölümsüzlere karşı çıkmak açısından- bir kafesi diğeriyle takas etmekten başka bir şey yapmamış olurum. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

tekrar onun tutsağı olmak istemiyorum. Aramızda olan onca şeyden sonra olmaz.

Dom, "Bir saat kadar sonra seni kontrol etmek için geri gelecekler," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "O zaman onlar buraya gelmeden önce kapıyı açmalarını nasıl sağlayacağımızı bulsak iyi olur," diyorum.

Dom kaşlarını çatıyor ve kaşları gerginlikten büzülüyor. Göğsüne doğru uzanıyor ve bir elini üst kolunun etrafına sıkıştırıyor. "Sanırım..." diye başlıyor, sonra duraklayıp ayaklarına bakıyor.

Başımı aşağı eğiyorum, ipleri ön kolumun ve avucumun etrafına yavaşça sararken bile gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Öyle mi?" Ona soruyorum.

İç çekiyor. "Sanırım bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim var." Ve öyle de yaptı. Gerçekten de görüldüğünden çok daha büyük olduğunu kanıtlarken onu dikkatle dinliyorum. Gerçek bir çocuğun onun sahip olduğu düşüncelere sahip olmasına imkân yok. Akıllı ve olgun biri. Mezarlık gibi bir yere nasıl düştüğünü merak ediyorum ve bana planını anlatmayı bitirdiğinde, onu Hades'in cephaneliğindeki bir metadan başka bir şey olarak görmeyecek olan bu boktan hayattan çok daha iyi bir yol, daha iyi bir yer bulmasına yardım etmeye daha da kararlıyım. Ne pahasına olursa olsun.

BRAXTON

ANLAŞMAMIZI TAKIP EDEN SAATLERDE, MEKANI ATEŞE VERDİK.

Her şeyin başladığı yer. Benim saplantım. Muhtemelen hak etmediğim bir kadına olan aşkım. Bana verdiği mücadelenin anıları duman ve kül oldu.

Yangın gecenin ilerleyen saatlerine doğru şiddetlenirken, Ace'in itfaiyenin neredeyse yarım saat boyunca bir motor göndermeyeceğinden emin olmasıyla, uzun dakikalar boyunca orada kalıp yangını izledik. Yakınlarda bir tane olmadığından değil, ama burada hiçliğin ortasında kimsenin hızlı hareket etmediği gerçeğinden dolayı, can ya da mal kurtarmak için bile.

Medeniyetin kıyısında yaşamamanın avantajları ve şansımız sanırım.

Ne Dean ne de ben Ace'in kendi başına dolaşmasına izin vermek istemiyoruz. Ateş biraz söndükten sonra Ace de bizimle birlikte SUV'ye biniyor ve aracını ormanın derinliklerinde bir yerde terk edilmiş halde bırakıyor. Yola geri döndüğümüzde dikkatli bir sessizlik çöküyor ve kimse tek kelime konuşmuyor.

Troy'un cesedi arkada olduğu için Eastpoint'e dönüş yolu buraya varış yolundan çok daha uzun sürer. Çatı katında buluşmak yerine Dean cipi yedi saat sonra Eastpoint sokaklarında tanıdık bir eve doğru yönlendiriyor. Son dört yıldır yaşadığım yere. Gerçekten ait olduğum tek yer.

Carter malikanesi, uzun sütunları, üst kat pencerelerindeki ışıkları ve iki garaj kapısının önüne gelişigüzel park edilmiş kırmızı Mustang'i ve tanıdık olmayan bir Porsche'si ile görünür hale gelir

yakınlarda. Mustang'i görüyorum ve Abel inlerken bile gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ona arabamı kullanmamasını söyledim," diye çıkıştı. "Anahtarları aldığımı sanıyordum."

Her şeye rağmen Dean'in dudakları seğirir. "Muhtemelen düz kontak yaptı o."

Abel arkaya doğru eğilir ve kaşlarını çatır. "Kızının poposuna şaplak atacağım. Eğer bebeğime bir çizik bile atarsa," diye tehdit ediyor.

Dean ön tarafa çeker ve cevap vermeden önce cipi park eder. "Denemeni görmek isterim."

Kapılar açılıyor ve sanki içeriden bir yerden izliyorlarmış gibi malikanenin ön kapısı açılıyor ve Avalon kollarını kavuşturmuş bir şekilde verandaya çıkıyor, onu Luc takip ediyor. Abel bizden uzaklaşıyor ve merdivenlerden evin içine doğru ilerliyor, şüphesiz Rylie'yi arıyor.

Ava kalan dördümüze göz gezdiriyor ve bakışları Ace'e takılınca başını yana eğiyor. "Sizi kediden çok kurt sanmıştım," diyor. "Ama şu halinize bakın, ölü kemirgenleri eve sürüklüyorsunuz."

Dean ona ulaşana kadar ön basamakları ikişer ikişer çıkıyor. Kollarını ona doladığında hemen tepki vermiyor ama göğsüm endişe ve suçluluk duygusuyla sıkışıyor. Ace şu anda ölmüş olmalıydı. Onun için yapmam gereken onca şey arasında -yaşadıkları için, babamın yaptıkları onu öldürmek en azı. Ama yapamam. Henüz yapamam. Clover güvende olana kadar olmaz. Ve bunun için benden nefret etmeye hakkı var.

Ancak Avalon düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi başını Dean'den bana doğru çeviriyor ve Marcus da onların etrafından dolanıp evin ötesine geçerken bu kısa bir kesintiye uğruyor. "İçeri geliyor musun, gelmiyor musun, psikopat çocuk?" diye soruyor.

"Evet." Kelime mırıltı gibi çıkıyor ama duyması için yeterli.

Adımlarımı Dean'den çok daha yavaş atıyorum ve onun duruyorum. Dean onu bırakıyor, Ace'e omzunun üzerinden başparmağını sallayarak içeri girmesini işaret ederken dikkati tekrar başımın üzerine dönüyor.

"İçeri gir," diye emrediyor. "Daha konuşacak çok şeyin var. yapmak için."

Ace tek kelime etmiyor, sadece verandaya doğru ilerliyor ve diğer herkes gibi evin içinde görünmüyor, uçümüzü baş başa bırakıyor.

"Aklından neler geçiyor Brax?" Ava soruyor.

"Suçluluk," diye itiraf ediyorum. Komik ama o içindeki gerçeği ortaya çıkarabilen birkaç kadından biri. Derinlere inmesine izin verdiğim birkaç kadından biri. *Clover bu yüzden mi daha fazla olduğumuzu düşünmüştü?* Muhtemelen.

Ava gözlerini deviriyor. "Zamanını bu saçmalıktan daha iyi değerlendirebilirsin," diyor. "Viks içeride ve ona verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı var. Emirlerle ihtiyacı var ve bunun ne kadar ciddi olduğunu bilmesi gerekiyor."

Dean, "Bu artık kişisel," diye mırıldanıyor.

Avalon'un bakışları cipe kayar. "Troy?"

Başını sallıyor. "Onunla ilgileneceğiz bebeğim," diyor ve yüzü neredeyse tamamen boğazına gelene kadar başını eğiyor. *Clover bunu ona yapmama izin verecek mi?* Merak ediyorum. *Gerginlik olmadan. Korku olmadan. Öfke olmadan? Başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde kollarında rahatlamama izin verecek mi?*

Avalon'un sesi geldiğinde öncekinden daha sertti. "Tabii ki yapacaksın," diye onu temin ediyor, eli sanki ben orada değilmişim gibi ensesinden saçlarına doğru ilerliyor. Sanki gezegendeki tek iki insan onlarmış gibi. "O zamana kadar Brax'ın kızını kurtarmak için işe koyulsak iyi olur."

Bakışları benimkine yöneliyor.

"Değil mi, psikopat çocuk?" diye sorar.

Boğazım düğümlenerek yutkundum ve başımı salladım. "Ben içeri girip Viks'e Troy hakkında bilgi vereceğim."

"Mustang'i bu yüzden mi aldın?" Dean'in sessizce sorduğunu duyuyorum. Avalon'un dudakları seğiriyor. "Belki," diye cevap veriyor.

Dean, "İki anahtar setini de aldık," diyor.

"Haley'nin arabası tamirdeydi ve onu arabasız bırakamazdı. Onu bırakması gerekiyordu ve ben de geride kaldığım için kızgındım." Sesi en ufak bir üzüntü belirtisi göstermiyordu ve ne Dean ne de ben, biz yokken erişebildikleri düzinelerce başka arabadan söz etmeye cesaret edemiyorduk.

"Bırakayım da ikiniz konuşun," diyorum yanlarından geçip eve doğru ilerlerken.

Ön koridordan gelen konuşma seslerini takip ederek oturma odasını bir odada bulacağımı hiç düşünmediğim insanlarla dolu buluyorum ve kesinlikle hepsinin hayatta olmadığını. Rylie ve Abel, Dean ve Avalon'la hemen hemen aynı pozisyonlardalar, sadece mutfığa daha yakınlar, alçak sesle konuşurken vücutları birbirlerine dönük. Rylie'nin dizüstü bilgisayarı adanın üzerinde açık duruyor, ekranında sadece kendisinin anlayabildiği bir dizi kod yazıyor.

Clover'la tanışıp onu dünyama getirdiğimden beri içimi kemiren o bitmek bilmez kaşıntı bir kez daha kendini gösteriyor. Kaşlarımı çatarak betona vurma isteğimi bastırıyorum ve odanın öbür ucuna, sanki burası onun lanet olası eviymiş gibi kanepeye uzanmış, telefonunda gezinirken gördüğüm Luc'un yanına gidiyorum.

Gölgem üzerine düşene kadar kafasını kaldırıp bakmıyor. Baktığında, ikiz kirli sarı kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Sorun mu var?" diye soruyor.

"Bu bilgiye ihtiyacım var," diyorum. "Rylie seninle konuşmadı mı? Avalon?"

"Evet." Kelimenin sonunu getirip kendini ayarlıyor, telefonunu cebine geri koymak için eğilirken koltuktan kalkıyor ve benimle göğüs göğüse buluşuyor. "Bana ne istediğini söylediler ama biraz kafam karıştı. O elindeyken benim onlarla bağlantı kurmamı mı istiyorsun?" Ace'in uzak duvara dayalı bir sandalyede oturduğu yeri işaret ediyor. Marcus yakınlarda duruyor ve onu dikkatle izliyor. En azından birimizin aklı başında. Ona şükürler olsun.

"Bulabildiğim her şeye ihtiyacım var," diyorum. "Sende var mı?"

Luc bana bakıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor. Ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Cevap vermeden durdukça kaslarım daha da geriliyor. Sonunda konuşuyor.

"Evet." Luc bir nefes veriyor, gözlerini kısa bir süre için kapatıyor, sonra tekrar açıyor ve bana sert bir baş selamı veriyor. "Sahip olduğum bağlantıyla çoktan iletişime geçtim ve bir randevu ayarladım. Ama çok dikkatlıler, birkaç haftadan önce olmaz. O süre içinde kışlarının üstünde oturacaklarını sanmıyorum. Muhtemelen geçmişe dönük kontroller yapıyorlar ve onlarla nasıl bağlantıya geçtiğimi derinlemesine araştırıyorlar."

"Haftalarca bekleyemeyiz." Zihinsel bir küfür savuruyorum, gözlerim Ace'e kayınca arkamı dönüyorum.

Luc arkamdan, "en iyisi buydu," diye cevap veriyor.

Ace başını kaldırıyor ve odanın öbür ucundan bana bakıyor.

"Haftalarca beklemeyeceğiz," diyor.

Luc yanıma yaklaşıyor, aramızda bakışırken yerde ilerliyor. "Daha iyi bir planın var mı?" diye soruyor.

"Senden daha fazla bilgiye sahibim, orası kesin," diye yanıtıyor Ace.

Luc yeni geleni incelerken en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken boğazının arkasında bir şeyler mırıldanıyor. "Bu bir gerçek mi?"

Ace cevap vermiyor. Onun yerine dikkati bana dönüyor. "Kız kardeşimi onların elinden canlı olarak almak istiyorsan, birkaç haftadan çok daha hızlı hareket etmelisin," diyor. "Onların isteklerine boyun eğecek biri değil ve eğer Hades onu ikna edemeyeceğini anlarsa, ölmüş sayılır."

Kulaklarım yeni ismi yakaladı. "Hades kim?" Bir adım öne çıkıp ona doğru yükselerek soruyorum.

Ace yaklaşmamdan ürkmüyor. "Patron o," diye kolayca cevap veriyor. "Daha doğrusu, Hortlaklar'ın geri kalanından sorumlu olan kişi o. Her organizasyonda her zaman bir hiyerarşi vardır. Bizimki de farklı değil."

"Bu pozisyonu nasıl aldı?" Bu benim değil, yanında Avalon'la oturma odasına adım atan Dean'in sorusu.

Ace'in başı döner. "Bu tam olarak bir demokrasi değil," diyor. "Hortlaklar'da güçlü olan haklı çıkar. Son başkanı öldürdü ve yönetimi ele geçirdi. O zamandan beri kimse ona karşı çıkmak istemiyor."

Dean bana doğru bakıyor ve ikimizin de aynı dalga boyunda olduğumuzu anlıyorum. Düşünceler kafamın içinde yarışıyor ve fiziksel kelimelerden daha hızlı şekilleniyor. Yapmamız gerekenleri, Troy'un ölümünden ve Clover'ın kaybolmasından sorumlu olan adamları ele geçirip yok etmeden önce kullanmamız gereken tedbiri düşünürken Dean konuşuyor. "Sanırım Hades onun yasal adı değil."

Ace başını sallar. "Kimse yasal adını kullanmaz. Örgüte katılmak için sahte bir ölüm düzenlediğinizde, bu iş biter. Eski adın da eski sen kadar ölüdür."

"Yani Ace senin gerçek adın değil mi?" Avalon .

Göz ucuyla Abel ve Rylie'nin mutfaktaki adanın etrafından dolanarak gruba katıldığını görüyorum. *Viks hangi cehennemde?* Odayı tarıyorum ama orada değil. Burada bir yerde; Avalon bunu açıkça belirtmişti.

Ace homurdanıyor ve bu rahatsız edici sesle dikkatimi yeniden topluyor. "Hayır tatlım, Ace bir takma isim. Ben Hades'in As'ıyım... ya da öyleydim, *ta ki bu olaya* kadar." Eliyle grubu işaret ediyor ama bizi kastetmediği çok açık. Durumu kastediyor.

"O senin sevgilin falan değil," diye homurdanıyor Dean. "Ona bir daha öyle dersen lanet kolunu kırarım. Hâlâ konuşabilirsin ve bize

bir ya da iki uzvumuz olmadan ihtiyacımız olan bilgiyi alamayız."

Ace ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "Elbette, sorun değil," diyor. "Talebinize saygı duyacağım."

Nedense bundan şüpheliyim ama başka bir şey söylemiyor ve Dean'in öfkesi şimdi yapılması gereken tüm planlar karşısında dağılıyor. "Un- dead gibi tehlikeli bir örgütün serbestçe dolaşmasına izin veremeyiz," diyor bana doğru dönerek.

Başımı salladım. "Eğer güç doğruyu yapıyorsa, o zaman tek yapmamız gereken Hades'i öldürmek ve yönetimi ele geçirmek. Bunu yaparsak diğer adamların da hizaya geleceğini varsayıyorum." Son kısmı bir soru olarak ifade etmesem de, onay için Ace'e bakıyorum.

Çenesini hafifçe sallayarak onaylıyor. "Öyle olmalı," diyor. "Hortlaklara katılanların çoğunun gidecek başka yeri yok. Kim daha güçlüyse onu takip edeceklerdir."

Gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissediyorum ve bu hiç de eğlenilecek bir şey değil. "İyi," diyorum. Çünkü bizden daha güçlü kimse yok.

"Görünüşe göre bir plan yapılmış." Viks gölgelerden çıkarken tüm oda donup kalıyor. Ace'in sarsıldığını ve silahının artık yanında olmadığını fark ederek duraklamadan önce sırtına uzandığını görüyorum.

Viks arka kapıdan çıkıp oturma odasının ortasına doğru ilerliyor, iri cüssesine ve dikkat çekici dövmelerine rağmen her zaman olduğu gibi bir hayalet gibi görünüyor. Yerde yürüyüp bana yaklaşırken Ace'e bir bakış bile atmıyor.

"Duyduğuma göre başını belaya sokmuşsun evlat." durdu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu bir kadınla mı ilgili?"

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve omurgamda boncuk boncuk terler beliriyor. Uzun zamandır ilk kez sırtımdaki mürekkebin altındaki yara izleri ağrıyor. "Evet." Kelimeyi gıcırdatarak söylüyorum.

Viks başını sallamadan önce yüz tarıyor ve iç çekerek Dean'e dönüyor. "O zaman sanırım harekete geçmeliyiz."

Dean hemen kabul eder. "Tek ihtiyacımız olan ondan bir konum almak." Ace'i işaret ediyor.

Ancak o zaman Viks nihayet tutsağımıza dönüyor. Ace Viks'e bakıyor ve hakkını yemeyelim, ifadesini sakın ve okunamaz bir şekilde koruyor. "Peki o zaman..." Gerginlik odaya yayılıyor. Marcus'un bakışları benden Ace'e, Viks'ten Dean'e atlıyor ve tekrar geri dönüyor, sanki elinde olmadan odanın etrafında dönüyor - en büyük oyuncular, en tehlikeli olanları takip ediyor.

"Sanırım konuşmaya başlamalısın."

Aynen böyle, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Viks burada ve o yanımdayken Clover'ın buradan canlı çıkmamasına imkân yok. Tek ihtiyacım olan bu. Başka bir şey olabilir. Hasarlı. Yaralı. Kızgın. Şiddetli. Kalbi attığı ve ciğerlerine oksijen dolduğu sürece hayatta kalacağım. Başka bir sonucu kabul etmeyeceğim.

BRAXTON

"GEL BENİMLE KONUŞ." BU SÖZLER KARŞISINDA KASKATI KESILDIM.

Beni rahatsız ettikleri için değil, onları reddedemediğim için.

Bu dünyadaki tüm erkekler arasında en çok Viks'e saygı duyuyorum. Dean, Abel ve benim aksime onun hayatı çukurda başladı ve şu anda bulunduğu yere tırmanarak geldi. Belli etmese de çoğu erkekten daha zengin. Birkaç yıl önce, neden East Point'ten mezun olmuş küçük bir sanatçıyla yuva kurduğunu anlamamıştım ama o zamandan beri farklı değil.

Hâlâ öldürmüş ve gerektiğinde tekrar öldürecek bir adamın havalı görünüşüne ve tavrına sahip. Babamın bana ne yaptığını öğrendikten sonra beni ava götüren adam hâlâ o. Bana bir hayvanı nasıl takip edeceğimi öğretti. Acımasızca nasıl öldürüleceğini. Kafamın içinde dolaşan şeytanları nasıl susturacağımı ve böylece normallik hissini nasıl koruyabileceğimi. Dean ve Abel ile okula gidebilecek ve diğerlerinin dikkatini dağıtacak kadar iyi rol yapabilecek kadar.

O olmasaydı, bir yerlerde bir hapisaneyeye ya da akıl hastanesine kapatılmış olacağımdan hiç şüphem yok. Babam, ruhumda yatan karanlık arzulara dair tüm anlayışına rağmen, beni dönüştürdüğü şeyin bir gün kontrol edemeyeceğim bir şey olacağını hiç düşünmemişti. Viks bana hapsetme değil, kamufle etme becerisi kazandırdı. Bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bu yüzden Ace, Dean ve Rylie'ye bilgi aktarırken beni kenara çektiğinde, parmakları merkez ve konumları bulmak için klavyesinin üzerinde uçarken, onu reddedemem.

Viks odanın kenarında durmuyor. Hayır, beni arka terasa, diğerlerinden uzağa götürüyor. Bu bana tek bir şey söylüyor: Onların duymasını istemeyeceğimi bildiği bir konudan bahsedecek. Geçmişten bahsedecek.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve Viks arka bahçeye bakan parmaklıklara doğru ilerleyerek arka cebinden bir paket sigara çıkarıyor. Sigarasını yakıp yüzünü gökyüzüne döndüğünde yüzünde kırmızı bir işaret fişegi parlıyor ve havaya dağılan uzun bir duman akımı üflüyor.

"Bir tane ister misin?" diye teklif ediyor, paketi kaldırıyor ve ona katılmam için eliyle işaret ediyor. Parmaklıklara yaslanıp başını sallıyorum. Aslında bir tane istiyor olmama rağmen, şu anda tadını çıkaramayacak kadar gerginim. "Hmmm." Omuz silkiyor ve paketi çakmağıyla birlikte cebine koyuyor. "Sen bilirsin."

Nikotinin ciğerlerini istila etmesine izin verirken birkaç uzun saniye geçiyor. "Bu kız," diye başladı sonunda, "senin için önemli."

Bu bir soru değil ama yine de soruymuş gibi cevaplıyorum. "O benim." Bu basit bir cevap ve onun gibi bir adamın anlayabileceği bir cevap.

Yine sessizleşiyor, orada öylece durup sigarasını içmekten ve benim sessizlikte boğulmama izin vermekten memnun. Kafamdan neler geçtiğine dair hiçbir fikri olmadığına yarı yarıya ikna olmuştum ki bana doğru döndü -sigarasının yarısı çoktan yanmıştı- ve sırtıttı. Evet, biliyor amına koyayım. *Pislik herif.*

"Yalan söylemeyeceğim," diyor. "Dean'in kendininkini bulmasını bekliyordum ve Abel'in hep bir tane istediğini biliyordum ama sen..." Sigarasını dudaklarından çekip bana doğru uzatıyor. "Beni şaşırtıyorsun. Seni hep yalnız bir kurt olarak düşünmüştüm."

"Benim her zaman bir sürüm oldu," diye hatırlatıyorum ona. Dean ve Abel kan kardeşi olmayabilir ama onlar benim ailem ve onlar ve kadınları için neler yapabileceğimi herkes gibi o da biliyor olmalı. "Evet, çocuklara her zaman sadık olduğumu biliyorum," diye onaylıyor Viks. Sadece o bize böyle hitap edebiliyordu. *Çocuklar. Ha.* Sanki hayatımız boyunca ölümü ve gücü tanımak üzere yetiştirilmişken hiç genç olmuşuz gibi. "Bu söz değil ve hiçbir zaman da olmadı."

"O zaman seni şaşırtan ne?"

Viks küllerini parmaklığın kenarına bırakıyor ve parmaklarının arasındaki sigaranın kör ucunu dudaklarının arasına geri koyuyor. Kiraz kırmızısı daire karanlığın içinde ıslıl ıslıl yanıyor. Yorgunluk yapışır

uzuvlarıma. Şimdi o buradayken, şimdi bir plan oluştururken, yirmi dört saatten uzun bir süredir ayakta olduğumu ve ondan önce yüzyılın akşamdan kalmalığına karşı savaştığımı fark ediyorum.

Nasıl oluyor da Clover gibi bir kadın bana her şeyi unutturuyor? Onun burada olmaması. Onun yanımda, kollarımda, korumamın güvenliğinde olmaması beni yavaş yavaş deliliğin eşiğine sürüklüyor.

"Sende hasar var Brax," diyor Viks, sessiz ve gerçekçi bir şekilde. "Babanın yaptığı şeyler -aslında tüm babalarınızın ama özellikle seninkiler- asla doğru değildi. Ve Josie, ruhu şad olsun. Onun kaybı da pek yardımcı olmadı."

Kaşlarımı çatarak dudaklarımın kenarlarını aşağıya doğru kıvırıyorum. "Geçmiş anımsamanın bir anlamı var mı?" Talep ediyorum. "Eğer öyleyse, bunu yapmanızı tavsiye ederim."

Viks kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor ve sözlerimin içerdiği tüm tehdide rağmen, bunu hemen dile getirmiyor. Aslında daha da uzun süre sessiz kalacak gibi görünüyor; sanki onu zorlamak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kanıtlamak istiyor. Siktir et onu ama haklı.

Küfrediyorum ve ondan uzaklaşarak arka terastan merdivenlere doğru yürüyorum. Merdivenlerin hemen önünde durup yere bakıyorum. Başım eğiliyor ve uğursuz bir şey göğsüme doğru uzanıyor, boğazımın etrafında kıvrılıyor ve solunum yollarımı tıkıyor. İhtiyacım var

.. yardım et. Onu geri almak için yardımına ihtiyacım var.

"Onun nesi var?" Viks'in sorusu kafatasımı delip geçiyor. İçimde yükselen baş döndürücü şiddet ihtiyacından beni çekip çıkarmaya yetiyor.

"O..." Clover'ın nesi var da onun için aklımı kaçıırıyorum? Çok güzel ama diğer kadınlardan daha güzel değil. Kıçı. Göğüsleri. Yüzü. Sanki sadece benim gözlerim için, benim zevkim için oyulmuş gibi. Ama bundan daha fazlası var. "Başa çıkabilir," derken buluyorum kendimi.

"Neyi halledeyim?" Viks'in komutları.

"Karanlık," diyorum ona, arkamı dönerek. "Bununla ve daha fazlasıyla başa çıkabilir. Ondan ya da benden asla kaçmadı. Karşı koydu ama sonunda kabul etti. Birinin onu kurtarması için çılgılık atmadı, sadece ona verdiğim acıyı kabul etti ve..." her zaman... her zaman bundan biraz zevk aldı.

Ve bu bile onun benim için ne anlama geldiğini anlamam için yeterli değil. Clover çoğu kadından farklı. Güçlü. İmkansız derecede inatçı. Koruyucu. sadıktı. Onu zorlayana kadar değildi

Yine de, ondaki gerçek güzelliği gördüğüm sınıra kadar. Onun derinliklerinde fark ettiğim parıltıyı. Clover kendi  eytanlarından kaçan ama yine de benimkileri kabul eden bir kadın.

Viks kıkırdar. Gecenin içinde karanlık bir ses, gerçekten eğlenmi  ve yine de tonunda neredeyse alaycı. "Dünyada ikinizin olacağını kim bilebilirdi ki?" diye mırıldanıyor benden çok kendi kendine. "Ve birbirinizi bulacağınızı kim tahmin edebilirdi ki?" Belli ki bu soruyu yanıtlamaya hiç niyeti yok çünkü bir saniye sonra sigarasını teras korkuluklarına saplayıp yere fırlatıyor.

"Pekâlâ Smalls, bu i  şöyle olacak," diyor. Sırtım dikle iyor çünkü sesindeki tonu tanıyorum - askerlerini savaşa göndermeye hazır bir avuş gibi. Toplumun üniforma giydiğin sürece cinayeti onaylaması ama kendi sınırlarının dışında, kendini koruyor olsan bile bunu kınaması bana biraz komik geliyor. "Kızını alacağız ve sen de onu sağ salim sana geri getirmek için bilmem gereken her şeyi bana anlatacaksın."

"Ben de peşinden gidiyorum," diye hatırlatıyorum.

"Oh, bunu biliyorum," diyor. "Ama Avalon'un bana anlattığına göre, o ortadan kaybolmadan önce i leri iyice batırmı sın."

Kelimeleri inkar edemiyorum ve bu içimi yakıyor. Kaşlarımı atıyorum ama konu muyorum. Kendimi savunmanın bir anlamı yok. Kibirliydim. Bu sefer öyle olmayacağım. "Yeni durumunu kabullenene kadar onu bağlayacağım," diyorum ona.

Viks gülüyor ve bu sefer öncekinden daha yüksek sesle gülüyor. "Evlat, bir kadını böyle elinde tutamazsın," diyor bana. "Bu sadece senden daha fazla nefret etmesine neden olur."

"Benden şu anda olduğundan daha fazla nefret sağlamanın bir yolu olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Viks başını sallar. "O zaman kadınları tanımıyorsun," diyor. "Kadınların nefret için sonsuz bir alanı vardır. İlk başta onu yanında tutmak için tuzağa d   rmen gerekebilir ama Dean ve Avalon'un sahip olduğu şeyi istiyorsun, değil mi? Rylie ve Abel'ın sahip olduğu şeyi?"

Sessizlik ve sonra yavaşça başımı sallıyorum. Arkada larımı kıskanan biri değilimdir ama geçen yıl boyunca ikisinin de kendi partnerlerine açık olmalarını izledim ve bunun onlara nasıl bir g  verdiğini gördüm. Clover'la birlikte başka bir yerde rahatlama aramak zorunda kalmayacağım. Artık fahi eler yok. Artık kendi karanlığımdan korkmayacağım. O

Hepsini alacak ve hoşuna gidecek. Bu düşünceyle sikim neredeyse pantolonumun içinde zonkluyor.

Ondan korktuğumu bilmek beni derinden sarsıyor. Ölümden korkmuyorum. İşkenceden korkmuyorum. Ama Clover lanet La Roux'dan korkuyorum. Bu dünyada beni dize getirebilecek tek şey o. Ve ne kadar düşersem, onu yanımda tutacaksa tam olarak bunu yapmaya o kadar istekli oluyorum.

Viks, "İntikam almaktan vazgeçmelisin," diyor.

Başım yukarı kalkıyor ve gözlerimi ona dikerken yumruklarımı sıkıyorum. "*Asla*," diye tükürüyorum hırlayarak.

Viks başını sallar. "O zaman ona veda öpücüğü verebilirsin ve şu anda onun peşinden giderek insan gücü ve kaynaklarımızı riske atmamalıyız," diyor kayıtsızca. Elini sallıyor. "Bana uyar. Açıkçası evde karım ve çocuğumla olmayı tercih ederim."

"Onu bırakmayacağız," diye çıktım. "Onu geri alacağım ve sonra ağabeyi yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Viks homurdanıyor. "Ve ondan sonra kalmasını mı bekliyorsun?" Başını sallıyor. "Hâlâ onu öldürmekle uğraşıyorsan, onu tutmanın hiçbir yolu yok. Küçük Ava'nın bana anlattığına göre, çılgınca bir çizgisi var ve iliklerine kadar sadık." Dudaklarının kenarlarının aşağıya doğru kıvrıldığı o garip kaş çatma gülümseme şeyini yapıyor ama etkilendiğini söyleyebilirim. "Kulağa buradaki herkes gibi geliyor, değil mi?"

"Kardeşi Avalon'a *işkence etti*," diye sanki hatırlatılması gibi hırlıyorum.

Viks'in yüz ifadesi değişmez. "Hislerinin ve mantığının gayet iyi farkındayım Braxton. Sağlam olmadığını söylemedim. Sadece bu işin peşini bırakman gerektiğini söyledim. Avalon ve Dean bunu yapmış görünüyor." Başını yana eğiyor ve dikkatinin yanıklığını sanki yavaşça tenime sıızan bir zehirmiş gibi hissedebiliyorum. "Neden ?" "Çünkü bu..." *benim hatam*. Babamın ne olduğunu biliyordum. Her zaman Arkadaşlarımı ondan koruyacağıma yemin ettim ama .

Düşüncelerimin nerede olduğunu söylememe gerek yok. Viks zeki bir adam ve ben de karmaşık biri değilim - geldiğim kanı anlayan biri için değil. Bana doğru ilerliyor ve ben donup kalıyorum, başka bir güçlü, erkeksi elin omzuma acı vermeden inmesi hissine yabancıyım. Elbette Dean ve Abel var ama biz genelde alingan bir grup değiliz. Hiçbir zaman da olmadık.

"Bir noktada geçmişin peşini bırakman gerekecek evlat." Viks bana 'oğlum' dediğinde, derinlerde bir yerde

istemek. Bir umut duygusu ve dilek dileme arzusu. Dilekleri gerçekleştirmek bu kadar kolay olsaydı, bugün olduğum gibi bir pislik olmazdım. Seviştiğim kadınları incitme ihtiyacı hissetmezdim. Clover'ın bile henüz bilmediği içimdeki arzuyu hissetmezdim - benimle ilgili en kötü şey.

"Geçmiş, beni yapan şeydir."

"Evet, ama bu sizi olmanız gereken kişi olmaktan alıkoymasına izin vermeniz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Peki bu da kim?" Talep ediyorum.

Viks omuz silkiyor. "Kim olmaya karar verirsen ver, ama bu kararı geçmişin yüzünden verme. Babanın senin yerine seçim yapmasına izin verme."

"O öldü," diye . "İstese bile yapamaz."

Viks bana sitem dolu soğuk bir bakış attı. "Bilge adamlar ölülerin bile yaşayanlar üzerinde bir payı olduğunu bilirler. Fiziksel olarak gitmiş olabilirler ama eylemleri ve iradeleri arkalarında bıraktıkları yara izlerinde ve acılarda kalır. O adamdan nefret etmiş olabilirsiniz ve bunu hak etmiş de olabilir, ama onun sizin üzerinizde hiçbir etkisi olmadığını düşünerek kendinizi kandırmayın. Eğer olmasaydı, içerideki adamı öldürmeye bu kadar kararlı olmazdın. Tavsiyemi dinle, Braxton. Eğer kızı istiyorsan -eğer geçici bir eğlenceden fazlasıysa-bırak gitsin. Ya da intikamını almak için onun canını almayı içermeyen başka bir yol bul. Eğer intikamının seni kontrol etmesine izin verirsen, yirmi yıl sonra kendini babanla aynı konumda bulursun."

Şok bana bir yumruk kadar şiddetli çarpıyor. "Ben onun gibi olmayacağım." Kelimeler sert ama içimde bir titreme var. Çünkü bu benim en büyük korkum. Babamın beni kendisine ne kadar benzettiğini biliyorum ama büyüdüğümde farklı olacağımı hep umdum, hep bekledim.

Bazılarına göre yirmi bir yaşını geçmiş olmak yetişkin olmaktır ama bazen kendimi hala babasının neden diğerlerinden bu kadar farklı olduğunu merak eden çocuk gibi hissediyorum. Her zaman annesinin nerede olduğunu merak eden çocuk gibi.

"Bu sizin seçiminiz," diyor Viks. "Ve her zaman da öyle olacak. Her gün onun gibi olmamaya karar veriyorsun. Abel ve Dean'i yakın tut. Birbirlerinden ayrılmasınlar. Onları koru. Onları sevin. Bunu yaptığın sürece, babanın asla olmadığı bir şekilde seni ayaklarının üzerinde ve insan olarak tutacaklardır."

Ha. Ne insanım ama. İnanılmayacak kadar berbat. Acı-acı içinde yalvarma ve ... alma.

Başımı eğiyorum, başka her şey için endişelenmem gerekirken göğsümde utanç birikiyor. Viks'in neden burada olduğuna, rolünün ne olduğuna ve benim amacımın ne olduğuna daha fazla odaklanmalıyım. Onu bulmak. Onu geri getirmek. Onu elimde tutmak. Çünkü gerçekten insan olarak kalabilmemin tek yolunun beni topraklayan kişi olması gerektiğine inanmaya başlıyorum - Abel ya da Dean değil. Son birkaç yıldır bana yardımcı oldular ama onlar benim onun tedavi olduğunu düşündüğüm sorunun yara bandıydı.

Arka kapı kayarak açıldığında ve Abel kafasını dışarı çıkardığında ben de aynı şeyi söylemek için ağzımı açıyorum. Yanakları kızarmış bir halde, "Bir vurgunumuz var," diyor.

"Ne? Nasıl?" Rylie ne kadar hızlı çalışmıştı? Telefonumu çıkarıp saate bakıyorum ve Viks'le bir saatten biraz fazla süredir burada olduğumuzu fark ediyorum.

"Kesin değil," diye itiraf ediyor Abel. "Ama Ace, Hortlaklar'ın karargâhlarından birinin yerini doğruladı. Rylie'yle birlikte çalışmasaydı yerini tam olarak belirleyemezdik ve orada olacağının garantisi yok ama en olası yerin orası olduğunu söylüyor."

Ace'in yardımını kabul ettiği için pek de mutlu görünmüyor, bu kaçınılmaz bir durum ama işlerin daha hızlı ilerlemesini sağlayacaksa kabul edeceğim.

"Ne kadar uzakta?" Viks sorar.

"Arabayla birkaç saat," diye itiraf ediyor Abel. "Helikopter ya da jetle gidersek daha az sürer ama onları ürkütmek istemeyiz."

"Bir jete binip yaklaşabiliriz ve indiğimizde arabaları alabiliriz" diyorum. Bu işin bitmesini istiyorum. Bu işin bitmesini istiyorum. Ancak o zaman sonunda kollarıma geri dönecek.

Abel başıyla onayladıktan sonra eve giriyor ve kapı arkasından kapanıyor. Pencereden, bir hareket telaşını izliyorum. Viks'in eli omzuma konuyor. "oğlum," diyor. "Giyinip kızını almaya gitme vakti geldi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

CLOVER

BU ÇOK KOLAY. DOM'UN TAHMIN ETTİĞİ GIBI, BİR SAAT ÖNCE BİR GARDIYAN GELMİŞTİ. Son konuşmamızdan sonra. Hücre kapısının odayı görebilecekleri küçük gözetleme deliğinin önüne stratejik olarak yerleştirilmiş bir kumaş parçası, o pisliğin kesinlikle içeri adım atma hatasını yapmasına neden olmuştu. Onu öldürmemiş olsam da baygın halde bırakmış ve yaptığım örgülü iple bir dizi karmaşık düğümle bağlamıştım. Arta kalanların bir kısmını ağzına tıktım ve kaçışımızı tamamlamadan önce uyanması ihtimaline karşı bize biraz daha zaman kazandırmak için başının arkasına bağladım.

Neyse ki o toparlanıyordu ve şimdi ben de toparlanıyorum. Koridorda ilerlerken arkamda Dom'un sessiz ayak sesleri beton zemin üzerinde adeta çığlık atıyor. Açık alanda kendimi savunmasız hissediyorum. Daha çok kaburgalarım ağrıyor çünkü. Tüm vücudum cehenneme kadar dayak yemiş gibi hissediyor - muhtemelen öyle olduğu için, ama tam olarak bekleyemem ve beni esir alanların iyileşmem için bana zaman vereceğini umamam. Gözlerim duvarları ve tavanı tarıyor, kamera var mı diye bakıyorum. Kameralar olmalı, değil mi? Yine de kimse peşimizden gelmiyor. Hücreden çıktığımızı bile fark etmemiş gibiler.

Kalbim sanki kulaklarımın içinde çarpıyormuş gibi hissediyorum - o kadar yüksek ki kendi ayaklarımın yere bastığını bile duymuyorum. Bildiğim kadarıyla bir filden daha fazla ses çıkarıyor ve tepiniyor olabilirim.

"C-clover?" Dom'un kekemeliği geri döndü ve iyi bir nedeni var, ama şu anda onu rahatlatacak zamanım yok.

Köşeden gelen ayak sesleri kulağıma ulaştığında onu susturuyorum. Elimdeki silaha bakıyorum ve zihinsel olarak lanetliyorum. Bu

kötü bir fikirdi. Bıçak ya da başka bir şey bulabilir miyim diye bakmalıydım. Bu şeyde lanet olası bir susturucu yok. Tek bir tetik çekişi herkesi kaçışımızdan haberdar edecekti. Onu pantolonumun bel bandına geri soktum ve onun yerine yanımda getirdiğim ipin bir kısmını çözdüm.

Dom'un gözleri büyür. "Neden silahı kullanmayacaksın?" diye tıslıyor.

Açıklama şansım yok. Bir sonraki anda, bir adam bulunduğumuz koridorun köşesini dönüyor. Ben ona doğru atılmadan bir saniye önce bizi fark etti. İp boynuna dolanıyor ve ben kumaşı geri çekip hava akışını kesmeden hemen önce bir uyarı çığlığı atıyor.

"Hayır, yapamazsın," diye nefes alıyorum o karşılık verirken. Bir yumruk bana doğru savruluyor ve başımı eğip bacaklarımı serbest bırakırken zar zor kurtuluyorum. Dizlerim betona kuvvetle çarpıyor ve adam da yere yığılıyor, bir ayağımı hızla yukarı kaldırıp yukarı doğru ivmemin gücünü kullanarak taşaklarına dizimi geçirdiğimde boğuluyor. Vücudumda hızla yayılan adrenalin acımı sadece en aza indiriyor; tamamen yok etmiyor ama şimdi duramam. Eğer yaparsam, acı çekecek tek kişi ben değilim.

Adamın gözlerinden akan yaşların kafasına doğru yuvarlandığını gördüğümde kadın olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bacaklarımı örten kumaşa baktığımda irkildim. Koyu ve ıslak bir şey pantolonumu lekeliyor. Evet, kesinlikle diz kapağımda bir şeyin patladığını hissettim. Dikkatim adama yöneliyor ve aşağıya baktığımda, giydiği kot pantolonun üzerine yayılan koyu bir leke görüyorum. Kusmuk boğazıma kaçma tehdidinde bulunuyor, ama nefesimin kesilmemesi için dişlerimin arasından tıslayarak geri çekiyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve ayaklarıma doğru sürünürken bocalıyorum. "C- clover?" Dom'un sesi çok uzaklardan geliyor. Elimi uzatarak onu uzaklaştırıyorum.

Kahretsin, Clover, topla kendini. Şimdi zamanı değil.

Gözlerimi yeniden dünya biraz olsun aydınlanmıştı ve yerdeki adama tekrar baktım. Yine de hiç sempati duymuyorum. Ne ona ne de bu Mezarlık'taki herhangi birine. Bana kalırsa hepsi Mama Luda'nın cinayetinde suç ortağıydı. Arkamda bir gıcırta duyuyorum ve dönüp bakıyorum -yarı yarıya yeni bir saldırgan bekliyorum ama başka kimse yok. Sadece Dom. Yatan adama bakakaldı.

gözleri artan bir dehşetle bacaklarının arasındaki yere odaklandı.

Kısa bir sessizlik anından sonra kabaca yutkunur. "Sanırım..." diye başladı. "Onu öldürmek daha nazik bir davranış olurdu."

Adamın boynundaki ipi gevşetip onu bağlamak için kullanırken homurdanıyorum. Ucundan birkaç parça koparıp ağzına sokuyorum. "Nazik olduğumu hiç söylemedim," diye hatırlatıyorum ona.

Kaburgalarım protesto çığlıkları atarken kendime *nefes almam* gerektiğini hatırlatıyorum. Kaslarımdaki hafif titremeyi hissedebiliyorum ama yeterince karanlık olduğu için Dom'un fark ettiğini sanmıyorum. *Girip çıkıyorum. Girip çıkıyorum.*

Dom cevap vermiyor, ama yine de cevap vermesine gerek yok. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Mezarlığa gelen insanlar nazik olmaktan başka her şeye sahipler ve evet, buna mahkumlar da dahil.

Yeni kurbanımızın kıyafetlerini karıştırıyorum, başka bir silah ve lütfedip lanet olası bir çakı buluyorum. Her ne kadar küçük bir kelebek aksiyonu olsa ve bir pokerden daha fazlası olmasa da, gizli bir şekilde imha etme açısından susturucusuz bir silahtan çok daha iyi iş görecektir. Yeni silahı Dom'a verme konusunda uzun süre tartışıyorum ama günün sonunda ikinci bir silahı sokabileceğim çok fazla yer var ve elimde başka bir silah varken bıçağı gerektiği kadar iyi kullanamıyorum.

"İşte," diyorum sonunda, silahı Dom'un eline tutuşturarak.

Mavi gözlerini bana çevirmeden önce bir saniye boyunca ona bakıyor. "Bunu bana neden veriyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü tutamıyorum," diyorum hızla, yaklaşıp emniyeti göstererek. "Emniyeti kapatmak için buna hafifçe vur," diyorum. "İşaret et ve tetiği çek. *Sakin*" -gözlerimi tekrar yüzüne çevirirken duraksıyorum- "bu şeyi bana doğrultma, anladın mı?"

"," diye ısrar ediyor onu bana doğru itmeye çalışırken.

"Evet, yapabilirsin," diye homurdandım. "Sadece beni hazırlıksız yakalarlarsa birini tehdit etmek için kullan, başka türlü ateş etme."

"Lütfen, C-clover, istemiyorum-"

"Gidelim," diyerek sözünü kesiyorum. Daha fazla şikâyeti ve ısrarı için burada kalmayacağım. Zamanımız yok. Hemen harekete geçmeliyiz. Burada geçirdiğimiz her saniye, kurbanlarımızdan birinin uyanıp alarmları çalıştırması için bir saniye daha demek. Uyanmasalar bile, bunun umduğum kadar kolay olmayacağından hiç şüphem yok.

Bir sonraki koridordan aşağı inip merdiven boşluğuna giriyoruz. Büyük metal kapının hemen içinde duruyorum ve içerideki hareketleri dinliyorum.

kapalı alan. Başka biri olsaydı ayak seslerini duyabilirdim ama şans bizden yana, kimse yok.

"Bana ayak uydur," diyorum Dom'a. "Geride kalma ve o lanet silahı yerden başka bir yere doğrultma. İki elinle tut ve ayaklarının dibinde tut."

Sarsılarak başını sallıyor, yüzü kızarmış ve gözleri biraz vahşi. Dolu bir silahla arkamda olması beni tedirgin ediyor, özellikle de hiç silah kullanmadığı belli olduğu için, ama artık başka seçeneğim yok. Bir sonraki merdiven katına çıkıyoruz ve merdivenlerin sonuna çıkmadığını fark ettiğimde donup kalıyorum. Hayır, bu çok kolay olurdu. Onun yerine, bir sonraki katta kesiliyorlar.

Dom arkamdan sessizce, "Bir sonraki merdivene ulaşmak için bir sonraki koridordan geçmemiz gerekiyor," diyor. "Bilerek kafa karıştırıcı tutuyorlar."

Tabii ki öyle. Zihinsel olarak inliyorum. Güçlü görünmeye daha ne kadar devam edebileceğimden emin değilim. Kalçalarım titriyor. Başım çatlıyor. O son adamla olan kavga, sözlü olarak itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını benden aldı.

"Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Sinirli bir nefes çekiyorum içime. "Tamam," diyorum. "Doğrudan arkamdan, anladın mı?"

Yutkunuyor ama bir kez daha başıyla onaylıyor. Bu şekilde, bir sonraki kata doğru ilerlerken Dom'un sessiz yönlendirmelerini dinliyorum. Bu koridorlardaki ışıklar daha karanlık ve havada tanıdık bir koku var. Kan ve idrar kokusu.

"Burası ceza katı," diye cevaplıyor Dom, sanki beynimden koparıp almış gibi dile getirmediğim sorumu. Bu kokuyu açıklıyor. Burnumu kırııştırıyorum ama yine de başımı sallayıp devam ediyorum.

Acı dolu iniltilerin sesi bize doğru yankılanıyor ve ileride bir kapı açılınca duraksayıp hızla arkama bakıyorum. İnsanlara saldırmaya devam edemeyiz. Dom'u yakalayıp küçük bir oyuga dalıyorum, nefesimi tutarken onu olabildiğince hızlı bir şekilde arkama itiyorum. Duvardaki bir şey gömleğimin kolunu geçip koluma saplanınca irkiliyorum. Keskin, küçük bir metal parçası, ince bir çivi gibi bir şey; emin değilim ama çok acıtıyor. O lanet şeyden uzaklaşırken dudağımı ısıyorum ve bize doğru yürüyen çizmeli ayak seslerini dinliyorum. Biraz çömelip kelebek bıçağımı çıkararak hazırlık yapıyorum ama içim titriyor.

Dom'u tehdit etmek için cesur bir tavır takındım ama gerçekte, tekrar öldürmenin nasıl olacağını bilmiyorum. İlk sefer... bir kayıp ve öfke nöbetinden başka bir şey değildi. Ya bu bir tesadüfse? Bunu tekrar yapabilir miyim?

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor, ama sonunda yanımızdan geçip gidiyorlar ve kalbim yavaşça hızını azaltıyor. Dom'un küçük bedeni sırtıma yaslanıp titriyor. "Hadi," diye fısıldıyorum ayak sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştığında, bu taraftan.

"Bekle," diyor Dom hızla, bir eliyle silahını bırakıp gömleğimin arkasına yapışmak için uzanıyor. "Bilmen gerekir, adamlardan birinin senin bir arkadaşının burada olduğunu söylediğini duydum. Eğer onu dışarı çıkarmak istiyorsan, işte sana fırsat."

"Bir arkadaş mı?" Tekrar ediyorum. "Ace mi? Ace mi dediler?"

Başını sallıyor. "Hayır, sanırım adının Ivan olduğunu söylediler."

Sikeyim. Ben. Şu gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Dışarı çıkmadan ve fırsat kaçmadan önce bana söylediği için memnun olsam da, kaçışımıza bir kişi daha eklemenin şansımızı gerçekten engelleyeceğini de biliyorum. Yine de.. bu Ivan ve Hortlaklar'ın işe yaramaz adamları işe alacağından şüpheliyim. Ne de olsa Ivan bana ateş etmeyi ve kendimi savunmayı öğreten adamlardan biri.

"Hangi oda olduğunu biliyor musun?" Talep ediyorum.

Dom başını sallarken gömleğimi yavaşça bırakıyor. Kahretsin, bu işleri kolaylaştırmayacak. Seçeneklerimi tartışıyorum. Yalnız gidersem odaları çok daha hızlı kontrol edebilirim ve bu küçük oyuk küçük ve karanlık. Bir saniye içinde karar verdim.

"Burada kal," emrediyorum. "Eğil ve konuşma."

"Ne?" Dom'un paniklemiş sesi kulaklarıma ulaştığında tonu yükseliyor. "Beni terk mi ediyorsun?"

"Hayır, değilim. Ama yanımda olmazsan bunu yapmak daha kolay olacak. Alçakta durduğun ve hareket etmediğin sürece yanından geçen kimse seni görmez." Aklıma bir fikir geliyor ve dönüp elimi yanımdaki duvarda gezdiriyorum, ta ki o küçük metal parçası bana bir kez daha değene kadar. Parmaklarımı etrafına kilitleyerek, serbest kalana kadar çekiyorum.

Belki de şans benden yanadır çünkü bu işime yarayacak. Hortlakların yolumu kolaylaştırmak için tüm işkence odalarını açık bıraktıklarından şüpheliyim. Yine de oyuktan çıkmadan hemen önce geri dönüyorum.

ve çömelmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, silahı ellerinin arasında tutarken bana bir tür canavarmışım gibi bakan çocuğa bakıyorum.

"Ne dediğimi unutma," dedim ona. "Kesinlikle mecbur kalmadıkça ateş etme. Dışarı çıkma şansımız bile olmadan herkesi buraya çağırmak istemeyiz."

Yutkunuyor ve onaylarcasına çenesini aşağı doğru sallıyor. Ancak tavırları güven vermiyor. Bunu çabuk yapmalıyım.

Koridora dalarak aceleyle duvarın kenarından koşuyorum ve hücremle aynı göz deliğine sahip kapılara bakıyorum. Gördüklerim tüylerimi diken diken ediyor. Tavandan sarkan zincirler, kan sıçramış zeminler ve daha da kötüsü sandalyeler ve metal karyolalar. Bazen boş oluyorlar. Ama birkaçında top haline getirilmiş figürler ya karyolalara zincirlenmiş ya da başlarını cansız bir şekilde sandalyelere, tam da işkencecileri tarafından bırakıldıkları yere asmışlar. Yine de herhangi bir hareket görmüyorum. Belki de gecedir. Hortlaklar mola verir mi? Veriyor olmalılar. Adlarına rağmen, gerçeği biliyorum. Oldukça canlılar ve eğer canlılarsa bu onların da yemeye, uyumaya ve yaşamaya ihtiyaçları olduğu anlamına geliyor. Ve bu aynı zamanda öldürülebilecekleri anlamına da gelir.

Bıçağı daha sıkı kavradım ve yanıma doğru çektim. boş odaları geçiyorum. İçinde birinin olduğu bir odaya ulaştığımda, metal parçasını dikkatlice çıkarıyorum. Ucunu konstrüksiyon duvara doğru itiyorum, odanın anahtar deliğine önce yana doğru kıvrıyorum. Birkaç kez deniyorum ve endişeli ter gözlerime damlarken dişlerimin arasından nefes alıyorum.

Her bir odayı kontrol etme süreci çok zahmetli. Tabii ki, koridorun sonundaki son odaya gelene kadar bitmiyor - Dom'un bana bir sonraki merdivenin olduğunu söylediği yerden en uzakta. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve içindekileri tarıyorum.

Odanın ortasında yan yatmış, boş bir metal sandalye. Üzerinde ileri geri sallanırken loş ışıkla seğirip titreşen kırık bir ampul ve arkada, üzerinde iri bir adam olan tek bir metal karyola.

Yavaşça yaklaşıyorum, adamın başının tepesindeki tuzlu ve biberli saçlara dikkat ediyorum. Bana tanıdık geliyor. Kalbim göğsümün içinde sıçırıyor.

"Ivan." Ona doğru acele edip dizlerimin üzerine çökerken kapının kilitlenmeden kapanmasına izin veriyorum. Cevap vermiyor ve kendimi ona dokunmaktan neredeyse korkarken buluyorum.

Sıcak. Ter. Kan. Ve gözyaşı. Tüm hissettiğim bu. Her şey ne kadar sıcak, sanki biri fırını açmış ve tüm gücüyle üflüyor. Karyoladaki adamın üzerine eğilip onu elimden geldiğince nazikçe inceliyorum. Ivan'ın yüzü hiç görmediğim kadar solgun ve zaten hiçbir zaman bronz bir adam olmamıştı.

"Ivan?" Tekrar deniyorum. Elim, avucumun ortasında ve parmak uçlarımin her birinde kırmızıyla çıkıyor. Hay sikeyim. bir ? Zihnim düşünceler ve endişelerle dolup taşıyor. *Yürüyemiyorsa onu buradan nasıl çıkaracağım?*

Cevap çok açık ama itiraf etmek istemiyorum. Ayak bileğinin etrafında onu karyolaya bağlı tutan bir zincir buluyorum ve metal parçasını içine sokuyorum, kilit mekanizmasının klik sesini duyana kadar çalıştırıyorum ve düşünüyorum.

Ivan'ın göğsünü kaplayan kana ve kayıp tırnaklarına rağmen -Ve ... sağ elindeki kayıp parmak... Hâlâ onu uyandırmaya çalışıyorum. Gözlerinin altında gölgeler var, ama nihayet kirpiklerini kaldırdığında kayıyor ve hareket ediyorlar, üzerine eğildiğimde loş ışık yüzüne garip şeyler yapıyor, neredeyse onu kemiklerinin üzerine beyaz-sarı et gerilmiş canlı bir iskelet gibi gösteriyor. "Ivan? Buradan çıkmamız gerek. Yürüyebilir misin?"

"Evgenia?" Sesi kısık ve boğuk. Gözlerini kırıştırıyor ve beni görüp görmediğini anlayamıyorum. Gözleri cam gibi, acı ve şaşkınlıktan donuklaşmış.

"Evet, Ivan. Benim. Yürüyebilir misin?" Tekrar ediyorum.

"Sen... burada olmamalısın." ve dudaklarına kan değiyor. "Burada olmamalısın. Git buradan. Git buradan."

Göğsümde bir ağırlık var, kötü bir alamet. Bir şey bana bunun doğru olmadığını söylüyor, ama denemek zorundayım. Ivan... hiç öyle davranmamış olsa da, o benim babam. Bana kendi ülkesinden bir isim vermesi ve annem öldükten sonra beni koruyucu ailedeki bir hayattan kurtarması dışında, daha çok uzak bir amca ya da bir ebeveynden çok daha az bağlantılı biri oldu. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

"Ivan." Kirpikleri bir kez indiğinde onu tekrar sarsıyorum. "Gözlerini açık tutmalısın. Zamanımız yok. Ayağa kalkman gerek. Kilidini açtım."

"Ben... yapamam, Solnyshka."

Kendi kanımın tadını alana kadar alt dudağımı ısıırıyorum. "Evet. Yapabilirsin." Ve eğer yaşamak istiyorsa, buna mecbur kalacak. Çocuk sadece kısa bir süreliğine gözcülük yapacak ve ben hala tam olarak emin değilim.

Yakalanırsak tekrar taraf değiştirir. Onu tam olarak suçlamıyorum ama bu onu bir kaçış ortağı olarak güvenilmez kılıyor. Ivan daha iyi . Ayrıca, Ivan en azından eğitimli.

"Hayır, Solnyshka, yapamam. Bacaklarım..." Sözlerine bakıyorum ve gözlerim açılıyor. Fark etmemiştim ya da belki de fark etmek istememişim.

-Bileğinin kilidini açtığımda, ama bu ... korkunç.

"Oh, Ivan..." Sesim titriyor. "Sana ne yaptılar?" Ama ne yaptıkları belli.

Boğazıma bir şey kaçıyor ama elimi ağzıma kapatıp onu bastırıyorum ve hasara bakmak için bir adım geri çekiliyorum. Oh, lanet olsun. Kahretsin... yürüyemiyor... gerçekten yürüyemiyor.

Ayak bilekleri olması gerekenin tam tersi yönde bükülmüş. Sanki biri onları bacaklarından tamamen ayırmış ve devam etmiş gibi. Ayak parmakları üzerinde yattığı yırtık pırtık karyolayı itiyor ve sonunda kumaşın koyu olmadığını fark ediyorum. Kana . *Onun* kanına. Bu, teninin solgunluğunu açıklıyor.

"Bana hiç baba demiyorsun..." Sözleri o kadar ani ve durum için o kadar sıra dışı ki beni ürkütüyor.

"Ne?" Ellerimi yüzümden indirirken ona bakakalıyorum. "Baba," diye tekrarlıyor. "Bizim dediğimiz şey..." Kendinden geçiyor ve öksürük göğsüne yükselirken yüzünü buruşturuyor. Dönüp dudaklarının kenarından akan kanı tükürecek gücü bile yok, bu yüzden hemen yanına gidip başını çevirmesine yardım ediyorum. Gözlerimi bacaklarından uzak tutuyorum. Bu anı sonsuza dek zihnime kazındı ama şimdi bana gerçeği söylüyor. Umudum ne olursa olsun, Ivan benimle gelmeyecek.

"Kendini gerçekten babam olarak gördüğünü hiç düşünmemiştim," diyorum ona dürüstçe.

Zayıfça kıkırdıyor. "Andrian bana hiç baba demedi. Ona çekmişsin."

"Andrian?" Kaşlarımı çattım. "Kim-" Farkına varıyorum. "Ace mi? Ace mi demek istiyorsun?"

"Da." Başını sallıyor ve tekrar öksürüyor. "Bilmiyordum..."

"Ben de ona isim verdim," diyor Ivan. "Bu onun umurunda değil. Ayrıca bana baba dediği için de değil."

Kapıya vurulunca gerçekten zaman kalmadığını anlıyorum. "Belki de yoktur," diyorum. "Ama... babam ne olacak?"

Yüzünde küçük bir gülümseme oluşur. "Ah, evet. Çok Amerikalı. Benim Evgenia'm. Benim Solnyshka'm."

"Benimle gelmiyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade. "Hayır," diyor.

Gözlerim yanıyor ama yaş . Sadece derimin altında kaynayan ısrarcı sıcaklık var. Ta ki her şeyin eriyip gittiğini hissedene kadar.

"Git, Evgenia. Kaç. Git."

"Seni öldürecekler." Başka bir ifade.

Başını sallar. "Ben zaten ölüyüm."

"Ölümsüz," diye fısıldıyorum, ona hatırlatarak.

"Hayır, Solnyshka. Ben Hortlaklar'a ettim. Onlar ailem gibi değil, ama seni terk edemezdim. Şimdi, ben sadece ... ölüyüm."

Göğsüme soğuk bir his giriyor, kalbimi kesiyor. Onu burada bırakmak, öldürmeden önce daha fazla eziyet etmeleri için bırakmak zalimlik olurdu. Titreyen ellerimle geriye uzanıp belimdeki silahı çıkarıyorum.

"Bir saat bekle," dedim. "Eğer yapabilirsen, lütfen bekle... Baba." Silahı eline . "O zamana kadar özgür olacağız. Söz veriyorum."

"Hayır, Solnyshka. İhtiyacın olan-"

"Bir tane daha var," diyerek sözünü kestim. "Al bunu."

Ondan sonra itiraz etmiyor ama nasıl kullanacağını bile bile bunu ona vermek içimde bana korkunç bir şey yapıyormuş gibi hissediyorum. Ayağa kalkıyorum ve karyolanın üzerinde ona bakıyorum, bir zamanlar karşımda duran o iri yarı koruyucu figürün yanında solgun ve kırılğan görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, kelimelerim aramızdaki küçük boşluktan taşıyor. "Daha önce söyledim mi bilmiyorum ama beni kurtardığın için teşekkür ederim. Beni sahiplendiğin için teşekkür ederim. Beni Mama Luda'ya getirdiğin için teşekkür ederim. Bana Ace'i verdiğin için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

Dudakları acı dolu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Babalar böyle yapar."

"Haklısın." Gözlerim yaş değil de asit doluyormuş gibi yanıyor. "Seni seviyorum baba. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Solnyshka. Şimdi gidin. Gitmek istiyorsan koşmalısın."

Git, diyor ve hiç konuşmadan onu geride bırakıyor. Kapıya doğru dönerken gözlerimi kapatıyorum. Her şeyin nasıl biteceğini bilerek ondan uzaklaştığım her adım göğsüme saplanan bir bıçak gibi. Her biri sonsuza dek taşıyacağım bir yara izi bırakıyor.

BRAXTON

"ONA YALAN SÖYLE."

"Affedersiniz?" Viks hareket etmeyi bırakıyor, kurşun geçirmez yeleşini bağlama işlemine ara verirken elleri devasa göğsünün yarısına kadar uzanıyor.

"Onu bulacak kişi sen olursan, benimle olduğunu düşünürse seninle gelmez," diyorum ona. Bu kadarından eminim. Gözlerim uzakları tarıyor. Üç saatten biraz daha az bir süre önce küçük bir taşra havaalanına indik ve her ne kadar silahları ateşleyerek gitmek istesem de, bunu akıllıca oynamamız gerekiyor.

Viks hiçbir şey söylemiyor ama yine de sessizliğinin içinde bir dünya kelime var. Sadece onları deşifre edemiyorum. Her halükârda, eğer kendini kaybediyorsa, bunu sineye çekmesi gerekecek.

"Ona ne söylememi istiyorsun?" diye soruyor sonunda.

"Ona Ace ile çalıştığını söyle." İçim yanıyor ama kardeşi olduğunu düşünürse kavgâ etmez.

"Teknik olarak bu bir yalan değil," diye belirtiyor Viks yeleşini bitirirken ve ben de aynısını yaparken. Bunun için kiraladığımız karartılmış SUV'nin hemen dışındaki büyük açık alanda Dean ve arkadaşları da aynı şeyi yapıyor. Yelekleri bağlıyor ve ateşli silahları kontrol ediyorlar.

Avalon kocaman bir spor çantası taşıyarak yanından geçerken Dean'in kaşlarını çatmasını izliyorum. Çantayı cipin hemen arkasına bırakıp fermuarını açıyor, çömelip bir şarjör ve birçok bağlantımızdan birinin hediyesi olan işaretlenmemiş bir Glock çıkarıyor. Bazı zamanlar, hepimiz kadar varlıklı olmak gerçekten işe yarıyor.

Avalon Dean'in bakışlarını görmezden geliyor. Ne hissettiğini anlıyorum, eğer başka bir seçeneğim olsaydı burada olmazdı ama babam ve Abel'in başına gelenlerden sonra onun nereden geldiğini de anlayabiliyorum. Avalon yakınlarda bir tehlike olduğunu bilirse Dean'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermez.

Teçhizatımı toplamayı bitirip birkaç silahı yanlarıma ve sırtıma bağlarken sessizliğe gömülüyorum. Çömelerek botlarımı bağlamayı bitiriyorum ve sonra her birinin yan tarafına tırtıklı bir çakı yerleştiriyorum. Nasıl oluyorsa, yüklendiğim onca şeye rağmen kendimi hâlâ hazırlıksız hissediyorum.

Ace uçurumun kenarında durmuş, dürbünüyle vadiye, eski bir depodan başka bir şeye benzemeyen tek bir metal binaya bakıyor. Etrafı tararken son on dakikadır yerinden kıpırdamadı ve istihbaratına göre burası kameralarının hareketlerimizi yakalayamayacağı kadar uzakta. Tek sorun yaklaşmak. Binayı çevreleyen arazinin büyük kısmı düz ve boş; kuru, çatlak bir çöl, cılız ağaçlar ve yabani otlardan başka bir şey yok. Kesinlikle saklanacak bir şey yok ama sanırım amaçları da buydu.

"Pekâlâ," diye seslenir Dean. "Toplanın ve planın üzerinden geçelim."

Başımı kaldırıp üyelerimizi tararken, Troy'un yokluğuna karşı göğsümde suçlu bir öfke var. Hâlâ ben, Dean, Abel ve Viks varız - bir de fazladan çağırdığımız birkaç kişi, Troy'a benzeyen ve yıllardır bizimle çalışan başka adamlar var ama onun kadar yakın olan kimse yok.

"İstihbarata göre," diye başlıyor Dean, beni içsel hayallerimden çekip çıkarıyor ve bir kez daha odaklanmaya zorluyor, "yerin altında birkaç seviye var. Hedefimizin yerin altındaki bir hücrede tutulma olasılığı yüksek. Bu nedenle, en üstteki üç kata çıkılmayacağını varsaymak zorundayız. Onları şaşırtmak istiyoruz, bu yüzden ani bir saldırı yapacağız. Kimsenin alarm vermesine fırsat vermek istemiyoruz. Ön kapıları havaya uçuracağız ve bu şekilde içeri gireceğiz." Başını kaldırıp etrafını saran gruba bakar. "Maskelerinizi her zaman takın," diye emrediyor. "Kimse kimliğini açığa vurmayacak, anlaşıldı mı?"

Grup başını sallar ve Dean bu emrin ciddiyetini anladığımızdan emin olduktan sonra devam eder. "Oradan itibaren ikili ve üçlü gruplar halinde seyahat edeceğiz. Avalon benimle. Abel ile Brax ve Viks diğerlerine liderlik edecek. Anlaşıldı mı?"

"Peki ya ben?" Ace konuşuyor ve kaşlarını çatarak öne doğru bir adım atıyor. "Beni dışarıda bırakamazsın."

Dean sözümü kesince kaşlarını çattı ama bana bir bakış attı. "Tamam, Abel adamlara liderlik edecek, Viks Brax'la birlikte. Ace, sen benimlesin." Ace ağzını açıyor ama Dean tek kelime edemedi sözünü kesiyor. "Daha fazla şikâyet etme yoksa Abel'in iç çamaşırlarından biriyle ağzını tıkar ve işimiz bitene kadar kışını ciplerden birinin arkasına sokarım. Sakın beni deneme, pislik. Yaptığın şeyi hâlâ unutmadım. Gerekli olduğun için , sana güvendiğimiz için değil."

Ace elini kaldırır. "Buraya sadece kız kardeşimi almaya geldim," diyor. "Size ya da adamlarınıza karşı bir tehdit oluşturmuyorum."

Dean bana doğru bakmıyor bile. "Kimin tehdit olup olmadığına ben karar veririm," diye tersliyor ve Dean geri dönüp cep telefonunu çekerek birkaç resim arasında geziniyor. Saniyeler sonra herkesin telefonu bipledi.

"Binanın şemalarını ya da teknisyenlerimizin kayıtlardan elde edebildiklerini az önce gönderdim." Kaşlarımı çattım. Kayıtlara nadiren güvenilebilir ve körlemesine gitmekten nefret ederim ama zaman lüksümüz yok. "Unutma," diye devam ediyor Dean. "Hedefimiz henüz onaylanmadı. Burada olabilir de olmayabilir de. Bu durumda elimizden gelenin en iyisini yapacağız ve amacımız herkesi hızlı ve verimli bir şekilde içeri ve dışarı çıkarmak.

"Liderlerinizi takip edin, bölgenizi tarayın ve sonra siktir olup gidin ve buluşma noktasında yeniden bir araya gelin. Burada kimsenin ölmesini istemiyorum. Yolunuzdan çıkmayın. Size söylenenden fazlasını yapmayın. Girin, bölgenizi tarayın ve çıkın. Hedefi bulursanız - hücrelerinizde de bulacağınız bir resim - geri kalanını telsizle bildirin ve onu hemen güvenli bir yere götürün. Kızı canlı ve iyi istiyoruz. On beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

Ace küfrediyor ama toplantıdan uzaklaşıp uçurumun kenarına doğru dönerken başka bir şey söylemiyor. Tekrar dürbüne uzanıyor ve etrafı taramaya başlıyor. Dikkatimi aşağıdaki binaya çevirdiğimde omurgamda bir karıncalanma hissediyorum.

, *Firebird*, sanırım. *Orada ol. Hazır ol. Geliyorum.*

CLOVER

"ONU BULDUN MU?" DOM'UN SORUSU, ONA DÖNDÜĞÜMDE ciddi bir sessizlikle. Bana bir kez baktıktan sonra bir cevap için baskı yapmıyor - bu da yüzümün her yerinde yazılı olduğu anlamına geliyor olmalı.

İçim uyuşmuş, boş hissediyorum. Sanki biri içimi açmış ve paslı bir kaşıkla içimi oymuş gibi. Ivan'ı kaybetmenin bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim. Hiç yakın değildik ama yine de... güvenilebileceğim biriydi. Bu, benim dünyamda nadir bulunan bir şeydir.

En azından acım azaldı. Belki de alışmışımdır. Kalçalarım titriyorsa bile artık hissetmiyorum. Buradan defolup gitmek için duyduğum güçlü arzu dışında pek bir şey hissedemiyorum.

"," diye bağırdım. "Hadi ."

Dom ben silahıma uzanırken onu tutmaya çalışmıyor ve gömleğimin arkasını kaldırıp onu içeri soktuğumda diğerinin nereye gittiğini sormuyor. Şüphelenmesi gereken çok şey var, içgüdüsel olarak bilmesi gereken çok şey var - sonuçta Mezarlık gibi bir yerde yaşadıktan sonra küçük ipuçlarını anlamaması garip olurdu. Yine de akıllı bir çocuk. Bir sonraki merdivenlere ulaşp katları çıkarken bana yol tarif etmek dışında artık konuşmuyor.

Bir sonraki kata ulaştığımızda beton çevre değişiyor ve duvarlar sağlam tuğla ve betondan sıva ve ahşaba dönüşüyor. Nemli ve ıslak bir şey burun deliklerime geliyor ve burnumu kırıstırıyorum, yine de ilerlemeye devam ediyorum. Artık hareket etmek daha kolay, zaman limitimizin azaldığını biliyorum.

Umursamadan. Endişe duymadan, koridorlarda engellenmeden yürüyorum. Artık biriyle karşılaşsak bile umurumda değilmiş gibi hissediyorum. Saklanmıyorum. O kadar yakınız ki tadını alabiliyorum ve Ace burada olsaydı, riske attığım için kıcıma tekmeyi basardı. Ama ben biraz riskli hissediyorum. Belki deliyim ama neredeyse birinin bizi bulmasını *istiyorum*. Derinlerde bir yerde, daha önce şimdiki kadar yüksek olmayan bir ihtiyaç var. Sakatlama ve incitme arzusu. İçimde biriken öfkenin bir kısmını serbest bırakmak istiyorum.

Braxton şimdi benim hakkımda ne düşünüyor, ha?

Soru, düşünce o kadar uçuk ki bana çarpıyor ve beynimi allak bullak ediyor. Braxton'ın hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Her ne idiysek, her ne yaşadıysak, bitti. Ne o ne de onun hasta, sapkın arkadaşları umurumda değil. Eastpoint'i özlemiyorum. O kaltak Avalon'u bile özlemiyorum.

Ama bunu düşünürken bile, bunun kesinlikle kötü bir şey olduğunu düşüneceğinin de farkındayım. Buraya gelir, silahlarını ateşler ve sırf yapabildiği için Ölümsüzler'in her şeyini mahvederdi. Sırf şaka olsun diye ve en iyi köpek olduğunu bilmek için. İstemesem de dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ettim. Onun gibisi az bulunur, bunu ben bile kabul etmek zorundayım. Braxton'ın onu neden bu kadar çok sevdiği anlaşılıyor. Ve bir anda öfkem ve acım geri geldi. Başımı sallıyorum ve bir sonraki koridora yeniden odaklanıyorum.

Dom sessiz adımlarla beni takip ediyor; en gürültülü şey nefes nefese kalışı. Bu kadar hareketliliğe alışık olmamalı. Hayatı boyunca neler yapabildiğini bilemeyiz. Ancak beslenmesindeki eksiklik göz önüne alındığında, uzaktan yakından yorucu bir şey yapabilecek yaşta olmadığını öğrenmek beni şaşırtmaz. Yine de şikayet etmeden beni takip ediyor. Tanıdığım hiçbir çocuğa benzemiyor, bundan eminim. Hikâyesini merak ediyorum ama şu an kesinlikle sormanın zamanı değil.

Ona fazla odaklanmış olmalıyım çünkü bir köşeyi döndüğümüzde, ikimizin de başları eğilmiş ve vücutlarımız alçalmışken, kaslarla dolu devasa bir göğse çarpıyorum. Dom'un nefesi, sert eller kollarımı sıkmadan bir saniye önce kulaklarıma ulaşıyor.

"Kim lan-"

Adamın cümlesini bitirmesine fırsat vermedim. Daha önceki tüm ipler geride kaldı, geriye kalan tek şey elimdeki kelebek bıçak ve önümdeki düşman. Daha önce kendime tekrar öldürebilir miyim diye sormuştum. Artık biliyorum.

Yapabilirim.

Ve yapacağım.

O daha farkına bile varmadan, bıçağım adamın boynunun derinliklerine battı. Sıkılı dişlerimle ses tellerini keserek çığlığını kaçamadan kesiyorum. Sızlayan kan ve boğulma tepkilerinden başka bir şey yok. Yine de kendimi rahatlamış bulmuyorum ve daha da sert bir şekilde bastırıyorum; öfke hareketlerimi ele geçiriyor. Bıçak kemikte aniden durana kadar eti ve kası . Sanırım kemiği kesmek o kadar kolay değil. Ama önemli değil. Silahım işini yaptı ve bu adamın hayatı sona erdi.

Kan fişkırmadan bir saniye önce ondan iğrenç, ıslak bir guruldama sesi geliyor. Yüzüme sıçırıyor ve boğazımın çukuruna doğru kayıyor. Hepsi bu değil; daha da ileri gidiyor, üzerimdeki gömleğin içine ve göğüslerimin arasına damlıyor, kalın çizgiler halinde karnıma doğru kayıyor. Adam öksürürken sıcak, ıslak damlacıklar yanaklarıma ve burnuma sıçırıyor; ulaşamayacağı havayı ararken dudakları bir balık gibi aralanıyor.

Arkamda Dom'un öğürmeye başladığını duyuyorum. "Aman Tanrım..." Sözlere sert, iğrenç bir fısıltı.

Gülüyorum. değil. Çok komik. Çok komik, gerçekten. Grotesk.

Korkunç. Bu ... güçlendirici.

Öldürmek.

Bu işte bu kadar iyi olacağımı kim bilebilirdi ki? "Clover!" Dom adımı fısıldayarak haykırıyor. "Sessiz ol."

Başım omuzlarıma düşüyor. Haklı olduğunu biliyorum. Sessiz olmalıyım. Yakalanmak istemeyiz. Bir adama katlanabilirim. Ama koca bir çeteye? Bu benim için çok fazla olur. Ama kendime engel olamıyorum. Boğazımdan bir kıkırdama daha yükseliyor ve kanlı elimi ağzıma kapatıp sesi bastırmaya çalışıyorum.

Dom dehşet içinde bana bakıyor. Her tarafım kan içinde, yüzüme bulaşıyor ve aklımı kaçırmış gibi göründüğümü biliyorum. Muhtemelen de öyle. Asıl amacım kaçmak, buradan ve Hortlaklardan özgürlüğümü bulmaktı ama artık her şey çok fazla. Önce Mama Luda, şimdi de Ivan. Hortlaklar

-hayır, Hades- benden her şeyimi aldı ve ben onu tam burada, önümde istiyorum, şimdi. Ellerimi boğazına dolamak ve gözlerinden akan yaşamı izlemek ve onu benden başka kimsenin öldüremeyeceğini bilmesini istiyorum.

Savunmasız. Gözden kaçmış. Önemsenmeyen. Clover Evgenia Volkov La Roux.

Dom ayaklarımın dibine çöküp yana doğru kayarken benden adama bakıyor. Hah. Sanırım boğazı kesmek hızlı bir yol.

"Clover?" Dom bana doğru uzanıyor ama elleri koluma yapıştığı anda bina bir bombanın şiddetiyle sarsılıyor. Duvarlar titriyor ve başımızın üzerindeki tavan patlamanın şiddetiyle yer değiştiriyor. Dom'un elleri inanılmaz derecede daha sıkı hale geliyor. Tırnakları koluma batıyor ve adeta bir midye gibi yanıma yapışıyor. "Neler oluyor?"

"Kahretsin." Küfür ağzımdan kaçtı. Ona cevap verecek zamanım yok; bina az önce her ne olduysa sert bir şekilde sarsılıyor ve yakın mesafeden silah sesleri duyabiliyorum. "Hadi," diye bağıriyorum. "Bu taraftan." Kolundan tutup onu arkamdan sürüklüyorum ve geldiğimiz yöne doğru koşmaya başliyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Dom talep ediyor. "Bu taraftan çıkış yok!"

"Bir tane yapmamız gerekecek," diye karşılık veriyorum.

Bir kez daha bir köşeyi dönüyoruz ve kendimizi istenmeyen engellerle yüz yüze buluyoruz. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, silahlarını bize doğru kaldırmış iki adam neredeyse askeri bir hassasiyetle ilerlemeye başlıyor. Serbest elim yanımda açılıp kapanıyor ve son adamı öldürdüğümde bıçağı kaybettiğimi fark ediyorum.

Elimdeki silahı göstermek istemiyorum, bu yüzden dönüp kapıyı tekmeliyorum ve Dom'u önümden içeri itiyorum. "Yere yat!" Kapıyı arkamdan çarparak kapatmadan ve aceleyle odayı geçmeden hemen önce emrediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde dışarıdaki adamların konuştuklarını duyuyorum, sonra bir el silah sesi daha ve sonra... hiçbir şey. Sadece sessizlik.

Ter omurgamın tepesinde birikiyor ve yavaşça aşağıya damlıyor. Zihnim saniyede bir milyon mil hızla çalışıyor. Odada bir pencere var, ama sadece kilitli değil, yapıştırılmış.

Camı kırmak için bir şey aramaya başladığımda Dom, "Bu taraftan çıkamazsın," diyor. "Bir alarm var."

Bir sandalyeyi kaldırıp yanlamasına cama çarparken, "Sanırım bir alarm en son sorunumuz olacak, evlat," diye bağıriyorum. Bir de ne göreyim, sandalye çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor ve ben inliyorum. "Bu ne lan, kurşun geçirmez cam mı?"

Omuz silkiyor, duvara yaslanıp vücudunda hafif bir titreme hissederken bile bir şekilde hâlâ asi bir genç gibi görünmeyi başarıyor. Bir kızın bir adamı katledişini izledikten sonra etrafta silah sesleri varken diğerlerinden kaçmanın normal tepkisi bu. Ama ben sakın hissediyorum. Fazlasıyla sakın. Sanki zihnim bu gibi durumlar için yaratılmış gibi. Ya da belki de hayatım o kadar kaotikti ki, zihnim her şeyle o kadar haşır neşirdi ki -iyi ve kötünün ileri geri savaşı- dışsal durum şimdi beni yakaladı.

Gerçek şu ki, ben her zaman hayatta kalma modunda oldum. Bu da farklı değil. Artık tek umudum, kimsenin benden önce Hades'e ulaşamaması. Onun bağırsaklarını deşmekten zevk alacak biri varsa, o da benim.

"Şimdi ne yapacağız?" Dom'un sorusu benim de aklımda ama verecek bir cevabım yok.

Nefes nefese, ter içinde, kanlar içinde, kırık sandalyenin kalıntılarını elimden bırakıp kapıya doğru bir adım atıyorum. "Geride dur," diyorum. "Kontrol etmem gerek."

"Ne?" Gözleri büyüyor ve şaşırtıcı bir şekilde iki eli havada önüme atıyor. "Hayır! Oraya gidemezsin!"

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "Ben sadece bölgeyi kontrol edeceğim. Görünüşe göre adamlar yerleşkeye saldıran her kimse onun tarafından vurulmuş. Belki kaos sırasında kaçabiliriz."

"Ya vurulursan?" Dom talep ediyor.

Bu her zaman bir riskti, ama ona baktığımda, gerçekten sormak istediği şeyin bu olmadığını fark ettim. Gerçekten endişelendiği şey bu değil. Gözleri, sarkan koyu, yağlı saç tellerinin arasından yalvarırcasına bana bakıyor. Yakın zamanda düş almasına izin verildiğini sanmıyorum ve bu kadar yaklaşmışken en son düş almasının üzerinden epey zaman geçmiş olması gerektiğini fark ediyorum çünkü zavallı çocuk leş gibi kokuyor. Kısa bir an tereddüt ediyorum ve sonra iç çekerek başının üstünü okşuyorum.

"Bundan kurtulduğumuzda," diyorum ona. "Düş alacaksın." Sonra, itirazlarına rağmen, ellerini üzerimden çekip onu kenara çekiyorum.

Parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor ve kapıyı sessizce çekip açarak başımı dışarı çıkarıyorum. Bir tarafa bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum.

-Sonra da diğerini. İşte o zaman az önceki iki adamı, daha doğrusu cesetlerini görüyorum. Kan sıçramaları koridorun duvarlarını boyuyor.

"Eğer oraya gidersen," diye fısıldıyor Dom arkamdan, "ölürsün."

"Burada kalırsak ölürüz," diyorum ona, geri uzanarak. "İstersen burada kalabilirsin ya da beni takip edebilirsin." Dönüyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ne olacak?"

Sertçe yutkunuyor ama gözyaşı yok. Neredeyse onun için üzüleceğim. Böyle bir durumda bile ağlamıyorsa, bu çocuğun nasıl bir hayat yaşamış olması gerektiğini biliyorum. Ne kadar ağladığının önemli olmadığı, kimsenin gelmediği bir hayat yaşamış olmalı Kimse onu teselli etmemiş. Kimse onu kurtarmamış.

"Siktir."

Dudaklarından çıkan alçak sesli küfürle gözlerim açılıyor. Bana kara bir bakış fırlattığında dudaklarım bir gülümsemeye dönüşürken bile "Dil," diye mırıldanıyorum dalgınca.

"İyi, deli," diye tersledi, ileri doğru tepinerek. "Hadi gidelim."

Kararına rağmen, koridora tekrar girdiğimizde yanımdan ayrılmıyor. Arkama uzanıp silahımı çekiyorum, iki elimle kavrarken kasayı kapatıyorum. "Eğer başka bir silah görürsen," diye fısıldıyorum ilerlerken, "onu al." Cevap olarak başını sallıyor. İçimden kendime lanet ediyorum çünkü kapının dışındaki cesetleri gerçekten iki kez kontrol etmeliydim ama geri dönecek vaktimiz yok.

Sessizce hareket ediyoruz ve artık o kadar pervasız değilim ama yine de kalp atışlarım dış dünyanın kaosa ayak uyduruyor gibi görünüyor. Silah sesleri var. Konuşan adamların sesi var. Radyo paraziti. Dom ve ben başımızı eğiyoruz, çömelmiş bacaklarla koşuyoruz ve ne zaman insan sesleri duysak boş bir odaya ve odaları kontrol etmek için gelen adamları hissettiğimizde kendimizi gizli köşelere itiyoruz.

hızlı ve etkili bir şekilde yapıyorlar ama yine de binanın önüne ulaştığımızda hiçbirimizin yakalanmaması bir mucize. Bir şey arıyorlar -bu saldırganlar- ve onu bulduklarında etrafta olmak istemiyorum.

"Anahtarlar..." Dom'un titreyen eli görüş alanıma giriyor ve ön salona ulaştığımızda koridorun aşağısını işaret ediyor. Bir dizi pencereden dışarıyı görebiliyorum. Kapılar elimizin altında. "Yürüyemeyiz," diyor. "Etrafta kilometrelerce uzanan hiçbir yer yok."

Bir araba o zaman. Söylediği şey bu. Bir araca ihtiyacımız var. Hay sikeyim. Bu da katmadığım başka bir şey. Dahi bir kaçış sanatçısı . Nefesimi tutuyorum ve anlık bir karar veriyorum - son zamanlarda bunlardan çok fazla yapıyorum. "Anahtarların nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum ona. "Ben kapıyı koruyacağım, sen onları al."

"Ben mi?" diye .

İç çekiyorum. Onun için üzüldüyorum, gerçekten ama ona bakacak zamanım yok. Dom'u işaret kapıya doğru itiyorum. "Acele et," diye bağıriyorum, silahı kaldırarak. "Eğer öldürülürsem, sorumlusu sensin."

Bununla birlikte, başını aşağı doğru sallayarak selam verdi ve koridor boyunca bir dizi kapıya doğru koştu. İtiraf etmeliyim ki düşündüğümünden daha değerli çıktı. O olmasaydı Mezarlık labirentinde kesinlikle kaybolurdum. Bu da beni meraklandırıyor: Burası hakkında nasıl ve neden bu kadar çok şey biliyor? Yeniden işe mi alındı? Aklıma gelen tek bahane bu. Ama kim böyle bir örgüt için çocukları yeniden işe alır ki?

Cevaplanmamış pek çok soru var ve bunların ağırlığı altında boğulmamamın tek nedeni, binaya Glock'u ve siyah kar maskesini kaldırarak giren adamlar gibi ilgilenmem gereken daha önemli şeyler olması. İkisinden kısa olanı -her ikisi de iri yarı olmasına rağmen- bana doğru dönüyor ve beni fark ediyor ama silahımı çoktan doğrultmuştum. Tanıdık bir ses bana ulaşıyor ve parmağımın tetikteki hareketini durduruyor. "Clover..."

Olamaz. Hayır. Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır! Öfke içimi kemiriyor. Elbette burada olacaktı. Bilmeliydim, peşimden geleceğini biliyordum.

ARKAMDAKİ KAPI AÇILIYOR VE DOM'UN NEFES NEFESE SESİ DUYULUYOR

Ben. "Buldum!" diyor ve birkaç metre ötede Glock'unu tavana ve bizden uzağa doğrultmuş olan adamı görünce duruyor.

Brax için daha önce dilediğim her şey, bana yaşattığı onca şeyi tekrar hatırladığımda yok olup gidiyor. Önce o, sonra da Ölü Olmayanlar. Geri dönmeyeceğim. Bir daha dönmeyeceğim.

"Clover?" Brax bir adım öne çıkar. "Senin peşinden geldik," diyor. "Seni geri götürmek için buradayız."

Kaşlarımı çatıyorum. Kar maskesini çıkarmıyor ama çıkarmasına da gerek yok. Bu sesi nerede duysam tanırım. Islak rüyalarımından ve kâbuslarımdan gelen bir ses. Gülüyorum, alçak ve karanlık. "Seninle bir daha bir yere gideceğimi sanıyorsan," diyorum parmağımı tetiğin üzerine bastırarak, "sen delirmişsin, Brax."

CLOVER

BELKİ DE , AMA TÜM BU SAÇMALIKLARI DÜŞÜNÜNCE

Son birkaç haftadır yaşadıklarımın sonras, parmağım tetiğe bastığında ve silah elimde patladığında hiç tereddüt hissetmiyorum. Braxton'ın yanındaki adam -sadece siluetinden tanıyamadığım bir figür- onu yakalıyor ve geri çekiyor. Gerçi yeterince hızlı değil, çünkü Braxton'ın hızlı nefes alışını duyuyorum.

Belki onu vuramadım ama kesinlikle sıyırdım. Bir sonraki atışımı sıraya koyuyorum, ama daha yeni bir atış yapamadan Dom koluma yapışıyor. "Bekle!" dedi. "Ya yardım etmek için buradalarsa?"

"Değiller," diye bağırarak kolumu çekmeye çalışıyorum. Yine de bu küçük dikkat dağınıklığı yetiyor ve Braxton'a eşlik eden adam onu bırakıp bana doğru hücum ediyor.

Üzerime doğru geliyor ve sırtımı duvara çarpıyor. Daha önceki tüm çürükler ve ağırlar üzerime hücum ediyor. Nefesim ciğەرlerimden dışarı fırlıyor ve gözümün önündeki lekeler dans ederken hırıltıyla soluyorum. Son birkaç saattir sistemime hücum eden adrenalin tükeniyor ve her şey bir anda saldırıyor. Başım zonklarken safranın boğazımdan yukarı tehdidinde bulunduğunu hissediyorum.

Adam bileğimi yakaladı - hala silahı tutan elimin bileğini ve duvara çarptı. Bir kere. İki kez. çnc seferde bileğimi kıracaktı gibi hissediyorum. İstemiyorum ama parmaklarım kendiliğinden gevşiyor ve silah yere düşüyor.

Acıma rağmen ona karşı mücadele ederken "Lanet olası pislik," diye tıslıyorum.

"V!" Braxton'ın karanlık baritonu kulaklarıma ulaşıyor. "Ona zarar verme!" "Kızına zarar vermeyeceğim evlat," diye cevap veriyor V adındaki adam.

Diğer bileğimi rahatça kapıp beni döndürerek önüm duvara dönük, ellerim çapraz ve sırtımda kilitli bir şekilde beni sabitlerken bile başını yana çevirdi. "Sadece bize tekrar ateş etmeye çalışmayacağından emin oluyorum."

"Bekle, bize yardım etmek için burada olduğunu sanıyordum?" Dom'un sesi titriyor, anahtar halkasını göğsüne bastırırken sanki ölmek üzereymiş gibi bir hali var. Ani bir korku kalbime çarpıyor. Braxton masum bir çocuğu öldürmez, değil mi?

"Onun benimle hiçbir ilgisi yok," diye bağıriyorum aniden, duvara yaslanıp beni esir alan kişiye karşı mücadele ediyorum. "O sadece bir çocuk, başka bir mahkûm."

"Sakin olun Bayan Volkov," diyor arkamdaki adam. "Çocuğa hiçbir şey olmayacak. En azından şu anda." Başını çevirdi. "Adın ne evlat?"

"D-Dom," diyor. "Dominic."

Braxton yaklaşıyor ve benimle V'nin yanında dururken çocuğa bir bakış bile atmıyor. "Bırak onu, ben alırım" diyor.

"Yapacaksın lan!" Şak diye söyledim. Arkamızda bir yaylım ateşi daha duyuluyor ve Braxton kaşlarını çatıyor.

"Alınma dostum," diyor V. "Ama onu bayıltmak istemiyorsan, onu teslim etmemin hiçbir yolu yok."

Serin, ela grisi gözler bana doğru dönüyor ve tüm kaslarımın aynı anda kasıldığını hissediyorum. Vücudum bu doğal olmayan sıkışmaya isyan etse de, ağrılar ve sızılar endişe verici bir şekilde daha da acı verici hale gelse de, bakışlarımı Braxton'inkilerden ayıramıyorum. "Buna cüret edemezsin," diye tıslıyorum, ama bu sözlerin kabadayılıktan ibaret olduğunu zaten biliyorum.

O Braxton Smalls. gelirse, pek çok şeye cesaret edebilir ve bu da farklı değil. "Yap şunu" diye emrediyor.

V'nin kolu boynuma dolanıyor ve dizlerimi duvara doğru iterek geri çekiliyorum, diğer elini başıma doluyor, ön kolu boğazıma doğru kasılırken beni hareketsiz tutuyor, tam atardamarıma bastırıyor.

"Ne yapıyorsun!" Dom'un paniklemiş sesi, içinde bulunduğum tutaşa karşı mücadele ederken çok uzaklardan geliyor.

Önce görüşüm kayboluyor, dünya kenarlardan griye dönüyor ve sonra siyahlaşıyor, önümdeki duvarın bir noktasından başka bir şey kalmayana kadar sürünüyor. Nefes almak için soluk soluğa kalıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Svoloch! Piç kurusu!

Mudak! Pislik!

Mat' Ublyudok! Anasını siktiğim!

Başım her şeyden daha yüksek sesle çarpmaya başladı. Zaten çığlık atan kaslarımdan daha yüksek sesle. Dünya etrafımda kaybolurken bu ses diğer her şeyi kaplıyor. Çabalarım giderek verimsizleşiyor, sinir bozucu bir şekilde, ta ki bedenim gevşeyene kadar.

Sonunda hava içeri giriyor ama ben çoktan bilinçsizliğin karanlığına gömülüyorum. Kendimi bir dizi kaslı kolun arasına alınmış ve daha tanıdık bir başka kola teslim edilmiş hissediyorum.

Hıyar, acımasızca düşünüyorum. Gelmesi umurumda değil. O gelmeden önce kaçışımda gayet iyiydim. Onsuz da hayatta kalabilirdim. Ben... Ben...

Düşüncelerim sonunda duruyor ve geri kalanı akıp gidiyor. Acı. Anılar. Onun göğsünde taşınma hissi. Hepsi uçup gidiyor ve bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu tehlikeli. Burada tutulmaktan ne kadar hoşlandığım ve sonunda mutlu bir şekilde uyuyabilmek için her şeyi geride bırakmaktan ne kadar hoşlandığım tehlikeli.

BRAXTON

BENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞTI. GÜCENMELİYİM. KAHRETSİN, KIRILMALIYIM.

en azından biraz kızgın olurdum. Normal bir insan olurdu. Ama benimle ilgili olan şey de bu, değil mi? Hiçbir zaman "normal" fikrine uymadım. Peki Clover? O da normal değil.

"Harekete geçin, hedef bulundu ve gözaltına alındı," diye telsizle grubun geri kalanına bildirirken Viks'in sözleri kulaklarıma ulaşıyor.

Clover'ı göğsüme bastırıyorum ve koşarak binanın önünden çıkıyorum. Kapılar menteşelerinden fırlamıştı. Çocukla ilgilenmesi ve diğerlerine haber vermesi için Viks'i bırakıp bekleyen ciplere doğru ilerliyorum. Onu buradan ne kadar çabuk çıkarırsam o kadar iyi. Her şey bittiğinde, Eastpoint'e döndüğünde, o zaman diğer her şey üzerinde çalışabiliriz.

Maskemin deliklerinden gözlerime kum çarpıyor, yakıyor ve batıyor ama Clover'ın vücudu uykusunda bile otomatik olarak bana dönüyor ve yüzü göğsüme değişiyor, tam göğüs kaslarımın arasına sokuluyor. Kurşun geçirmez yelek ve kıyafetler olmasaydı, nefesini üzerimde hissedebilirdim. İkimizi de hemen burada soymak istiyorum ama yine de güvenli değil. Bu çok kolay görünüyor. Bize doğru geldi ve görünüşe bakılırsa, kendi kaçışına doğru çoktan yola çıkmıştı.

Tabii ki öyleydi, kendime hatırlatıyorum. *O benden kaçtı.* Clover bir tip değil.

Yolun geri kalanını tepeye doğru koşarak çıkıyorum, kalçalarım onun ek ağırlığıyla yanıyor - hafif olsa da. Sonunda, beni bekleyen SUV'lara ulaştım ve neredeyse arka kapıyı açar açmaz

Clover koltuğa kaydı, bir ceset az önce çıktığımız binanın üzerinde yangınların patlak verdiği tepeye doğru uçarak geldi. Geri çekildim ve kar maskesini çıkarıp aracın döşemesine fırlattım.

Ace orada duruyor, nefes nefese, terliyor, kanıyor. Maskesi yoktu, belki de aşağıdaki bir kavgada yırtılmıştı. Umurumda bile değil. Ya da aslında umurumda. Binada bir kavgaya karıştıysa, en azından orada ölebilirdi. Eğer ölseydi, belki Clover'la işleri kurtarabilirdim. O zaman benim hatam olmazdı.

"Nerede o?" diye soruyor, bana doğru hışımla geliyor. "Telsizden onu aldığını duydum-" Onu koltuğa yatırmayı bitirdiğimde kızıl saçlarının kolumun üzerinden kaydığını fark ediyor. "Onu bana ver." Bana doğru ilerliyor. Dönüp silahımı çektim ve ona doğrulttum.

"Buradaki sona erdi," diyerek onu durduruyorum.

"Ne olmuş yani?" Bana ters ters bakıyor. "Bu mı? Beni öldüreceksin."

"Bunca zamandır planım buydu," diye hatırlatıyorum ona. "Kız kardeşinin bu karmaşanın içine düşmesinin tek nedeni sensin."

"Çünkü yeterince rahat bırakamadın," diye homurdanıyor. "Aileme yaptıklarından sonra mı?" Başımı sallıyorum. "Sen Avalon'a yaptıklarınızdan asla kurtulamayacaksınız."

"Hâlâ etinden pay istiyorsun, ha?" Ace bana dişlerini gösteriyor ve Clover'a olan hafif benzerliğini görebiliyorum. İkisi de birbirlerinden başka güvenecek kimsesi olmayan vahşi hayvanlar gibiler. Huysuzlar ve çoğu zaman içlerindeki duyguları saklıyorlar - Clover'ın sakladığını Tanrı biliyor.

Ondan çok farklı olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden Ace'in erkek arkadaşı değil de kardeşi olduğunu söylediğinde ona inanmamıştım ama şimdi . Sadece saklanıyordu. Ace'in de hayatı boyunca saklandığından şüpheleniyorum. Avalon'un ölümünden sonra Dean'le konuşurken kulak misafiri olmuştum, onu kandıran adamdan bahsediyordu. Sesi ona karşı nefret dolu gelmiyordu ama kızgın olduğu belliydi. Söylediği bir şey aklıma takılmıştı.

Sanki evde kimse yokmuş gibi gözleri vardı, sanki dünyayla hiçbir bağlantısı ve bu bağlantıları kuracak hiçbir duygusu yoktu.

Yanılıyordu. Onda duygular ve bağlantılar var ve hepsi de arkamdaki kıza geri dönüyor. Gitmesine izin vermeyi reddettiğim. Tüm hayatım boyunca yaşlandığımda bana ne olacağından korkarak , kendime bakamayacağım günden korktum.

dürtülerimin karanlık kısımları. Bir gün fahişelerin ve orospuların beni tatmin etmeye yetmeyeceğinden korkuyordum. Sadece karanlığımı kabul etmekle kalmayıp bana kendi içinde de aynı derecede berbat olan bir şeyi gösterebilecek birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim.

İçimi yakan şey, Ace'e baktığımda onunla kardeşlerim arasında çok fazla benzerlik görebiliyor olmam. Bundan hoşlanmıyorum. Onun bize benzediğini kabul etmek istemiyorum. Ama bu bir gerçek. Kaçınılmaz bir gerçek.

"Konu sen ve yaptıkların olduğunda her zaman kendi payımı isteyeceğim," diyorum soğukkanlılıkla.

Ace bir santim bile kıpırdamıyor. "Demek öyle; beni gerçekten öldürecek misin?" Şaşırmış gibi görünmüyor. "Seni buraya getirdikten sonra mı?"

"Senin kendi nedenlerin vardı." Kısa bir süre için benimkilerle aynı hizaya geldiler. Artık Clover tekrar güvende olduğuna ve benimle birlikte olduğuna göre ondan istediğim hiçbir şey yok. "Senin Dean ve Avalon'la birlikte olman gerekmiyor mu? Umarım bizi buraya getirdiğin için sana güvendiğimi düşünmüyorsundur. Bu senin için bile aptalca olurdu."

Ace'in gözleri kararıyor ama kendisine doğrultulan silahtan ürkmüyor. Bunun yerine kaşlarını çatıyor. "Bana *ihtiyacın var*, seni sikik," diye hırlıyor. "Aptal olma" Çok az adam orada durup, dolu silahı kafasına doğrultup, silahı tutan kişiye aptal diyecek cesarete sahiptir. Ölümle göz göze gelen bir adama saygı duymak değilse bile en azından biraz eğlenmemek çok zor.

"Sana tam olarak ne için ihtiyacım var?" Ona soruyorum. Belki meraktan, belki de haklı olduğunu bildiğim için - Viks'haklı olduğunu biliyorum. Eğer onu şimdi öldürürsem... Clover beni asla affetmeyebilir.

"Hades burada değildi," diye tersledi. "Bu yüzden içeri girmek bu kadar kolay oldu. Clover hâlâ tehlikede ve senin kadar kalın kafalı olsan bile onu koruyabileceğimi biliyorsun."

"Artık bundan emin değilim," diyorum, hâlâ silahımı indirmeden. "Sen arkası olmayan bir adamsın, Ace. Hiç arkadaşın yok. Arkamdaki kızdan başka ailen yok. Ve şimdi, örgütün bile senin ölmeni istiyor. Bunu sen de itiraf ettin. Eğer bir şey varsa, sefil varlığına son verdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Gülüyor ve sesi hiç de eğleniyormuş gibi değil. "Beni öldürmeyeceksin." Başını sallarken sarı saçları yüzünün kenarına dökülüyor.

"Öyle hissediyorum," diyorum, tehditkâr bir şekilde tetiğin üzerinde kasılırken silahı biraz öne doğru kaldırıyorum.

"Beni istediğin zaman öldürebilirsin," diyor bana, "ama o lanet tetiği şimdi çekersen, asla geri alamazsın."

Bunu düşündüm. O zeki biri. Bu kadarını ona vereceğim. Vermek zorundayım. Ben kuruntulu bir adam değilim. Gözümün içine baka baka gerçeği görebiliyorum - en azından çoğu zaman görebiliyorum, kızıl saçlı bir kız ve hayatımda sahip olduğum en iyi am tarafından tamamen tüketilmediğimde. En azından şu anda, o kızıl saçlı kendinden geçmiş durumda. Diğer yandan, sanırım kardeşine silah doğrultmamı yadırgayabilir.

"Çok iyi konuşuyorsun, Ace," diyorum sonunda, arkasındaki tepeye doğru ilerleyen birkaç tanıdık şekli fark ettiğimde silahımı indiriyorum. "Senden ne kadar nefret etsem de haklısın. Seni sonra da öldürebilirim ve eğer aileme bulaşırsan seni öldürürüm. Hata yapma, şimdilik gitmene izin veriyor olabilirim ama bana ve benimkine bir borcun var."

Ace bir nefes veriyor ve ancak o zaman gerçekten korktuğunu anlıyorum - en azından onu gerçekten öldürüp öldürmeyeceğimi bilmiyordu. Dudaklarım seğirdi. Bu ikimiz için de geçerli.

Dean tepenin üzerinden gelerek o anı bozuyor ve ben de sessizce silahımı kılıfına geri sokup Clover'a doğru dönüyorum ve onun arkasından tırmanıyorum. Viks cipin yan tarafından gelip yanımdaki kapıyı açıyor ve onu bulduğumuzda yanında çocuk içeri giriyor.

Ufaklık dikiş makinesinden çıkmış gibi kokuyor. Clover'ı kucağıma alıyorum ve arkamdaki arka koltuğa sürünerek yerleşirken ondan uzaklaşıyorum ve iki yanında Viks ve Ace ile orta koltuğa yerleşiyorum

Abel benim yanıma, Avalon ve Dean de onlar durup diğerleriyle konuştuktan sonra ön tarafa tırmanıyor. Adamlarımızın geri kalanı kalan SUV'a tırmanıyor ve Dean gaza basıyor, yeni bir patlama arkamızdaki zemini sarsarken arka tekerlekler toz kaldırıyor.

Viks'e bakmadan önce geriye dönüp bir ateş ve duman sütununun çölün ortasına doğru yükselişini izliyorum. "Sence de biraz abartılı değil mi?" Ace, o da omzunun üzerinden bakarken söylüyor.

Viks sırtıyor ve omuz silkmekten başka bir şey yapmıyor. "Düşman edinirken titiz olmayı severim."

"Evet, orası kesin," diye yanıtlıyor.

Ve o haklı. Kollarımdaki küçük kadına bakıyorum ve saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum, yanağı boyunca, boynundan aşağı ve gömleğine doğru uzanan birkaç benekli mor çürük ortaya çıkıyor. Onlara kaşlarımı çatarak bakıyorum ve göğsümün içinde geçmişte çok az kişiye nasip olmuş bir öfke hissediyorum.

Elimi gömleğin içine sokup yakasını yana doğru çekiyorum, cildindeki kanın altında yeniden damarlanma oluyor. Ellerimi etinin üzerinde gezdiriyorum ama hiçbir kesik ya da açık yara hissetmiyorum. Bu onun kanı değil, ama morluklar... bunlar içimi zorlukla bastırılmış bir öfkeyle pıhtılaştırıyor. Parmaklarım giysilerinin kumaşına dolanıyor ve onları dikkatlice teker teker çıkarıyorum, gömleği serbest bırakıp bir kez daha tenine yaslanmasına izin veriyorum.

Clover'ı geri almış olabiliriz ama bu iş daha bitmedi. Çok özel ve prestijli bir organizasyonun düşmanlarını kazandık - muhtemelen herhangi birimizin hayatta olduğundan daha uzun süredir gölgelerde saklanan biri.

Her nasılsa, onun yumuşak nefesleri boğazımı şişirirken, gerçekten de umurumda değildi.

CLOVER

UZAKTAN GELEN BİR KONUŞMA SESİYLE UYANIYORUM VE

sıcak bir şeyin beni sardığını hissediyorum. Başım çatlayacak *gibi* oluyor, sanki kafatasımın içinde yüz tane çekiçli göt deliği mesken tutmuş *gibi*. Ağzım Sahra'dan daha kuru ama tadı bataklık gibi. Bir bataklıkta büyüdüğümü ve birden fazla kez Mama Luda'nın karavanını çevreleyen karanlık derinliklere düştüğümü düşünürsek, pisliğin tadını yeterince iyi biliyordum.

Sıcaklığın bir yorgandan ya da artık odanın bir kutusunda değil, bir bedende olduğum gerçeğinden kaynaklandığını anlamak için birkaç dakika daha yavaşça uyanmak gerekiyor. Hafifçe kıpırdanıyorum, bilincimi kaybedecek kadar boğulmadan önceki son anıları hatırlıyorum. Kaba, hilekâr ve sinir bozucu biri ama *o* bile kollarında uyanmanın beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını bilirdi.

Görünüşe göre bu Braxton Smalls için önemli değil, çünkü başımı çevirip tam arkamdaki çarşıftan çıkan koyu, neredeyse siyah kahverengi kıvrılmış saçları fark ettiğimde, onun aslında benimle yatakta olduğunu ve vücuduma bir ahtapot gibi sarıldığını anlıyorum. İçimde bir öfke kabarıyor -bu adam söz konusu olduğunda asla yüzeyden uzaklaşmıyor- ve cinayet yöntemimi düşünüyorum.

Uykusunda boğmak mı? Hayır. İşimi bitiremeden uyanır ve beni alt ederdi. Belki yataktan ve onun dokunaç gibi kollarından sürünerek çıkabilirsem, daha kullanışlı bir şey bulabilirim. Kör bir cisim belki. Bir araya getirmeyi başaramadan

Uzun kirpikleri kalkıyor ve gözleri bana odaklanıyor.

"Ateş Kuşu," diye mırıldanıyor uykusunda, kolları beni sarıp kendine çekerken bile.

Hiç düşünmeden, ön kolu özellikle ağrıyan bir çürüğe bastırıldığında boğazımdan küçük bir gıcırtı çıkıyor ve donup kalıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Sonra aniden doğrulup bana doğru uzandı. Elleri gömleğimin alt kısmını kavlıyor - yeni bir gömlek olduğunu fark ediyorum ve yukarı çekiyor. Brax parmaklarının ucunu yan tarafıma bastırıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Merhem'in etkisi geçti," diye mırıldanıyor ve benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu anlayamıyorum. Ancak ellerini geri çekip yataktan kalkmam için beni serbest bıraktığında, "Orada kal, biraz daha getireceğim," dediğinde aslında benimle konuştuğunu anlıyorum.

Çarşaflar belinden sıyrılıyor ve beni güçlü, çıplak bir gövde görüntüsü karşılıyor. İstemediğim halde, kas üstüne kas yığılmış kasları görünce içim daralıyor. İstemiyorum ama elimde olmadan vücudunun hatlarını karnından aşağıya, vadilerin ve gölgelerin üzerinden izliyorum. Daha da güneye gitmemi engelleyen tek şey, tanımadığım yatak odasını adımlarken bana sırtını dönmesi ve bir şifonyerin önünde durup küçük bir kaba uzanması oluyor.

Dövmelerinin ve onların altında yatanların görüntüsünden uzaklaşıyorum ve o geri döndüğünde yumruklarımı çarşaflara sıkıyorum. "İşte." sert, inatçı ama öfkeli değil, bir kabın kapağını açıp içine uzanıyor ve iki yüzgecin üzerine sıvı bir jel sürüyor. "Gömleğini kaldır, ben de giydireyim."

Dudaklarım bir hırıltıya dönüşüyor ve kabı ondan kapıyorum. "Hayır teşekkürler, ben hallederim." Sıvıyı alıp ağrıyan kaburgalarım ve karın kaslarıma sürmeden önce hafifçe ondan uzaklaşıyorum. Sırtımın etrafında ulaşamadığım daha fazla çürük var ama ondan herhangi bir yardım istersem lanetleneneceğim. Derimdeki gerginlik merhem'in yumuşak yanığına tepki vermeden bir saniye önce men- thol kokusu burun deliklerime ulaşıyor. Kabı çarşafların üzerine bırakıyorum ve kamburlaşıyorum.

Bir karıncalanma hissi yayılır. "Siktir..." Bir nefes veriyorum ve bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından rahatlayıp iç çekiyorum. Acı keskin ve tüketici olmaktan çıkıp bir anlığına unutulacak kadar hafiflemişti.

Braxton, kabı geri alıp şifonyerin üzerine koymadan önce tekrar kapattıktan sonra durduğu yerden, "Morlukların biraz daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacak," diyor.

Ona karanlık bir bakış attım. "Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

Sırtını şifonyere yaslamış, esmer teni ve dalgalanan kaslarıyla. Braxton kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana bakıyor. *Bu gözlerin saf günah ve kötülükten başka şey olduğunu ne zaman düşünmeye başladım?*

"Bu noktada bir teşekkürün karşılıksız kalmayacaktır, Firebird," diyor. "Kardeşinin de burada olduğunu söylersem belki daha çok söylemek istersin."

Oturduğum yerde donup kaldım. Yarı yarıya yatağın kenarına doğru ilerliyordum ama bir ayağım yerde, diğer ayağım hâlâ üzerindeyken durdum. *Ace burada mı?*

Ben daha sormadan Brax'in dudakları aralanıyor ve dile getirilmemiş soruma cevap veriyor. "O yaşıyor," diye beni temin ediyor.

Göğsümdeki tüm nefes bir anda ve şiltenin içine doğru sarkıyorum, diğer ayağım kenardan kayıyor ve sertçe yere iniyor. Eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve başımı eğerken parmaklarımı birbirine geçiriyorum. Cığerlerime dolan oksijenin tadını çıkararak nefes üstüne nefes çekerken alnım eklemlerime baskı yapıyor.

Gözlerim çıplak ayaklarımın üst kısımlarına takılıyor ve çarşafların ve yatağın çıplaklığını kıcımda hissediyorum, beni olduğum yere topraklıyor. Tişörtün altında tamamen çıplak olduğumu fark ettiğimde kollarımın tamamen düşmesine izin vererek doğruluyorum. Daha önce hiç aklıma gelmemişti ama iç çamaşırı bile giymiyorum ve giydiğim tişört devasa boyutlarda, bir erkek bedeninde.

Braxton'a bakıyorum, savunmasızlığım karşısında yaklaşma zahmetine katlanmıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni sen mi değiştirdin?" Talep ediyorum.

"Avalon ve Rylie yaptı," diyor. "Seni bir doktora ettirdik. Morluklarınız oldukça ciddi ama iç kanama yok." "Anlıyorum."

Anlıyorum. Tüm söyleyebileceğim bu. Başka ne söylemem gerekiyor ki?

Beni büyükannemi ve babamı öldüren psikopat megalomanyaktan kurtardığın için teşekkür mü? Hayır. Braxton Smalls'a teşekkür etmektense kendi bileklerimi kesmeyi tercih ederim ama bir psikopattan diğerine atladığımdan hiç şüphem yok. Tek avantajı, en azından Ace'in hâlâ etrafta ve görünüşe göre hayatta olması. için

Şimdi. Onu ele geçirdiğimde ne kadar canlı olacağından pek emin değilim, ama bu daha sonraki bir zamanın konusu.

"Neden?" Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden kelime ağzımdan çıkıyor ve garip bir sessizlikten sonra Braxton cevap veriyor.

"Neden ne?"

Seninle işimin bittiğini söylediğimde neden peşimden geldin? Ace neden seninle? Neden onun yaşamasına izin veriyorsun? Seni vurmayı planladığım halde neden birinin bana zarar vermesini engelledin? Seni öldürmek için mi? Ama en önemlisi.

"Neden bana hala 'Ateş Kuşu' diyorsun?"

Braxton'ın her yeri kaskatı kesilir, omuzları gerilir. Sinirlenmek yerine kapıya doğru döner ve konuyu değiştirir. "Muhtemelen acıkmışsındır, gidip evde yiyecek bir şeyler var mı diye bakayım."

"Brax." Duruyor, eli kapı kolunda ama arkasına bakmıyor. "Bana cevap ver yoksa yemin ederim-"

"Ne?" Arkasını döndüğü gibi aniden dönüyor ve bana doğru ilerliyor. "Ne yapacaksın Clover? Yine gitmekle mi tehdit edeceksin? Seni geri almak için yaşadığım onca boktan şeyden sonra buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

", bana 'izin vermek' diye bir şey yok," diyorum ve üzerimde yükselirken ona ters ters bakıyorum. "Beni kilitleseniz bile, hareketsiz kalmayacağımı biliyorsunuz. Beni yeraltında, bir hapisane hücresinde tuttular, canıma okuyana kadar dövdüler ve yine de dışarı çıktım. Bunun üstesinden gelemezsin."

Bir sessizlik oluyor ve sonra... "Ah bebeğim, sana yaptıklarından çok daha kötüsünü yapabilirim." Braxton'ın gölgesi üzerime düşüyor ve geri çekiliyorum ama artık çok geç. Bir el omzuma konuyor ve omurgam yatağa değene kadar beni geriye itiyor. Üstümde, bacaklarımın arasında ve her yerimde.

Başımın üstündeki yatağı yumrukluyor ve bana bakıyor. "Sana yaptıklarını çocuk oyuncağı gibi gösterebilirim," diye tehdit ediyor... söz veriyor.

Yüzümü pasif kalmaya zorluyorum. Yaklaştığında irkilmiyorum bile. Aslında kendimi nefesimi tutarken buluyorum çünkü onun kokusunun burnumu işgal etmesini istemiyorum. Çok baştan çıkarıcı. Bana daha önce yaptığımız tüm o lanet şeyleri hatırlatıyor. Tenimdeki ellerini. Dilimdeki tadı. Aleti kıcımda. Bir ürperti aşağı kayıyor, tenimin üzerinde, etimi çakıl taşları gibi

içimde bir yerlerde görebilir. Eminim bana yaptığı ve görmesini istemediğim her şeyi görebiliyordur.

"Bana yapacağın herhangi bir şey zaten yaptıklarından daha fazla acı vermez Brax." Kelimeler dudaklarımdan dökülünce durakladı.

Başını eğiyor. Neye baktığını anlayamıyorum, bana ya da benim dışımda bir şeye. Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. "Sen gittin."

Gözlerimi kırıştıyorum, daha fazlasını bekliyorum ama başka bir şey gelmiyor. Brax başını bana doğru eğiyor ve bu sözler aramızda asılı kalıyor. Yan tarafa bakıyorum ve parmaklarını tüm vücudunu zorlayacak kadar sert bir şekilde çarşafıya geçirirken kollarındaki damarların neredeyse derisinin üzerinde oturduğunu görüyorum. Her an yırtılabilirler. Koyu renk saçları başının üzerinden sarkıyor ve yine de başka bir şey söylemiyor.

"Benden ne yapmamı bekliyordun?" Ona dürüstçe soruyorum. Bazen anlaşılması çok kolay, bazen de okunması imkânsız biri.

Tam burada, şu anda, sanki ikimiz de birbirimize karşı en sahiciymişiz gibi hissediyorum. Şu anda vücudunda bir kırılğanlık, bir dengesizlik var. Onu üzerimde tutarken kollarında ince titremeler yukarı ve aşağı hareket ediyor.

"Kalman gerekiyordu," diyor. "Gidemeyeceğinden emin olduğumu sanıyordum."

"Bana ihanet ettin," diye hatırlatıyorum ona. "Bir anlaşma yapmıştık ve sen..." Bir nefes daha alıyorum. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeye hiç niyetin yoktu."

Sonunda bir yırtılma sesi kulaklarıma ulaşıyor ve onun kaba kuvvet ve sert duygulardan başka bir şeyle çarşafıyı yırttığını anlamak için şimdi bakmama gerek yok. "Baştan beri saçma bir anlaşmaydı." Sesi alçalıyor, her ne hissediyorsa onun şiddetiyle titriyor. "Ace-"

"O benim kardeşim," diyerek sözünü kestim. "Ve ben onu korumaya çalışıyordum. Siz de kendinizden biri için aynı şeyi yapardınız."

"Biliyorum." Ve bu sefer ona inanıyorum. Gerçekten anlıyor ama bu yine de sorularımın hiçbirini yanıtlamıyor. Hâlâ yaptığı şeyi doğru yapmıyor.

"O zaman neden yalan söyledin?" diye sordum. "Neden bana bir parça umut verdin ama sonra onu benden çaldın?"

"O benim değil ki ," diye yanıtlıyor.

Bunu düşünüyorum. Eğer düşündüğüm şeyi kastediyorsa, Ace'in zarar verdiği kişi başka biri olduğu için -Avalon- ona özgürlüğünü vermenin Braxton'a bağlı olmadığını söylüyor demektir. Ama bu doğruysa... "O zaman onu öldürmek de sana düşmez."

Braxton'ın başı geriye doğru hareket ediyor ve beni ela-gri gözlerinin görüntüsü karşılıyor. Gözbebeği, irislerinin girdaplı renginin ortasındaki küçük bir iğne deliğine kadar küçülmüş. Vücudum bir anlığına soğuyor, sonra sıcaklık tüm uzuvlarıma, karnıma ve daha aşağılara yayılıyor.

"Yine de gittin."

Ace'i öldürmenin ona ait olmadığını inkâr etmeyecek mi? Sorularıma cevap vermeyecek mi? Neden gittiğim gerçeğine bu kadar takıldı? Ne... gözlerimin içi açılıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

İçimde biriktirdiğim tüm kızgınlık hafifçe yumuşuyor. Evgenia kalbimdeki sempatiden uzaklaşıyor. O benim umursamayan parçam. Braxton'ın ihanetinin acısını hâlâ hisseden yanım. Hâlâ öfke duymadığımı inkâr edemem ama bu öfke başka bir şeyden kaynaklanıyor.

Yaralandım.

"Braxton." Adını dudaklarımdan duyunca irkiliyor, sanki acı verici bir şeyin eşlik etmesini bekliyormuş gibi. Uzanıyorum, parmaklarım göğsünün düz yüzeyine değiyor. Kalp atışları içeride çılgınca ve hızlı bir şekilde atıyor. Birkaç uzun an boyunca hareket etmeden ve başka bir şey söylemeden orada durmasına izin veriyorum.

Hâlâ intikamımı almak istiyorum. Hala ona güvenmiyorum. Hala ondan nefret ediyorum. Bunu inkar edemem. Çok kızgınım. Kızgınlığın da ötesinde. Bana yalan söyledi, beni kullandı, bana ihanet etti. Bundan öylece kurtulmasına izin veremem. Kendi payımı almadan olmaz.

Ace hayatta olabilir... Tanrı bilir ne kadar zamandır Braxton'la birlikte ve hâlâ hayatta. Brax kabul de de, bunun bir anlamı olmalı... değil ? *Öyle olmasını istiyor muyum?*

Parmaklarımı Braxton'ın göğüs kaslarının arasına soktuğumda titriyor. Yine de bir şeyler eksik. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Sonra kafama dank ediyor, titremenin dışında başka bir hareket yok. Göğsünde inip kalkma yok. Nefes almıyor. Gözlerim kızarmış ve gözleri odaklanmamış olan yüzüne kayıyor.

"Brax," diye bağırdım. "Nefes al."

Gözlerini kırptırıyor, kaşları aşağı doğru iniyor ve hemen ardından dudakları aralanıyor ve keskin bir nefes alıyor. *Nefes farkında bile değil miydi?*

İçimde yarattığı sıcaklığın ardından buz izleri oluşuyor. Kırpıklarımın arasından ona bakıyorum ve sonra keskin bir dönüşle doğruluyorum, bir bacağımı belinin dışına doluyorum ve onu sertçe itiyorum. İkimiz de ters dönüyoruz ve ben tam olarak onun aletinin üzerine oturuyorum. Şaşkınlıkla homurdanıyor. Elimi boğazına kilitleyip sıkıca tutuyorum.

"Bana nefes almamı söylüyorsun ve sonra beni boğmaya mı çalışıyorsun?" Braxton kaşlarını çatıyor, neredeyse insan gibi eğleniyor. Gülümsemiyorum.

Yorumu görmezden geliyorum. "Sana güvenemem," diyorum ona. "Yaptığın şeyden sonra sana güvenmek *istemiyorum*."

"Bir noktada beni affetmek zorunda kalacaksın," diye yanıtlıyor. "Çünkü gitmene izin vermeyeceğim, Clover."

"Bir bok yapmak zorunda değilim," diyorum ona. "Bu benim hayatım, benim seçimlerim. Sahip olduğun tüm güce rağmen Brax, beni seni sevmeye zorlayamazsın."

Eğlencesi azalıyor ve parmaklarını bileğime dolayarak yukarı uzanıyor. Şahdamarına bastırıyorum ve seksimin dudaklarında karşılık veren bir hareket hissediyorum. Gözlerimi kırptırıyorum ve şok olmuş bir şekilde aşağı bakıyorum. "Sertleştin mi? *Şimdi* mi?"

"Bebeğim yarı çıplak bir şekilde sikimin üzerinde oturuyor ve eli boğazımda," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Beni sertleştirmeye çalışmıyor muydun?"

İçgüdüsel olarak bir hırıltı çıkarıyorum ve tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Sen çok , Braxton."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim Clover," diye yanıtlıyor. "Yoksa Evgenia'yı mı tercih edersin?"

"O hain suratına bakmamayı tercih ederdim ama işte buradayız."

"Doğru," diye hemen kabul ediyor ve devam etmeden önce bana kendini beğenmiş bir sırıtma sunuyor, "amın sikime sürtünürken. Bana sorarsan mükemmel bir yer."

Göğsüm inip kalkıyor. Şimdi ne olacak? Düşünüyorum. Onu öldüreyim mi? Öldürebilir miyim? Arzuyla başım dönüyor. "Gittiğim için bana kızgınsın," diyorum, ellerim kalçalarımın hizasında gezinirken kelimelerim ancak fısıltıyı aşıyor. Çıplak avuç içleri çıplak kalçalarımın dışını sıyrıyor.

Daha fazla ısı. Daha fazla buz. İçimde savaşılan taraflar gibiler. Bir taraf sakın ve mantıklı olmaya çalışırken, diğer taraf onu-

umurumda değil. Hangisinin kazanacağını söyleyemem. Hangisinin kazanmasını *istediğimi* söyleyemem.

"Ama sanırım kızmak için daha fazla nedenim var," diye devam ediyorum, bu duyguları ve hisleri ve kalçalarını yukarı doğru bastırırken bacaklarımın arasında toplanan ıslaklığı görmezden gelmek için elimden geldiğince abalıyorum. Düşük askılı, gri eşofmanının kumaşı bana sürtünüyor ve ondan indiğimde, kendi sularıyla ıslanmış bir nokta olacağını biliyorum.

"Beni kaçırdın." "Ben

kaçırdım."

"Beni incittin."

Braxton'ın elleri bana doğru kenetleniyor. "Yaptım,"

diye tekrarlıyor. "Beni becerdin."

"Ve sen bunu sevdin."

Siktir et onu. O haklı. Hoşuma *gitti*. Bir parçam istememişti ama o şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi. Kısa deneyim alanımda, hiçbir erkek beni Braxton'ın yaptığı gibi aynı derinliklere, aynı sınırlara gturmemişti. Fiziksel bir sikişten daha fazlasıydı. Aklımı da sikmişti. Ne kadar kötü olursa olsun, kendimle ilgili bir şeyi fark etmemi sağladı.

Acıyı sevdim.

Ben de vermekten hoşlandım.

"Buraya geri dönmek istemedim," diye itiraf ediyorum. "Lanet hayatımın geri kalanında seni bir daha asla görmemeye kararlıydım."

"Ne yapacaktın?" diye soruyor. "Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?" Homurdanıyor. "Ne olursa olsun seni bulacaktım Ateş Kuşu. Sen her zaman benimdin."

"Ben kendime sahibim." Bu sözlere tüm benliğimle inanıyorum. Ama kendime karşı daha dürüst olan bir başka yanımda bu iddiada doğruluk payı olduğunu kabul ediyor. Kendime sahibim, ama bir parçam hala onunla yatıyor. Bir parçam da ona ait olmak istiyor. "Ve ben bataklıktan aldığın aynı kız değilim, Brax. Ben değiştim. *Sen* beni değiştirdin."

Brax tuttuğum yere doğru eğilip boynunu ısrarla bana doğru bastırırken kör tırnakları etime batıyor ve siki neredeyse aramızda zonkluyor. Kendi ekirdeğimde karşılık veren bir nabız hissediyorum ve o aptal, azgın kaltakla savaşıyorum.

"Seni hâlâ istiyorum," diye .

Ve bunu kullanabiliriz... Evgenia'nın zihnindeki sözlerine bir fikir eşlik ediyor.

Braxton beni Ölümsüzlerin elinden kurtarmış olabilir ama onlarla olan sorunlarım henüz çözülmedi. Onları tek başıma alt edebileceğimi düşünecek kadar saf değilim. Ama Braxton Smalls gibi bir adam.

Zengin ve güçlü. Benzer dostları ve müttefikleri var. İsteddiği şeyi ona karşı kullanmak benim için yanlış olmaz, hele ki bunu ilk bana yapmışken. Ne ekersen biçersin derler ve umarım Brax doğruyu söylüyordur çünkü bu... bu benim mükemmel intikamım olabilir. Onun bana yaptığını ben de ona yapabilirim.

-Hortlakların daha fazla misillemesinden kendimi kurtarmak için onu kullanırım, onu beceririm ve sonra onu tekrar terk ederim.

Bunu hak ediyor.

Ama bununla başa çıkabilir misin? Evgenia soruyor, bu onun fikri olmasına rağmen. İhtiyatlı bir soru. Dikkate alınması gereken önemli bir soru. Üstesinden *gelebilir* miyim?

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarım Braxton'ın boğazında kasılıyor, ondan karşılık veren bir inilti çıkarıyorum. "Benden ne istiyorsun Clover?" diye soruyor. "Özür mü? Bunu sunabilirim."

"Ya Ace'in hayatını istiyorsam?" Gözlerimi yeniden açıp onun aptalca mükemmel yüzüne bakarak talep ediyorum.

Dudakları gerilir. "Hiçbir şey için söz veremem," diye başlıyor.

"O zaman-" Ona, bu durumda özrünü kışına sokabileceğini söyleyemeden devam etti.

"Ama bunu daha sonra çözebiliriz," diyor, elleri tişörtün altından belime dokunana kadar daha da yukarı çıkıyor. "Onu şimdi öldürmeyeceğim-o lanet örgütle birlikte içinde bulunduğun tehlikeyle ilgili her şey çözülene kadar değil. Dedğin gibi, eğer bu kararı ben vermeyeceksem o zaman onu öldüremem. Avalon ve Dean'in karar vermesine izin vereceğim. Etkilenenler onlar. İşkence gören Avalon'du."

Biliyor... tabii ki biliyor. Yoksa Ace neden burada olsun? Yoksa Braxton onu neden hayatta tutsun? Sonunda her şey anlam kazanıyor.

Göğsü karnıma değene ve yüzü göğüslerimin hemen yanına gelene kadar yaklaşıyor. Kısık gözleri yakışıklı, tamamen Amerikalı bir yüzün içinden bana bakıyor. Bu bir aldatmaca. Bakışları. Sesinin sessiz baritonu sinirlerimi titretiyor. Bunların hepsi

Beni gafil avlamak, dakikalar önce onu nasıl öldüreceğimi düşünürken beni sakinleştirmek için.

Yine de burada bana koruma sözü veriyor, bana yardım etmeyi, beni Hortlaklardan korumayı planladığını itiraf ediyor. Kabul etmeliyim. Kabul , farkındayım. Başka çok az seçeneğim var ve bu en kolay hareket tarzı.

"İyi," diye fısıldıyorum, boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum, sadece parmaklarımı tekrar başının etrafına dolamak için. Kalçalarımı ona doğru sallarken siyah saçlarına dolanıyor, bana verebileceğini bildiğim zevkin peşine düşüyorum.

Elleri omurgamda gezinip kürek kemiklerimin üzerinden tenime doğru kayarken göğsü benimkine çarpıyor. Başım arkaya doğru eğildi.

"Bu ateşkes yaptığımız anlamına mı geliyor?" diye soruyor, gömleğimin içinden göğüslerimin arasına bir öpücük kondururken sesi boğuklaşıyor.

"*Şimdilik* Brax," diye hatırlatıyorum ona. Parmaklarım saçlarında sıkılaşıyor ve dişlerimi göstererek başını geriye çekiyorum. "Eğer bana tekrar ihanet edersen, her şey biter. Bu işin sonunda, kararı kimin verdiği umurumda değil - eğer Ace ölürse, kararı veren Avalon bile olsa, suçlanacak kişi sen olacaksın."

Sözlerimin sertliği karşısında irkilmiyor. "Beni suçlayabilirsin Ateş Kuşu," diyor, tırnaklarım kafa derisine batarken titriyor. Sert olmama izin veriyor -saçını çekiyor, onu boğuyor- bundan zevk alıyor. Acaba Braxton gibi bir adamı altına alma zevkini tatmış başka biri var mı?

Bundan şüpheliyim. İtaatkâr bir pozisyonda olmayı kaldırabilecek türden bir adam değil. Yine de buradayım. Onu kontrol ediyor, uzak tutuyorum. Bu bana sevdiğimi bilmediğim yeni bir tür yüksek vermek için yeterli.

Ama hoşuma gidiyor... Hem de çok hoşuma gidiyor.

BRAXTON

ŞU AN SIKIM BU KADAR SERTKEN ÇIVI BİLE ÇAKABİLİRİM. İLK ÖNCE eli boğazımda ve sonra ıslak amı kucağımda. Bana işkence ediyor ve bu o kadar lezzetli bir acı ki neredeyse diğer her şeyi telafi ediyor. *Neredeyse.*

Teni ellerimin altında, vücudu kıyafetlerime sarılmış, kokusu her tarafımda ve elimde olmadan daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Clover..." Onun adı dudaklarımda bir fısıltı, bir dua. Onun sunağında ibadet etmek ve bana korkunç, pis, iğrenç şeyler yapmasına izin vermek istiyorum. Bunları ona yapmama izin vermesini istiyorum.

Eli saçlarıma dönüyor ve köklerinden koparmakla tehdit edene kadar çekerek derinlere dalıyor. Bu, etime ve omurgama acı veren karıncalanmalar gönderiyor. Eğer yakında içine girmezsem, on dört yaşında bir çocuk gibi pantolonumun içine boşalacağım. Bir inilti beni ele geçiriyor, kalçalarım ona doğru kalkarken nefes nefese kalıyorum.

İçinde olmak, derinliklerine gömülmek, ağlayana ya da kanayana ya da her ikisini birden yapana kadar sevişmek istiyorum.

"Beni mi istiyorsun?" diye soruyor.

Ne aptalca bir soru. "*Evet-bok.*" Kelime önce normal çıkıyor, sonra boştaki eli aramıza uzanıp eşofmanımın içinden sikimi avuçlayınca bir tıslama ve lanete dönüşüyor.

"Bana sahip olmak için ne yapmaya hazırsın?" Ses tonundan bunun bir oyun olduğu anlaşılıyor. İkimiz de biliyoruz ki, eğer gerçekten isteseydim, onu bir saniyeden kısa bir süre içinde sırt üstü yatırıp bacaklarını ayırabilirdim. Ama ben çuvalladım ve bu benim yalvarışım.

Hızla nefes alıp veriyorum. Başka hiç kimse üzerimde böyle bir güce sahip olmamıştı. Bu tedirgin edici ve derinlerde, itiraf etmek istemesem bile, başka ne hissettiğimi biliyorum - korku. Bu kızdan, bu kadından çok korkuyorum. Ve daha da kötüsü... Sanırım o da bunu biliyor.

Gözlerim kayarak kapanıyor ve başımı göğsüne eğerek alnımı göğüslerine bastırıyorum. Onları, etinin yumuşaklığını, gerçekliğini hissedebiliyorum. Beni topraklıyor, şimdi ve burada tutuyor. Yaralarım acıyor. Başka hiç kimse beni kontrol edemez -kendime hatırlatıyorum- sadece o.

"Bana sahipsin, Clover." Ona istediği kelimeleri veriyorum. "Eğer gereken buysa, ben varım."

Bir süre sessizlik olur ve sonra "Aletini çıkar" diye cevap verir.

Başımı kaldırıyorum ve o saçlarımı serbest bırakırken aşağı yukarı kayıyorum. Eşofmanımı çıkarıyorum. Kendini üstüme yeniden yerleştirirken onları yatağın kenarına fırlatıyorum, aşağı uzanıp giydiği tişörtün eteklerini tutarken kalçaları benimkilerin iki yanında. Tişört başının üzerinden uçarak kayboluyor ve yatağın kenarında bir yere atılıyor.

Onu yatağымda çıplak ve istekli bir şekilde görmek, kesikler ve çürüklerle kaplı olduğu gerçeğiyle sadece küçük bir şekilde gölgeleniyor. Onları görmek içimdeki öfkeli şeytanı yüzeye çıkarıyor. Parmak uçlarımı karnının üzerinde gezdirirken dudaklarım geriye kıvrılıyor.

"Onları düşünme," diye emrediyor bana.

Ona bunun mümkün olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra aramıza uzanıp küçük, kadınsı eliyle sert sikimi kaldırarak bunun ne kadar mümkün olduğunu kanıtlıyor. Onu karnımın alt kısmında zonkladığı yerden çekip alıyor, neredeyse lanet olası göbeğime ulaşıyor ve bacaklarından birini kaldırıp başını - engellenmeden- açıklığına yerleştirmeden önce tamamen yukarı kaldırıyor.

Clover üzerime çöküyor ve hayatımda aklıma gelen hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Etrafımı sarma şekli, çok sıkı ve sıcak, bir laneti ısırmama neden oluyor. Ellerim kalçalarında kenetleniyor ve kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Dişlerinin parıltısı gözlerime çarparken güzel pembe meme uçları sıkılaşıyor. Kendini yukarı kaldırıp bir kez daha üzerime çökerken alt dudağını ısırtıyor.

Lanet olsun, ama öleceğim. Beni doğruca cehenneme gönderecek ve eğer yanmak böyle hissettirecekse seve seve giderim. "Clover..." Vücudum kasılırken onun adını haykırıyorum. Alnımdan terler fışkırıyor. Kollarımda ve ellerimde damarlar beliriyor - kahretsin, elimde çok küçük görünüyor. Onun gibi küçük bir şey nasıl olur da bana tamamen hükmedebilir?

"Hayır." Clover hareket etmeyi bıraktı. "Çek ellerini."

"Ne?" Ona bakakaldım. Ciddi olamaz.

Kaşlarını çatıyor ve aşağı uzanıyor, parmaklarını ellerimin etrafında kilitliyor ve onları kendisinden uzağa fırlatırken neredeyse vücudundan koparıyor. Neredeyse o anda siktir et diyecek ve misilleme olarak onu ters çevirecektim. *Hayır mı? Bana hayır mı diyor?*

"Seni becermemi mi istiyorsun, Brax? Beni becermek mi istiyorsun? O zaman bunu benim şartlarımla yap," diyor sertçe. "Ve bana dokunmanı istemiyorum. Ellerinle ne yaptığın umurumda değil. Yatak başlığına , çarşafları kavra, ne istersen yap -ellerini üzerime koyman dışında."

"Sana dokunmadan seni becermemi bekleyemezsin," diye hırlıyorum; çaresizlik sözlerimi renklendiriyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Kısa bir an için onu ters çevirip sikimi amına sokmayı düşündüm. Yüzünü çarşafların içine sokabilir ve ona dokunmam için yalvarana kadar onu becerebilirdim. Onu kayıtsızlığa sürükleyebilir, düşmesine izin vermeden tekrar tekrar eşiğe getirebilirdim. Bu lezzetli bir misilleme olurdu, iyi bir "Siktir git" çünkü yemin ederim şu anda beni öldürmeye çalışıyor.

"Senden benim sikik dildom gibi davranmanı bekliyorum, Brax," diye soğukkanlılıkla cevap veriyor. "Bir ateşkes içindeyiz ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor. Senin beni gibi ben de seni kullanıyorum. Aletini ıslatmak istiyorsun

-"Ya bunu benim yöntemimle yaparız ya da hiç yapmayız."

Boğazımdan bir hırıltı çıkıyor ve parmaklarımı çarşaflara sıkıştırıyorum. "Senin yöntemin tam bir çılgınlık," diye homurdanıyorum, çünkü o aletimin üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye devam ediyor ve zevk beni tüketirken söylemek istediklerimin geri kalanını alıyor. Amcığı beni bir mengene gibi kavlıyor. Yukarı aşağı, ileri geri sallanıyor, tam olarak söz verdiği şeyi yapıyor - beni yapay penisi gibi kullanıyor - ve bu çok ateşli.

Ben doğruldukça ter omurgamdan aşağı damlıyor, kalçalarım kayıyor ve onun sıcak derinliklerine doğru ilerliyor. O kadar ıslak ve sıkı ki, ona dokunmak istiyorum. Ellerim aşağı kayıyor, bacaklarına yaklaşıyor. Neredeyse anında duruyor ve bana ters ters bakıyor.

"Seni ister misin?" diye .

Bunu düşündüm. İçimden garip bir heyecan geçiyor. Bunu şimdiye kadar sadece bir kişi yapmıştı ve şu anda babamı düşünmemeyi tercih ederim, cennete mümkün olduğunca yakınken değil.

"Sana dokunursam gerçekten bunu durduracak mısın?" Merakla soruyorum. Kaşlarını çatıyor ve tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Evet."

"Neden?" İç organları beni bu kadar sert kavrarken düşünmek zor, ama kısıtlama fikri, en azından net bir düşünceye izin verecek kadar uyarılmamı minimum düzeyde soğutuyor.

Clover'ın göğsü yüzümün önünde yükselip alçalıyor ve bakışlarımı göğüslerinden gözlerine kaldırmaya zorlamam gerekiyor. "Artık her şey farklı," diyor, sözleri ısırtıcı ve soğuk. "Ben senin esirin değilim Brax. Senin pazarlık aracın değilim. Ben sadece siktiğin ve sonra da siktiğin bir hatunum. Artık bundan daha fazlasını isteyen sensin, ben değil. Neden sana başka bir şey vereyim ki?"

Ona dokunma arzusu bir ihtiyaçtan öte, bir dürtü. Ellerim çarşafı doğru kasılıyor, yumuşaklıklarına doğru geriliyor. Ne söylediği önemli değil. Ona dokunmamak imkânsız. Parmak uçlarım bacaklarının dışını sıyrıyor ama gözleri benimkilere kilitli kalıyor.

"Bana acı çektirmek mi istiyorsun?" diye sordum. "Bu yüzden mi sana dokunmamı istemiyorsun?" Çok akıllıca; aletim hâlâ onun içinde olsa bile ellerimi kendime saklamanın ne kadar zor olacağını ben bile düşünemezdim.

"Bir keresinde bana ne demiştin?" diye soruyor. "Doğru ya, 'acıyı seviyorsun'." Ve lanet olsun, çok haklı.

Bu içimdeki karanlık. Uzun zamandır kaçtığım gerçek bu. Fahişelere, fahişelere ve en sonunda ona dalmamın sebebi.

Babamla aramızdaki ilişkide cinsel hiçbir şey yoktu. Beni bu şekilde ihlal etmemişti. Taciz onun için bir tahrikti, kadınlarını becermeden önce onu havaya sokan bir şeydi ve ikimize de yalan söylüyordu. Gerekçesi, bunu benim için, ileride neden olacağım acıyı öğrenmeme ve anlamama yardımcı olmak için yaptığıydı.

Anılardan kurtulmak için gözlerimi kapatıyorum. Yatağa uzanıyorum ve sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes alıyorum. "Peki, Firebird," diyorum. "Beni kullanmak istiyorsun, kullan beni. Oyuncaktan başka bir şey değilmişim gibi sik beni. Unutma, ne ekersen onu biçersin bebeğim."

Gülümsüyor, dudakları eğlenmekten başka bir şey yapmayan bir ifadeye dönüşüyor - bu onun için bile acımasız bir bakış. Clover'ın kalçaları kayıyor ve yukarı kalkarak uyluklarıma çarpıyor. Acının keskin sarsıntısı içime çarparken kaslarım kilitleniyor. Dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor.

Ondan yumuşak bir kahkaha geliyor ve ben bir şeyin peşindeymiş gibi sikime binen kadına ters ters bakıyorum. "Ne ekersen onu biçersin?" diye tekrarlıyor nefes nefese. "Kendi tavsiyene kulak vermelisin, Brax. Bana yaptıkların için tam olarak bunu hak ediyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama artık ciğerlerimde hava yok. Clover başını geriye atıyor, kızıl saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyor ve ben dizlerimi bükerek bacaklarımı kaldırıyorum. Çok küçük ama çığlık atarken sırtı kalçalarıma sürtünüyor, orgazmının çırpınışları saldıranı kadar kendini tekrar tekrar sikimin üzerine bırakıyor.

İç organları beni sıkıştırıyor, yemin ederim sikimi kıracak kadar sıkılaşıyor. Beynimin üzerine bir sis çökerken görüşümün beyaz ve siyah noktalar dans ediyor. Neredeyse... lanet olsun... orada. Kendi orgazmımın çırpınışlarının omurgamda hızlandığını hissedebiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve yukarı doğru itiyorum, ancak Clover anı tamamen mahvedip kendini benden uzaklaştırırken kendimi soğuk havaya doğru iterken buluyorum. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Clover yataktan kalkıp daha önce giydiği tişörtü kaparak eğildiğinde dikleşiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ona ulaşmaya çalışıyorum.

Dönüyor ve bana soğuk bir bakış atıyor. "Tam olarak yapacağımı söylediğim şey," diye cevap veriyor. "Hızlı sikiş için teşekkürler. Ben düş alacağım. Bana yeri göstermene gerek yok, kendim bulurum."

Buz gibi bir öfke dalgası üzerime çöküyor, beni öfkeyle ıslatıyor. Yataktan kalkmamak, onu yakalamamak ve kıcını sikmemek için ruhumdaki tüm irade gücünü kullanıyorum. Zaman. Zamana ihtiyacı var. Viks bana onu uzun vadede istiyorsam ona karşı yumuşak davranmam gerektiğini söyledi ve ben de öyle . Ama bu sınırları zorluyor. Sınırları zorluyor.

Clover kapıya doğru yürümeye başlar. Hayır. Hayatta olmaz. Bir anda yataktan kalkıp onun arkasına geçtim. Viks'in sözlerine lanet olsun. O kapı koluna uzanırken ben de avucumun içiyle yatak odasının kapısına vuruyorum.

"Sen kendininkini aldın ama ben kendiminkini almadan beni terk mi edeceksin?" Karanlık bir şekilde kıkırdarak soruyorum. "Beni kızdırmak artık gerçekten umurunda değil, değil mi?"

"Yine ayaklarına kapanmamı mı bekliyordun?" diye cevap veriyor, yüzünü bana dönene kadar yavaşça dönüyor.

Hayır, beklemiyordum ama bu seviyede bir kin de beklemiyordum. "Amına boşalmamı istemiyor musun?" diye sordum. "Peki. O zaman dizlerinin üzerine çök ve sikimi ağzına al."

"Yapmamayı tercih ederim." Ellerim onun iki yanında yumruk oluyor. Kaşlarını çattı. "Şimdi ne yapacaksın Brax? Beni zorlayacak mısın?"

Bir elimi kapıdan çekip aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı hâlâ sert olan sikimin tabanında sıkıyorum. "İstediğin bu mu?" diye soruyorum. "Bana kötü adam diyebilmen için sana vahşice davranmamı mı istiyorsun?"

"Kötü adam sensin," diye .

Öne doğru eğiliyorum, yüzünün yan tarafına sokulurken göğsümün onunkine değmesini elimden geldiğince engelliyorum. Kulağının dibi dağınık, seksi saçlarının arasından dışarı çıkıyor. Dişlerimi kulak memesine batırıyorum ve nefesini duyuyorum. Ben okşarken sikim avucumun içinde zonkluyor.

"Elbette bebeğim," diyorum, onu serbest bırakıyorum ve teninde yaptığım küçük işaretlere bakıyorum. Aletimi daha hızlı okşuyorum, shaftını sıyrıyorum ve başına geldiğimde sertçe bastırıyorum. "Ben kötü adamım

-Ama seni tahrik eden şey buysa, bu seni ne tür bir orospu yapar?"

"Sen-"

Kalçalarımı yaklaştırırken onu susturuyorum, neredeyse sikimin başını kalçalarının arasına kaydıracaktım. "İnkâr etmenin faydası yok Ateş Kuşu," diye fısıldıyorum saçlarına. Kaslarım kasılıyor ve sikimden döl fişkirirken inliyorum. Üzerindeki tişörtün eteklerinin hemen altından kalçalarına çarpıyor. "İstediğin kadar kızabilirsin." Keskin bir şekilde nefes alıyorum, bir kez daha kontrolün bir görüntüsünü bulmaya çalışıyorum. "Ama sonuçta artık kaçmak yok. Şu anda bana *ihtiyacın var. Kardeşinin* bana ihtiyacı var; servetime, gücüme, korumama."

Parmaklarım bacaklarının arasından kayarak tenindeki döllерimin üzerinde geziniyor. Birazını alıp hâlâ çıplak olan amcığın sürüyorum. Başparmağımı amının hemen üstündeki hassas küçük sinir demetine bastırarak dölümle onunkini birbirine karıştırıyorum. Elleri sonunda koluma çarpıp beni geri iterken sarsılıyor ve küfrediyor, tırnakları derime batıyor ve beni bırakıp kapıya doğru çekilirken etimi çiziyor.

Soğuk, yeşil gözler bana dik dik bakıyor. Evet, sanırım istediğim bu. Kayıtsızlığı yerine öfkesini, nefretini almayı tercih ederim.

Onu bırakıyorum ve bir adım geri çekilip elimi dudaklarıma götürüyorum. Dölümün geri kalanını yalıyorum, şimdi onun amından yeniden kiraladığı parçalarla terbiye edilmiş. "Duşunun tadını çıkar, Clover. Belki dölleri ama sana hissettirdiklerimi asla temizleyemezsin."

CLOVER

BRAXTON'IN SÖZLERINE RAĞMEN, O LANET ŞEYİ TEMİZLEMEK İÇİN ELIMDEN GELENİ YAPIYORUM.

Onun anısını. İşe yaramıyor ama yine de deniyorum. Yeniden birleşmemiz umduğum kadar kanlı olmadı ama en azından çok fazla teslim olmuş gibi hissetmiyorum. Seks iyiydi -onunla ne zaman *değil ki-* ve bir süreliğine kontrolü ele almak doğru geldi, ama aynı zamanda bana yeni bilgiler de verdi.

Sabun köpüklerini kollarımdan aşağı yukarı ovalarken ellerim hareketsiz. Onu bağlamamı isteyip istemediğini sorduğumda gözlerinde beliren ilgi ışığına daha önce ondan hiç görmediğim bir şey eşlik ediyordu. Biraz korku. Rahatsızlık. Bunu istiyordu ama... bundan da korkuyordu. Sanırım en karanlık iblislerin bile gizli korkuları var.

Bir nefes çekiyorum ve dikkatimi işimi bitirmeye veriyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam, Ace'i o kadar çabuk görebilir ve ona aklımdan geçenleri anlatabilirim.

Birkaç dakika sonra durulanıyorum, su akışı kesilene kadar düşün kolunu çeviriyorum ve devasa banyoya giriyorum. Nerede olduğumuzu bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Artık kesinlikle Kule'de değiliz. Kule çok büyüktü ama burası daha da büyük. Ayna duvarın tüm uzunluğunu kaplıyor ve elimi yüzeyde gezdirerek suyun sıcaklığından dolayı biriken yoğunluğu temizliyorum. Lavaboların üzerine eğilip sıcak havayı içime çekerek vücudumu serinletmeye çalışıyorum.

Kapı çalınıyor ve ardından tanıdık bir ses konuşuyor. "Oda servisi."

Kapıya ulaşmak için on adım atmam gerekiyor -banyo o kadar büyük- ama oraya vardığımda tokmağı tutup kapıyı çekerek açıyorum. Avalon orada duruyor, yüzünde bir sırıtma ve elinde beyaz bir plastik torba.

"Kıyafete ihtiyacın var mı?" diye soruyor, çantayı daha yukarı kaldırarak.

"Evet." Uzanıp çantayı elinden alıyorum, ama geri adım atıp kapıyı kapatmaya gittiğimde içeri doğru ilerliyor.

Gözlerimi devirip kapının kapanmasına izin veriyorum, o da lavabolara doğru yürüyor, dönüyor ve kıcını lavabolara dayıyor. "Birazcık mahremiyet umuyordum," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde, bunu elde edemeyeceğimi bilmeme rağmen.

Avalon omuz silkiyor. "Seninle konuşmam gereken bir şey var," diye yanıtlıyor.

Bir nefes üflüyorum. "İyi," diye hayıflanıyorum. "O zaman konuş." Havluyu vücudumdan çözüp yere bırakmadan önce plastik çuvalı yere bırakıyorum.

Gözünü bile kırpmıyor. "Ace hakkında."

Kaskatı kesiliyorum ama hemen havluyu geri alıp cildimdeki kalan suyu kurulayarak bunu örtbas ediyorum. "Eğer beni tehdit etmek için buradaysan, sanırım bu şantaj yönteminin tükendiğini söylemek yanlış olmaz. Sana yeni bir şey bulmanı tavsiye ederim."

"Buraya seni ya da onu tehdit etmeye gelmedim Clover," diyor Avalon başını sallayarak. "Ve ne olursa olsun, sen gittikten sonra Brax'a aptalın teki olduğunu söyledim."

"Vay be, teşekkürler." Getirdiği çantaya uzanırken kuru bir yorum yapıyorum. Bir çift yumuşak siyah tayt ve iç çamaşırı çıkardım.

"Ben ciddiylim," diyor Avalon. "İster inanın ister , ne durumda olduğunuzu anlıyorum. Dean anlıyor."

"Ve tam olarak nerede olduğumu düşünüyorsun?" Çuvalın içinde bulduğum spor sütyenine geçmeden önce iç çamaşırımı ve taytımı çekiştirirken soruyorum.

"Kızgın. İntikamcı. İncinmiş." Avalon aptal değil, hakkını vermeliyim. Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim ama orada oturmuş, lavaboya yaslanmış, kendisine işkence eden adamın kız kardeşinin giyinmesini dalgın dalgın izlerken gözünü bile kırpmıyor. Sanki hiçbir şey onu etkilemiyor.

İçimi çektim. "Ne olursa olsun, Ace'in yaptığı şey için üzgünüm," diye cevap veriyorum, "ama bu onun öldürülmesini istediğim anlamına gelmiyor."

"Bunu ben de anlıyorum," diye başını sallayarak onaylıyor Avalon. "Bizden çok da farklı değilsiniz, biliyorsunuz. Siz kendinizinkini koruyorsunuz, biz de kendimizinkini koruyoruz."

"Evet, tamam mı?" Saçlarımın ıslak tellerini avucumun içinde topluyorum ve eğilip havluyla kalan suyu sıkabildiğim kadar sıkıyorum. "O zaman şimdi bana gelmenin ne anlamı var? Sanırım Ace ve benim Brax- ton'un yardımını almak ya da senin yardımını almak gibi bir seçeneğimiz olmadığına farkındasın."

"Her zaman bir seçim vardır," diye yanıtlıyor Avalon. "Ve ben yanlış bir seçim yapmadığınızdan emin için buradayım."

Ayağa kalkıp ona bir bakış fırlatırken bir homurtu kaçıyor içimden. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Nesin sen? Peri vaftiz annem mi?" Kelimeler alaycı ama Avalon sadece sırtıyor ve tekrar omuz silkiyor.

"Kim bilebilir ki?" Sesi bu fikirden rahatsız olmuş ya da aşağılanmış gibi çıkmıyor.

Lavaboya yaklaşıyorum ve havluyu duvardaki sepete bırakıyorum. "Sadede gel."

"Anladığım kadarıyla Hortlaklar kardeşin yüzünden senin peşindeler," diyor. "Sen ölene kadar durmayacaklar. Bağlantılarımız var, Clover. Seni ve kardeşini korumak için gereken paraya ve desteğe sahipler. İkimizde de diğerinin istediği bir şey var."

Kısmen yanılıyor ama sanırım Hortlak'ın beni istemesinin gerçek sebebini kimse bilemez. Çocuğun bile bildiğinden şüpheliyim, bu yüzden sorulsa bile bu kadarını söyleyemezdi. Bu düşünceden bir saniye sonra yeniden bakıcı bana çarptı. Vay anasını. Dom'la ilgili her şeyi unutmuştum. Suçluluk duygusu göğsümü delip geçiyor ama onu bastırıyorum. Başka zaman, diyorum kendime. Onu daha sonra sorarım. Şimdilik Avalon'u dinlemem gerekiyor.

"Ace ve benim korunmaya ve desteğe ihtiyacımız olduğu konusunda haklısınız," diyorum. "Ama bizden tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Brax'ı idare edecek biri." Yumruklarımdan ıslak bir şey damladığını hissedene kadar tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Avalon'un bakışları aşağıya iniyor ama öfkemin bariz işaretlerine tepki vermiyor -en azından görsel olarak-. "Bunun yapmak isteyeceğin bir şey olmadığını biliyorum," diye devam ediyor. "Özellikle de olanlardan sonra, ama Braxton'a ihtiyacı olanı verebilecek birkaç kişiden biri, belki de tek kişi olduğunu inkâr edemezsin."

"Sen değil misin?" Aptalca ve önemsiz - bu kelimelerin ortaya çıkma nedeni. Kıskançlık iyi bir duygu değil ama ben de insanım.

Avalon'un dudakları bir yandan yukarı doğru kıvrılır ve başını sallar. "Hayır, ben sevmiyorum. Brax'ı seviyorum ama bu şekilde değil, Clover. O benim

Kardeşim ve sen nasıl kendi kardeşini korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsan, ben de kendi kardeşim için aynısını yapmaya hazırım. Onun size, bizim de ona ihtiyacımız var."

Ellerim gevşiyor ve yanağımı çevirip duvara bakarak cevap veriyorum. "Bütün bunlar bittikten sonra gitmek istiyorum," diyorum dürüstçe. Belki de aynı tarafta sadece zayıf iplerle bir arada tutulduğumuzu düşününce niyetimi ona itiraf etmek bir hata, ama bir kez itiraf edince geri alınamaz.

"Bu sizin ayrıcalığınız" diyor.

Gözlerim onun yüzüne dönüyor. "Bana izin vereceğini mi ?"

Avalon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sen de benim gibisin Clover," diye yanıtlıyor. "Eğer bağlanmak istemiyorsan, bağlanmazsın."

Bu konuda haklı. Yaşanan onca şeyden sonra, başka birinin - Hortlaklar'ın ya da Braxton'ın- kontrolü altında olma fikri ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

"Tüm bunlar çözülene kadar Brax'ı kontrol etmek için kalmamı mı öneriyorsun? Her şey çözülene kadar seninle işbirliği yapmamı mı? Ne olursa olsun bunu yapacağımı biliyorsun."

Avalon kıkırdar. "Belki öyle düşünüyorsun," diyor. "Ama daha önce de söylediğim gibi, bu kardeşin Ace'le ilgili. Artık sen güvendesin, o burada kalmak istemeyecektir."

"İyi bir nedenle," diye hatırlatıyorum ona. "Braxton onu öldürmek istiyor." Ve bunu belirtmeden edemediğim için, "*senin için*" diye bitiriyorum.

"Braxton onu öldürmeyecek," diyor.

"şimdilik." "şimdilik yeterince iyi değil."

"Böyle olacağını düşünmemiştim ama elinizde olan bu, bunu biliyorsunuz. Ben de biliyorum. Ace de biliyor. Bu yüzden muhtemelen seni kaçmaya ikna etmeye çalışacak. Bunu yapmamamı istiyorum."

Başımı sallıyorum. Bazen onu anlamak çok zor oluyor. "Sana borçlu olduğumu düşündüren ne?"

"Öyle olduğunu söylemedim," diye cevaplıyor Avalon soğukkanlılıkla. Benim içimde öfke ve kızgınlıktan başka bir şey yokmuş gibi hissettiğim, beni gücüyle boğmakla tehdit edecek kadar çok duygunun içimde dönüp durduğu yerde, o bir buz kraliçesi. Taş gibi soğuk. "Ama yaşamak istiyorsun ve Ace'in yaşamasını istiyorsun, biz senin en iyi şansınız."

"Kendinizi oldukça yükseklerde , değil mi?" Yorum yapıyorum.

Avalon bana bir bakış fırlatıyor; tanıdığım bir bakış değil. Ne kızgın ne de üzgün. Ciddi, gözdağı dolu. şaşırtıcı.

Bu kadar küçük, mütevazı bir kadından .

"Çok şey atlattık," diye başlıyor. "Benim adamlarım ve Rylie. Her birimiz birbirimizi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Hortlaklar Ace yüzünden peşinize düştüler ama siz bizim gözetimimiz altındaydınız - ki bu da Eastpoint yasalarına göre bizim peşimize düştükleri anlamına geliyor."

"Onlar bana ulaştığında ben çoktan gitmiştim," diye cevap veriyorum.

"Saçmalama Clover," diye Avalon. "Geri dönmene sadece birkaç saat kalmıştı. Braxton seni almak için adamlarıyla birlikte yola çıkmıştı. Bunun yanı sıra, Hortlaklar seni yakaladıklarında ölümcül bir hata yaptılar."

Kaşlarımı çatıyorum ama yüz hatları sertleşiyor. Kaşları gözlerinin üzerine doğru iniyor ve elleri çapraz pozisyonda durdukları yerde yumruk haline geliyor. "*Bizden birini öldürdüler.*" Kelimeler zehir gibi tükürüldü ve sanırım onu ilk kez gerçekten kızgın görüyorum.

Avalon'u sinirli gördüm. Onu eğlenirken gördüm. Onu yaramaz gördüm ama hiç kızgın görmemiştim. Eğer böyle görünüyorsa, o zaman neden kraliçe olarak görüldüğünü anlıyorum. Korkunç biri.

"*Sana ulaşmak için onu öldürdüler,*" diyor Avalon ve bunu söyleme şekli neredeyse bir tür sorumluluk hissetmem gerektiğine inanmama yol açıyor. Evgenia'nın umurunda değil. Onu biz öldürmedik. Eğer o bu işe karışmasaydı hala hayatta olacaktı. Hepsi kadar. Ama.. Clover, diğer yandan? Clover suçluluk hissediyor. Sorumluluk. Her şeyi çok fazla hissediyor.

"Belki de öyle olmasaydı her şey farklı olurdu," diye devam ediyor Avalon. "Sana yardım etmeye bu kadar istekli olmazdım ama işler farklı değil. Olaylar bu şekilde gelişti ve ben bunların bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım. Çocuklar da buna inanmak zorunda. Eğer inanmazlarsa, bu adamlarının *-arkadaşlarının-* bir hiç uğruna *öldüğü* anlamına gelir. En azından Braxton'ın kızını korurken öldüğünü düşünürlerse geceleri uyuyabilirler. Eğer işleri berbat ettikleri için öldüğünü düşünürlerse..." Sözlerini yarıda bırakıyor ama benim aklım tek bir şeye odaklanmış durumda.

Ben Braxton'ın kızı değilim. Kelimeler dudaklarımda, ama söyleyemiyorum. Avalon'un bakışları hâlâ benimkilerin üzerinde ve sanki onların çıkmasını engelliyor. Sessizce iddiasını reddetmemi yasaklıyor. Sanki kafamın içini görebiliyor ve tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

"Peki, benden ne istiyorsun?" Sonunda talep ediyorum.

"Kal," diyor. "Ace'i kalmaya ikna et. Gerisini biz hallederiz."

"Madem gerisini siz halledeceksiniz, neden bizim istiyorsunuz?"

"Çünkü Brax'ın sonunda seni yakalayacağına inanmaya ihtiyacı var" diyor.

"bile mi?"

Avalon kaşlarını çatıyor ama sorunun niyetim hakkında ortaya koyduklarını inkâr etmiyor. Affetmenin o kadar kolay olmadığını biliyor olmalı. Ne onun için ne de benim için. Bana cevap vermek yerine, nasıl olduysa, bana başka bir şey söylüyor.

"Ölümsüzler tehlikeli bir örgüt," diyor. "Her yerde bağlantıları var ve görünüşe göre bana olanlardan sorumlu olan örgüt onlar. Ace sadece onlar için çalışıyormuş. Gerekirse kalmayı onu kurtarmanın bir yolu olarak düşün."

"Tüm organizasyonu etmeyi mi planlıyorsun?" Ona bakakaldım. Ciddi olamaz.

Başını yana eğiyor ve mürekkep rengi siyah saçlarından bir tutam omzunun üzerinden kayıyor. Cevap vermiyor, bu yeterli bir cevap.

"Az önce tehlikeli olduklarını kabul ettin!" Tersledim. "Dünyada ne kadar paranız olduğu önemli değil, bu bir avuç üniversite öğrencisinin yapabileceği bir şey değil!"

Avalon sırtıyor. "İşte burada yanılıyorsun, Clover. Biz sadece bir grup üniversite öğrencisi değiliz. Biz Eastpoint Varisleriyiz. Ruhumuza kadar hastayız, tatlım. Ailemizi korumak için yapmayacağımız şey yoktur."

BRAXTON

ESKIDEN HER ŞEY ÇOK KOLAYDI. DEAN, ABEL VE BEN

Her şeyi sikip atıyor, sarhoş oluyor ya da kafayı buluyor ve dünyanın geri kalanını umursamıyorduk. Partiler düzenlerdik ve hüküm sürerdik. Hepsi bu kadardı.

Sonra Avalon içeri girdi. Sonra Abel Rylie'yi fark etti. Sonra ... Clover geldi. Ya da şöyle diyeyim, onu tekmeleyerek ve çığlık atarak hayatımıza soktum.

Artık hiçbir şey kolay değil. Karmaşık, karmaşıktan da öte, berbat bir durum.

"Hey." Sert bir tokat kafamın yan tarafına çarparak beni içsel düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Dean benim sinirli kaşlarımı görmezden geliyor ve elinde bir dosyayla mutfağın ortasındaki adanın etrafında dönüyor. "Hortlaklar hakkında bir göz atman gerektiğini düşündüğüm birkaç bilgi daha var."

"Hades hakkında bir şey var mı?" Uzattığı elindeki dosyayı alıp çevirerek açarken soruyorum. Verilen belgeleri tarıyorum.

"Pek değil," diye itiraf ediyor Dean. "O da tıpkı organizasyondaki diğer insanlar gibi pratik bir hayalet."

"Onlar hayalet değil," diyorum. "Sadece öyle olduklarını düşünmeyi seviyorlar. Hayaletler dokunulmazdır. Bu insanlar çok gerçek ve çok insan. İstedikleri kadar kâğıt üzerinde ölü olsunlar, kalpleri durana kadar acıyı hissedebilirler ve benim de onlara acıyı vermek gibi bir niyetim var."

Bu ifadeyi sessizlik karşılıyor. Sayfayı çevirirken başımı kaldırmıyorum ve gözlerimin taramaya devam etmesine izin veriyorum. Bir sürü tanınmaz

İsimler -önemsiz insanlar- ama ne olursa olsun muhtemelen yakın olmamız gereken insanlar. Özellikle de Hortlakların mevcut liderlerini tamamen ortadan kaldırıp yönetimi ele geçirme planlarımızı uygulayacaksak.

Dean o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, kendimi Rylie'nin bir araya getirdiği evraklara tamamen kaptırdığım için onun orada olduğunu unutuyorum. Ta ki tekrar konuşana kadar. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Az önce yaptın," diye cevap veriyorum dalgınca.

İki parmağım elimdeki dosyanın tepesine dokunuyor ve onu aşağı iterek beni yukarı bakmaya zorluyor. Dean alanın diğer tarafında duruyor, bir eli tezgâhın kenarına kenetlenmiş, diğer eli de elimdeki kâğıtların üzerinde. "Ben ciddiylim."

Ona dikkatle bakarak arkama yaslanıyorum. Devam etmesi için sözsüz bir hareket bu, o da devam ediyor.

"Ace için planlarınız nedir?" diye soruyor.

Bu soruyu düşündüm. Söz konusu adam Dean'in oturma odasındaki kanepede, ancak yirmi adım ötede oturuyor. Son yirmi dört saattir ya da Clover'ın uyanması ne kadar sürdüyse o kadar zamandır oradaydı. Eğer Dr. Riviera'nın onu kontrol ettiğinde getirdiği ilaçlar olmasaydı oldukça çabuk uyanırdı. İyi bir doktor ama kişisel bir varlık olmak için biçilmiş kaftan olmadığı açık. Çok kendini beğenmiş biri ve benim aksime o hâlâ bu dünyanın iyiliğine inanıyor.

"Ace benim önceliğim değil," diyorum sessizce. "Clover öyle." Dean'in bakışları kafatasımı delip geçiyor ve ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyorum. Onu tanıdığımdan beri, her zaman benim için okunamaz olan bir parçası vardı.

Tam ağzını açıp bana o esrarengiz zihin hakkında biraz bilgi verecekken, Avalon'un sesi binanın içinde çınlıyor. "-ve işte oturma odası," dediğini duyuyorum yüksek sesle. "Birkaç dangalak ve para için bana işkence eden herifle birlikte... yani kardeşinle. Yine de aynı şey. Mutlu aile buluşmaları."

Konuştugu tek bir kişi olabilir ve başımı kaldırdığımda gözlerim bir çift yosun yeşili göz ve kayıtsız bir ifadeyle karşılaşıyor. Clover, Marcus'a koşup aldığımız kıyafetleri giymiş ve kızıl saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış. Üzerindeki siyahlarla neredeyse Rylie ile aynı renkte.

"Ace." Clover kardeşine yaklaşırken bakışlarını benden ayırıyor. Ace yerinden kalkmak için bir saniye bile kaybetmiyor. Onu kollarının arasına alıyor ve üst dudağımın tiksintiyle geriye kıvrıldığını hissediyorum.

"Solnyshka." Rus sevecenliği adamın boğazından hırıltılı bir şekilde çıkıyor. Bakışlarımı ona dikeyorum, ama Clover ona beceriksizce sarılıp, fiziksel yakınlık karşısında kendini kaybetmiş gibi görününce, bir parçamın geri çekildiğini hissediyorum.

Boşluk, kendime hatırlatıyorum. *Onun boşluğa ihtiyacı var.* Yine de bunu vermekten pek hoşlanmıyorum.

Ace sonunda önce Clover'dan uzaklaşır ve saçından kopan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken Avalon'a döner. "İşkencendeki rolüm için zaten özür diledim, bunu sürekli gündeme getirmek zorunda mısın?"

"Özür mü diledin?" Avalon başını yana eğiyor ve düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Daha önce bir özür duyduğumu sanmıyorum. Rylie? Sen bir özür duydun mu?"

Rylie'nin kafası, odanın köşesinde yerde bacak bacak üstüne atmış oturduğu yerden kalkıyor ve Abel başında dikiliyor. "Hayır, özür falan dilenmedi," diyor ve Abel bir o yana bir bu yana kayarken klavyesini tıklamaya devam ediyor. Zavallı piç en az bir saattir onu ara vermeye ikna etmeye çalışıyordu.

Avalon , "İşte, özür dilemek yok, sersem," der.

Ace dişlerini sıkarak, "Peki, sizi incittiğim için özür dilerim Bayan Manning," diyor.

Clover geri çekilip ikisinin arasına bakıyor ve sonunda -neyse ki- bakışları benimkilere dönüyor. İfadesinde eski Clover'dan çok az şey var. O kadar soğuk ki, uzanıp saçını tutan bandı sıkarken parmak uçlarından buz damlamasını bekliyorum.

"Dom nerede?" diye soruyor. Bakışları benden Ace'e kayıyor ve o cevap vermeyince Avalon'a bakıyor.

Avalon omuz silkiyor. "Kim olduğunu bilmiyorum," diyor.

Clover'ın dudakları yine derin bir kaş çatmayla bükülüyor. "Çocuk," diyor, dikkati bana dönüyor. "Benimle birlikte olan çocuk nerede?"

"Bir çocuk mu getirdin?" Ace kaşlarını çatır. "Nereden buldun lan çocuğu?"

Clover soğukkanlılıkla, "Ölümsüzler," diye yanıtlıyor. "Biliyorsun, senin çalıştığın örgüt. Beni kaçırın örgüt. Mama Luda ve Ivan'ı öldüren. O lanet çocuğu oradan aldım, Ace."

Ace'in yüzü şaşkınlıktan kızgınlığa ve soğukluğa dönerken, onun sinirli yorumlarının ardından sessizlik geliyor. "Bunu bilmemen gerekiyordu."

Clover gibi bir kadına söylenecek en yanlış şeyin bu olduğunu ben bile biliyorum. Ve Clover arkasını dönüp onun suratına bir yumruk indirdiğinde varsayımımın doğruluğu kanıtlanıyor. Ace biraz tökezledi -her şeyden çok şaşkınlıktan- ve kanepenin kenarına çarpıyor.

Ace başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluşmayı başardığında Clover, "Siktir git, göt herif," diye tıslıyor.

Tanrım, böyle çok ateşli. Kızgın. Şiddetli. Sinirini tüm bu saçmalıkları başlatan adamdan çıkarıyor olması canını acıtmıyor. Tabureden kalkıp hızlı ve sessiz bir şekilde odanın içinde ilerlerken elimdeki dosyanın adaya düşmesine izin veriyorum. Sehpanın hemen yanında duruyorum.

Omurgası sert, sırtı dik ve belki de bu beni aptal yapıyor ama onun ne hissettiğini görebilmeyi seviyorum. Artık daha önce yatak odamda olan soğuk kalpli sürtük değil. Hayır, duygularını saklamaya bile çalışmıyor.

"Bütün bunları benden saklamasaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı!" diye çıkışır.

Ace dudağını siliyor; başparmağı, kadının darbesiyle ağzının köşesinin yarıldığı yerden kanla kıpkırmızı oluyor. "Seni koruyordum." Zayıf bir mazeret ama yine de söylüyor.

Clover ona doğru ilerlerken daha az öfkeli değil. "Peki bu senin için nasıl ?" diye soruyor ve onu geri itiyor. Kanepeden duvara doğru ilerliyorlar ve adam köşeye sıkışana kadar durmuyor. Ace'in yanlış bir hareket yapmasını bekleyerek dikkatle izliyorum. Kardeş olsun ya da olmasın, bana ait olana elini sürerse ölür. Sıkıca kilitlendim ve baskı altında çatlayacağı anı *bekliyorum*. Ellerim gömleğimin altındaki kılıfa doğru seğiriyor. Clover duş almam için yanımdan ayrıldığında ben de üzerimi değiştirmiştım ve bu kadar şey yaşanırken cephanesiz olmak kötü bir fikirdi. Tek bir kurşun yeterdi ve Ace'in işi biterdi. Ölürdü. Toprağa gömülü. Ben

Daha önce de öldürdüm ve daha azı için öldürdüm. Lanet olsun, yine de tek istediğim *onu* öldürmek.

"Ivan'ın ölüp ölmediğini nereden biliyorsun?" Ace sorar. "Onu gördün mü?"

Clover sanki ikisini izleyen bir kalabalık yokmuş gibi davranıyor. -Sanki Dean, Avalon, Rylie, Abel, Marcus ve ben burada durmuş olanları izlemiyorduk. Belki de unutmuştur. Ya da belki artık umurunda değildir.

"Evet," diyor. "Onu gördüm." Dişlerini sıkıp birbirine geçirirken çenesinin gerildiğini görebilecek kadar yakınam. "Bizimle gelmesini sağlayacaktım -benimle- ama yapamadı..." Duruyor ve devam etmeden önce yutkunuyor. "Artık yürüyemiyordu. Ayak bileklerini kırmışlar."

Acı çekiyor. Bebeğim acı çekiyor ve bu benim düzeltebileceğim bir şey değil. Arkamızda bıraktığımız yer biz çıkmadan önce havaya uçmuştu. Biz gaza basıp cehennemden kaçarken yangın şiddetlendi. Bahsettikleri adamın -eğer oradaysa- kurtulamadığına dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Belki o-"

Ace ağzından çıkan saçma sapan sözleri tamamlayamadan Clover onun sözünü keser. "O yapmadı," diyor. "Muhafızlardan çaldığım silahlardan birini ona verdim." Nefes alışlarını duyabiliyorum, o kadar sertler ki. Avalon şaşırtıcı derecede sessiz kalıyor ve ona dönüp baktığımda Clover'ı saygıyla izlediğini görüyorum.

"Ben-"

Clover, Ace'in sözlerini "Bitti," diye keser. "İşin bitti. Un- dead ile ve liderlikle. Artık yok. Onlar gitti - şimdiye kadar önemsedığım her lanet olası kişi gitti."

"Başta onlar olduğunu bilmiyordum," diye konuşmaya başlıyor salak Ace. Sanki tüm itiraflarına hayat vermek onun öfkesini azaltacakmış gibi. *Kendi kız kardeşini ne kadar tanıyor ki?* Dalgınca merak ediyorum. "Sana bunu yapanı bulacağımı söylemiştim. Bunu onlara ödetecektim. İşin bu noktaya geleceğini bilmiyordum."

"Ama oldu." Clover'ın cevabı kesindir. Günün sonunda, Ace'in niyetinin ne olduğu önemli değil. Sır sakladı. Kızımı incitti. Şimdi, o burada -yarısı kırık ama tamamen alevlenmiş. Küllerinden doğan bir Zümrüdü Anka kuşu gibi, uçan vahşi ve intikamcı bir ruh. Başını kaldırıp Ace ile göz göze geliyor. "Artık yetkili sen değilsin, Ace." Dönüp bize başını sallıyor. "Onlar."

Kaşlarını çatıyor. "Onlara güveniyorsun-"

"*Kimseye güvenmiyorum,*" diye tükürdü Clover. "Buna sen de dahilsin."

Bununla birlikte Clover ondan uzaklaştı. Dönüyor ve odadan çıkmak için hareket ederken yanımdan geçip gidiyor. Varlığımdan kaçınmasını, bana tamamen dokunmamak için son anda omzunu geri çekmesini bekliyorum. Ama öyle yapmadı. Kolu benimkine değiyor ve onun kokusu -temiz, taze, pamuk- ciğerlerime doluyor.

Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor. İhtiyaç beni yiyip bitiriyor. O geri çekildikten sonra odada birkaç saniye sessizlik oluyor. Takip etmek için dönüyorum -belki de bunu kastetmemiştir. Belki de odada olduğumu bile fark etmemiştir. Ama bunun bir önemi yok. Bana dokundu ve bunun bir anlamı vardı.

"Brax!" Dean sesleniyor.

Koridorun hemen içinde durup arkama bakıyorum ama daha şimdiden kaslarım zıplıyor ve onun peşinden gitmek için can atıyor. "Peki ya o?" Dean, Ace'in duvara yaslanmış, başını göğsüne yaslamış durduğu yeri başıyla işaret ederek soruyor.

"Ne olmuş ona?" Sinirlenerek tersliyorum.

Dean kaşlarını çatı. "Onunla ne yapmamızı istiyorsun?"

Umurumda değil. Adama bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sen nasıl istersen," diyorum ve Clover'ın peşine takılarak koridorda kayboluyorum. Çok geç olmadan onu yakalayabilmeyi umuyorum.

CLOVER

GÖZLERİM DÖKÜLMEMİŞ YAŞLARLA YANIYOR. İÇİMDE KABARIYORLAR VE patlamakla tehdit ediyor. Braxton'ın odasına giden yolu nasıl bulduğumu bilmiyorum ama bulduğumda dönüp kapıyı kapatıyorum, göğsüm sıkışıp ciğerlerim sönerken sırtımı kapıya yaslıyorum.

Odadaki tüm oksijen tükenir. Buharlaşır. Ayrılıyor. Benden uzaklaşmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor. Durum ne olursa olsun, beni nefes nefese bırakıyor - kığım yere çarpana kadar kapıdan aşağı kayarken içim ve dışım ölüyor. Yaşadıklarımın hatırası kemiklerimi sızlatıyor. Dudaklarım aralanıyor ve kendimi durduramadan korkunç bir feryat koparıyorum.

Çok uzun zaman oldu - Mama Luda öleli o kadar uzun zaman oldu ki - ama Ivan'ı izlemek... ona silahı vermek... Bunun bana ne yapacağını o zaman fark etmemiştim. Ve Ace... Söylediklerimde ciddiye aldım. Artık kimseye güvenemem. Yapayalnızım.

Yoruldum

Üzücü.

Kızgın.

Kayıp.

Başım rahatsız edici bir uğultuyla çınlıyor. Sırtıma yaslanan kapı hareket ediyor, duraklamadan önce beni itiyor.

"Clover?" *Siktir hayır, sanırım. O olmaz. Şimdi olmaz.* Gözlerimin altını siliyorum, ama yaşlar daha sert düşüyor. Yayılıyor, yanaklarımı çiziyor, çenemden ve boynumdan aşağı damlıyorlar. Onları durduramıyorum. Kafatasımın arkasında donuk bir zonklama başladı ve yayılıyor. Onu burada istemiyorum.

"Clover, bebeğim... Firebird..."

"Senden nefret ediyorum..." Braxton'ın nezaketine verdiğim tek yanıt. Bunu istemiyorum. Daha önce hiç nazik olmamıştı. Şimdi olmasını istemiyorum. "Senden nefret ediyorum..."

Yine de sözlerime cevap vermiyor. Onun yerine, yumruklarının sırtımdaki tahtanın dışına sertçe vurduğunu duyuyorum. "Kapıyı aç," diye emrediyor ve ben gülüyorum.

Eğlenen bir kahkaha değil, kırık bir öfke. Şu an olduğum tek şey bu. Kırık ve kızgın. Hasarlı ve umursamaz. Eğer o kapıyı şimdi açarsam, kaçırdığı kızı bulamayacağından korkuyorum - o çoktan gitti. Onun yerinde çok daha farklı biri var.

"Seni o yerde gördüğümde ne düşündüm biliyor musun?" Braxton'ın sözleri odunların arasından sessiz geliyor ama neden bahsettiğini biliyorum.

"Umurumda değil," diyorum sertçe, hiç durmasalar da çenemden daha fazla gözyaşı siliyorum.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Kanlar içinde çok güzel göründüğünü düşünmüştüm."

Bir kahkaha daha attım. "Tabii ki yaparsın, seni psikopat." Sadece Braxton birini öldürdükten sonra bana bakıp şöyle düşünebilirdi: Evet, tam bana göre bir kız.

Göğsüm keskin hareketlerle yükselip alçalıyor ve bir şeyin farkına varıyorum - onun deyimiyle, dünya bana geri geldi. Tekrar nefes alabiliyorum. Dikkatimi dağıttı. Her şeyden değil elbette ama yeterince.

Yavaşça dönüyorum ve yanağımı kapıya bastırıyorum, onun diğer tarafta olduğunu biliyorum. Sanki düşüncelerimin yönünü hissedebiliyormuş gibi, tahtaya küçük bir gümbürtü daha geliyor.

"Beni içeri alacak mısın?" diye soruyor.

Hayır, sanırım. Bir daha asla. Ama söylediği sözler başka bir şeyi, eski bir anıyı canlandırıyor. Ve ben orada durup yatak odasının kapısının beyaz cilalı tahtasına bakarken, zihnim geçmişe doğru fırlatılıyor.

"GEL ŞİMDİ, MİLAYA, YEMEĞİNİ YE. "

"Bayan Luda-"

Kadın kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Bana anne diyebilirsin," diye cevap veriyor. Küçük mutfakta koşuştururken tunç grisi buklelerini başının arkasında sıkı bir topuz haline getirmiş. Pencerenin karşısındaki masaya oturuyorum ve önümde duran bir kase ... bir şeye bakıyorum.

Masanın üzerinde yüzlerce, hatta binlerce çizik var. Zaten bozuk olan yüzeyi daha da bozuyorlar ama Ivan ve Ace'in beni getirdiği kadın ortalıkta salınırken biri beni hâlâ İngiltere Kraliçesi sanabilir. Bir fırtına koparıyor - bir insanın yiyebileceğinden çok daha fazlasını.

Bir tarafta bir bardak tatlı çay duruyor; Bayan Luda bunu koyduğunda bir Güney Amerika klasiği olduğunu söylemişti. Onun yanında ise Kompot adını verdiği kırmızı bir içecek duruyor. Ne olduğundan tam olarak emin değilim, ama tereddütle -ve her şeyden çok meraktan- ona uzanıp dudaklarıma götürüyorum.

Dilime tatlı bir şey dokunuyor. Tadı benzersiz ve kesinlikle daha önce denediğim bir şey değil, ama tadı biraz meyveye benziyor, ancak hangisi olduğunu anlayamıyorum.

"Beğendin mi, Milaya?" Bayan Luda soruyor.

"Ah, evet," diye cevap veriyorum, kaşığımı kaldırırken bardağı yere bırakıyorum. "Çok tatlı ama benim adım Clover, Milaya değil."

"Ah, evet, biliyorum, biliyorum," diye başını sallıyor Bayan Luda ocaktaki bir tencereden diğerine geçerken. "Çok tatlı bir isim."

Güzel isim mi? Sanırım. Sevgiyi mi kastediyor? Belki de öyledir. Yani, mantıklı olurdu çünkü kelimelerindeki , gırtlaktan gelen notalardan, İngilizce'nin ana dili olmadığı açık. Muhtemelen Rusça.

-Ivan'inki gibi. Babamınki gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Bayan Luda, ben-" Tekrar deniyorum.

"Anne." Gözlerimi kırpıştırıp başımı kaldırıyorum, kaşığım önümdeki kâsenin üzerinde duruyor. Kadın, yenilenmesi en az otuz yıl gecikmiş ocağın önünde durduğu yerden dönüyor ve bana gülümseyerek bekliyor.

"Um... Benim hakkımda ne bildiğinden emin değilim," diyorum, bakışlarım yana kayıyor. Kaşığı yavaşça indiriyorum ve elimi geri çekiyorum. "Ama çok rahat değilim-"

"Sen Ivan'ın doch'usun."

"Doch'?" Kelimeyi tekrarlıyorum, sesli harfler dilimde yanlış tınlıyor. "Ben onun kızıyım..." En azından bana öyle söyledi.

Neredeyse gerçek dışı geliyor. Tam da bir kurtarıcıya ihtiyacım olduğu anda, o ortaya çıkıyor. Bu nasıl normal olabilir? Tam olarak ne saklıyorlar? Buna inanmak istemiyorum ama bu kadına da güvenemiyorum - ne kadar nazik olursa olsun ya da bana ne kadar tatlı gülümserse gülümse.

Kimse bir yabancıya aldatmadan başka bir şey için gülümsemez.

Bayan Luda bilerek, "Zor birisin," diyor ve ben bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum, bu sözler karşısında yarı şaşkınım.

"Ne?"

Çenesini aşağı doğru eğiyor ve bana bakarken neredeyse üst üste bindiğini görüyorum. Kendimi mikroskop altında tutulan bir tereyağı gibi hissediyorum. Sanki etimin ve kemiğimin altını kazıyor, tam da istemediğim yerleri görüyor.

"Şu anda incinmiş durumdasın," diyor neredeyse bilerek. "Kendini güvende hissetmiyorsun - sanki dünyada kimse senin yanında değilmiş gibi."

Cevap vermiyorum, ama cevap vermeme ihtiyacı yok. Söyledikleri doğru değil gibi değil. İşin rahatsız edici kısmı da bu. Ben de tam olarak böyle hissediyorum. Kafesteki bir kuş gibi kapana kısılmış.

Ivan ve Ace motel odasına gelip, annemi becermek niyetiyle geri dönen adama yönelik tehditlerimi yerine getirmemi engellediklerinde hissettiğim minnettarlık duygusu çoktan yok oldu ve onun yerine şiddetli bir güvensizlikten başka bir şey gelmedi. Gerçek şu ki, bu insanları tanımıyorum. İyi bir alıcı bulana kadar beni uysal tutmak isteyen insan tacirleri olabilirler. Güzel kızların başına her zaman kötü şeyler gelir ve ben bir nakavt olmasam da çirkin de değilim.

"Ne istiyorsun?" Tırnaklarımı masanın zaten yaralı olan ahşabına geçirerek bağırlıyorum.

"Senin mutlu olmanı istiyorum, Milaya."

"Bana öyle demeyi kes! Ne anlama geldiğini bilmiyorum!"

Bayan Luda sadece gülümsüyor. "Öğreneceksin," diyor. "Sana öğreteceğim." Endişe omurgamdan yukarı sıçırıyor. Bana öğretecek mi? Neyi öğretecek? Rusçayı mı? Ya öğrenmek istemezsem? Seçme şansım var mı?

Birden boğazımın düğümlendiğini hissediyorum ve gece neredeyse yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarpıyor. Neredeyse bir adam öldürüyordum. Belki de ben durmuştum -o durmuştu-

ama istediğimi inkar edemem.

Nefes nefese kalıyorum ve gözlerimden yaşlar dökülürken başımı sallıyorum. "Oh, mi- laya." Bayan Luda'nın sözlerini, tükürüğünün vinil tezgâha çarpmasından bir saniye önce duyuyorum. Sıcak kolları beni sararken yumuşak, kokulu parfümü burnumu istila ediyor. Bu çok fazla. Yapamam... Yapamam...

"Burada güvende olacaksın, Milaya," diyor. Rusça bir şeyler daha mırıldanıyor, anlayamadığım bir şeyler. "Ivan sana öğretecek. Ace sana öğretecek. Bir daha asla yalnız olmayacaksın. İyi bir Rus gibi güçlü olacaksın."

Ama ben kraliçe değilim, ona söylemek istiyorum. Ben bir köylüyüm. Yorgun. Üşüyorum. Ve yalnız. Kolları beni sarıyor. Beni yakın tutuyor. Gözyaşları akmaya devam ederken beni sıkıca tutuyor.

Korkuyorum, farkındayım. gelecekte korkuyorum. Annem gitti. -O kadar uzun zaman boyunca, tek tutunduğum şey oydu. Kendi başının çaresine bakamaması, yetişkin bedeninde bir çocuk olması önemli değildi. Onun bana ihtiyacı vardı ve benim de ona ihtiyacım olduğunu hissetmem gerekiyordu. Şimdi... o gitti ve artık kimsenin bana ihtiyacı yok.

Ben her zaman neysem oyum, çok acımasız bir dünyada yalnız ve başıboşum.

Küçük duygu iğneleri etlerimde dans ediyor, canlanıyor. Sertçe burnumu çekiyorum, uzanıp akan gözyaşlarımı silmeyi çok istiyorum ama beni bu kadar sıkı tutarken bu biraz garip kaçıyor. Annemden başka hiç kimse bana bu şekilde sarılmamıştı ama annem ne zaman bana sarılsa, daha çok yapıştırmış gibiydi. Sanki beni bırakırsa dağılacığımdan ve yapayalnız kalacağından korkuyordu.

Kafamın içine çarpan anılara karşı kapatıyorum. Gittiği için üzgünüm ama daha da kötüsü... bir parçam da rahatlamış hissediyor. Üzerimdeki yük kalktı. Artık nerede yaşayacağım, nasıl yemek yiyeceğimiz konusunda endişelenmeme gerek yok.

Bence bu yanlış. Korkunç bir şey. Annemi bir yükümü gibi düşünmemeliydim ama öyleydi.

Her günün her saniyesi endişelendim. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu, eve döndüğümde neyle karşılaşacağımı merak ettim. Kira, yemek ve güvenlik konusunda endişelendim. Arkadaş edinmedim çünkü kimsenin nasıl olduğunu bilmesini istemiyordum. Bir parçam, derinlerde bir yerde, onu şimdiden özleyiyor. Kendini yalnız hissettiğinde yanımda yatarkenki sıcaklığını özleyorum. Bayan Luda'nın şu anda yaptığı gibi saçlarıma dokunmasını özleyorum. Bana bir şeyler mırıldanan, orada olduğunu hatırlatan sesini duymayı özledim. En azından yaşamamı ya da ölmemi önemseyen biri olduğunu. Bu kişinin başı sürekli dertte olsa, her şeyi düzeltmek için sürekli yalvarsa bile.

Yine de bir yanımda onun bağlarından kurtulmuş gibi hissetmekten kendini alamıyor. Evgenia bile, içi ne kadar duygusuz olsa da, ikimizin de annesiz bir gelecek için çok fazla potansiyel gördüğü gerçeğinden dolayı suçluluk hissediyor.

Daha fazla gözyaşı dökülüyor ve ben onları durduramıyorum. Bayan Luda'nın elleri yapışkan ya da ağır değil. Sorumluluğun ağırlığı yok, sadece rahatlık var. Uzun zamandır, eğer hiç olmadıysa, bağlar olmadan sahip olmadığım bir şey.

"Şşşt. İşte, işte, Milaya," diye fısıldar. "Artık her şey yoluna girecek." Bozuk, sarsıcı İngilizcesi bile rahatlatıcı. "Sen ailedensin."

Aile diyor. Ben de ailedenim.

Nefes alışım sık ve hıçkırıklıyken yumuşak ve kolay hale geliyor. Uzanıp koluna yapışıyorum. Sanırım bir anne böyle .

Bu düşünce karşısında göğsüm sıkışıyor ve bu hissi gizlemek onu hafifçe geriye itiyorum. "Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum ve ellerimi hızla yanaklarıma götürerek aşırı duygusal halimin kanıtlarını siliyorum. Daha önce hiç böyle ağlamamıştım ya da en azından uzun zamandır ağlamamıştım. Annemin ölümü de dahil olmak üzere son birkaç günde olan her şeyi buna ekliyorum.

Bayan Luda bana bakıyor ama kızgın değil. Sadece arkasını dönüyor ve çok sayıdaki tencerelerinden birindeki yemeği karıştırmak için ocağa doğru ilerliyor. "Bir gün açılacaksın milaya," diyor sessizce, neredeyse duyamayacağım kadar alçak sesle. İngilizce konuşuyor olmasaydı ve Ivan ve Ace beni bıraktığından beri birçok kez kendi kendine Rusça mırıldandığını duymamış olsaydım, duymamı istemediğini düşünürdüm. "İyileşmen uzun zaman alır. Kendini güvende hissettiğinde açılacaksın."

Belki de haklıdır. Belki de hazır değilim. Belki henüz kendimi güvende hissetmiyorum, ama kaşığımı tekrar elime alıp önümdeki tatlı kırmızı Kompot bardağına bakarken, burada olabileceğimi düşünüyorum. Sanırım burası benim için gerçekten iyi olabilir. Henüz açılmaya hazır değilim, ama belki bir gün... Olacağım.

ŞİMDİKİ ZAMANA DÖNDÜĞÜMDE, BRAXTON'IN VÜCUDUNUN kapıya doğru kayıyor. Dönüp kendi sırtını aramızdaki tahtaya dayadığını hayal ediyorum. Nefesim kesiliyor. Sorusu hâlâ *havada* asılı duruyor: *Beni içeri alacak mısın?*

Mantiken, odaya girmeyi kastettiğini biliyorum, ama hala aramızda bir örümcek ipinin ucundaki lanet bir bıçak gibi sallanan başka bir soru var. O beni bırakmaya niyetli değil, ben de ihanetinden dolayı onu affetmeye niyetli değilim. Bu bizi nereye götürüyor?

"Clover..." Sesindeki çiğ notaya karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Git buradan Brax," diye mırıldanıyorum, başımı dizlerime doğru eğip onları doğru çekiyorum ve kollarımı bacaklarıma doluyorum. Göğüslerim kalçalarıma baskı yapıyor, bu da kendimi tamamen bir top haline getirmemi zorlaştırıyor ama yine de deniyorum.

Braxton'ın sesi kapıdan boğuk ve duyulması zor bir şekilde geliyor, ama söylediği her şeyin sonunda, ağızımdan çıkan son kelimeler

Tahtayı itmeden ve ayak sesleri koridorda kaybolmadan önce başını,
Ne olursa olsun, sen hala benimsin.

BRAXTON

KIZGIN OL, FIREBIRD. NE OLMAN GEREKIYORSA OL. BANA ZARAR VER. ZARAR VER. Beni. Dayanabilirim ama asla unutma. Ne olursa olsun, sen hala benimsin.

Kapıdan uzaklaşıp koridora geri dönüyorum. Gerçek bir plan yapmak için çok az zamanımız var ve ona kaybettiği her şeyin yasını tutması için daha da az zaman vermeliyiz. Evini - henüz bilmiyor. Babasını. Ve geçmişi. Çünkü bundan sonra nereye gittiği artık önemli değil, ben de onu takip edeceğim.

Eğer bataklıkta yaşamak ve çıkmaz bir kasabada çıkmaz bir işte bir hiç olarak varlığını sürdürmek istiyorsa, peşinden giderim. Ona destek olacağım. Onunla birlikte olacağım. Ne yapmam gerekiyorsa, Eastpoint'i ve Smalls'un işlerini geride bırakmam gerekse bile. Eastpoint'ten ayrılmak Dean ve Abel'dan ayrılmak anlamına gelmez. İletişim halinde kalabiliriz. Aradıklarında her zaman geleceğim ama Clover... Clover'ın şu andan itibaren hayatımda tek bir sabit olması gerekiyor.

Onsuz yaşayabilir miyim bilmiyorum; denemek ister miydim, onu bile bilmiyorum.

Ona göz kulak olacağıma ve Avalon ile Dean'den aklına çılgınca fikirler gelirse gitmesini engelleyeceğime dair söz aldıktan sonra anahtarlarımı kaptığım gibi başını ellerinin arasına almış kanepede oturan Ace'e işaret ediyorum. "Sen," diye çıkışıyorum. "Ayağa kalk. Dışarı çıkıyoruz."

Bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Nereye?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve bitişikteki garaja açılan kapıya doğru yürümeye devam ediyorum. Sırada ilerlerken kapıyı arkamda açık bırakıyorum ve bir çift kafayı aydınlatan anahtarlığa tıklıyorum.

en sondaki ışıklar. Arkamdaki ayak sesleri bana mesajı aldığını söylüyor - beni takip et ya da sonuçlarını göze al.

Sıranın sonundaki siyah Lexus'un kilidini açıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum. Bir an sonra, garaj kapısı yavaşça yukarı kayarken, yolcu tarafındaki kapı açılıyor ve Ace içeri girerek bana karanlık bir bakış fırlatıyor. Yorum yapmıyorum ve bunun yerine elimi koltuğunun arkasına koymadan önce kontağı çeviriyorum ve yuvadan çıkarken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ace tekrar sorar.

Ona bir bakış atıyorum ve Lexus'u dışarıda duran SUV'nin etrafından dolaştırıyorum - geçerken birinin plakaları değiştirmek için önceden tedbir aldığını fark ediyorum - ana yola doğru direksiyonu kırmadan önce. Aklımda çok şey var ama ağzımdan pek bir şey çıkmıyor. Söyleyemediğim için değil, hepsini nasıl kelimelere dökeceğimi bilemediğim için.

Aylar önce tek amacım bu adamı bulup öldürmektir. Avalon'a yaptığı her şeyin bedelini ödetmektir. Avalon sağlamdır. Bana bir kardeş gibi davranır ve yeri geldiğinde bir kardeş gibi savaşa gider. Onun için aynı şeyi yapmamak için hiçbir mazeretim yok.

Lexus'un tekerleklerinin altından kaldırım uçuyor. Bir düğmeye basıyorum ve cam açılarak hızla serinleyen havayı içeri alıyor. Ace'i Eastpoint'in yanından geçirirken Koç'la görüşmeyeli ne kadar olduğunu merak ediyorum. Kahretsin, geri döndüğümüzde çok kızacak. En son karşılaştığımızda, bir sorun olursa kendisine haber vermemi söylemişti ve öylece gitmiştik. İyi bir nedeni vardı ama o bunu bilmiyor. *Bilemez.*

Başım koltuğuma çarpıyor ve sinirli bir inilti göğsümü dolduruyor. Kahretsin, her şey ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? Aval- on muydu? Hayır. Belki ondan önce. Eğer gerçekten düşünürsem, her şey eğitimimize başladığımızda başladı. Dean ilk kez öldürmeye zorlandığında. Abel ilk kez sevişmeye zorlandı. Ve ben... yüzüme çarpık bir gülümseme yerleşti, hayır, ben her zaman karmaşık ve berbat biriydim.

"Beni öldürmek için bir yere mi götürüyorsun?" Ace düşüncelerimi bölerek soruyor.

Yüzümdeki gülümseme kaybolurken gözlerimi deviriyorum. "Seni öldürme fırsatını çok yakalamıştım," diye cevap veriyorum. "Ve eğer istersem, bunu tekrar yapma fırsatım olacak."

"Bu bir hayır değil," diyor, ses tonu düzgün ve endişesiz.

Dudaklarım bir kez daha yukarı doğru kıvrılıyor. "Haklısın," diye kabul ediyorum, rahatça. "Bu bir hayır değil." Bu aynı zamanda bu soruyla ilgili olarak benden alacağı tek cevap olacak. "Bir sorunumuz var, sen ve ben," diyorum bir süre daha sessiz kaldıktan sonra. Belki de ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordur. Her ne ise, yine de duymak istemiyorum. Sorumlu olan o değil. Ben sorumluyum.

"Konu Clover'sa sorun değil," diye yanıtlıyor Ace. "Bu iş bittiğinde onu da yanımda götüreceğim."

Gülüyorum. Elimde değil. Eğlence göğsümden yukarı çıkıyor ve bir dur işaretiinde yavaşlayıp nefes almak için direksiyona yaslandığımda da durmuyor. "Seni bundan daha zeki bir adam sanmıştım Ace," diyorum kahkahalarım nihayet dindiğinde. Başımlı sallıyorum ve araba bir kez daha ilerlemeye başlıyor. Göz ucuyla ona bakıyorum ve beni bir adamın yırtıcı bir hayvanı izlediği gibi izlediğini fark ediyorum. Güzel. En azından bana karşı temkinli. Tam bir aptal değil, bunu zaten biliyordum. Ne de olsa uzunca bir süre onu bulmamı engellemeyi başarmıştı.

Bu son ifade hakkında yorum yapmıyor. Onun yerine "O zaman beni neden yanında getirdin?" diye soruyor.

Parmaklarım direksiyon simidinde kasılıyor. "nk sana bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu."

"Ve bu?"

"Yanılıyorsun," diye cevap veriyorum ve bunu düşünürken başımı eğiyorum. "Hayır, sadece yanılı değil," diye devam ediyorum, "Clover'ı alıp ortadan kaybolmana izin vereceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun." Hırıltılı bir ses çıkardığında ona doğru bir bakış atıyorum. "Ve seni uyarıyorum - kendi tehditlerini savurmaya başlamadan önce - senden çok daha fazla güce sahibim."

Sadece şu anda değil, g hep bendeydi. Krallığın anahtarları, tabiri caizse. Belki bu beni soğuk bir piç yapıyor ama Ace kontrol ettiğim her şeyin yanında bir böcekten başka bir şey değil. şimdi elimde olduğuna göre, onu kolayca ezebilirim. şu anda onu güvende tutan tek şey - zorlanmamış ve hayatta- Clover.

Ace kaşlarını çatıyor ama cevap vermiyor. *Bir de yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenemez derler.* Onun gibi bir köpeğin öğrenebileceği en iyi numara, doğru zamanda çenesini kapalı tutmaktır ve sonunda bunu öğreniyor gibi görünüyor. Hayvanlar genellikle daha güçlü otoriteye boyun eğerler, sonuçta ben de öyleyim ve hep öyle olacağım.

"Hortlaklar için planlarımız yeterince basit," diyorum. "Clover'ı kaçıran adam artık ölü sayılır-"

"Onu öldürmek o kadar kolay olmayacak," diye araya giriyor Ace ve son düşüncemi çürütüyor. "Hades beceriksiz olduğu için bu kadar uzun süre dayanamadı. O Hortlaklar'ın en eski üyelerinden biri ve yaptığı işte iyi olduğu için yönetimi ele geçirdi. İz sürmek ve öldürmek."

"Bu doğru olabilir," diye kabul ediyorum. "Ama bana bir şey söyle, Hades'in nereden geldiğini biliyor musun?"

"Nereden geliyor?" Ace'in yanıtından, sorum karşısında kafasının karıştığı anlaşıyor.

"Ölümsüzler, sanırım, sizin gibi adamlardan oluşuyor," diyorum.

"Öyle mi?" Yine bariz olanı anlamıyor.

Benden sinirli bir nefes kaçıyor ve bunu açıklarken başımı biraz öne eğiyorum. "Hortlaklar kolayca gözden çıkarılabilecek insanlardan oluşuyor. Öldüklerinde kimse gözünü kırpamaz - ne ilk kez organizasyona girdiklerinde ne de son kez tabutla ayrıldıklarında. Birlikte çalıştığınız adamlar görünmezdir. Bu da onların yoktan var oldukları anlamına geliyor." Yana doğru eğilip sırtarak ona bakıyorum. "Ben hiçlikten gelmiyorum, Ace."

Ace'in yüzü kaşlarını çatıyor. "Paranı ve statünü yüzüme vurarak neyi kanıtlaman gerekiyor?" diye soruyor.

Başım koltuğuma çarpıyor. anlamıyor.

Belki de bunu daha iyi bir perspektife oturtmalıyım ya da...

Nihayet hedefimize giden caddeye döndüğümde araba yavaşlıyor. Siyah ferforje demir kapılar ve levhalarla tamamlanmış bir sıra tuğlalı ev sıralanıyor. Viks'in evinin önünde duruyorum ve kontağı kapatıyorum. Belki de açıklamasına izin vermeliyim.

"Hadi," diyorum, kapıyı açıp anahtarlarımı cebe atarken Lexus'un ön tarafına dolanıyorum.

Ace, demir kapıdan geçip küçük ön bahçe alanına girerken Viks'in ön kapısının yanındaki plaketi görüyor. Kapının yanındaki levhayı fark ediyor. "Beni lanet psikiyatristine mi getirdin?"

Kıkırdıyorum. "Bence onu bir psikiyatristten daha fazlası olarak tanıyacaksın," diyorum. "Onu sadece cehennemden gelen bir akıl hastası olarak düşün." Kapının önünde durup kapıyı çalıyorum.

Birkaç dakika sonra kilitler tıkırdıyor ve Viks kaşlarını çatmış bir şekilde beliriyor. Bana dönmeden önce omzumun üzerinden Ace'e bakıyor. "Yeterince uzun sürdü."

"Kapını herkese açıyor musun, pislik?" Ben soruyorum.

Viks gözlerini deviriyor ve başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Cam eras, evlat," diye cevap verir. "Ve bir sürü cepbane. İçeri gir."

Ace beni Viks'in evine kadar takip ederken hiçbir şey söylemiyor. Lavanta ve boya kokusu içime işlerken burnumu kırıstırıyorum. Sol tarafımda bütün bir duvar beyaza boyanmış ve yarısı bir tür manzara duvar resminin yapımına çoktan başlanmış. Viks beni bakarken yakalıyor ve kapıyı kapatıyor.

"Sorun mu var evlat?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Karısının ne yapmasına izin verdiği beni hiç ilgilendirmez. Üst kattan yumuşak bir çığlık geliyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Viks kıkırdıyor ve mutfığa giderken yanımdan geçerken omzuma bir tokat atıyor. "O bir bebek, Brax, bomba değil."

Aynı fark, diye düşünüyorum, ama yine de onu takip ediyorum, bizi gölgeleyen adamın çok . Adaya oturuyorum ve öne doğru eğiliyorum.

"Burada ne işimiz var?" Ace sonunda talep ediyor ve oturmak yerine ayakta durmak.

Viks bana bakıyor, ama ben ona cevap olarak uzun bir göz kırpmasından başka bir şey vermiyorum. Nefesini dışarı üflüyor. "Sanırım buna cevap vermemi bekliyorsun." Bu bir soru değil ama başımı sallıyorum ve o da kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Yapacak başka işlerim var, biliyorsun."

Rahat neşem kayboluyor ve bir kez daha öne doğru eğilerek iki dirseğimi de adanın tezgahına koyuyorum. "Giderken çocuğu da yanında götürmüşsün," diyorum. "Onu görmek istiyoruz."

Viks sertleşiyor ve mutfak lavabosuna yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Peki ya çocuğun benim hukukum altında olmasını istersem?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Onunla ne istersen yapabilirsin," diyorum. "Sonra. Ne bildiğini bilmemiz gerekiyor."

Viks iç geçirmeden önce bir süre daha bana bakıyor. Kollarını indiriyor ve mutfaktan çıkıyor, adanın etrafından dolaşıp merdivenleri tırmanıyor. Ace'in titreşen huzursuzluğunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Birkaç dakika sonra tahta gıcirtısı Viks'in dönüşünü haber veriyor. Merdivenlerden iniyor, ardından çok daha küçük bir figür geliyor. Ancak Viks durmak yerine başıyla küçük bir yan koridoru işaret ediyor. "Bu taraftan," diyor sessizce. "Haley'den uzakta. Bebeği yatırmaya çalışıyor."

Tabureden kayarken itiraz etmiyorum ve dördümüz karanlık koridordan geçip ofis benzeri küçük bir odaya giriyoruz. Viks büyük meşe masaya doğru ilerliyor ve oturuyor, parmaklarını birbirine geçirerek eğiliyor ve üçümüzü izliyor. Oturan tek kişi çocuk.

Dikkatim onun üzerindeydi. Onu ilk gördüğümde kim olduğu ya da görünüşü hakkında pek düşünmemiştim. Tek odak noktam Clover'dı. Tek hatırladığım cılız, kirli bir beden ve yağlı, siyah saçlarıydı. O zamandan beri aynı saçlar yıkandı ve yüzünden geriye doğru çekildi, pürüzlü, yarı aç yüz hatları ve iri gözleri ortaya çıktı.

"Kim bu?" Ace'in sorusu sadece kısmen şok edici. Bize anlattığına göre, son birkaç haftadır Ölü Olmayanlarla arası pek iyi değilmiş.

"Dom," diye çocuğu işaret ediyor Viks. "Kendini tanıt."

Ürkek ve gergin olduğu her halinden belli olan çocuk kollarını kendine dolayıp bana ve Ace'e bakıyor. "Benim adım Dom- Dominic."

Ne Ace ne de ben sormadan Viks dile getirilmemiş sorumu cevaplıyor. "Bir soyadı olmadığını söylüyor," diyor.

Odanın etrafında dönerken boğazımın arkasından mırıldanıyorum. Ace'in arkasına geçiyorum, yanımdan geçerken sertleştiğini hissedince dudaklarım seğiriyor ve kollarımı kavuşturarak Viks'in masasına yaslanana kadar ilerliyorum. "Pekâlâ Dominic," diyorum bakışlarımı onunkilere kaldırıp göz göze geldiğimizde, "seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Anlaşma mı?" Dom dikkatini bana vermeden önce Viks'e bir kez bakıyor. "Ne tür bir anlaşma?"

Ace konuşmuyor ama dikkatle incelediğini hissedebiliyorum. Merakını. Görünüşte mağdur olmuş bir çocuktan ne isteyebilirim ki? Bu çocukta ne gibi bir bilgi olabilir? Ama ben de tam olarak bunu öğrenmek istiyorum.

Onu bulduğumuzda Clover'ın yanındaydı. İçimden bir ses tam olarak ne olduğunu, kimin ve neden zarar verdiğini bildiğini söylüyor. Hortlakların başının adını biliyoruz - Ace sağ olsun - ama o bile Clover'ın kaçırılmasının ayrıntılarını bilmiyor. Bu çocuk biliyor. Hades'ten daha fazlasını istiyorum. İsimler istiyorum. Yüzler istiyorum. Ölüm istiyorum. Ve bu çocuk bana bunu verecek.

"Brax..." Viks'in ses tonu uyarıcı. Çocuklara karşı hep yumuşak olmuştur ama bu çocuğa bakınca, rağmen, daha iyi anlıyorum. Viks daha önce

kötü şeyler, ama bunları iyi bir sebeple yaptı. Bende onun ahlaki pusulası yok. Sırf yapabildiğim için kötü şeyler yaptım.

Dom küçük ve çelimsiz görünebilir. Kollarında yara izleri ve cildinde çürükler olabilir ama gözlerine baktığımda tüm kardeşlerimde gördüğüm bir şeyi görüyorum. Avalon ve Rylie'de görüyorum. Clover'da görüyorum.

Hayatta kalan birini görüyorum. Ve hayatta kalanların hepsinin ortak bir noktası var: yaşamak uğruna her şeyi yaptılar ve yapacaklar.

"Eğer bir daha asla Ölümsüzler'e dönmeyeceğinden emin olmak istiyorsan..." Çocuğun önünde durmak için hareket ederken kollarımı açarak başlıyorum. Önünde çömelip bakışlarımı onun seviyesine indirdiğimde omuzları titremeye başlıyor. "O zaman bize bildiğin her şeyi anlatacaksın."

Ve ihtiyacımız olan her şeyi aldıktan sonra, listeye başlayacağım. Clover'ın acısına karışan her bir kişi ortadan kaldırılacak. Bir kez ve herkes için.

SORGULAMAMI BITİRDİĞİMDE GÜNEŞ BATIYORDU.

Çocuk. Viks ofisinin kapısını açıp ona serbest kalmasını işaret ederken gözlerindeki kaybolmuş, yarı dehşete düşmüş ifade için kendimi suçlu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Onun yerine, koridora çıkıp merdivenlerden yukarı doğru koşuşturmasını şüpheyle izliyorum, kapının kapanma sesi uzaktan yankılanıyor, tıpkı deliğine geri dönen bir fare gibi.

Ace okunamayan bir ifadeyle onun gidişini izliyor. Hâlâ ne düşündüğünü tam olarak kestiremiyorum -çocuktan benim kadar şüpheleniyor mu, yoksa içinde bir nebze olsun sempati duymasını sağlayacak insani duygular var mı bilemiyorum- ama başparmağımın altında olduğu sürece umurumda değil.

"Gidelim," diye homurdanarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Clover'la birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve beni görmek istemese bile bu gece yanımda onunla uykuya dalmayı dört gözle bekliyorum.

"Dur bakalım." Viks'in kolumdaki eli beni durduruyor. Arkama bakıyorum ama bana bakmıyor. Dikkati başımın üzerinde -pek çok erkeğin başaramayacağı bir başarı- çocuğun gittiği merdivende. O

bakışları önce kısa bir süre Ace'e sonra da bana kaymadan önce çocuğun ardından bakmaya devam ediyor. "Dışarı çıkmadan önce biraz konuşmamız gerek."

İç çektim. "Peki." Ben dönerken Viks beni bırakıyor ve anahtarları Ace'e fırlatıyor. Şaşıyor ama yine de hızlı tepki veriyor, anahtarları yakalıyor ve kaşları şaşkınlıktan çatılmış bir halde öylece duruyor. "Senin için hecelememi ister misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Araban konusunda bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Ağzımın bir köşesi yukarı kalkıyor. "Dene," diye teklif ediyorum. Bu bir meydan okuma ve lanet olsun ama keşke yapsa. Bu bana bir bahane verirdi. "Fazla uzağa gidemezsin. Eastpoint'e geri döndün ama çalıştığın adamlar öldü. Eski yöneticiler öldü ve artık korunmuyorsun. Köşeyi döndüğünden daha hızlı bir şekilde buraya geri döneceksin." Ayrıca, Clover olmadan zahmete bile girmez. İnsanlara güvenmem ama nedenler her zaman sağlamdır.

Ace kaşlarını çatıp beni tersleyerek uzaklaşıyor ve bu bile beni eğlendiriyor. O piçten nefret ettiğimi düşünürsek, eğlenmemeliyim. O gittikten sonra dikkatimi Viks'e veriyorum. Ofisine geçmemi işaret ediyor ve ben de geçiyorum, ancak kapıyı arkamızdan kapatıp masasına otururken oturmaya zahmet etmiyorum.

"Çocuğu yanımda tutmak istiyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım ama pek de şaşırmadım. Daha önce de aynı söylemişti ama meraktan yine de "Bir nedeni var mı?" diye soruyorum.

Viks bir elini boynuna koyuyor ve başını omuzlarının üzerinde geriye doğru yuvarlıyor. "Eminim tahmin edebilirsin," diye çekingen bir tavır takınıyor. "Ama şu kadarını söyleyeyim, bu çocuğa ne olacağını bilmiyorum ve onu götürebilecek gibi de değilsiniz." Haklı ve güvendiğimiz birinin ona göz kulak olmasından zarar gelmez, ama Viks'in söylemek istediği daha çok şey olduğunu hissettiğim için fazla bir şey söylemiyorum. Bir an sonra şüphelerimin doğruluğu kanıtlandı.

"Söylediklerim hakkında daha fazla düşündün mü?" diye soruyor. "İntikam peşinde koşmamak hakkında?"

Başını sallıyor.

Evet, biliyorum ama içimde hâlâ cevabı bulamadığım büyük bir boşluk var. "Bu Ava ve Dean'e bağlı," diyorum.

"Peki ya onu öldürmeye karar verirlerse?"

Viks sorar. "O zaman onu ben öldürürüm."

Gözünü bile kırpmıyor. "*Canını* yaksa bile mi?" Bu durumda 'onun' kim olduğuna dair bir soru işareti yok.

Ellerimi yumruk yaptım. "Bu bir seans mı?" diye soruyorum. "Artık bizim dünyamıza dahil olmadığını sanıyordum. Seni çağırmanın tek nedeni Troy'du, çünkü ihtiyacımız vardı-"

"Sorudan kaçma," diye sözümü kesti Viks. "Onu öldürürsen kızın gideceğini biliyorsun."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Talep ediyorum. "Bu senin anlatmaya çalıştığın kolay değil. Dean benim *kardeşim*! Eğer kız arkadaşını neredeyse öldüren herifin ölmesini istiyorsa, zaman ölmüş."

"Dean'e ihanet etmeni önermiyorum Brax," diye yanıtlıyor Viks. "Ace'i onun ve Aval- on'un kararı her neyse ondan kurtarmanı bile önermiyorum. Ben sadece her türlü olasılığa karşı hazırlanmana yardımcı olmaya çalışıyorum. Onu istiyorsun. O da kardeşinin yaşamasını istiyor. Henüz pek çok şeye karar verilmedi. Her şey havada ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kararlar verilmediğinde bu durum büyük bir kafa karışıklığına yol açabilir."

Bir elimi açıp hayal kırıklığı içinde yüzümü ovalıyorum. "Benden ne istiyorsun, Viks?"

"Biraz dürüstlük iyi olurdu," diye yanıtlıyor. "Kendine ve bana karşı. Eğer işleri yoluna koymak istiyorsan, en azından ona açılmayı düşünmelisin."

Bunun üzerine yüzüm kızardı. "Düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?" Hayır, sadece hayır değil, lanet olsun ki hayır.

"Bu arzularını başka hiç kimsenin bilmesine izin vermedin," diyor.

"Lanet olası iyi bir sebep için!" Şak diye söyledim.

"Bunda yanlış bir şey yok Brax," diyor Viks sessizce. "Ondan uzak durmanın tek nedeni onunla tanışmış olman."

Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum, burnumdan ciğerlerime doğru nefes alıyorum ve nefesi bırakıyorum. "Seanslarımıza yeniden başlamak istemiyorum," diyorum ona.

"Bence bu iyi bir fikir."

Tekrar gerilmemek için çaba sarf etmek gerekiyor. "

Viks başını arkaya yatırıyor ve elini boynundan indiriyor. İğneler boynumda ve omurgamda dans ediyor. Herifin ne yaptığını çok iyi biliyorum; Dean, Abel ve ben, gençliğimizden beri hepimize bunu yaptı.

"Beni küçümsemeye başlama, sık kafalı," diye mırıldanıyorum, topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak. "Şu seanslara ayıracak vaktimiz yok; üzerinde çalışmamız gereken başka şeyler var."

Viks omuz silkiyor. "Her şey bittikten sonra onları çalıştırabiliriz." "Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Sessizlik. Viks bana bakıyor, beni dikkatle izlerken dudaklarını kapalı tutuyor. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ama her şeyi görebildiğini biliyorum. Her küçük hareketimi incelediğini biliyorum - omuzlarımın sertleşmesini, ön kollarımdaki damarların belirginleşmesini ve hatta boynumdaki nabız atışlarımı. Siktir et onu ve sessizliğini.

"Çocuk sende kalsın," diyorum sonunda, kapıya yönelirken arkamı dönerek, "ama gitmesine izin verme. Daha fazlasını biliyor olabilir."

Viks, "İkimiz de biliyoruz ki, o çocuk da muhtemelen senin kızın kadar bir piyondur," diye yanıtlıyor.

Elim kapı kolunda duraksıyorum. Clover'dan bir piyon olarak bahsetmesi hoşuma gitmiyor ama doğruluğunu da inkar edemem. Clover

-Bir piyon. Benim için. Ace'in. Hortlaklar için. Ama artık değil. Şimdi, o sadece... benim.

BRAXTON

18 yaşımdayım.

DÖVME DÜKKANININ İÇİ MÜREKKEP VE TEMİZLİK MALZEMESİ KOKUYOR. katlar ve tıbbi bir şey, merhem gibi bir şey. Daha önce birçok kez girmiştim ama kendim için hiç girmemiştim.

Viks odanın diğer ucunda, bir kapının aralığında durmuş, otoyol kenarında toynakçılık yapıyor gibi görünen cılız bir adamla konuşuyor. Uzun, ince kıvıll bir sakalı var. Dolgun değil ama acınası bir görüntüsü var; siyah bantlı tişörtünün boyun deliğinin pürüzlü kenarlarının ortaya çıkardığı, birinin dikişini kestiği ya da yırttığı ağır mürekkepli köprücük kemiğine doğru uzanıyor. Ellerimi sıkıp açıyorum, tırnaklarımın kör uçlarını avuç içlerime batırıyorum.

Acı içimden kayıp gidiyor, kafamı dolduran tüm istenmeyen düşüncelerden arınıyorum. Bunu neden yaptığımı hatırladım. Babam dövmelelerden nefret eder. Sırtımda kendi el emeğini görmek hoşuna gidiyor ama bana yaptıklarını ona hatırlatmaktan bıktım. Artık bunu yapmayacak.

Viks oturduğum lobiye girdiğinde tırnaklarımı ellerime geçirmeyi bırakıyorum. Elinde dövmecei adamın ona verdiği büyük siyah bir dosya vardı. Başımı kaldırdım. "Ee?" Soruyorum.

Viks bana küçük bir gülümseme veriyor ve dosyayı bana uzatıyor. "Şuna bir göz at," diyor. "Bak bakalım gözüne çarpan bir şey var mı? Haley'nin senin için bir tasarım yapmasını istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Böyle iyiyim." Zaten orada olan izleri kapatacak kadar büyük olduğu sürece sırtıma ne yapılacağı önemli değil. "Konuşmayacağından emin misin?"

Viks yanıma oturuyor, plastik sandalye ağırlığının altında gıcırdarken iki bacağını da uzatıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce bileklerinden çaprazlıyor. "Kipper sağlam adamdır," diye cevap veriyor. "Yara izlerin hakkında hiçbir şey söylemeyecektir. Daha kötülerini de gördü."

Bundan şüpheliyim ama egom konuşuyor olabilir. Yara izleri, onları görmek yerine üzerinizde taşıdığınızda daha farklı oluyor. Dosyayı açıyorum ve sayfaları çevirmeye başlıyorum. İçindekileri tararken Viks'in dikkatinin yüzümün yan tarafında olduğunu hissedebiliyorum.

Melekler ve kabile işaretleri var. Gördüğüm eskizlerin ve hazır dövmelerin çoğu dikkate alınamayacak kadar küçük. Çok daha büyük bir şey ararken onları çabucak geçip gidiyorum. Sırtımdaki yara izleri omurgamın tepesinden aşağıya doğru uzanıyor. Elimden geldiğince çoğunu kapatmak istiyorum -neredeyse varlıklarını silmek gibi.

Viks arkasına yaslanmış, sessizce beni izliyor. Bakışlarının sıcaklığının yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Ellerim titremeye başlıyor.

"Brax." Adımı haykıran sesi her şeyin geri gelmesini sağlıyor. Sayfaları çevirmeyi bırakıyorum. "Sorun yok. Bunu bugün yapmak zorunda değiliz."

"Hayır," diye çıktım. "Bugün olmak zorunda."

Bugün 18 yaşındayım. Artık beni kontrol edemez. Ne yapıp yapamayacağımı söyleyemez. Sonunda benim . Belki onu öldüremem ama izini silebilirim. Bu beden benim. Onun değil. *Benim*.

Dilimin arkasında safra dans ediyor ve Viks uzanıp elimin arkasına dokunana kadar sayfaların kenarlarını yumruklarımınla kırıştırdığımı fark etmiyorum. Hemen cildi bırakıyorum ve neredeyse yere yuvarlanıyor. Viks o kadar uzağa gitmeden yakalıyor ve dikkatli, nazik elleriyle tekrar kucağıma koyuyor.

"Pekala evlat," dedi. "O zaman bugün alırsız. Kipper'ın bütün günü var. Acele etmene gerek yok. Sadece istediğin bir şeyi bul."

Gözlerim dükkanın kapısına takılıyor. Ben daha sormadan Viks dile getirmediğim sorumu cevaplıyor. "Baban iş için uzakta, Brax," diyor. "Ve dükkân bugün herkese kapalı."

Rahatlamam gerekirdi ama hissetmiyorum. Sözlerini duyuyorum ama ona güvenmiyorum. Sanki biri beni izliyormuş gibi derim kaşınıyor. *Sanki beni*

beni izliyor.

Acele et. Acele et, bir şey seç. Dikkatimi dosyaya veriyorum ve tekrar çevirmeye başlıyorum. Sayfayı tekrar tekrar çeviriyorum. Hepsi çok küçük. Lanet olsun, neden yaralar bu kadar büyük olmak zorunda? Bunlardan daha büyük bir şeye ihtiyacım var. Kalın klasörün yarısını geçtim ve tek bir tasarımın olduğu bir sayfaya gelene kadar umudumu kaybediyorum.

Duruyorum. Yukarıdan aşağıya tüm kağıdı kaplıyor. Kalın siyah çizgiler yukarı ve aşağı. Bir kılıç. Tüyler. Kanatlar. Bir şey. Fark etmez. Mükemmel bir şey.

"Bu." Resmi işaret ediyorum ve hatta pa- per'i tutup koparacak kadar ileri gidiyorum. "Bunu istiyorum."

Viks dosyayı benden aldı ve başını salladı. "Pekâlâ, Kipper'a kararını bildireceğim." O da kâğıda uzanıyor ama ben onu avucumun içinde sıkarak kendime doğru çekiyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, aptal değilim. Şablon için ona ihtiyacı var. Yine de Viks bir şekilde anlıyor. Her ne hissediyorsam, kendim anlamasam bile, sabırla parmaklarımı sayfadan ayırıp ona uzatmamı bekliyor.

Tek kelime etmeden sanatçıyla buluşmak üzere arka odaya yöneliyor. Ayağım ucuz fayans zemine vurmaya başladı. *Tap tap tap.* Bu ses boş lobide yankılanıyor ve gözlerim plastik sandalyeleri ve yan masaları süsleyen dergileri tarıyor. Bir şeye odaklanmaya çalışıyorum ama zihnim dakikada milyonlarca mil koşuyor. Saate, kilitli kapıya bakıp duruyorum.

Viks tekrar içeri girip onu takip etmemi işaret edince duruyorum. Arka odaya doğru ilerlerken spor ayakkabılarım yerde gıcırıyor. Kipper eline bir çift siyah eldiven geçiriyor ve tüm sırtımı kaplayacak büyüklükte mumlu görünümlü bir kâğıt tutuyor. Bana sorulmasına gerek yok. Hızla gömleğimi çıkarıp dönüyorum. Bir duraklama oluyor ve omurgam dikleşiyor.

Bakıyor, fark ettim. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Sorun yok Brax," diyor Viks . "Şablonu takabilmesi için gerekiyor. Kaslarını gevşet-evet, işte böyle. böyle, evlat."

Kipper kağıdı sırtıma koyuyor ve dokunuşunun serinliğiyle sığıyorum. Bundan hoşlanmadım. Sırtıma dokunulmasından hiç hoşlanmıyorum ama arkamı dönüp sallanmamak için kendimi zorlarken ağzımdan nefes alıyorum.

"Hızlı ol." Bunlar Viks'in sözleri, benim değil, ama bunu söylemekte haklı çünkü bunun gerçekten ne kadar zor olacağını anlamaya başlıyorum.

Bir ön kolum kağıdın üzerinden sırtımın üst kısmına geçiyor ve tasarımın her bir parçasının tenime yapıştığından emin olarak yavaşça aşağı kaydığını hissediyorum. Kâğıt çekildiğinde omzumun üzerinden geriye bakıyorum ama omzumun üst kıvrımında mor renkteki taslağın sadece kısa bir parçasını görebiliyorum.

"Nefes al, Brax," Viks'in önerisi alçak ve yumuşak.

"Devam et ve sandalyeye uzan," diyor Kipper, sesi huysuz ve kayıtsız. "Önden arkaya doğru, böylece çalışabilirim."

Dediğini yapıyorum. Bir dakika sonra odayı bir vızıltı sesi dolduruyor. "İyi olacak mısın?" Viks soruyor.

Bu soruya verecek bir cevabım yok. Tek cevabım hiç iyi olmadığım gibi bir şey olurdu ama bunu burada tam olarak söyleyemem ve odada bir yabancı varken kendimi yeterince rahat hissetmiyorum. Keşke Abel ve Dean'den benimle gelmelerini isteseydim diye düşünmeye başladım.

"Yap şunu," diye ısırdım, sandalyeye tutunarak.

Dövme iğnesinin ilk batışı sistemimi sarsıyor ve alnımdan ter fışkırıyor. Acımıyor. Gerçekten acıtmıyor. Sanki biri güneşe büyüteç tutuyormuş ve sırtımda küçük bir yanıkla yavaşça geziniyormuş gibi hissediyorum. Sorun acı değil... Bana nasıl hissettirdiği.

"Siktir," diye küfrediyorum. Aletim kotumun içinde zonklarken içimde tiksinti dolaşıyor. Kusmak istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Futbol antrenmanı. Dersler. Abel'ın dün geceki alkolü bu sabah banyoya kusması. Bu sonuncusu biraz işe yarıyor ve sonunda kendimi rahatlamış hissediyorum - en azından odanın dışındaki dükkanın kapısının çalındığını duyana kadar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve arkama baktım. Viks odadan çıkıyor ve Kipper konsantre bir ifadeyle çalışmaya devam ederken hiçbir şey duymamış gibi davranıyor. "Çok fazla hareket etmemeye çalış," diyor.

"mi bekliyorsun?" Talep ediyorum.

Cevap vermiyor, ama cevap vermesine de gerek yok çünkü biraz sonra Viks kapıda yeniden beliriyor ve onu iki gölge takip ediyor. Onlara bakakaldım.

"Burada ne ediyorsun?"

Abel, küçük odaya girerken sırtıyor; odadaki tüm erkekler yüzünden oda daha da küçülmüş. "Beni sosis festivalinize davet etmediniz," diyor Abel kendi kötü şakasına kıkırdamadan önce. "Bu yüzden Dean ve ben partiye katılmaya karar verdik."

Dean yaklaşıyor ve bir fast-food bardaklığı ile çantasını kaldırıyor. "Yemek getirdim," diyor. "Gelmeden önce yemek yememiş olabileceğini düşündüm."

"Neden-"

Abel gözlerini devirerek, "Dostum, zahmet etme," diye sözümü kesiyor. Dönüp Dean'in elindeki bardaklardan birini kapıyor ve pipetini yüzüme doğru itiyor. "Sadece bir yudum al, teşekkür et ve sonra ilk dövmeni yaptırmayı bitir."

İçimde adı konmamış bir duygu kabarıyor. Pipetin ucunu ağzıma alıp emmeden önce "Siktir git," diye mırıldanıyorum. *Kahretsin*. Sek viskiden öksürüp sıçıyorum.

Bardağı iterken Kipper'in iğnesi sırtımdan ayrıldı. "Göt deliği!" diye bağırdım. "Dövme yaptırırken alkol alamam!"

Viks'in kıkırdaması yankılanıyor ve arkama dönüp baktığımda onu kapıya yaslanmış ve başını sallarken buluyorum. Habil ve Dean gülüşüyorlar, sonra Dean bardağı Habilden alıp ona yeni bir tane uzatıyor.

"Biliyoruz," diyor Dean. "Bu bir eşek şakasıydı."

Yeni içkiden bir yudum alıp teşekkür ederken bakışlarımı ona dikiyorum, sadece kola tadı alıyorum. Ben koltuğa yaslanıyorum ve Kipper yaslanıyor. Yanma hissi beni tekrar vuruyor ve kalçalarım geriliyor, ama çocuklar burada olduğu için bunu görmezden gelmek daha kolay. Viks'in nasıl tahmin ettiğini ya da onlara planın ne olduğunu ne zaman söylediğini bilmiyorum ama gelmelerine sevindim. Sahip olduğum boktan hayatı kendi ellerimle geri almamı izlemek için burada olmaları doğru geliyor.

Sistemimde zevk ve acı karışımını görmezden gelerek, önümüzdeki birkaç saat boyunca verilen molalarda bir şeyler yiyip içiyorum. Görünüşe göre bu kadar büyük bir deri parçasını örtmek uzun zaman alıyor. Kimse ayrılmıyor, ne Viks, ne Dean, ne de Abel. Hep kalıyorlar.

Dövme tamamlandıktan sonra Kipper ayağa kalkıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Çıkardıkları çıt sesi, saatler önce buraya sürükleyerek getirdiği plastik sandalyelerden birine bacaklarını dayamış uyuyan Abel'i uyandırmaya yetiyor. Homurdanarak doğruldu ve ben ayağa kalkıp kaslarımı esnetirken etrafına donuk gözlerle baktı.

Sırtımdaki deri sıkı ve ıslak geliyor. "İşte." Viks bana küçük bir el aynası uzatıyor ve duvara tutturulmuş başka bir aynayı işaret ediyor. "Bir bak bakalım."

Aynaya doğru ilerliyorum ve sırtımı dönüyorum, küçük aynayı omzumun üzerinden tam görüntüyü görebileceğim şekilde tutuyorum.

Gözlerim açıldı. *Geçti.* Yara izlerinin çizgileri neredeyse görünmez. En azından çıplak gözle görünmüyorlar. Artık onları göremiyorum. Tek gördüğüm beni kaplayan ve hatta basketbol şortumun arka kemerine kadar inen mürekkep çizgileri. İçime bir ürperti yayılıyor. Güçlü ve anlamlı bir şey.

Yara izleri gitti. Bunun yerine, geriye kalan tek şey kendi üzerime giydiklerim. Tasarımın bir önemi yok. Önemli olan ne anlama geldiği.

Kipper istasyonunu temizlemeye başlarken, "İlk kez gelen biri için oldukça iyi iş çıkardı," diyor.

"Öyle yaptı," diye katılıyor Viks.

"Şimdi, kalabalıktan birisin, dostum." Abel gülümsüyor. "Yakında sen de Viks gibi kaplanacaksın."

Yorum üzerine küçük aynayı indiriyorum ve adamın kendisine bakıyorum. Viks bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. Bunu görebiliyordum, fark ettim. Kendimi sırtımdan bacaklarıma, göğsümden boğazıma kadar tamamen dövmelerle kaplı olarak görebiliyordum. Benim için kötü bir görünüm olmazdı ve lanet olsun ki acıyı severdim - ama bu yüzden yapamam.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "İşte bu kadar. Yaptıracağım tek dövme bu."

"Awww, ama, gerçekten mi?" Dean, Viks ve Kipper, Abel'in sızlanan sesi karşısında sessizliğe bürünüyor. "Yine de çok yazık. Çok fena görünürdün."

Sırıtiyorum. "Tanıdığım biri gibi dangalak bir kano gibi görünmek istemem," diye cevap veriyorum.

Abel'in yüzü gevşiyor ve benden Dean'e bakıyor. "Dostum, senin hakkında böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Dean gülüyor. "Beni kastettiğini sanmıyorum, Bay Dangalak Kano."

Abel onu tersliyor ve ikisi eğlenceli bir kavgaya tutuşuyor. Dikkatim tekrar aynaya, beni kaplayan mürekkep çizgilerine dönüyor. Elimi uzatıp hafifçe yokluyorum. Taze, kabarık çizgiler kan salgılıyor. Sadece birazcık. Üzerlerine bastırıldığında, sistemimde yeni acı ısırlıkları kayıyor ve parmaklarımı geri çekerek zevkle titriyorum.

Kipper elinde bir şişe merhemle etrafımda dolanıyor. Eliyle omurgama dokunup şifalı maddeyi cildime sürdüğünde sıcıyorum. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca buradaki deriyi nemli tut," diyor. "Biraz çatlama ve kabuklanma olacak ama gençsin. Çabucak iyileşir."

Konuşmaya devam ediyor ama bana dokundukça daha az duyuyorum. Onun yerine tek duyduğum babamın zihnimin derinliklerindeki sesi. *İnsanlar acıdan kaçmak için her şeyi yaparlar. Bağlarından kurtulmak için ihanet eder, savaşır ya da teslim olurlar. Acı size iyi hizmet edecektir. Ona hakim olmayı öğrenin.*

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. *Ne kadar uygun,* diye düşünüyorum. *Bana verdiği acıyı kendime verdiğim acıyla saklamak.*

Şimdiden daha fazlasını istiyorum. Dövmeler. Piercingler. Kesikler. Çürükler. Dövüşmek istiyorum. Sikişmek istiyorum. Neredeyse arzuyla titriyorum. Dövmenin acısı beni sadece daha fazlası için susattı. İşte bu yüzden bu yeniden müttefik, yaptırdığım tek dövme olacak.

Sınır aşılamaz çünkü bir kez gidersem geri dönüşü olmaz.

CLOVER

Günümüz...

KAPIYI KILITLEMELİYDİM. AKLIMA GELEN İLK DÜŞÜNCE BU OLDU.

Beni saran güçlü kollara uyandığımda. Artık biraz zamanım olduğu için vücudumdaki ağrılar ve sızılar nihayet etkisini göstermeye başladı. Bütün gün ağrım vardı ama bunların hiçbiri Braxton yüzünü enseme gömerken göğsümde hissettiğim acıyla kıyaslanamaz.

Nefes alırken göğsü sırtıma doğru genişliyor. "Seni özledim." Kelimeler neredeyse fısıltı gibi, duymak neredeyse imkânsız ama duyuyorum. *İtirafı en az asılıp dövülmek kadar eziyet verici.* Gözlerimi kapatıp parmaklarımı çarşaflara geçiriyorum ve içimde yükselen eski duyguları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bunu seninle bir daha yapmayacağım, Brax." Kelimeler güçlü ve sarsılmadan çıkıyor. İçimde hissettiklerimden çok daha iyi.

Brax bir an sessiz kalıyor ama ellerini geri çekmiyor. Bunun yerine, kalçalarımı dokunana kadar karnımın üzerinden geçerek güneye doğru ilerliyorlar. Yanaklarımın arasına bastırdığı ereksiyonunun sert çıkıntısını hissedene kadar beni kendine doğru çekiyor. Dişlerimi sıkıyorum ve farklı bir taktik deniyorum.

"Bu zorlamanın neyi başaracağını düşünüyorsun?" Ona soruyorum. "Bana nasıl ihanet ettiğinin üstesinden gelebileceğimi mi sanıyorsun?"

Ağzı açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Onun yerine ensemin üzerinde bir yol yalıyor. Tenimi öpüyor, ben ona doğru eğilip nefesim göğsümden çıkana kadar ısıyor. ", Brax!" İtiyorum

ama o sadece daha sert kenetleniyor, daha sert ısıyor. Etimi parçaladığını ve derine indiğini hissettiğimde ciğerlerimden bir nefes yükseliyor.

Acıdan amım kasılıyor. *Sik onu.* Gözyaşlarım kirpiklerime değıyor. "*Dur...*" Kelimenin bir yakarış gibi çıkmasından nefret ediyorum, sanki beni rahat bırakması için yalvarıyormuşum gibi.

Az önce açtığı yarayı öperek beni dişlerinin arasından kurtarıyor. "*Duramam Clover,*" diye fısıldıyor karanlık odaya. "*Seni şimdi duramayacak kadar çok istiyorum.*"

Göğüs kafesim sıkışıyor, içeri doğru çekiliyor, kalbimi ve ciğerlerimi patlama tehlikesi geçirene kadar sıkıştırıyor. "*Artık çok geç,*" diyorum ona. "*Her şey bitti, Brax. Sen kaybettin. Artık geri dönüş yok.*"

Parmaklarının pürüzlü yüzeyleri karnımın ve kalçalarımın derisinde izler bırakıyor. Bir ileri bir geri. Ellerini üzerimde gezdiriyor, benimle alay ediyor, beni test ediyor. Kendime rağmen tepki veriyorum. İçim yumuşuyor ve ruhumda bir özlem açılıyor. Daha fazla gözyaşı toplanıyor. Onlara ne kadar karşı koyarsam koyayım, gitmiyorlar.

Bir eli kalkıp yanağıma dokunuyor ve ıslaklığı siliyor. "*Ağladığında çok güzel oluyorsun Clover,*" diyor. "*Düşmanlarının kaniyla kaplandığında bile güzeldin.*"

"*Sen benim düşmanımsın, Brax.*" Sözcüklerim kesici, küçük hançerler, bir tanesinin yere düşüp bana yeniden prieve vermesi umuduyla ona fırlatıyorum. "*Ve eğer lanet ellerini üzerimden çekmezsen, senin de kanını akıtacağım.*"

Kollarını bana doluyor, beni kavrarken ön kolları kasılıyor ve beni kendine çekiyor. "*Tamam.*"

Gözlerimi kırıştırıyorum, daha fazlasını beklerken gözlerim karanlık yatak odasına alışıyor, ama daha fazlası gelmiyor. "*Tamam mı?*" Kelimeyi tekrarlıyorum, ses tonumda kafa karışıklığı açıkça görülüyor.

"*Evet,*" diye başıyla saçlarımı okşuyor ve derin bir nefes alıp veriyor. "*Kanat beni.*"

Dikkatlice, yavaşça -hareket etmeme izin verip vermeyeceğinden bile emin olmadan- karanlıkta ona doğru dönüyorum. Onu görmek zor, ama kafasının dış hatlarını ve bazı özelliklerini seçebiliyorum. Bana baktığını biliyorum, ısıltılı gözlerle bana bakıyor. Gecenin içindeki bir iblis gibi.

"*Seni incitmememe izin vermenin beni daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?*" Bu soruları şaşırtıcı bir samimiyetle soruyorum. Çocuklara bile başkalarını incitmenin kendilerini daha iyi hissettirmeyeceği öğretilir.

"Eğer yapacağını düşünüyorsan, ben hazırım," diyor. "Ne istersen Clover, benim..." olduğunu anlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Braxton konuşmayı kesiyor, ama cümlesinin sonunda söylenmemiş bir şey var. Kendisiyle tartışıp tartışmadığını merak ederek bekliyorum. Düşündüğüm şey olup olmadığını merak ediyorum.

"Sen nesen?" Bastırıyorum. "Sakın bana üzgün olduğunu söyleme, sana inanmam." Hiçbir şey söylemiyor ve bu da benim için durumu pekiştiriyor. Arkamı dönüp bir yastığa uzanıyorum ve onu görmezden gelmeye çalışırken yastığı göğsüme bastırıyorum. "Git buradan, Braxton. Seni yanımda istemiyorum." Şu anda değil. Bir daha asla.

Braxton hareket etmiyor. Ayağa kalkmıyor. Odadan çıkmıyor. Kendini bir kez daha bana doğru zorlamasa da, beni içine çekmese de, sıcaklığı sırtımda sabit bir varlık olarak kalıyor. Alt dudağımı ısıtırıyorum, öfkemi uzak tutmaya çalışıyorum. Gitmesi gerekiyor. O giderse, kafamda ona karşı beslediğim o iç gıcıklayıcı arzu da olmayacak. Ona boyun eğemem. Sadece gitmesini istiyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor?

"Bana aşkın ne olduğu öğretilmeden önce acının ne olduğu öğretildi."

Bu sözlerle karşı gözlerimi kapatıyorum. *"Umurumda değil. Dikkat et."*
Umursamamalıyım.

Bakım.

"Babamı öldürdüm," diye devam ediyor Brax. "Çünkü en iyi arkadaşımı öldürecekti. Onun ne olduğunu saklayacağıma dair kendime söz verdim ama bunu başaramadım. Ben de arkadaşlarımı onun yaptıklarından koruyacağıma dair kendime söz verdim ama bunda da başarısız oldum."

Göğsüm boş bir karmaşa, acı ve sempati dışında her şeyden boş ve yoksun. Konuşma şekli o kadar soğuk, o kadar tarafsız ki, insan kendisiyle ilgisi olmayan bir hikayenin ayrıntılarını aktardığını düşünebilir. Bir babanın seçimlerinin çocuklarına neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorum. Öldükten sonra onları nasıl etkileyebileceğini de... Gerçi benimki öleli çok olmadı. Hissettiğim sempati, alev alıp yanmasını dilediğimde bile yok olmuyor.

Braxton'ın elleri yanlarımdan çekiliyor ve kısa bir an için işinin bittiğini düşünüyorum. *Buraya kadar, kalkıp gidecek ve bu ondan duyduğum son şey olacak.* Nedense bu düşünce beni inanılmaz derecede üzüyor. Benimle konuşacağı son kelimelerin nasıl başarısız olduğu olacağı fikri.

"Bazen beni kırbaçladıktan sonra yatağıma uzanırdım ve kazanırdım- eğer diğer insanlar bunu anlarsa." O konuşmaya başladığında gerildim.

tekrar. "Ama yaşımla ilerledikçe, Dean ve Abel ile konuştuğumda farklı olduğumuzu fark ettim -ben farklıydım- hissettiklerimin doğru olmadığını anladım. Eğer onlar olmasaydı, muhtemelen uzun zaman önce kaybetmiş olurum."

Vücudu benimkinin arkasına kayıyor, parmakları hâlâ ensemdeki ısırtık izinin üzerinde geziniyor. Saçlarımı itiyor ve öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Midem bulanıyor. Nefesim hızlanıyor. İnanılmaz derecede gürültülü geliyor - kendi nefes alışımın sesi. Bu bir savaş; ona karşı değil, kendime karşı.

"Seni bulduğumuzda gördüğün adamın adı Viks'ti."

"Beni boğan kişiyi mi ?" İtiraz edencesine sordum.

"Evet." Sinirli sesime rağmen yerinden kıpırdamıyor. Brax'ın kibir ve cüretten başka bir şeyi yok. "O aslında bir psikiyatrist, kafa doktoru ya da her ne diyorsanız. Seni bir kanepeye oturtup duygularını soran türden. Dean onunla çok konuştu; eskiden babası için çalışıyordu. Dean benim başıma gelenleri anlattığında, onunla konuşmam için bana da baskı yaptı."

"Terapi mi?" Şok olduğumu söylemek hafif kalır. "Psikopatların ve kibirli pisliklerin kendilerine kafayı yemiş olduklarını söyleyen insanlardan kaçındıklarını sanırdım."

Alçak, derinden gelen erkeksi bir ses odada yankılanıyor; sessiz bir kahkaha. Ensemdeki ve ön kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Haklısın," diye onaylıyor. "Ona açılmam uzun zaman aldı."

"Aferin sana," diye mırıldandım. "Artık konuşmayı keser misin lütfen? Yoruldum." Yorgunluktan da öte, çok bitkinim. Göz kapaklarımda bir kum tanesi var ve burada uzandıkça dikkatim daha da uzağa kayıyor.

Braxton'ın kolları tekrar belime dolanıyor. "Sadece anlamam istiyorum Clover," diyor. "Yaptığım şey... seninle ilgili değildi."

Alay ediyorum. "Tabii ki değildi," diyorum ve ne kadar ses tonumdan uzak tutmaya çalışsam da, sesimdeki alaycı tınıyı tamamen silemeyeceğimi biliyorum. "Asla öyle değildir." Herkesin düşündüğü son şey hep ben oluyorum. "Kimsenin önceliği değilim," diyorum, kendimin bile. Ama şimdi bu değişmek zorunda. Beni öldürse bile kendi önceliğim olacağım, ki öyle de olabilir.

"Sen benimsin," diye karşı çıkıyor. "Artık her şey seninle ilgili. Beni affetmen için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer incitmek istiyorsan, incit. Beni kullanmak istiyorsan, kullan Firebird."

"Bana öyle demeyi kes," diye .

"Hayır."

"Beni affettirmek için her şeyi yapacağını söylediğini sanıyordum." Ben de karşılık verdim. "Bunun benim söylediğim her şeyi yapmanla başlaması gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tabii, eğer gerçekten affedilmeni sağlayacaksa. O lakabı almak affettirmez. Bunun bir anlamı var."

"Hayır, öyle değil," diye homurdanarak onun ifadesini reddediyorum.

"Sana neden 'Ateş Kuşu' dediğimi bilmek ister misin?"

diye sorar. "Hayır."

"Daha önce sormuştun," diye hatırlatıyor bana.

"O zaman öyleydi, şimdi ise böyle," diye homurdanıyorum.

"Bilmek istemiyorum."

Göğsü sırtıma çarpıyor, bir kakhaha daha. "Evet, ," diyor, içimi görerek. "Sana anlatacağım."

"Bana bunun senin evcil hayvanın olduğum için olduğunu söylemiştin," diyorum. "Bu yeterli bir cevaptı."

"Yalandı."

Gözlerimi kapatıyorum, odanın dış hatlarını bile göremediğim karanlık bir uçuruma düşüyorum. Ne yazık ki bu durum, onun varlığının -onun dokunuşunun ve benim ona olan tepkimin- aşırı farkında olmamı sağlıyor. "Hep yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum, bacaklarımın arasında biriken ıslaklıktan nefret ettiğim kadar kelimelerimdeki titremeden de nefret ediyorum.

Bir an sessizlik oluyor, nefes alış verişlerimizin sesinden başka bir şey duyulmuyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Braxton'ın vücudu benimkine doğru kayıyor, elleri beni bileklerimden kavıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni geriye doğru çekiyor. Kollarımı nazikçe kaldırıp boynunun arkasına koyarken, elleri belime uzanıyor ve gözlerimi açıyorum. Kaslı kalçası iki bacağımın arasından kayıyor.

"Bu sefer yalan söylemiyorum," diyor. "Çok basit, saçlarından dolayı sana 'Ateş Kuşu' diyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Perdelerin perdelerle uyup uymadığını sormak gibi mi?" "Hayır," diyor hemen. "Ve eğer biri bunu sorarsa, söyle

Ben. Lanet gözlerini kafalarından çıkarıp kıçlarına sokacağım." Cevap vermiyorum. Grotesk bir görüntü olduğu için değil.

Çünkü gerçekten bunu kastettiğinden eminim. "Saçların ateş gibi görünüyor," diye devam ediyor Brax. "Ama sen daha çok bir kuş gibisin - kanatlarını çırpıyorsun, kafesine karşı savaşıyorsun, özgür olmalısın."

"Beni esir alan kişinin böyle bir şey söylemesi ne kadar ironik," diyorum kuru bir sesle. "İkiyüzlüsün."

"Ben artık senin tutsağın değilim, sen de benim tutsağım değilsin," yanıtıyor. "Ne zaman istersen gidebilirsin."

"Bu bir gerçek mi?" Beni göremediğini bilmeme rağmen kaşlarım havaya kalkıyor. "O zaman şu anda bu yataktan kalkıp aşağıya insem ve kapıdan çıkıp gitsem ne olur?"

"Kimse seni durduramaz," diyor.

"Ama yalnız gitmeyeceğim," diye tahmin ediyorum. Cevap vermiyor. Cevap vermek zorunda değil. İç çekiyorum. "Bu özgürlük değil, Brax."

"Gitmene ya da ne istersen yapmana engel olmayacağım Clover," diyor. "Sadece senin yanında olacağımdan emin olacağım."

"Seni orada istemesem bile mi?"

"İstemediğimiz ama ihtiyacımız olan pek çok şey var."

Dudaklarım büzülüyor ve yüz ifadem çarpık ve çirkin olduğunu anlamak için aynaya bakmama gerek yok. "Ne kadar filozofça," diye alay ediyorum onunla. "Böyle bir canavara dönüşmek için babanın seni dövmesine mi ihtiyacın vardı?" O eski yaralarını deşerek ve kanamasını umarak soruyorum.

"Belki," diye sakince yanıtıyor. "Ya da belki ben sadece bir canavar olarak doğmuşumdur."

Bu çok karışık. Her şey karmakarışık - benim duygularım, onun varlığı, hepsi. Ellerimi geri çekmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor.

"Kaçma," diye fısıldıyor. "Lütfen kaçma."

"Sana artık güvenemiyorum Brax," diyorum. "Güven olmadan bir ilişki olamaz. Seni affetmiyorum ve sen de beni zorlayamazsın."

"Beni istediğini inkâr edemezsin," diye yanıtıyor. "Bana karşı bir şey hissetmediğini söyleyemezsin - umursamasaydın bu kadar kızgın olmazdın."

"Belki," diye kabul ediyorum. "Ama bu benim işim değil, seni düzeltmek de benim sorumluluğum değil Brax." Yavaş ve düzenli bir nefes veriyorum. "Ben o kızlardan biri değilim. Seni olmadığın biri haline getirmek gibi bir niyetim hiç olmadı."

"Neymiş o?"

Bence *ne kadar aptalca bir soru*. Cevap çok basit. "İnsan." Bu ifadeyi sessizlik karşılıyor. Çok uzun bir süre konuşmuyor ve kelime aramızda asılı kalıyor - görünmez bir bariyer. "İnsan Gerçek.

"Beni affetmen için seni zorlamak istemiyorum," diyor sonunda. "Sadece yanında ben varken hayatın nasıl olabileceğini sana göstermek istiyorum. Bunu istiyorum, ama bunu kabul edersem hiçbir anlamı olmaz."

"Affedilmeyi hak ettiğini düşünüyor *musun*?" Bunun yerine deniyorum, konuştuğum tuğla duvar yüzünden yarı mutlu yarı hüsrana uğramış bir halde.

Loş ışıktaki, ağzının bir köşesinin yukarı doğru eğildiğini görüyorum - yüzünün üzerindeki gölgeler küçük farkla hareket ediyor. "Ah bebeğim," diye cevap veriyor. "Bekleseydim ve sadece hak ettiğimi düşündüğüm şeyleri almaya çalışsaydım, bu dünyada hiçbir şeyim olmazdı." Sanırım en azından kendine karşı dürüst. "Seni hak etmiyorum Clover, ama seni istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum."

Ne kadar da . "İntikamdan daha fazlası mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Hiç tereddüt yok. Buna inanmak istiyorum, ama annemin her zaman dediği gibi - *bir elinize istek, diğerine bok koyun ve hangisinin daha hızlı dolduğuna bakın...*

Gerçek basittir: hayat adil değildir ve her zaman istediğimize sahip olamayız.

"Bu konuyu konuşmaktan bıktım, Brax," diyorum. "Bırak beni. Uyumaya gidiyorum."

"Bana bir şans ver, Clover." Sesi yalvarmaya dönüştü. Dürüstçe söyleyebilirim ki bunu ondan hiç beklemiyordum. Yalvarmak Braxton Smalls gibi bir adama yakışmıyor. "Ne istersen - Hortlakların icabına bakılacak, Ace hayatta, Eastpoint'e gidebilirsin, birlikte yaşayabiliriz."

Neden şimdi? Neden daha önce değil? Neden ben gitmeden önce bunu itiraf etmedi? Çok geç olmadan? Her şey çoktan bitmişken böyle davranması kaderin acımasız bir cilvesi. Beni gerçekten istiyor mu yoksa ona hayır diyen ilk kişi olduğum için benim fikrimi mi istiyor? Karanlık ve sinsili bir fikir oluşuyor, acımasız ve daha önce istediğim her şeyden çok farklı bir şey. "Her şeyi yapar mısın?"

Sanki bir zayıflık sezmiş gibi -zırhımda bir çatlak- kelimelerin üzerine atlıyor. "Evet." Braxton'ın elleri üzerimde sıkışıyor. "Herhangi bir şey."

"İyi o zaman," diyorum. Onu test etme zamanı geldi. "Kontrol istiyorum."

Nefesinin durduğuna yemin edebilirim ama sonra cevabını veriyor.
"Pekâlâ."

"Ne?" Başımı geri çekip gölgeli yüzüne sertçe bakıyorum.

"Kontrol mü istiyorsun?" diye tekrarlıyor. "Alabilirsin."

"Seni izin verecek misin?" Soruyorum.

Ellerimi sabitlediği boynunun arkasındaki kaslar parmak uçlarımın altında toplanıyor ve zıplıyor. Kalp atışları hızlanıyor. "Evet."

"Sana ne istersem yapmama izin verecek misin?" diye sordum. "Ya sana zarar vermek istersem?"

Bunun üzerine kıkırdar. "Acıyı sevdiğimi şimdiye kadar öğrenmiş , Ateş Kuşu. Eğer sen olursan, çok iyi bir çocuk olacağıma söz veriyorum. Ne istersen alabilirsin. O senin ve içindeki karanlığımı kabul ettiğin andan beri senin."

Alnımız birbirine değene kadar başını bana doğru eğiyor ve kokusu beni istila ediyor. Bu teklifin başka hiç kimseye yapılmadığını hissediyorum. Dünyadaki hiç kimse onu bu şekilde tanımıyor. Bu sadece ve sadece benim için. O her yerimde. Her tarafımda ve gidebileceğimi söylemesine rağmen kendimi onun kollarında, *onun* tarafından hapsedilmiş hissediyorum.

"Ben seninim, Clover. Lütfen bunun farkına var. Şu andan itibaren senin gölgen olacağım, senin köpeğin olacağım. Beni istediğin gibi kullan, ama önceden uyarayım, bir kez sadakat yemini ettim mi geri dönüş yok."

Donuyorum, vücudum önce ısınıyor sonra soğuyor. Bu farklı bir şey. Bu yeni bir şey. Sözleri ondaki değişimin sinyallerini veriyor, ama belki de sadece o değildir. Hayır, olmadığını biliyorum. Değişmeye başlayan tek kişi o değil. Sanki çoktan olmamış gibi konuşuyor ama ben korkuyorum.

... çok geç olduğu için çok korkuyorum. İkimiz için de.

CLOVER

BRAXTONTEKLIFİNİ TAKİP EDEN GÜNLERDE, BİR DURGUNLUK HİSSETTİM - SADECE Tıpkı ufukta fırtına varken büyük bir tarlada duran biri gibi. Etrafımda bir hareketlilik vardı ve ben bunların hiçbirinin parçası değildim. Ace bilgi toplarken ve kendisini Ölü Olmayanlara teslim etmeyeceklerine güvendiği kişilerle temasa geçerken gelip gidiyordu - Braxton ve arkadaşları ona güveniyor gibi görünüyordu ama bu doğru değildi. Onu dikkatle, ihtiyatla izliyorlardı. O da bunun farkındaydı. Hepimiz farkındaydık.

Avalon'un inancına rağmen Ace bana yaklaşıyor ya da gitmem için beni ikna etmeye çalışmıyor. Yapsa bile onu reddederdim - onun yüzünden değil, Braxton'ın teklifi yüzünden. Eğer dürüst olursam, ki başkasına olmasa bile en azından kendime karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum, bunu istiyorum.

Brax'ın kontrolünü ele geçirmek istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum

Daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde, onun gibi bir adam üzerinde tam ve mutlak bir güce sahip olmak. Ne kendim, ne hayatım ne de koşullarım üzerinde. Bunu bana vermeye istekli ve bunu almak benim hakkım değil mi? Bana yaşattığı onca boktan şey için en azından bunu yapabilir.

Hortlaklardan 'kurtarıldıktan' sonraki beşinci günün sabahında yalnız uyandım. Bütün hafta boyunca ilk kez. Yatakta yuvarlanıyorum ve odanın öbür ucunda, pencerenin üstündeki duvarda dalgalanan tül gibi koyu perdeler bakıyorum. Uzun bir süre öylece yatıp kalkmanın ne anlamı olduğunu düşünürken kapı çalınıyor.

Bir iniltiyle yorganı geriye atıp ayağa kalkıyorum. Üzerimde hâlâ uyuyakaldığım beyaz tişört var ve Braxton bana giymem için fazladan birkaç kıyafet getirmiş olsa da, kapıyı açmadan önce üzerimi değiştirme zahmetine girmiyorum.

Kırıyorum ve kendimi yarı tanıdık bir yüze bakarken buluyorum. "Ne?" diye soruyorum.

Marcus kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözlerini yukarı çevirmeden önce tişörtümün etek ucunun kalçamı hafifçe sıyırdığı yere göz gezdiriyor. "Aşağıda buluşuyoruz," diyor. "Brax sensiz başlamak istemedi."

Toplantı mı? Sanırım. Bu kadar erken mi? "kaç?" Ben soruyorum.

Marcus'un kaşları derinleşir. "Saat öğlenin yarısı oldu," diyor. "Her gün biraz daha geç uyuyorsun." Bu durumdan rahatsız olmuşa benziyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Umursuyor olması bile şaşırtıcı. Son hatırladığım kadarıyla birbirimizden pek de iyi ayrılmamıştık.

"Bu seni rahatsız etmeli," diye yanıtlıyor. "Adamının ne yapmaya çalıştığı umurunda değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Benim adamım mı?" Kalçamı kapıya dayayıp içeri doğru sallanmasına izin veriyorum ve çoğunlukla dokunulmamış yatak odasının geri kalanını ortaya çıkarıyorum. "Kimden bahsettiğinden emin değilim, tabii beni ilk seferinde kaçırıp buraya sürükleyen, sonra da sözümüzü tutmayıp gittiğimde sinirlenen serseriye kastetmiyorsan. O zaman onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylemekten pişmanlık duymuyorum. Ben onun kızı değilim ve o da kesinlikle benim erkeğim değil."

Marcus nefesini üflüyor, şu anda karşımda durmaktansa kendini ateşe vermeyi tercih ediyormuş gibi bir hali var. "Sadece..." Dişlerini gıcırdatıyor ve arkasını dönüyor. "Kıçını kaldırıp aşağı in. Beş dakikan var."

Belki de teslim olmak daha kolay olurdu. Kapıyı kapatıp üstümü değiştirdikten sonra Braxton ve ekibinin yapacağı küçük toplantıya kadar onu takip etmek. Hazırladıkları planlar hakkında kimsenin fikrimi sorma zahmetine bile girmediği düşünülürse beni neden orada istediklerini gerçekten anlamıyorum. Ama şimdilik her şeyi onların halletmesine ve beni de dahil ettiklerini düşünmelerine izin vermek en iyisi olacak.

Yine de kimse beni kolay yolu seçmekle suçlamadı.

"Hayır."

Marcus duraklıyor ve omzunun üzerinden bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne?"

"Hayır dedim," diye tekrarlıyorum sakince. Bununla birlikte dönüp odaya geri dönüyorum ve kapıyı açık bırakıyorum. Kapıyı kilitlesem bile kırıp dökeceğinden eminim. Tam da böyle bir pislik gibi görünüyor.

Bu düşünceye rağmen, bir yanım Marcus'un öylece gitmesini bekliyor - kaçıp diğerlerine gelmeyi reddettiğimi söylemesini. Bunun yerine beni içeri kadar takip ediyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Şifonyerin üzerindeki giysi çuvallarını bulup karıştırmaya başlarken arkama bakıyorum.

"Gerçekten dersini almadın, değil mi?" Bir çift jean şort ve uzun kollu siyah bir Henley çekerken rahatça soruyorum. "Senin derdin ne lan?" diye homurdanıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Muhtemelen bölünmüş kişilik bozukluğu," diyorum, uzanıp beyaz tişörtü başımın üzerinden yırtarak. "Diğer şeylerin yanı sıra." Depresyon. İlgisizlik. Öfke sorunları. Psikopat takıntısı. "Ben öldükten sonra belki doktorlar beynimi inceleyip ne olduğunu bulabilirler ama şu anda buna ihtiyacım olduğunu düşünürsek bunu asla bilemeyebiliriz."

Marcus yarı çıplak bedenimi görünce donup kalıyor ve o kadar hızlı dönüyor ki kazara kendi ayaklarına takılmadığına şaşıyorum. kapıp bacaklarımı deliklerden geçirirken kıs kıs gülüyorum.

"Son birkaç gündür ne yaptığımız hakkında ufak bir fikrin var mı?" diye soruyor. "Neyi riske attığımızı?"

Şortumu yukarı çekip hızlıca düğmelerini ilikledikten sonra Henley'e uzanıp onu başımdan aşağı çekiyorum. Saçlarımı yakamdan savurarak cevap veriyorum. "Hayır, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum. "Kimse bana söylemedi, bana sorma zahmetine bile girmedim - bu yüzden neden şimdi işbirliğimi istediğinize dair hiçbir fikrim yok."

Hareketlerimin sesini dinlerken Marcus'un sırtı sertleşiyor. "Braxton seni çıplak gördüğümü düşünürse beni öldürür," diye mırıldandı.

Siktiğimin bebeği. "Çıplak değildim," diye hatırlattım ona. "Sütyen ve iç çamaşırı giyiyordum."

"Aynı lanet fark."

Marcus için üzülmemi miyim? Belki de. Ben üzülüyor muyum? Hiç de değil. Ama o haklı. Braxton tamamen örtülü olmamı umursamazdı - Marcus'un başı benimle aynı odada, tek başına, kapı kapalı olduğu için belaya girecek, özellikle de son karşılaşmamızdan sonra.

"Arkanı dönebilirsin," diyorum. "Ben iyiyim."

Marcus sanki doğruyu güvenmiyormuş gibi omzunun üzerinden bir kez bakıyor, sonra gerçekten de örtülü olduğumu fark edince tamamen bana dönüyor. "Braxton'ı neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım," diye tersleyerek bana doğru ilerliyor. "Ve onu hiç böyle görmedim, ama umurunda mı? Sikeyim hayır. Umurunda değil. Braxton'ın birinin öldüğüne karar verdikten sonra yaşamasına izin verdiğini hiç görmedim. Fikrini değiştirmiyor ama kardeşin şu anda Dean'in evinde oturuyor - Dean'in malikanesinde yaşıyor - sanki hiçbir şey olmamış gibi."

"Anladığım kadarıyla, aralarında bir şeyler olduğunda sen burada değildin, o zaman neden umursuyorsun ki?" diye sordum.

Marcus homurdanıyor. "O adamlar benim lanet olası kardeşlerim," diye tersliyor. "Benim için her şeyi yaptılar ve sırlarımı sakladılar. Burada olmamam önemli değil. Onlara borçluyum. Sana da öyle."

Ona soğukkanlı bir bakış fırlatıyorum. "Dur tahmin edeyim"-Nefes alıyorum -"Birinden kurtulmanız gerekiyordu -belki de başka birini korumak için bunu yapmanız gerekiyordu- ama günün sonunda bir sorunuz vardı ve onu çözdüler. Sorunuz ortadan kalktı çünkü arkadaşlarınız size yardım etti ve siz onlara borcunuzu asla ödeyemediniz. Doğru mu anladım?"

Gözleri açılıyor ama cevap vermemesi zaten bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Sana bir şey söyleyeyim," diyorum. "Arkadaşlar arkadaşlarına borçlu değildir. Braxton benden bir şey istiyor - yani aramızdaki şey bu mu? Bu bir arkadaşlık değil."

"Seni kalpsiz orospu."

Gülüyorum. "Evet, belki de öyleyim. Ben bir kaltağım ve sen de bir pisliksin. Yeni olan ne?" Odanın geri kalanını işaret ediyorum. "İstedğini elde edemeyince peşimden buraya saldırdığında büyük planın bu muydu? İstedğini yaptırmak için beni aşağılamak mı? Oyunun üzerinde çalışmalısın dostum. Bu iş böyle yapılmaz."

Marcus, "Braxton'ın bir hatuna bu kadar takıldığını hiç görmemiştim," diye cevap veriyor. "O seni seviyor ve senin umurunda değil."

"Çünkü onun lanet sevgisini hiç istemedim!" diye bağıriyorum. Yüzüm ateş gibi kızarıyor ve aşırı duygusallaştığımda cildimi kaplayan kızarıklığın boynuma doğru ilerlediğini zaten biliyorum. Sadece umursamak için içimde bir şey bulamıyorum. "Unuttuysan diye söylüyorum," diyerek ona doğru ilerliyorum,

"*Kardeşin* beni kaçırdı. Beni gerçek kardeşimle takas etmek için aldı ve beni becermeden hemen önce becerdi. Belki *sana* yardım etti ama *bana* hiç yardım etmedi. Benim için yaptığı her şey kendi çıkarından başka bir şey için değildi."

Göğsüm hızla inip kalkıyor. Avuçlarım terlemeye başlıyor ve midem bulanıyor. "Bu lanet hayattaki herkes hep bir şeyler istiyor," diye devam ediyorum. "Bir şeyleri önemsedikleri için ya da kalplerindeki iyilikten dolayı yapmıyorlar."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet!" Nefes nefese kalıyorum, sesimin gittikçe yükseldiğinin farkındayım ama duramıyorum. Sanki son birkaç gündür bastırdığım tüm duygular yüzeye çıkıyor. Kaynıyor. "Braxton beni sevmiyor," diyorum ona. "Ben sadece bir ob- session'ım. Gerçekten istediği şeye sahip olamıyor, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi elinde tutmaya çalışıyor." Kafesteki bir kuş.

Marcus'un omuzları gevşiyor ve bir adım geri çekilip başını bana doğru eğerken yumrukları iki yanında gevşiyor. "Kardeşin ölmüş olmalı," diye başladı.

"Şu lanet boğayla başlama-"

"Öyle olmalı," diye araya giriyor Marcus. "Braxton öldürme haklarını Dean ve Avalon'a verdi ama Dean onu henüz öldürmedi. Nedenini bilmek istemiyor musun?"

Daha o bana cevap vermeden biliyorum. Avalon da bana aynı şeyi söylemişti. "Çünkü Braxton'ı önemsiyorlar," diyor. Ace'i öldürdüğü için onu asla affetmeyeceğim.

"Onlar için ne kadar güzel." Kendimi şiddetli ve öfkeli hissediyorum. Gözlerim doluyor ve içgüdüsel olarak arkamı dönüyorum. *Sikeyim bu gözyaşlarını*, diye düşünüyorum. *Onlardan nefret ediyorum, en az Braxton Smalls'dan nefret ettiğim kadar.* "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şeyin seninle ilgisi var!"

Omurgam sertleşiyor ama arkamı dönmüyorum, Marcus'un halı kaplı zemindeki yumuşak ayak seslerini duyduğumda bile. Yaklaşırken bana dokunmuyor. Bir parçam neredeyse dokunmasını diliyor, çünkü bana dokunduğu eli tutup kırmayı aklımdan geçiriyorum.

"Kendini buraya kilitledin," diyor Marcus. "Ve seninle ilgilenmeye çalışan insanlara bir teşekkür bile etmedin. Bırak şu lanet numarayı, en azından her şeyden sonra

Böyle bir şey olsaydı, yardımımızı reddedecek durumda olmadığınızı anladınız, ama belki de fazla nazik davrandık."

Homurdanıyorum ve sonunda yüzümü ona dönüyorum. "Sen mi? Güzel mi?" Başımı sallıyorum. "Güldürme beni."

İfademı görmezden geliyor. "Ben iyi biri değilim," diyor ve kolumdan tutup hızlı bir hareketle çevirerek şifonyere çarpıyor. "Undead'in başı hakkında bir ipucumuz var. O yüzden kışını kaldırıp oraya gideceksin, oturup boş kafalı bir bebek gibi dinleyeceksin. Sonra çeneni kapa ve Braxton'ın bu işi halletmesine izin ver, belki -sadece belki- buradan canlı çıkarsın."

Marcus'un kahverengi gözlerine bakıyorum. Siyah bir adayı çevreleyen çamurlu sular gibiler. "Sanırım yanılıyorsun, Marcus." Sözlerim sakın ve soğuk çıkıyor. "Bu benim hatam, bunun farkındayım. İlk seferinde buraya farklı koşullar altında gelmiştim. Sana zayıf görünmüştüm - beni bu şekilde tehdit edecek kadar kendinden emin hissetmene yetecek kadar." Aşağı uzanıp kot pantolonunun üzerinden taşaklarını kavradım ve gözleri şok içinde açıldı. Hayır, bunu beklemiyordu. Boğulana kadar sıktım. "*Sen. Emretme. Emretme. Bana.*"

"Siktir," diye homurdanıyor, uzanıp bileğimi kavırıyor ve içindeki kemik çatırdayana kadar sıkıyor. Gülüyorum ve daha sert sıkıyorum, ta ki hırıltılı nefes alıp morarana kadar. "Onu... kıracağım..." Ter boncukları tenine değiyor ve yüzünün kenarından aşağı kayıyor.

"Kır o zaman," diyorum başımı yana eğerek. "Küçük bir kırık kemiğe dayanamayacağımı mı sanıyorsun?"

O da karşılık olarak öğürüyor.

"Sanırım bu sefer dersini alacaksın Marcus," diyorum ona yavaşça, öyle ki içinden yayılan acıya rağmen sözlerimi anlayabilsin. Erkekler belli noktalarda çok zayıflar ve bu kadar yumuşak ve savunmasız bir şeyi avuçlayarak onları alt etmenin ne kadar kolay olduğunu hiç fark etmemiştim. "Benim işime karışma. Sen Braxton için endişelen, ben de kendim için endişeleneyim."

Bununla birlikte onu serbest bırakıyorum ve geri itiyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor ve nefes nefese kalmış bir halde elini kasıklarına götürüp karanlık bir bakış fırlatıyor. Önünde yürüyorum, kapının kolunu tutup çekerek açıyorum ve tanıdık bir göğse çarpıyorum.

Ace orada duruyor, kapıyı çalmak için elini kaldırıyor ama arkamda Marcus'u görünce ifadesi kararıyor. "Ne-

"Yapma," diye uyarıyorum onu, sorusunu keserek. "Bu iş halledildi."

Ace kolunu indiriyor ve ben de onu iterek koridorun sonuna doğru ilerliyorum. "Clover, bekle!" Beklemiyorum, merdivenlerden inmeye başlıyorum, onun da beni takip ettiğini duyuyorum. "Lanet olsun, Clover. Bırak beni-"

Bir sonraki sahanlıkta duruyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Neye izin vereyim?" diye soruyorum ve o cevap vermeden önce çılgınca bir tahminde bulunuyorum. "Apolo- gize? İnsanların benden özür dilemesinden gerçekten bıktım. Bunu yapmak yerine, neden en başta özür dileyecek bir şey yapmayı bırakmıyorsun?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Ace ısıyor. Merdivenleri ikişer ikişer iniyor ve önümde duruyor. "O adamla aranızda ne olduğunu sormayacağım-" Arkasını işaret ediyor.

"Bilsen bile sana söylemezdim," diyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Kızgın olduğunu biliyorum-"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yüzyılın ifadesi, ama devam et."

Ace dişlerini sıkıyor ve bir elini başının üstündeki saçların arasından geçiriyor. "Deniyorum, tamam mı?" diyor. "Gerçekten deniyorum. Olanların benim hatam olduğunu biliyorum, annem... öldü ve bu benim hatam. Seni aldılar. Ivan..."

"Beni uyarabilirdin," diyorum ona. "Belki hazırlıklı olurdu."

"Ivan kararını yıllar önce verdi," diye savunuyor. "Ve seni bulduğumuzda, sana daha fazla baskı yapmak istemedik. Sana biraz öğretmenin yeterli olacağını düşündüm. Yaptığım hiçbir işin benimle birlikte eve gelmesini istemedim."

"Ama oldu." Ve bunu geri alamaz.

Parmakları kafa derisinin arkasına saplanıyor. "Evet... öyle oldu."

"Bu yüzden mi bu kadar yardımcı oldun?" Ben soruyorum. "Neden Braxton'ın kararları vermesine izin veriyorsun?"

"İstedığinin bu olduğunu sanıyordum," diye yanıtlıyor. "Bana yapmamı söylediğin şey buydu."

Evet, vardı ama onun için bu kadar kolay olmasına şaşırdım.

"Şimdiye kadar beni gitmeye ikna etmeye çalışacağını düşünmüştüm," diyorum.

"Sen yapar mıydın?"

Soruya göz kırpmıyorum. "Gider miydin?" Açıklığa kavuşturuyorum. Başını sallıyor.

Belki ilk uyandığımda bana sorsaydı, ama Avalon'la konuştuktan sonra, kalmanın daha iyi olduğunu biliyorum - sadece benim için değil, ikimiz için de. "Hayır."

"Bu yüzden sormadım," diyor. "Gideceğini düşünmemiştim."

Hah. Sanırım Avalon bunu yanlış söylemişti. Merdivenlerin geri kalanından aşağı inmek için döndüm. "Kafayı takmış, biliyorsun."

Ace'in sözleri beni duraksatıyor ve arkamı döndüğümde bile bakışlarının yoğunluğunu başımın arkasına kadar hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve içimi dolduran çileden çıkarıcı duygu selini engellemeye çalışıyorum.

"Neden umursadığımı sanıyorsun?" Arkamı dönmeden soruyorum.

Ace kıkırdıyor ve bu ses beni ona bakmaya zorluyor. Dudakları bükülmüş ama attığı kahkaha eğlenmekten başka bir şey değil. Kuru ve neredeyse alaycı. "Solnyshka..." Başını bana doğru sallıyor. "Aksini iddia edebilirsin ama önemsiyorsun." Sanki bunu inkâr etmem çok mantıksızmış gibi söylüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, istemiyorum," diye .

Ace sahanlıktan bir adım atıyor ve bana doğru ilerliyor. "Sen onun varlığının ne kadar farkındaysan o da senin varlığının o kadar farkında," diyor bana. "O adam inkar edilemez bir şekilde senin tarafından tüketiliyor ve sen de onun için öylesin. Belki öyle olmamaya çalışıyorsun ama bu kaybedeceğin bir savaş."

"Bir ya da iki muharebe kaybedebilirim," diyorum savunmacı bir tavırla, o yanıma geldiğinde ve ben yüzümü tamamen ona döndüğümde. "Ama savaşı kaybetmek zorunda değilim."

Bana gülümsüyor, kaşları düşük ve ifadesi sempatik. Ace elini kaldırıyor ve başımın yan tarafına dokunmadan hemen önce duraklıyor, bakışları yana ve aşağıya kayarken parmakları saçlarımdan birkaç santim uzakta. Birinin onu izlediğini anlamak için dikkatini takip etmeme gerek yok. Elini bırakmadan önce bir an bekliyor.

Çevremde, merdivenin dibinde kocaman bir gölge görüyorum. Ace öne doğru eğiliyor ve yanıtını fısıldamadan önce yanağıma nazik bir öpücük konduruyor. "Unutma küçük kardeşim, obsesyon kolayca kullanılan bir silahtır."

Sözleri karşısında vücudum kaskatı kesiliyor, ama ben bir karşılık vermeden yanımdan geçip merdiven boşluğuna doğru ilerliyor. Dönüp onu takip etmeden önce birkaç saniye bekliyorum ve tam da şüphelendiğim gibi

-Braxton merdivenlerin dibinde durmuş bekliyor ve Ace'e ters bakarken o da ona hızlıca sırtarak koridordan oturma odasına doğru gözden kayboluyor.

Sormak istiyor. Brax'ın yüzünde bunu görebiliyorum. Üstümde hareketlenmeler duyuyorum ve bu da beni acele etmeye teşvik ediyor. Marcus'un küçük tartışmamızı diğerlerine anlatacağından eminim ama bunun için etrafta olmama gerek yok. Son birkaç basamağı inip Braxton'ı geçiyorum, kardeşimi takip ediyorum ve bir zamanlar benim kadar birine ihtiyaç duyan hasarlı bir psikopat olarak gördüğüm adamın baharatlı erkek kokusunu çok derinden içime çekmemeye çalışıyorum.

Gerçek şu ki, Brax'ın zarar görmesi önemli değil. Benim hasarlı olmamın da bir önemi yok. İki hasarlı insan birbirini düzeltemez ve ona daha önce de söylediğim gibi, onu düzeltmeye çalışmak benim sorumluluğum değil. Kendime odaklanmam gerekiyor ve ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

CLOVER

TÜM VARLIĞINIZ BIRISINE ODAKLANMIŞKEN ONA ODAKLANMAMAK ZORDUR. içgüdüsel olarak farkındayım. Braxton da benim hakkımda bunu biliyor olmalı. Onun her hareketini gördüğümün kesinlikle farkında olmalı. Söylediği her kelimeyi duyuyorum. Aldığı her nefesi *hissediyorum* çünkü yanımdan ayrılmayı reddediyor.

Marcus, ben kanepenin hemen yanındaki duvarda yerimi aldıktan dakikalar sonra oturma odasına girdiğinde bana ters ters bakıyor. Salon daha önce gördüğümünden çok daha fazla insanla dolu. Duvara yaslanmış, ağaç gövdesi büyüklüğündeki kolları göğsünün üzerinde bağlı ve dövmelerle kaplı yarı fe- miliar bir adam duruyor. Başını kaldırıp bana bir gülümseme sunuyor ama Marcus'un yanımdan geçip kaşlarını çatarak yolumu kesmesiyle meşgul olduğum için ona karşılık vermiyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Bir sorun mu var?" Dudaklarımı zalimce bükerek onunla alay ediyorum. Beni tersliyor ve Dean'in bir sandalyede oturduğu, Ava'nın da minderli kolçağın üzerine tünediği yere doğru fırlıyor. Onların arkasında duruyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak dövmeli adamın hareketini taklit ediyor.

Kancık, diye düşünüp dikkatimi odanın ortasında duran adama yöneltiyorum. Ya da en azından... deniyorum.

Braxton arkamdan yaklaşıyor, daha da yakınlaşıyor. Onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve en azından dışsal olarak tepki vermemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. İçimde isyan eden bir karmaşa var.

Bedenim, o hain kaltak, onu özlüyor. Kukum, arkamızda savunmaya hazır kara zırhlı vahşi bir şövalye gibi duran canavarı istemememiz gerektiğini anlamıyor

ve bize dokunmaya cüret eden herkesin kemiklerini kırarız. Bir koruyucuya ihtiyacımız yok. Artık yok. Kendimizi koruyoruz çünkü erkekler her zaman oldukları gibi güvenilmezler.

"Pekala, artık hepimiz burada olduğumuza göre..." Odanın ortasındaki adam ellerini çırpıyor ve bir daire çizerek dönüyor, iki kez kontrol etmek istercesine etrafına bakarken gür sarı saçları omuzlarının üzerinde sallanıyor. Kaşlarımı çatıyorum, onu haftalar önce kulüpteki adam olarak kısaca tanıyorum - Braxton'ın benimle dans pek memnun olmadığı adam. *Onun bu adamlarla birlikte olduğunu öğrenmek beni neden şaşırtmıyor?*

"Bizim için bilgin olduğunu söylemiştin, Luc," diyor Dean, sesi hırçın ve düşmanca. Ava sırtlıyor ama uslu durması için sessiz bir jest olarak sessizce koluna vuruyor. Ben hiç onlarınki gibi bir ilişki yaşamadım, Brax'la geçmiş zamanda *yaşadığım* ilişkiyi kesinlikle benzer bir şey olarak görmezdim ama yine de dinamikleri anlıyorum.

Belki de tam olarak onlarla değildir. Eğer Dean'in Ava'ya karşılık veren bakışları bir gösterge değilse.

Luc başını sallar. "Bilgiden daha fazlasına sahibim," diye onayladıktan sonra kâğıtlar ve klasörlerle dolup taşan sehpa uzanıyor. Sıradan bir manila klasör gibi görünen bir şeyi alıp havaya kaldırıyor. "Hortlaklarla lanet olası bir toplantım var."

Şok oldum. *Bir toplantı mı?* Arkama bakıyorum ve Braxton'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. okunamayan bir konuşma akıyor. *Bu gerçek mi? Güvenilebilir mi?* Luc'a doğru başını sallamakla yetiniyor ve ben de dikkatimi odanın ortasına geri veriyorum; Braxton'ın ensemdeki sıcak nefesini duymazdan gelmeyi, ortak düşmanımız hakkında bir şeyler duymak adına daha kolay buluyorum.

Kanepeden mor bir saç telaşı yükseliyor. Rylie'nin Abel'in kollarından neredeyse sıçrayarak kalkışını, daha önce kalçalarının üzerine tünemiş olan bilgisayarı onun kucağına itişini ve Luc'ün elinden dosyayı kapıp hızla açışını izliyorum.

"Bunu nasıl başardın?" diye soruyor, kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı doğru çeviriyor. "Son birkaç gündür sadece bir bağlantı kurmaya çalışıyorum." Klasörün içindeki sayfaları çeviriyor ve onları karıştırmaya başlıyor, alnı öfkeyle kırışıyor. "Hiçbir yere varamadım."

Ses tonundaki açık hakarete için dudaklarımı birbirine bastırıyorum - sanki onun kendisini alt ettiğine inanamıyormuş gibi. I

Eğlencemi uzun süre saklamama gerek yok çünkü Braxton daha da yaklaşıyor, neredeyse sırtıma bastırıyor ve bedenim kaskatı kesiliyor. Daha kolay olduğunu söylemiş miydim? Kendime yalan söylüyordum. Başımın arkasında alçak bir uğultu başlıyor, kulaklarımı ele geçirip sarıyor.

Sakin ol Clover, diye uyarıyorum kendimi. *O sadece bir erkek. Onunla ilgili özel bir şey yok.*

"Kolay olmadı," diye itiraf ediyor Luc. "Yeni bir müşteri olmak zorlu bir süreç ve beyhude bir çaba - sözleşmeleri ve bağlantıları, onlarla nasıl iletişime geçileceği, hepsi gülünç derecede karmaşık."

"Öyle olması gerekiyor," diye yanıtlıyor Ace. "Sonuçta bu katiller için bir organizasyon. Düzenli çalışma saatlerine sahip olamazlar ve içeri girip taleplerinizi iletebileceğiniz bir dükkanları olamaz."

Luc kardeşime kaşlarını çatıyor ama sanki o hiç konuşmamış gibi devam ediyor. "Bu haliyle teknik olarak yeni müşteri sayılmayız," diye devam ediyor.

Dean, "Babanın bağlantıları vardı," diyor.

Luc başını sallar. "Evet. Yine de onları ne için kullandığını anlayamadım-"

"Adı ne?" Ace sorar.

Luc sonunda ona bakar. "Thomas Kincaid."

Sertleşip yavaşça Luc ve Rylie'ye doğru ilerlerken tüm gözler Ace'in üzerinde. Abel Rylie'nin dizüstü bilgisayarını kucağından itiyor ve kasları gerilerek ayağa kalkıyor. Nedenini biliyorum. Ace bu insanlar için bir yabancı. Elbette ben de öyleyim ama burada kimsenin işkence görmesinden de sorumlu değilim. En azından ölüm vaadini ve tehdidini hak edecek kadar değil.

"Bakabilir miyim?" Ace dosyayı almak için elini uzatır. Rylie odanın geri kalanına, daha doğrusu Avalon, Dean, Abel ve Brax'a hızlıca bir göz attıktan sonra dosyayı nazikçe kapatıp .

Ace parmaklarını dosyanın açık tarafına sokuyor ve ilk sayfaya çeviriyor, gözleri belgenin üzerindeki kelimeleri tarıyor. "Anlıyorum," diyor sessizce. "Evet, Thomas Kincaid Ölümsüzler'in bir müşterisi."

Luc'un omuzları aşağı yukarı hareket ediyor. İzlemesi ilginç çünkü kaslarındaki sertliği ya da Ace'in sözlerinin onu nasıl rahatsız ettiğini göstermemeye çalışıyor ama yeterince yakından izleyen herkes rahat olmadığını görebilir. Kızgın ve bunu saklamaya çalışıyor. "Ne?"

talep ettiği hizmetler miydi?" Ses tonu hafif. Sıradan. Sanki Ace'in cevap verip vermemesi umurunda değilmiş gibi. Ben daha iyi biliyorum. O önemsiyor.

Ace dudaklarını birbirine bastırıyor ve yüzündeki savaşı görebiliyorum - soruyu cevaplamak eski örgütüne ihanet etmek anlamına gelebilir ama aynı zamanda onların bariz eylemleri ve onu öldürme niyetleri onlara sadakat borcu olmadığını gösteriyor. Bildiğiniz her şeye karşı çıkmak kolay değil. Bu düşünce bakışlarımı bana bunu fark ettiren adama çevirdi. Ve sanki bu odada bulunduğumuz süre boyunca gözlerini bir kez bile benden ayırmamış gibi, Braxton'ın bakışları benimkilerle buluşuyor.

Boğazım sıkışıyor. Bu duyguya karşı yutkunuyorum, sanki kum nefes borumdan aşağıya doğru ilerliyor. Gözlerindeki elanın girdabı zihnimi ele geçiriyor ve beni bırakmayı reddediyor. Eli koluma dokunuyor ve aşağı iniyor.

Hayır, kendime söylüyorum. Hayır, bunu istemiyorum. Bunu isteyemem. Aramızda olan onca şeyden sonra olmaz. Nefesim ciğerlerime girip çıkıyor, acılı ve ağırlı. Göğsüm, içindeki arzuyla neredeyse zonkluyor. Daha yakına eğiliyor. Çok yakın. Çok fazla. Daha fazla dayanamıyorum.

"Clover, ben-"

Ne fısıldayacağını duyamadım. Luc'un sorusuna Ace'in verdiği cevapla yarıda kesiliyor. "Asla suikast talebinde bulunmadı," diyor Ace. "Ama belgelerde tahrifat yapılmasını istedi."

"Ne tür?" Luc talep ediyor.

Ace bakışlarını karşısındaki adama çevirmeden önce dosyayı geri uzatıyor. "Belge taleplerine ben dahil değildim," diyor. "Tek söyleyebileceğim birinin tıbbi kayıtlarıyla ilgili olduğu."

"Tıbbi kayıtlar mı?" Luc'ün eli sıkıca kavırıyor, sert tutuşun altında manila malzeme çatırđıyor. "Kimin kayıtları?"

"Bilmiyorum." Ace başını sallar. "Ama bunun alışılmadık bir talep olmadığını anlamalısın. Siyaset ve iş dünyasındaki pek çok insan düşmanlarına saldırmak için onları yanlışlıkla deli ya da benzeri bir şey olarak belgelemeye çalışır. Bir mahkeme davası ya da başka bir şey olabilir. Bunu bilemem. Bu detaylara vakıf değildim. Üzgünüm, daha fazlasını hatırlamıyorum. Doğrudan dahil olmadım. Thomas Kincaid için yaptığım tek şey bazı mülklerin saklanmasıyla kolaylaştırmaktı. İşimin çoğu..."

Ace'in sesi odanın etrafına bakarken daha da kısılıyor. "...diğer şeyler," diye bitiriyor ve bu diğer 'şeylerin' ne olduğu konusunda kimsenin şüphesi yok.

Odanın üzerine gergin bir sessizlik çöküyor ve içerideki insanları kesiyor. Luc'a odaklanmaya çalışıyorum, çünkü Ace'in cevabına en çok üzülen o gibi görünüyor - Dean, Avalon ve diğer herkes durumu kabullenmiş görünüyor. Onu izlemeyen tek kişi arkamdaki adam. Braxton'ın tek odağı benim üzerimde ve bunu görmezden gelmek çok zor.

Dean sessizliği bozarak, "O zaman bir toplantımız var," der ve konuyu tekrar elimizdeki konuya, ölü olmayanların peşine düşmeye çeker. "Tarih ve saat nedir?"

Luc dosyayı sehpanın üzerine bırakarak, "Gelecek hafta," diye cevap verdi. "Eastpoint'in dışında bir kulüpte buluşmak istediler. Adı *Stonewall*. Toplantı gece yarısı başlıyor ama biz erken gitmeliyiz."

"O zaman ve şimdi arasında derslere geri dönecek miyiz?" Rylie kaşlarını çatarak Abel'e dönüp soruyor.

Abel yüzünü buruşturuyor ve hâlâ zar zor fark edilebilen şişliğine bakıyor. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, isyancı kız?"

Kaşları çatıldı. "Üniversite terk olmayacağım, Abel," diye tersliyor. "En azından birimizin yöneticilerle konuşması ve devamsızlığımız için bir neden göstermesi gerekiyor."

Marcus, "Koç muhtemelen çok kızmıştır," diye onaylıyor.

Brax iç çekerken ona bakıyorum. Ciddi olamazlar. Gerçekten de dersler ve okul hakkında mı endişeleniyorlar? Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler varken - sözde ölü insanlardan oluşan tehlikeli bir yeraltı örgütünün beni ve kardeşimi öldürmek için peşime düşmesi gibi.

"Bunun anlamsız olduğunu , değil mi?"

Bu soru üzerine başımı kaldırıp konuşmacının bakışlarıyla karşılaşıyorum. Avalon kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Omuz silkiyorum.

"Öyle değil mi?" Cevap veriyorum. "Okul bir yere gitmiyor ama ben yarın ölmüş olabilirim."

Arkamdan alçak bir hırıltı yükseliyor ve ses sinir uçlarımı sızlatıyor. Avalon cevap verirken bile Braxton'ın sözlerime duyduğu bariz öfke gürlemeye ve dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. "Kaos içinde yine de bir merkeze ihtiyaç duyarsınız," diyor. "Eastpoint hepimiz için öyle. Şey..." Luc'e bakarak çitle çeviriyor. "Çoğumuz."

"Bana bunu söyleme," diye homurdanıyor Luc. "Lanet olası Eastpoint'inize transfer olmak için bu boktan şey üzerinde çalışıyordum."

"Ve ne? Eastpoint Varisi'nin müttefiki mi olacaksın?" Abel karşılık verir. "Neden olmasın?" Luc cevap verir. "Artık düşman ki."

Bu kadar yeter. "Ben odama dönüyorum," diyerek konuşmayı kesiyorum. "İstersen siviller gibi okula geri dön. O toplantıya gittiğimizde Hades'i öldürmenin bir yolunu bulacağım."

"Gitmiyorsun." Bu sözler karşısında tüm vücudum kilitleniyor ve yavaşça -hem de çok yavaşça- bunları söyleyen adamın bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. Braxton bana bakıyor, gözleri dalgalanmıyor ve ifadesi soğukkanlı.

"Lanet olsun, değilim." Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

"Clover-"

"Sakin bana 'Yonca' deme," diye homurdanıyorum, ona yaklaşırken sözünü , bir elimi göğsüne vurup onu duvara geri itiyorum. "O lanet toplantıya gidiyorum ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Dean arkamdan ellerini çırparken "Pekâlâ," diyor ama umurumda değil, dinlemiyorum. Braxton'ı görmezden gelmeye çalışmaktan vazgeçtim ve artık kendimi tamamen onun varlığına bıraktım. "Neden biz..." Dean ne derse desin, Braxton bana yaklaşıp diğer tüm sesleri bastırarak konuşmaya başlayınca anlamıyorum.

"Bunu kendin söyledin," diye hatırlatıyor bana. "Ölebilirsin."

"Bu beni durdurmaz," diyorum ona. "Bu seni durdurmaz. Ben neden farklı olayım ki?"

"Çünkü sen farklısın," diye yanıtlıyor. "Eğitimli değilsin-"

"Eğitimim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye araya giriyorum. "Lanet olası bir silahı nasıl ateşleyeceğimi biliyorum. Bana bir tane verin, size burada ve şimdi gerektiğinde lanet tetiği çekebileceğimi kanıtlayacağım."

"Beni öldürmekle mi tehdit ediyorsun?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunun beni tahrik etmekten başka bir işe yaramayacağını bilmelisin."

Kendimi çekerken ona hırlıyorum. "Sen hastasın."

Omuz silkiyor. "Bu benim karanlık cazibemin bir parçası, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, istemiyorum." İnkâr ağzımdan, onun haklı olabileceği düşüncesinin aklımdan geçmesinden daha hızlı fırlıyor

Gözleri bilerek parlıyor. "Evet, biliyorsun, Ateş Kuşu." Yanından geçip koridora çıkmak için hamle yapıyorum ama bileğimden tutuyor.

koluma kilitleniyor ve beni durduruyor. "O lanet toplantıya gitmiyorsun Clover."

Dönüyorum ve kolumu onun elinden dikkatlice çekmeden önce gözlerimdeki ciddiyeti görmesine izin veriyorum. "Beni durdurmaya çalış Brax," diye fısıldıyorum. "Sana meydan okuyorum."

BRAXTON

PARMAĞIMIN YAN TARAFINI SOĞUK, YOĞUŞMA KAP-

kehribar renkli bardağa bakıyorum. Bu benim üçüncü... hayır, belki de dördüncü. Hatırlayamıyorum. Güçlü başladım, ama şimdi sürükleniyorum. Kendimi boğmaya olan ilgimi kaybediyorum. *Urban*'ın neredeyse boşalmış barında oturup, sanki algılanan bir hakaret yüzünden evlilik yatağından kovulmuş üzgün bir bok çuvalıymışım gibi viski içerken düşüncelerim pişmanlıklar ve gelecek planlarından bir pus oldu.

Talihsiz gerçek şu ki, kendimi o zavallı bok çuvalı gibi hissediyorum.

Kaşlarımı çatarak lanet olası bardakla oynamayı bırakıyorum ve elimi bardağın etrafına sarıyorum, ağzı dudaklarıma değene kadar kaldırıyorum ve içindeki sıvıyı boşaltıyorum.

"Seninle burada buluşmamı mı istedin?" Bardağı tezgâha geri koyarken Dean'in sesi omzumun hemen üzerinden geliyor.

Urban genellikle partililer ve içkicilerle doludur ama bugün lanet olası bir Çarşamba ve şımarık zengin üniversite öğrencilerinin bile üniversitede hayatlarının geri kalanında onları takip edecek kötü kararlar almaktan başka bir şey yaptıklarına dair ön eğilim göstermeleri gerekiyor. En kârlı gecelerden biri değil ve ben de tam olarak bu yüzden onu buraya çağırdım. Meraklı gözlerden ve daha da önemlisi Clover'dan ve Hortlaklardan kurtarıldığından beri kapana kısıldığı evden uzakta.

"Evet," diyorum, bardağı barmene uzatıyorum, o da bir saniye bile tereddüt etmeden alıp dolduruyor ve bana uzatıyor. "Ben yaptım."

Dean'in gözlerini üzerimde hissediyorum ama yanıma oturup parmaklarını kaldırırken başka bir şey söylemiyor. Tezgâhta benimkinin yanına ikinci bir viski bardağı geliyor. Onu aldı. Bunu, sormak üzere olduğum şeyi düşündüğüme inanamıyorum. Her parçam buna karşı savaşıyor, bunu reddediyor ama son birkaç ayda bir şey öğrendiysem o da bazen... durumların kaçınılmaz olduğudur.

Clover kaçınılmaz. Onu kırdığımda bunu bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum.

"Bir karar verdin mi?" diye sordum.

Dean'in açıklamaya ihtiyacı yok; neyi kastettiğini biliyor. "Son sözü Avalon söyler," diyor bana. "Ama anladığım kadarıyla, bazı gerçekler karşısında her şeyi oluruna bırakmaya istekli."

Başımı sallıyorum. *Bazı gerçekler.* Ağzımdan bir homurtu çıkıyor, boğazımda vızıldıyor. Biz ne zaman bir boku ima eden şerefsizler olduk?

"Yani onu öldürmeyecek misin?" *Ace.* Clover'ın kardeşi. Nefretinin sebebi.

Dean bir an sessiz kalır. "Senin mutlu olmanı istiyor kardeşim," der sonunda.

Bardağımı kavriyorum ve kenarından aşağı bakıyorum. Dalgınca, "Çok sinir bozucu," diye itiraf ediyorum. "Clover'ı kastediyorum, gerçi Avalon da öyle olabilir."

Bu onu kıkırdatıyor. "En iyileri her zaman öyledir," diye katılıyor. "Viks'le konuştun mu?"

İnliyorum ve bardağımı kaldırıp yarısını bir seferde içtikten sonra yere bırakıyorum. "Kahretsin, konuyu ona getirme," diyorum. "Evet, o herifle konuştum ve sonunda onu alabileceğim anlamına geliyorsa bu işin peşini bırakmaya hazır."

"O zaman öyle yap."

Başım ona doğru savruluyor. "Ciddi misin?" Ona sertçe bakıyorum, taktığı sakinlik maskesinin ardında bir şeyler görmeye çalışıyorum. Eskiden kolaydı. Şimdi buna inanmakta zorlanıyorum çünkü tek gördüğüm bu. Sadece sakinlik, kabullenme.

Kahretsin, tıpkı benim gibi. Bu fikirle savaştım. Her zaman bildiğimi düşündüğüm şeyden uzaklaşmak için neredeyse kendimi parçalıyordum ve o sadece... orada oturuyordu. Yargılamadan. Öfke yok. Sanki o da bu işin sonunun nereye varacağını başından beri biliyordu. Bir kadını memnun etmek için her şeyden vazgeçmemle.

"Onu kaybedemem Dean." Kelimeler fısıltıyla çıkıyor ama kafamın içinde yankılanıyor. Tekrar tekrar. Bir hatırlatma. Bir korku.

"Ve eğer kardeşini öldürürseniz - eğer kardeşini öldürürsek - ," diyor Dean.

Evet. Sorun da bu zaten. Sadakat gri değildir. Siyah ya da beyazdır. Ya tamamen varsındır ya da hiç yoksundur. Ben her zaman varım ve sadakatim ilk kez test ediliyor. Onlar ya da o. Seçim yapamam. Seçmeyeceğim.

"Eğer gitmesi gerektiğine karar verirsiniz..." Kelimeler boğazımdan çıkarken cam kırıkları gibi, ağzımı kesiyor ve içimin kanadığını ve çiğ olduğunu hissettiriyor. "O zaman bunu kabul edeceğim."

Dean'in gözleri yüzümün yan tarafını deliyor. Onun hakkında bildiklerimi bilerek ona dönüp bakmak çok zor. Biz sadece birbirimize güvenmek, sadece birbirimize inanmak üzere yetiştirildik. Bunu tehdit eden bir dış etken hiç olmadı. Avalon bile Clover'ın yaptığı gibi tehdit etmedi.

Ace'in ölmesini istiyorum, gerçek bu. Ve Clover'ı canlı istiyorum. Onu yanımda istiyorum. Bu iki arzu bir arada olamaz. Ya o yaşar ve kız kalır. Ya da o ölür ve Clover gider. Göğsüm başarısızlıktan dolayı ağrıyor, göğüs kafesimden sekip kaslarıma batan derin bir acı.

"Seni asla incitmeyiz, Brax." Dean'in sözleri alçak sesle, sadece benim kulaklarım içindi. O bunları söylediğinde göğsümde bir şeyler hafifliyor. Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefesi bırakmamı sağlıyorlar.

Kendi eksikliğimden uzaklaşmak istercesine bardağı tekrar dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum almadan hemen önce bir soru soruyorum. "Başından beri belli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dean yine kıkırdıyor. "Kıza karşı bir şeyler hissettiğini mi?" diye açıklıyor. "Evet, sanırım . Ona ilgi duyduğunu söyleyebilirim. Neden fazla yaklaşmaman konusunda uyarıldığını sanıyorsun?"

"Hiç şansım olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "Onu kovaladığım ve lanet olası çirkin karavanının altındaki çamurlu bataklığa düşürdüğüm ilk andan beri."

Dean kendi bardağından içerken, "Dövüşçülerden hoşlanıyor gibisin," diye onaylıyor. "Saçmalıklarınıza boyun eğmeyen bir hatunun çekiciliğini anlamadığımı söyleyemem." Tezgâhın ucunda bardak yıkayan barmen ve hafta içi DJ'in sesi

Üst çıkıntılarının etrafına ve özel kabinlere dağılmış birkaç müşteriye pek de coşkulu olmayan ritimler vurmak havayı dolduruyor.

"Onu o toplantıda istemiyorum," diyorum ona.

Dean başını salladı. "Ben de Avalon'u orada istemiyorum."

"Luc'u ara ve buluşma saatini ve yerini değiştirmesini söyle," diyorum. "Diğerlerine söyleme."

Dean, "Hepimiz ıskaladığımızda bir şeyler döndüğünü anlayacaklar," diye yanıtlıyor.

"Abel'ı onlarla bırakabilir ve Marcus'u yedek olarak yanımıza alabiliriz," diyorum. "Avalon ve Rylie onu dışarıda bırakacağımızı düşünmeyecektir."

"Abel bu fikirden hoşlanmayacak."

"Rylie'yi Avalon'la tek başına bırakmaktan daha çok hoşuna gidecektir," diye hatırlatıyorum ona. "Özellikle de taşıdığı o ekstra paketle. Fark ettin mi bilmiyorum ama konu Rylie olunca adam biraz deliriyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Dean gülüyor, ben de başımı sallıyorum ama bir süre sonra kahkahası kesiliyor ve düşünceli bir ifadeyle başını yana eğiyor. "Muhtemelen bu haftaya erteleyebiliriz. Bir şey olduğunu ve hizmetlerine daha erken ihtiyacımız olduğunu söyleriz."

"Eğer bu onların bir tuzağıysa, her şeyi yerli yerine oturtmak için çaballıyor olacaklar," diyorum.

"Aradaki bağlantıyı anladıklarından şüpheliyim. Medyanın çoğu ve dünyanın geri kalanı için Kincaid'lerin hâlâ Carter'larla bir sorunu var ve sen de bana süresiz olarak bağlısın." Bardağını yere bırakıp çenesinin yan tarafını kaşırken gözleri odaklanmamış bir şekilde barın aynalı zeminini kaplayan düzinelerce renkli ve çeşitli şekillerdeki alkol şişelerine doğru bakıyor. "Bu işin sonunda Luc'a yeşil ışık yakmamız ve Eastpoint'e transfer olmasına izin vermemiz gerekecek. Artık bizim için çok şey yaptı. Bunu daha fazla erteleyemeyiz. Bunun için artık bir neden yok."

"O hâlâ hoşlanmıyorum," diye mırıldandım.

Dean, "Rekabetin sona ermesi iyi olacak," diye yanıtlıyor. "Bu saçmalıkla işim bitti. Artık eskidi. *Biz* de yaşıyoruz. Artık önemsiz küçük kavgalar için endişelenme lüksümüz yok."

Ona katılmadığımı söyleyemesem de eski yorumu görmezden geliyorum. Neredeyse yirmi iki yaşındayken seksen yaşında gibi hissediyorsun.

bizim yaşadığımız hayatı yaşadı. "Sence ne zaman geri döneceğiz?" diye sordum.

"Eastpoint'e mi?" Dean bardağının üst kısmını bitirmeden önce bana bir kez bakarak açıklıyor. "Emin değilim. Rylie'nin yakında dönmek istediğini biliyorum ama önce bu meselenin açıklığa kavuşması gerekiyor. Az önce saldırdığımız organizasyonun ciddiyetini anladığını sanmıyorum. Abel'a Koç'la temasa geçmesini ve şimdilik geri dönmeyeceğimizi açıklamasını söyledim. En azından önümüzdeki bir ay boyunca dışarıda olacağız."

İç çektim. "Kusura bakma dostum. Topu ve sahayı ne kadar özlediğini biliyorum."

Dean bir nefes aldı ve sonra bardağını kaldırıp içkisinin son damlasını da boşalttıktan sonra tezgâha geri koydu. "Onu özliyorum ama belki de en iyisi budur. Tam olarak en iyi durumda değilim. Doktor bana yeşil ışık yaktı çünkü fizik tedavinin sağladığı tüm iyileşmelerden yararlandım ama sonuçta vurulduktan sonra eskisi gibi olamayacağım."

"Özür dilerim dostum," diyorum. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Dean bir nefes verir ve başını sallar. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Brax. Senin suçun değildi." Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama daha tek kelime edemeden sözümü keserek devam ediyor. "Ve babanın yaptığını söylemeden önce, söyleme. Hiçbirimiz yaşlı adamlarımızı kontrol edemeyiz. O namlunun diğer tarafında Nicolas olsaydı ve göğsüne doğrultulmuş olsaydı beni suçlamazdın."

"Ama göğsümü hedef almamıştı," diye hatırlatıyorum ona. "Seni ve Avalon'u hedef ."

"Ve bunun nedeni, hiçbirimiz nasıl bir hayatın içine doğduğumuzu anlayacak gelmeden çok önce gerçekleşti." Bana doğru bir bakış fırlatıyor - konuyu kapatmamı söyleyen karanlık bir bakış. "Hiçbirimizin seçme şansı yoktu; ne senin, ne benim, ne Abel'in, ne de Avalon'un. Geçmişte olanlar orada kalmalı. Biz o alçaklar gibi değiliz ve bizim de sıramız geliyor. İşte geldi. Onların yaşadığı gibi yaşamayacağız. Bizim için her şey farklı olacak. Tüm o saçmalıklar, eğitimler, öldürmeler, tehditler ve yozlaşma. Bizimle birlikte bitecek. Özür dilemeye devam et, hiçbir şey için özür dilemene ihtiyacım yok. Sen benim kardeşimsin. Hep öyleydin ve hep öyle kalacaksın. Gelecekteki seçimlerin ne olursa olsun."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Herhangi bir yanıt uydurmak çok zor. Elim tezgahın dokunuyor, alt tarafını sarıyor ve sıkıyor. "Pişman olmayacağından emin olacağım," diyorum kısık sesle. "Ace'i öldürmediğime."

Dean'in dudakları seğiriyor ve bana doğru başını sallayarak sırtıyor. "Ace akıllıdır. İyi bir alfayı gördüğünde tanır. Sadık bir köpek olacak. Eastpoint Varisleri'nin sürtüğü. Yararlı bir araç olacak ama günün sonunda hayatta kalacak. Kızın bununla yaşamak zorunda kalacak."

Göğsümden bir inilti yükseliyor ve tabureye yaslanıyorum. Clover'dan bahsetmek bana onun içinde hâlâ kalan tüm mücadeleyi hatırlatıyor. "Bu kadarının bile onu bana karşı yumuşatacağından emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Yolun her adımında benimle savaşıyor. Ona ancak onu zorladığım zaman yaklaşabiliyorum."

Dean omuz silkiyor. "Yani?"

Göz kırpiyorum. "Viks onu itmenin sadece uzaklaştıracağını söylüyor," diyorum.

Dean sırtıyor. "Viks bir terapist. Bunu söylemesi gerekiyordu. Onun yolunu denedin, değil mi?"

"Evet." Nefes alıp veriyorum. "Bana da çok yararı oldu." "Eminim bir şeyler yapmıştır," diye cevaplıyor Dean, "ama şimdi muhtemelen-taktik değiştirmenin zamanı geldi. Onu bıraktın. Bu konuda çok fazla düşünüyorsun. En zor kısmı çözüldü. Kardeşini öldürmeyeceğiz. Şimdi tek yapman gereken onun açılmasını sağlamak." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "En iyi yaptığın şeyi yap, Brax. İstedğini al."

Onun dediğini yapma arzusu -hayır, *ihtiyacı*- beni kafayı bulmaktan daha fazla zorluyor. Başından beri yapmak istediğim tek şey buydu. İçgüdülerimle savaştım, aklım bana bunun yapılacak en aptalca şey olduğunu söylese de ona zaman ve alan tanımak için savaştım. Dean haklı. Clover'ın bana açılmasını sağlamalıyım. Eğer bunu kendi başına yapmazsa, o zaman ellerimi biraz kana bulamam gerekecek.

Bu beni rahatsız eden bir şey değil ama Clover'ın içini açmanın sadece ikimize de zarar vereceğini hissediyorum. Asıl yapmam gereken kendimi deşmek, içimi dökmek ve ona eski yaralarımı -daha önce hiç olmadığı kadar çok- göstermek.

Kimsenin benden alamadığı bir şeyi ona vermeliyim. Babamda olmayan. Daha önce gelen sürükler değil. Kardeşlerime bile.

Ona her şeyi vermeliyim.

CLOVER

GÖK GÜRÜLTÜSÜ TAVANIN ÜZERİNDE YUVARLANIYOR, KAZANI SARSIYOR- ve ben uyuyamıyorum. Henüz yağmur yağmaya başlamadı ama yağacak. Tenin ısıttığı çarşafların altında kayarak yuvarlanırken vücudum bunu bilmenin verdiği acıyla ağrıyor. Ters çevirdiğim yastığı bir kez daha başımın altına sıkıştırıyorum ve bir nefes çekiyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, uyumaya zorlamaya çalışıyorum. Arkamda açılan kapının gıcirtısını duymadan önce sadece bir ay kapalı kalmışlar gibi geliyor.

Giydiğim atletin altından omurgama elektrik çarpıyor ve kim olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek kalmıyor. "Git buradan Brax," diye homurdanıyorum. Cevap vermiyor ama gitmiyor da. Varlığı giderek yaklaşıyor. Dışarıda rüzgâr camları tokatlıyor ve tekrar tıkırdatıyor.

Çarşaflar üstümden yırtıldı. Nefes nefese kaldım ve ona doğru döndüm. "Ne oluyor !"

", " dedi. "Benimle geliyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi olamazsın." Orada, karanlıkta, gölgeler arasında bir gölge gibi duruyor, beni izliyor, bekliyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Brax. Sana işimin bittiğini söyledim."

Elindeki çarşaflara uzanıyorum, ama o sadece onları geri çekip kaldırıyor. Ayağa kalkabilirim. Çarşafları ondan çekip yatağa geri dönebilir ve o yokmuş gibi davranabilirdim ama sanırım onun beklediği de bu. Bir hırıltıyla yatağın diğer tarafına kayıyorum.

"Tamam, burada uyuyabilirsin," diye çıktım. "Ben kalacak başka bir yer bulurum." O cevap verdiğinde yatağın dibine doğru yuvarlanmaya başlıyorum.

"Buraya uyumaya gelmedim." arşıafları yere bırakıyor ve önüme geçerek ileri doğru hareketimi durduruyor. Ona ters ters bakıyorum ve ona sert bir cevap vermek niyetiyle dudaklarımı aralıyorum. Ancak ben fırsat bulamadan , omzunu karnıma dayıyor, bir kolunu iki bacağıma doluyor ve sonra tekrar ayağı kalkarak beni yerden kaldırıyor.

"Brax!" Sırtına bir yumruk indiriyorum. "Beni yere indir!" Dönüp kapıya yönelirken tek kelime etmiyor. Ben-ona karşı mücadele ediyor, sırtını ve yanlarını tekmeliyor ve yumrukluyorum, ancak görüldüğü kadar rahatsız olduğu için kafasının etrafında vızıldayan bir sinekten başka bir şey olmayabilirim. Beni koridora, merdivenlerden aşağıya ve garaja taşıırken kimse odalarından çıkmıyor ya da onu durdurmaya çalışmıyor bile.

Braxton tanıdık bir cipin yanına gelene kadar durmuyor. Ancak o zaman anahtarlığındaki bir düğmeye basarak aracın kilidini açıyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. Beni koltuğı bırakırken ona kaşlarını çatıyorum.

"Yapma-" Brax beni görmezden gelip göğsüme uzanıyor, emniyet kemerini kavıyor ve toka yerine oturana kadar çekiştiriyor. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum ve yüzüne pençe atma isteğıme karşı koyuyorum. "Tartaklanmaktan hoşlanmıyorum," diye çıkışıyorum.

Braxton bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve karşılık olarak tek kelime etmiyor. Sessizliğı sinir bozucu. Geri çekilip kapıyı arkasından kapatıyor ve ben de arabanın önünden geçip diğer tarafa binerken onu ön camdan izlemek zorunda kalıyorum.

Başımı sallıyorum. "Beni nereye götürüyorsun, Brax?"

Hâlâ cevap yok. Onun yerine, anahtarı kontağı takıp çevirmeden önce arkamızdaki garaj kapısının kalkmasını sağlayan başka bir düğmeye basıyor. SUV gümbürdeyerek hareket ediyor ve klima ile soğutulmuş hava yüzüme tokat gibi çarpınca ürperiyorum.

Göğüs uçlarım atletimin ince kumaşının altında sertleşirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakmaya devam ediyorum. "Bilmiyorum dikkatinden kaçtı mı ama hiçbir yere gitmek için giyinmedim."

Braxton'ın bakışları tekrar bana dönüyor ve yavaşça vücudumdan aşağı kayıyor. Gülünç bir şekilde, meme uçlarım daha da sertleşiyor. İhanet eden sürtükler. Bastırmaya çalıştığım sıcaklık yanaklarıma yükselirken yüzümü başka tarafa çeviriyorum. "Merak etme," diyor. "Çok uzağı gitmiyoruz."

Yine de bana tam olarak *nereye* gittiğimizi söylemiyor. Garajın içindeki park yerinden geri geri çıkarken sessizce oturuyorum ve evden çıkar çıkmaz dışarıdaki rüzgar uğulduyor. Kafamı kaldırıp tepemde dönen koyu gri bulutları izliyorum. Bu gece ay yok ya da varsa bile karanlığın ve yağmayı bekleyen yağmurun çok ötesinde saklı.

Cip uzun ve dolambaçlı araba yolunda ilerliyor ve ben ağaçlara bakıyorum, onlar geçip giderken ben daha da sinirleniyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum Brax," diyorum birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Çünkü bildiğimi sandığım anda değişiyorsun. Bundan sonra ne yapacağına asla güvenemem." Geçmişte bundan korksam da bir bundan hoşlanıyordu. Brax'ın ne yapacağı belli olmaz ama bildiğim bir şey var ki o da asla hayır cevabını kabul etmez. Tıpkı bu geceki gibi.

"Sana güvenmemi istiyorsun," diyorum, "ama yine de şeyler yapıyorsun. Bana seçenek bırakmıyorsun ve ne istiyorsan onu alıyorsun. Böyle birine nasıl güvenebilirim ki?"

Ona dönüp bakıyorum ama gözleri ileriye odaklanmış. Dudakları aşağı doğru eğilmiş, ön camdan bakarken gözlerinin kenarlarında küçük çizgiler beliriyor.

"Ne?" Ona soruyorum. "Yanıt yok mu?" Hayır. Yok. Hiçbir şey yok. Kızgınlığım artıyor. "Bunun neyi başaracağını düşünüyorsun?" Yerimde durmaya çalışıyorum. "Beni gecenin bir yarısı bir yere mi götüreceksin? Arabayla gezintiye çıkmanın sana açılmamı sağlayacağını mı sanıyorsun? Bana ihanet ettin, Brax. Lanet olası anlaşmamı aldın ve başından beri kardeşimi öldürmeyi planlıyordun. Tek lanet aile-" Gözlerim yanmaya başladığında kestim.

Şu anda kardeşime kızgın olabilirim ama elimde kalan tek şey o. Mama Luda gitti. Ivan gitti. Ace olmadan, yalnız kalacağım. Abandoned baştan. Bir damla gözyaşı kaçarken uzanıp gözümün altını sıyrıyorum. Hay sikeyim.

"Hades öldüğünde," diyorum sert bir boğazın içinden. "Her şey bitecek. Gideceğim ve beni bir daha asla göremeyeceksin, Brax. Bu kadar çabalamayı bırak. Her şey bitecek."

"Toplantıya gitmiyorsun, Clover." Braxton'ın sözleri şaşırtıcı derecede sessiz. Her zamanki emredici ve sert tonu değil. Yine de bu öfkemi durdurmuyor.

Avucumun içiyle konsola vuruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Onu öldürmek için her hakka sahibim!" . "Daha fazla hakkım var

Sizden, hepinizden daha fazla. ederim Brax, yoluma çıkarsan pişman olursun. O beni öldürdü-" Duruyorum. Brax, Mama Luda'yı bilmiyor. Ivan'ı biliyor ama onu bilmiyor. Başımı sallıyorum. "Sen anlamazsın," diyorum sonunda. "Kimi kaybettin? Kölelerinden birini mi? Hiç kimse benim için ailemden daha önemli değildi. Ailen hâlâ hayatta, en azından senin önemsediklerin."

Ağzı geriliyor. "Ben de insanlar kaybettim, Clover," diye cevap veriyor, sesi alçak. Beni rahatsız edenin bu sessizlik olduğunu fark ediyorum. Ondan bu şekilde nefret ediyorum. Ayrılmış. Kendimi kötü adam gibi hissettiriyor ve ben kahraman olmasam da o da değil.

Bakışlarımı pencereye çeviriyorum. Daha fazla ağaç geçiyor ve ben yeniden alize oluyorum, Eastpoint'ten, kampüsten uzaklaşıyoruz. O kadar uzun zaman olmadı ama binalar ve dur ışıkları yerine uçsuz bucaksız bir ormandan başka bir şey görmüyorum. Korkmalıyım ve içten içe bir parçam beni ormana götürüp öldürmek istediğini düşünüyor ama bundan daha iyisini biliyorum. Brax kurbanlarını arka tarafa götürüp köpek gibi vuracak biri değil. Eğer beni gerçekten öldürürse, bu kanlı ve vahşi olacak. Muhtemelen sevişmeyle birlikte bir kavga olacak. Psikopat muhtemelen bundan zevk alır.

Birkaç dakika daha geçer ve sonunda SUV yavaşlamaya başlar ve ağaçlar aralanır. Uzun bir ferforje çit yolun kenarını kaplıyor ve Brax bir girişe dönüyor. Hoparlör kutusuna benzeyen bir şeyin yanında durduğunda kaşlarımı çatıyorum. Birkaç düğmeye basıyor ve kapılar kayarak açılıyor.

Burası nasıl bir yer böyle? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez mezar taşlarını görmeye başlıyorum. Yüzlercesini. Hepsi uzun ve süslü. Haçlardan normal kavisli taş levhalara kadar çeşitlilik gösteriyorlar. Yol, büyük boy SUV için çok küçük olan parke taşlı bir patikaya dönüşüyor. Brax, tekerlekler birkaç kez çimenlere kaydığında bile buna aldırıyor; devam ediyor.

Mezarlığın merkezine doğru daha küçük bir tepeye çıkarken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Etrafıma bakarken dudaklarımı yalıyorum. Patika boyunca dağılmış birkaç uzun demir ışık direği var, yol boyunca her iki taraftan da değişiyor. O kadar uzağa yerleştirilmişler ki, sessiz aydınlatma çemberine girmeden önce neredeyse tamamen karanlıktayız.

SUV neredeyse tepenin zirvesinde, diğer iki patikanın tam ağzında durur. Tam karşıda devasa bir mau-

ölülerin panteonuna benzeyen bir soleum. Brax motoru durdurduğunda aniden kuruyan boğazımla yutkunuyorum ve bir saniye sonra gök gürültüsü bir kez daha tepemde gümbürdüyor. Mezarlıkta manzaralı bir macera için ne güzel bir gece. Bu sefer gerçek bir mezarlık, ölümsüzlerin olmadığı bir yer. Sadece... kemikler ve pişmanlık.

"Gel ." Brax kapısını açar ve dışarı çıkar.

İçimden bir ses bana göstermeye çalıştığı şey her neyse onunla savaşmanın artık anlamsız olacağını söylüyor. Zaten buradayız. Bu yüzden araçta kalmak yerine merakımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. Emniyet kemerimi çözdüm ve onu dışarı kadar takip ettim. Gökyüzünden tek bir yağmur damlası alnıma düşüyor. Şakağımdan aşağı kayarken uzanıp siliyorum. Neyse ki bulutlar hemen açılıp üzerimize yağmıyor.

Braxton başka bir şey söylemez. Sadece anıt mezarın girişine doğru yürümeye başladı. Kollarımı vücuduma sarıyorum ve saçlarımı yüzüme savuran rüzgâra karşı titriyorum. Saç telleri yanaklarıma çarparak tenime yapışıyor. Braxton içinse doğanın vahşiliğinin hiçbir etkisi yok gibi görünüyor. Her zamanki gibi asil bir şekilde ayakta duruyor, merdivenlere ulaştığında arkasını dönüyor. Saçları alnının üzerinde dalgalanıyor. Rüzgârın uğultusuna karşı ne ürküyor ne de gözünü kırpmıyor.

"Neden buradayız?" Ben soruyorum.

Başını eğiyor ve onu gerçekten tanımaya başladığımdan beri ilk kez -içinde kim olduğunu, yakınında tuttuğu karanlığı- onu bir çocuk gibi görüyorum. Genç. Masum. Kırık. Üzgün.

Burası onun için bir şey ifade ediyor. Geçmişiyse bir ilgisi var. Şimdi bana gösterdiği bir geçmiş. Bir parçam biliyor ki, eğer onu daha sonra gerçekten terk etmek istiyorsam, onu gerçekten unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorsam, o zaman kıcımlı geri dönüp arabaya geri binmem gerekiyor. Bu nokta, son varış noktası, bizim için geri dönüşü olmayan nokta. Çizgiyi geçersen, geri dönüş yok.

"Ne kaybettiğimi bilmek istiyorsun," diyor. "Sana göstermek üzereyim."

Alt dudağımla ısırıyorum. Daha önce söylediğim kötü niyetli sözler beni ısırarak için geri geliyor. Küçük dişlerini etime geçirip kanımı çekiyorlar ve bana suçluluktan başka bir şey hissettirmiyorlar. Yine de dudaklarımdaki özrü geri yutuyorum. Bana hissettirdikleri için üzgün olamam. Yine de bu iç savaşımı daha kolay hale getirmiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde beni itmiyor. Beni zorlamıyor ya da acele ettirmiyor, hatta merdivenlerden geri geri inip beni kaldırarak isteğim dışında içeri taşıyor. Braxton sanki sonsuz bir sabırla doluymuş gibi bekliyor. Bu seçimi yapacak kişi ben olmalıyım. Ve nefret dolu sözlerime rağmen, fırsatla karşılaştığımda ona sırtımı dönmenin ne kadar zor olacağını hiç fark etmemiştim.

İleriye doğru temkinli bir adım atıyorum, sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki onun altında, yerde durup yukarı bakana kadar. Nefesim gidip geliyor, ağaçların sallanmasından ve rüzgârdan daha yüksek sesle. Kararsız sesiyle kulaklarımı dolduruyor.

Bunu yapabilir miyim? O binada her ne varsa bir şeyleri değiştirecek. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama içimde bir gerçek olarak var. Yoksa beni buraya getirmezdi.

Bakışlarım gecenin karanlığıyla yarı gölgede kalan yüzünden, taşın yüzeyine bir şeylerin kazınmış olduğu mozolenin üst kısmına doğru kayıyor. Kelimeleri anlamaya çalışırken gözlerimi kısıyorum.

"Flectere si nequeo superos, acheronta movebo." Cümleyi yüksek sesle okuyorum, bilmediğim dilde biraz tökezliyorum. Bitirdiğimde Brax'a dönüp bakıyorum. O hiçbir şey söylemiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Braxton bana bakmaya devam ediyor, yüzü ifadesiz, baskısız. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Sonunda, sonsuza dek sessizlik içinde kalmış gibi hissettiren bir süreden sonra cevap veriyor.

"Eğer Cennet'in iradesine boyun eğmezsem, Cehennem'i yerinden oynatırım." Ne kadar kibirli. Ona ne kadar çok benziyor.

Elini tekrar uzatıyor. "Gel." Ve bu sefer ona karşı koyamıyorum. Artık geri dönüş yok. Uzanıyorum ve yüzgeçlerimi onunkilerle birleştirmesine izin veriyorum. Elleri soğuk tenime karşı sıcak. Beni daha yakına çekiyor ve yavaşça ikimiz merdivenlerden çıkıp rüzgârın içinden binanın bekleyen açıklığına adım atıyoruz.

Türbenin içi karanlık ve soğuktur. Şaşırtıcı bir şekilde, çatıda dışarıdaki lambalardan gelen loş ışığın aşağı inmesini ve içeriye gri bir pusla aydınlatmasını sağlayan pencereler var. Dışarıdan ne kadar büyük görünse de, açık kapıdan içeri adım attığımda içerisi oldukça küçük görünüyor.

Biri her iki yanda, biri de en arkada olmak üzere girişe paralel üç duvar vardır. Her biri isim plakaları ve bunların ötesinde muhtemel cesetlerle sıralanmıştır. Ortada düz bir alan var.

Girişin üstündeki yazının aynısı taş tabutun yüzüne kazınmış. Parmak uçlarımla kenarına dokunup toz ve örümcek ağlarının bir kısmını siliyorum. Güvenliği ve ışıkları olan böylesine gösterişli bir mezarlık için, mozole görünüşe göre arazisi kadar iyi korunmamış.

İçerideki tek ses benim nefesim, Braxton'ınki ve gökyüzünün gürültüsü. Tüylerim diken diken oluyor, çıplak bacaklarımın üzerinde ve uyku şortumun altında. Dönüp tabuta yaslanıyorum ve gözlerimi Brax'a kaldırıyorum, kapı aralığında duruyor, vücudu önden gelen ışığın geri kalanını engelliyor.

"Hayatımda bana insanmışım gibi davranan sadece bir kişi oldu," diye başlıyor. "İçim ne kadar berbat olsa da bir noktada benim de bir çocuk olduğumu fark eden tek bir kişi."

Kulaklarıma ulaştıklarında ortamın onun sözlerinin etrafımda yankılanmasına neden olması, onları zihnimde defalarca tekrarlanmaya zorluyor. Bunları gerçekmiş gibi söylüyor ama kafamı karıştırıyorlar.

"Eminim arkadaşların seni insan olarak görüyordur," diye cevap veriyorum.

Brax binaya doğru bir adım atıyor ve dönerek yüzünün yarısının ışıktaki görünmesini sağlıyor. Ağzının bir köşesi, alaycı bir eğlence gibi görünen bir şekilde yukarı kalkıyor. "Seni kandırmalarına izin verme Ateş Kuşu," diye cevap veriyor. "Arkadaşlarım -ailem- bile beni insan olarak görmüyor. Beni olduğum canavar olarak görüyorlar. Nelerden hoşlandığımı, becerdiğim kadınlara neler yaptığımı biliyorlar. Bana ne yapılmasını istediğimi biliyorlar. Beni kabul ediyorlar ama insan olarak görmüyorlar."

Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Onu seviyorlar. Bunu ben bile görebiliyorum.

"Kaybetmediğimi düşünüyorsun," diye yeniden başlıyor, "ve kısmen *haklısın* - senin kadar kaybetmedim - ama kaybettim. Arzularıma karşı savaşma isteğimi kaybettim. Zamanı geri döndürme şansımı kaybettim. İnsanlığımı kaybettim."

"Braxton-"

"Adı Josephine'di." Şok oldum, kelimelerimi durdurdum. "Josephine Frazier." Arkamdaki tabutu işaret ediyor ve ben de tabuttan uzaklaşıp dönerek levhaya bakıyorum. Ona dönüp baktığımda Braxton'ın yüzü geriliyor. Sanki tabutun içinde, taş kapağı yerinden kaldırıp ona saldırmak için sürünmekle tehdit eden zehirli yılanlardan başka bir şey yokmuş gibi bakıyor.

"O benim için bir anne gibiydi," diye itiraf ediyor. "O Abel'in annesiydi. Dünyamızda üç çocuğu önemseyen tek kişi oydu."

ve bizi kullanmak ."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Arabadayken öfkeliydim, ona saldırmaya ve canını yakmaya hazırdım ama şu anda dilimde hiçbir hakaret yok. Onu olduğundan daha fazla incitmemin imkanı yok. Bunu görebiliyorum. Onu genç, küçük, kırılgan, etrafındaki yetişkinlerin merhametine kalmış bir halde hayal ediyorum. Parmak uçlarımda altında sırtındaki yara izlerinin verdiği hissi hatırlıyorum. Etin altında daha fazla yara izi olduğunu bilmeyecek kadar saf değilim. Görünmez yaraların ne kadar acı verici olabileceğini bilen biri varsa o da benim.

"Ne isem o olmak, kim isem o olmak" diyor. "Seçim yapma lüksünden vazgeçmek anlamına geliyor. Kandan kaçamazsınız. Nereye giderseniz gidin sizi takip eder. Kendini kesip açtığında ve kanını kurutmaya çalıştığında bile sana eziyet eder."

Yutkunmaya çalışırken boğazım daralıyor, sanki kapanıyor. "Sen..."

Bana yapmadığını söyle Brax, kelimeleri ağzımdan çıkaramadan sessizce yalvarıyorum. Bu dünyadaki onca insan arasında, o da... o da sahip olamaz. *Hayatında bir zamanlar kendini öldürmeye çalışacak kadar korkunç bir zaman var mıydı?*

Braxton başını çeviriyor ama bir kez daha yüzü gölgeleniyor ve yüzündeki ifade benim için görünmez oluyor. "Josie Teyze ölmeden birkaç hafta önce sırtımdaki yara izlerini öğrendi," diye devam ediyor sözlerimi duymazdan gelerek. Şüphelerim boşa çıkmıyor ama aynı zamanda doğrulanmıyor da. "Benim için ağladı." Kafası karışmış gibi görünüyor ve sonraki sözleri bunu pekiştiriyor. "Biraz garipti," diye devam ediyor. "Daha önce kimsenin benim için böyle ağladığını görmemiştim. O bunu öğrendiğinde ben pek çok kadını ağlatmışım. Onları becerdim, canlarını yaktım ve gözyaşlarından zevk aldım. Ama onu ağlarken izlemek ağladığını bilmek- farklı hissettirdi. Yanlış hissettirdi. Bundan hoşlanmadım."

Çünkü böyle bir şey için neden ağladığını anlamıyordu. Onun gibi biri için mi? Ya da bu üzüntünün sebebi kendisi olsa bile başka birinin özel üzüntüsüne müdahale ediyormuş gibi hissettiği için mi?

Sorular aklımdan çıkmıyor. Cevabı isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Onun yerine başka bir şey soruyorum. "Nasıl öldü?"

"Araba kazası," diye yanıtlıyor kolayca. "Arabaları çok severdi. Muhtemelen ellerinin motor yağı ve gresle kaplanmasından gerçekten hoşlanan tek zengin varis oydu. Abel'a o çok sevdiği Mustang'i verdi. Hepimize bir şeyler bıraktı ama benim için hiçbir şey onun varlığından daha önemli değildi

O gidene kadar ağladım. Bir başkasının bana baktığında bir alet ya da canavar görmemesi için."

Rüzgâr ıslık çalarak binanın içinden geçiyor, yerdeki tozu karıştırıyor ve ayak bileklerimizin etrafında döndürüyor. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" diye soruyorum. *Beni buraya getirmekteki amacı ne? Sempati duymamı sağlamak için mi?* Aramızdaki kısa boşlukta ona bakarken ellerimi yumruk haline getiriyorum. Sempati duyuyorum. Elimde değil. Ama bu onu göstermem gerektiği anlamına gelmiyor - en azından şimdilik. Bana teslim olmam için iyi bir sebep verene kadar olmaz.

İçim titriyor. Bocalıyorum. Bu bir manipölasyon. Ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Ben ona güvenmiyorum.

Ama sen istiyorsun. Bu gerçeğe karşı gözlerimi kapatıyorum. Evgenia bazen kendi iyiliği için fazla dürüst oluyor. Benim iyiliğim için.

Braxton sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. Soruma cevap vermiyor, kabul etme zahmetine bile girmiyor. Bunun yerine, beni bir kez daha taş tabuta yaslayana kadar yaklaşıyor. Önümde sıcaklık, erkek eti ve tehlike var. Sırtımda ise soğuk ölüm. Kıcımlı taş lahdin kenarına bastırduğım kalçalarımın hemen yumuşayıp ayrılmasına neden olmamalı. Beni tahrik etmemeli.

Ama öyle.

"Uzun zaman önce öğrendim Ateş Kuşu," diye fısıldıyor Brax, bir elini yüzüme doğru kaldırarak. Tek bir parmağını yanağımda gezdiriyor. "Ben her neysem -insan ya da canavar- sadece benim olabileceğim bir şey. Babam beni kırbaçladığında, beni bu yaralarla bıraktığında, bunu kendi zevki için yaptı." Daha da yaklaşıp içime girerken, bir bacağını iki bacağımın arasından geçirirken göğsüm kabarıyor. "Ve yol boyunca bir yerlerde, acıdan zevk almayı öğrendim. Bu beni, bıraktığı gerçek izlerden çok daha fazla mahvetti. Onu bana karşı bir silah gibi tuttuğunda, onu sevmek -vermek ve almak- yanlış geliyordu."

"Braxton." Adı dudaklarımdan dökülüyor ama ne çalıştığımı bilmiyorum. Az mı çok mu? Tek bildiğim beni deli ettiği. Yakınlığı, yüzümdeki nefesi. Hepsi çok fazla. Dayanamıyorum. Başım, vücudunun benimkine olan yoğunluğuyla dönüyor. Uyuşturucu gibi ve tadına bakmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Bu acının bir an önce dinmesini istiyorum.

"Artık silah benim Clover," diyor bana. "Ben, benden almak isteyenlerin boğazlarının üzerinde asılı duran bıçağım. Teyze

Josie'yi bizden, benden aldılar ama senin gitmene izin veremem. Sana ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Hayır, Brax-"

"Ace yaşayacak." Bu tek cümle, üç kısa kelime, beni olduğum yerde dondurdu.

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Eğer istediğin buysa, o zaman yaşayacak."

"Bunun artık senin seçimin olmadığını söylediğini sanıyordum." Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Onu bıçaklamak istiyorum. Onun tarafından tekrar kandırılmama nasıl izin verebilirim? Bir keresinde de aynı şeyi vaat etmişti.

Braxton başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Yakışıklı bir Amerikan sporcusunun yüzünden bana bakan, bir katilin sırrı. Bir canavarın. "İzin verseydin sana dünyayı verirdim ateş kuşu."

Nefesim kesiliyor ve çenem düşüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Buna ne bilmiyorum. Tek yapabildiğim orada durmak ve onu hissetmek - parmakları tenimde, çene çizgimde, boğazımda geziniyor.

"Dean ve Avalon onun gitmesine izin vermeyi kabul ettiler, tabii ki şartları var, ama nefes alacak, önemli olan da bu," diye devam ediyor bir an sonra, ben hala bir yanıt oluşturmamışken. Başparmağını nabzımın atışına bastırıyor.

"Bunun başka bir yalan olmadığını nereden bileceğim?" Kelimeleri kendime rağmen zorlayarak çıkarıyorum.

Brax eğiliyor ve yanağıma sokuluyor. Sakalının çizikleri beni yakıyor. "Artık yalan yok," diye fısıldıyor. "Sadece bu. Sadece sen ve ben. Burası Eastpoint ailelerinin yattığı yer. Bütün bu mezarlık bizim atalarımız, geçmişimiz ama sen... Senin benim geleceğim olmanı istiyorum Clover. Evgenia, her kim olmak istiyorsan. Artık benim bir parçamsın. Eastpoint'in bir parçasısın. Sen de burada olacaksın. Ne istersen Clover. Senindir. Senin için dünyayı yakarım ya da gümüş tepside sunarım, tek yapman gereken istemek."

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve sadece ona doğru daralıyor. Başını çeviriyor ve ben artık onu durduramıyorum. Ağzı benimkine değiyor ve zihnimin arkasında küçük bir bomba patlıyor. Ona uzanıyorum ve fırtınalı bir denizin ortasındaki tek cankurtaran sandalı gibi ona tutunuyorum.

Braxton dudaklarını aralıyor ve alevleri tutuşturarak etrafımızdaki her şeyi yerle bir ediyor.

Hay sikeyim. Buna pişman olacağım. Bunu biliyorum. Braxton beni öldürecek ve kalbim durmasa bile, bu iş biterse her iki şekilde de paramparça olacağıma dair bir his var içimde.

Zaten kayboldum, neden sadece sonbaharın tadını çıkaramıyorum?

BRAXTON

CLOVER BENİMLE KAVGA ETMEYELİ ÇOK UZUN ZAMAN OLDU. O AÇTIĞINDA Ağzını ağzımın altına sokup beni öptüğünde, sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum. Onu içime çekiyorum, yutuyorum, her zaman istediğim gibi alıyorum.

Şiddetle.

Elim omurgasına doğru kayıyor, göğüs uçlarının sert noktalarının içime girdiğini hissedene kadar onu göğsüme doğru bastırıyor. Aletim kotumun içinde zonkluyor. Yağmur gibi kokuyor ve dilimde ateş gibi bir tadı var. Onu böyle bir yerde, Josie'nin önünde istediğim için ahlaksız hissetmeliyim ama kendimi durduramıyorum.

Clover dudaklarıma doğru inliyor ve tırnaklarını kollarıma geçirerek bir kedi gibi bana doğru eğiliyor. Çıplak ayakları kirli, toz ve kirle kaplı. Bunun bir faydası olmuyor ama yine de onu kaldırıyorum ve taş tabutun kapağına geri koyuyorum. Bacakları ayrılıyor ve beni kendine doğru çekiyor, kalçalarının arasına alıyor. Emmek, yalamak, öpmek ve ısırarak istediğim kalçaları.

Kızıışmış bir hayvan gibi nefes nefese kaldım. Kafam lanet bir delilik yığını. Görebildiğim, hissedebildiğim ya da tadabildiğim tek şey o. Gözlerimi açıyorum ve geri çekiliyorum. Göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyor ve o da gözlerini açıp bana bakarken üst kirpikleri alt kirpiklerinden yavaşça ayrılıyor. Yosunlu yeşil gözler bana bakıyor, açık ve o kadar saf ki, ona yapmak istediğim tüm korkunç, kanlı şeyler için kendimi kirli bir yaşlı adam gibi hissediyorum.

"Brax..." Adım havada fısıldıyor, dudaklarında yumuşacık. Kabaca yutkunuyor ve sonra aşağı uzanarak eteğini kavırıyor.

atlet. Bakışlarını benimkilerden ayırmadan, kumaş tişörtü yukarı kaldırarak karnının düzlüğünü, göbeğini ve sonra göğüs kafesinin alt kısmını ortaya çıkarıyor. Tenini sarartan sarı ve yeşilimsi morlukları görünce irkiliyorum. İçim öfke ve suçluluk duygusuyla çalkalanıyor.

"Onları düşünme," diye fısıldıyor sanki ne düşündüğümü duyabiliyormuş gibi.

Gözlerimi tekrar onunkilere dikeyorum. "O zaman ne düşünmeliyim?" Bir kez daha ona doğru eğilerek ve sesimi alçaltarak soruyorum. Bu hoşuna gidiyor - bu yarı mahrem yerde onunla konuşurken sesimin derin, çakıllı tonu. Eminim amına doğru mırıldansam daha da hoşuna gidecektir.

"Ben," diye , göğsü inip kalkıyor. "Öyleyim, ateş kuşu," diye söz veriyorum ona. "Ben."

Hareketleri beni büyülüyor. Göğüs uçlarının olgun pembe pembeliği ortaya çıkana kadar üstünü daha da yukarı çekerken ona tamamen ve tamamen abayı yaktım. Şu anda olduğumdan daha fazla sertleşemeyeceğimi düşündüysem; çok yanılmışım.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ve ona uzanıyorum, parmaklarım karnının üzerinde geziniyor. "Çürüklerle kaplı olman umurumda değil," diyorum ona. "Sadece onları oraya koyan kişi olmak isterdim." Nefes nefese kalıyor, benimkinin altındaki et hızlı bir halasyonla geri çekiliyor ve cevap veremeden onu tabuttan çekip şortunu ve iç çamaşırını yırtıyorum. Kumaşın yırtılma sesi kulaklarıma ulaşıyor ama aldırmiyorum. Onu altıma almaya o kadar odaklanmışım ki, amı dilimde, tadı ağzımda, suları boğazımda, tek düşünebildiğim bu.

Clover onu tabutun üzerine kaldırdığımda tekrar nefes nefese kalıyor ve sonra yatana kadar onu geriye itiyorum. Bacaklarından birini ve sonra diğerini omuzlarıma asıyorum. "Vay, vay, vay," diye onu açıp bacaklarının arasındaki yumuşak ete bakarken. "Görünüşe göre birileri mezarlıkta yemek olma fikrinden hoşlanmış."

İnce parmakları saçlarıma giriyor, bukleleri alnımdan geriye doğru itiyor. Aşağı bakıyor. "Benimle alay etmeyi bırak Brax ve yap şunu," diye fısıldıyor.

"Ne istediğine dikkat et bebeğim," diyorum gözlerimi kapatıp dilimi onun en derinlerine sokmadan hemen önce.

Dilimle onun çıplak amını buluyorum, dilimin altında titreyene kadar ortasını yalıyorum. *Yavaşça. Yavaşça*, kendimi zorlamaya çalışıyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Hayatımın geri kalanında onun tadını hatırlamak istiyorum. Kendimi tutmak çok zor.

Sanırım şimdi anlıyorum. Dean'ın Avalon'a nasıl bu kadar aşık olduğunu. Abel'in Rylie için neden her şeyi yapmaya hazır olduğunu. Şu anda biri Clover'ı benden ayırmaya çalışsa, onu öldürmekte tereddüt etmezdim. Sonra da açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi kanlarına bulanmış bir şekilde onun üzerine atılır ve içinde ben varken kendini ne kadar rahat hissettiğinden başka bir şey düşünemez hale gelene kadar onu becerirdim.

İşte tam burası nirvananın tadı. İnlediğinde, aldığı zevkin kanıtı mozolenin taş iç kısmında yankılanıyor, kulaklarımda çınlıyor. Uğruna savaştığım her şey gibi geliyor. Sırtı eğilene ve parmakları bana doğru sıkılaşıp kadar klitorisini emiyorum. Tırnaklarını batırıyor. Saçlarımdan tellerini çekiyor, bakımlarının acısı beni aydınlatıyor.

Onu dilimle beceriyorum. İçime girip çıkıyor, ta ki altımda nefes nefese kalana kadar. Vücudu dudaklarıma karşı kıvranıyor. Tam orgazmın eşiğinden dönmek üzereyken, iç organları dilimi sıkarken, geri çekilip başımı çeviriyorum ve iç kalçasını, ondan ürkmüş bir çılgılık çıkaracak kadar sert bir şekilde ısııyorum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor çünkü geri çekilip arasına uzandığımda, klitorisine sürtündüğümde, ondan yeni bir ıslaklık fışkırdığını hissediyorum. Tenindeki iz çoktan koyulaşmaya başlamıştı. Dişlerim bir ihtiyaçla karıncalanıyor ve dönüp diğer uyluğunu ısııyorum ve tüm vücudu eğiliyor. Clover tamamen yükseliyor, ben dişlerimi ona geçirip etini kırarken başımın üzerinde kıvrılıyor.

Dilime kan hücum ediyor ve titreyerek soluk soluğa kalıyor. "Siktir..." Sesi kısık ve başımı onun yaralı ve kırık teninden kaldırdığımda, yüzümü iki eliyle kavırıyor ve dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına çekiyor.

"Eğer sevişmek istiyorsan," diyorum ona, öpücüğünün vahşiliğine karşı sırtarak, "seve seve yaparım."

İnliyor. "Aman Tanrım, Brax."

"Lanet olası bir tanrı," diyorum. "Evet, bu kulağa hoş geliyor." Sinirlenmesine ya da şikâyet etmesine fırsat vermeden ellerimi ona karşı kenetledim, gözlerimi kapattım ve sonra tıpkı amını yaladığım gibi ağzını da yalayıp yuttum.

Dilimi onunkine doğru itiyorum, göğsümü sertleşmiş meme uçlarına bastırıyorum ve muhtaç küçük tomurcukların göğüs kaslarıma sürtündüğünü hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun öpücüğüne bırakıyorum. O artık benim her şeyim. Farkında olsun ya da olmasın. O hayatımın geri kalanının başlangıcı ve geçmişimin sonu. Korumam gereken şey o.

İstedığı gibi öldürebilir ve ben onu her zaman sonuçlarından kurtaracağım. Eğer Hades'i istiyorsa ona sahip olacak. Dean ve ben onu tuzağa düşüreceğiz ve ona hediye olarak getireceğim. Eğer isterse onu birlikte öldürebiliriz. Bu bir bağ kurma deneyimi ve hatta belki de bir nişan hediyesi olur. Çünkü artık onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Braxton," diye fısıldıyor, öpücükten geri çekilerek. "Daha fazlasını istiyorum."

Gülümsüyorum. Alnıma yapışan saç tellerini geriye iterken gerçek, sınırsız bir gülümseme. Dudakları kırmızı, allığından daha kırmızı, saçlarından daha kırmızı. Kendi kanıyla boyanmış. O kadar güzel ki. Düz gri bir denizde bir yakut.

"Aç olduğunu biliyorum ateş kuşum. Merak etme, sana alabileceğin kadarını ve daha fazlasını vereceğim." Sadece bir kez değil, dayanabildiği kadar çok. Muhtemelen dayanabileceğinden bile fazla. Ancak Anıt Mezar'ın dışında gök gürlerken, daha ileri gitmeden önce yer değiştirmemiz gerektiğini fark ediyorum.

Bacaklarını omuzlarımdan çekip ayağa kalkıyorum ve gömleği tekrar aşağı düşerken elini tutuyorum. Hızla eğilerek iç çamaşırını ve yırtık şortunu alıp arka cebime sokuyorum. Bir şey söylemiyorum ama söylememe de gerek yok. Elimi uzattığımda artık tereddüt etmiyor. Parmaklarımı kavradı ve onu mozoleden dışarı sürüklememe izin verdi.

Ayaklarımız yere değdiği anda gökyüzü açılıyor ve yağmur üzerimize yağarak kalan giysilerimizi ıslatıyor. Aceleyle cipe doğru ilerliyoruz. Oraya varır varmaz hiç beklemiyor, beni şoför kapısına doğru itiyor ve tekrar öpüyor.

Onun kanı ağzımda. Dilimde onun tadı. Bu beni öldüren bir afrodisyak. Sanırım hayatım boyunca bunu bekledim.

CLOVER

BRAXTON'IN ÖPÜCÜĞÜ KANLI, ÇİĞ VE GERÇEK. KIRILMIŞ VE DÖVÜLMÜŞ-ve ilişkimizin her zaman olduğu gibi. Tek kelimeyle, bu çok korkunç. *Neden mi?* Çok basit. Çünkü bu benim ölümüm olacak olsa bile, yine de onu o kadar çok arzuluyorum ki. Sonunda itiraf ediyorum, en azından kendime, onu seviyorum-öpücüğünü. Vücudu benimkinin üzerinde. Onun her şeyini.

Ona karşı zayıfım ve bunun için kendimden nefret ediyorum çünkü ikimizi tekrar bir araya getiren bu manyetik enerjiye direnmeye devam etmek için başka bir neden . Bunu kabullenmemi kolaylaştıran tek şey, onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünmem. Ben *onun* zayıflığıyım. Ve bu çok güçlü bir duygu.

Braxton Smalls beni gerçekten yok edebilir ve en korkuncu da buna izin verebilirim. Sanırım bu dünyada gerçekten benim olan tek şey o. Başka kimse onu böyle göremez. Başka hiç kimsenin onun üzerinde sürünmesine, elini boğazına koymasına ve havasız kalmış gibi onu öpmesine izin yok. Sadece benim.

Elleri vücudumu kavırıyor, çıplak tenimin üzerinde kayıyor, ben kendi sularımı ve kanımı onun dilinde tadarken. Titremeler omurgamda aşağı yukarı dans ediyor. Yağmur suyu saçlarımın arasından kayıyor, saçlarımı ıslatıyor ve tarafımı ıslatıyor. Titriyorum, donuyorum ve Braxton olan devasa incire yapışıyorum. Tek ısı kaynağım o ve onun içinde sürünmek istiyorum.

Bunun yerine beni geri çekilmeye zorladı, arabanın kapısını hızla açıp beni içeri çekerken ağzını benimkinden ayırdı. Üzerine tırmanıyorum, kapı kapanırken amımı onun kot pantolonla kaplı sikine doğru sallıyorum. Ben arabanın içine dalarken yağmur artık yüzümüze sıçramıyor.

İkimiz de ıslandık ve neden olduğu sürtünme yavaş yavaş çok fazla olmaya başladı.

Atletimin alt kısmını kavırıyor ve başımdan yukarı çekmeye çalışırken tenime yapıştığında homurdanıyor ve iki yumruğunun arasına alıp alttan yakasına kadar yırtıyor. Başını eğip ağzına alırken meme ucumu sıcaklık sarıyor. Dişleri sertleşmiş ucun üzerinde geziniyor ve amım otomatik olarak geriliyor. Haykırıyorum, parmaklarım saçlarına saplanıyor, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Kalçalarım ağrıyor ve titriyor. Pantolonunun kumaşı hassas ve yaralı etimi acıtıyor. Beni ısırđıđı yeri tam olarak hissedebiliyorum. Ama umurumda değil. Ona karşı sallanmayı durduramıyorum, onu daha derinde istiyorum.

Yağmurun arabanın tavanına ve camların dışına vuran şıptırtısı daha da artıyor, daha da yükseliyor. Ta ki bir kasırganın ortasındaymışız gibi ses çıkarana kadar. Nefesimi tutmaya çalışarak soluk soluğa kalıyorum. Ne zaman bayılmamak için yeterli oksijeni yakalamış gibi grnsem, ağzı tekrar benimkine çarpıyor ve bir kez daha çalıyor.

becermeye mi yoksa ldrmeye mi çalıştığını anlayamıyorum.

Belki ikisi de. "Brax... lütfen," diye yalvarıyorum, aramıza uzanarak.

Yalvarışım karşısında inliyor. "Tanrım, benim için yalvarmana bayılıyorum, ateş kuşu."

Bunun için ukalaca bir yorumum yok. Tek sahip olduğum şey içimdeki bu lanet olası evcilleşmemiş arzu. Pantolonunun düğmesini kavırıyorum ve sonunda aana kadar sinirli nefeslerle uğraşıyorum. Kola basıyor ve koltuk sonuna kadar geriye kayarken sırtıma yaslanan direksiyon simidi hafifliyor. Boxerının kemerinin altından uzanıp aletini serbest bıraktığında inliyorum.

"Bana binmek ister misin, Firebird?" diye soruyor.

"Evet." Ayağa kalkıp sikini elime alıyorum ve damlayan amıma doğru yönlendiriyorum. Bu ıslaklığın yağmurla hiçbir ilgisi yok. Aletinin başı girişime değdiği anda nefes nefese kalıyor ve kalçalarımı kavırıyor. "Beni durdurma," diye yalvarıyorum. "Buna ihtiyaım var."

"Hayır," diye kabul etti. "Durmak yok. Sikimi alabilirsin, Clover. Al ve zevkini bul bebeğim. Ben tamamen seninim. Kullan beni." Dürtüyor ve kafası tamamen sarılır sarılmaz beni aşağıya çarpıyor. Beni aniden doldururken boğazımdan bir çığlık kopuyor. İ kaslarım hızlı girişe karşı sıkışıyor ve geriliyor. Alnımda ve ensemdede ter boncukları beliriyor.

Onu kullandığıma dair tüm o konuşmalar yok oldu. Gerçeği biliyorum. Onun aletini zorla kullanan benim ve buna bayılıyorum.

Öne doğru eğilip göğsüne ve omuzlarına yapışarak içimde ne kadar sıcak ve sert olduğuna alışmaya çalışırken soluk soluğa kalıyorum. Geniş bir avuç içi çıplak sırtıma doğru kayıyor ve saçlarımı avucunun içine alıyor. Saçımı yana doğru kaydırıyor ve ben de başımı eğerek boğazımı öpüp dişlerini nabzıma geçirirken ona hareket alanı bırakıyorum.

"Sen kime aitsin, Firebird?" Braxton'ın sorusu kulağıma sert bir fısıltı gibi geliyor.

Ensemde tüylerim diken diken olurken ürperiyorum. Benden ne istediğini biliyorum. Alt dudağımı ısıyorum. Emin değilim. Aleti geri çekilip tekrar içeri giriyor ve başım geriye gidiyor.

"Kim. Kim. Sen. Ait. Aitsin?" diye tekrarlıyor. Etimin altında şimşekler çakıyor. Göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patlıyor. Nefes nefese kalıyorum, emebildiğim kadar havayı içime çekmeye çalışırken dudaklarım parçalanıyor. Boğazıma sokuluyor ve gözlerimi açıp aşağı baktığımda, bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda, saf ve masum görünen yüzünde gözlerinin ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum. Şaşırtıcı bir tezat. "Beni tekrar sormaya zorlama Ateş Kuşu," diye ısrar ediyor.

Başımı sallıyorum. "Ben," diyorum, aradığı cevabın bu olmadığını ve bunun için beni cezalandıracağını bilerek. "Ben kendime aidim."

Bana dişlerini gösteriyor ve deli gibi amıma giriyor, bana vuruyor, kalçalarımı morartıcı bir güçle kavıyor - inkarıma kızıyor. Yine de bu bir ceza gibi hissettirmiyor. Gerçek olamayacak kadar güzel, ıslak bir rüya gibi geliyor. Vücudum kasılıyor ve orgazmım beni uyarmadan içine çekerken çığlık atıyorum. Beyaz ışık görüşümü bulanıklaştırıyor ve sırtım eğildiğinde başım geriye düşüyor. Braxton sanki kafamı çarpmamı engellemeye çalışıyormuş gibi bir avucunu neredeyse koruyucu bir şekilde kafatasımın etrafına sarıyor. Acaba ne yaptığının farkında mı yoksa otomatik, içgüdüsel bir hareket mi?

Nefesimi tutmaya çalışırken göğüslerim yüzünün tam önünde bir aşağı bir yukarı sallanıyor. İçimde hâlâ ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Etrafında o kadar gerginim ki, sanki amıma demir bir çubuk girmiş gibi. Başımın arkasındaki el sıkıyor ve çekilen saçlarımın acısı beni orgazmın doruğundan doğal olarak ineceğimden daha hızlı bir şekilde gerçekliğe geri çekiyor.

"Ne istediğimi biliyorsun Clover," diyor. "Senden şunu duymak istiyorum o."

Bakışlarını karşılıyorum ve gülümsüyorum. "Biliyorum." "O zaman neden yapmıyorsun?"

Aleti içimde zonkluyor ve içgüdüsel olarak sıkılaşıyorum. Parmaklarım omuzlarından yukarı doğru kayıyor. Çenesine dokunuyorum, boğazının üzerinden geçiriyorum ve sonra tekrar yukarı kaldırıyorum. Başparmağım alt dudağına değiyor ve hiç düşünmeden dudaklarını ayırıp parmağımı ağzına sokmama izin veriyor. Parmağımı yalıyor, klitorisimi emdiği gibi emiyor. Ve tüm bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Söyle bana Clover," diyor başparmağımı bırakarak. "Ben de sana istediğini vereyim."

Sırıtiyorum. "Zaten geldin," diye hatırlatıyorum ona. "Ben geldim. Sen ."

Gülümsememe kendi şeytani gülümsemesiyle karşılık veriyor. Elleri beni göğsüne doğru çekiyor ve sonra biri sırtımın etrafında kıvrılıyor, kıç yanaklarımın arasına dalıyor. Parmağını tam göt deliğimin üzerine bastırduğında gözlerimi kırıştıyorum. "Bir kere boşaldın Clover," diye cevap veriyor. "Bu gece son kez olmayacağını çok iyi biliyorsun. Bundan sonra zevkten mi yoksa acıdan mı boşalacağını seçebilirsin."

Beklenti kanımda şarkı söylüyor. Ona takılmadan edemiyorum. "Benim de zevk almayacağımı kim söyledi?" diye soruyorum.

"Beni deli ediyorsun," diye cevap veriyor. "Seni lanet velet."

Sırıtiyorum. "Ve sen buna bayılıyorsun," diye alay ediyorum.

"Evet," diye şaşırtıcı bir şekilde kolayca kabul ediyor. "."

Eli kıcımdan çekiliyor ve diğeri saçlarımdan kurtuluyor. Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?" Elleri kalçalarımın gidip beni yukarı kaldırırken, beni aletinden etkili bir şekilde ayırmasını talep ediyorum. Arkasına uzanıp ıslak, siyah gömleğini başının üzerinden sıyrırken karnına doğru sallanıyor. Onu arka koltuğa fırlatıyor ve sonra beni dürtüyor. "Yolcu koltuğuna geç, kıcımın direksiyona değmesini istemiyorum."

"Ne?" Kafa karışıklığı hareketlerimi yavaşlatıyor ama sonunda ısrar ettiği şeyi yapıyorum. Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çeviriyor, koltuğu geriye itiyor, elini karnımın altına koyuyor ve beni koltuğun arkasına yaslanmaya zorluyor. Kıcım dışarı çıkarken kollarım başımın etrafını sarıyor ve ben niyetini anlamadan eli havada ıslık çalıyor.

Avucunun düz kısmı kıç yanağıma çarpıyor. Tenimin hafif nemi, vuruşunun sert gücüyle birleşince çığlık atmama neden oluyor. Yanıyor. "Siktir!" Bana diğer taraftan tekrar vuruyor ve sonra kıcım alev alıp yanıyormuş gibi hissedene kadar eylemi tekrarlıyor.

"HmMMM." Boğazının arkasından mırıldanıyor, parmaklarını kalçalarımın arasından geçirip amımın üzerinden geçirirken ses omurgam boyunca titreşiyor. Acıtsa bile, bundan aldığım zevki inkar etmek değil. Hâlâ sırlıslıklamım. "Haklısın," diye bitiriyor sözlerini. "Seni cezalandırmamın bir yararı olmaz, değil mi? Sana ne yaparsam yapayım hoşuna gidiyor."

Hiç tepki vermedim. Bunun yerine orada yatıyorum, iki parmağıyla amımı sikerken titriyorum, iç kaslarım gerilene kadar onları birbirinden ayırıyor ve daha fazlasını isteyerek inleyip yukarı doğru eğilmemi sağlıyor. Çekiyor ve sonra üç parmağını sokuyor, sularım parmaklarından akarken elini kavırıyor, avucunda kendi ıslaklığımdan bir su birikintisi yaratıyor. Ne yaptığını biliyorum ve bunu düşündükçe neredeyse salyalarım akıyor.

İlk seferinde tam bir cehennem gibiydi ama öyle bir zevke dönüştü ki, planladığı şeyi istediğimi inkar edemiyorum. Brax parmaklarını serbest bıraktığında, onları kıç deliğime doğru kaydırıyor ve am suyumun sıkı küçük deliği yumuşatmasına izin veriyor. Kıç yanaklarımı kavırıyor ve onları birbirinden ayırıyor, geri çekildiğini hissetmeden önce ıslaklığı arka girişime sürüyor. Bu kadar küçük bir alanda hareket etmek onun için ne kadar zor olmalı? Merak ediyorum. SUV büyük ve geniş, ama o orta boylu bir adam değil.

Nasıl göremiyorum, tek yapabildiğim sonuçları hissetmek. Dili göt deliğime değdiğinde, şok olmuş bir şekilde doğruluyorum. "Bekle!" Yine de beklemiyor. Duraklamıyor bile. Kalçalarımın arkasını kavırıyor ve beni diline doğru çekmek için tutuşunu kullanıyor, o karanlık ve ahlaksız yere kaydırıyor.

Kıçımı görevdeki bir adam gibi yiyor, dilini döndürüyor, derinlere dalıyor. Beni dürtüyor ve tüm inlemelerim onu etkilediği için sağır olabilir. Kıvrınmalarım küçük, sarsıntılı hareketlere indirgeniyor. Tenim, her santimime sıcak markalar bastırılıyormuş gibi cızırdıyor. Bu çok fazla. Onu her yerde hissediyorum ama odaklandığım tek yer, dilinin bir amaç uğruna kıçıma daldığı yer. Onun gücüyle oynanmaz. Beni sadece istediği zaman serbest bırakıyor ve sonunda geri çekildiğinde, maraton koşmuş gibi koltuğa düşüyorum.

"Henüz işimiz bitmedi, Firebird," dedi bana. Sanki tahmin edemezmişim gibi. Aleti yanaklarımın arasından yukarı kayıyor. Sikinın şaftını bana doğru itiyor, deliğime sürüyor ve ben tekrar inliyorum. O kadar hazırım ki koltuğa damlatıyorum. Korkmalıyım-

utanmalıyım. Utanmalıyım. Yine de umursayacak kadar duygu kalıntısı bulamıyorum. Tek istediğim onun içimde olması, her ne şekilde olursa olsun, acı verse bile.

Başını en karanlık deliğime sokarken gözyaşları kirpiklerime dokunuyor, yüzümden aşağı kayıyor. Yanık ilk seferki kadar acı verici - ya da beni germek ve gevşetmek için kesinlikle daha önce olduğundan daha fazla zaman harcadığı için belki biraz hafifledi. Her iki durumda da, kafası nihayet içeri girdiğinde, dilimi ısırılmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum. Çok sıkı ve sert. Daha önce sikini hayal ettiğim o demir çubuk amansız ve acımasız hale geldi.

"Nefes almanın bir yolunu bul Clover," diye fısıldıyor Brax. "Çünkü durmayacağım - bayılsan bile."

"Orospu çocuğu," mırıldanıyorum. Elleri kalçalarımı kavırıyor, parmakları göğüslerime değene kadar kaburgalarımın yukarı doğru kayıyor. Meme uçlarımı alıp baş ve işaret parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Acıyı seviyorsun," diyor bana, aşağı doğru sıkıştırıp çekerken- meme uçlarım göğsümden uzağa uzanana kadar. Hangi yöne gideceğimi bilemiyorum. Göğüslerimdeki acıyı hafifletmek için öne mi yoksa aletin göt deliğinden kaymasını engellemek için arkaya mı? Kulağıma kıkırdıyor.

"Sen de seviyorsun," diye karşılık veriyorum.

Buna karşılık, kıcıma doğru itiyor, meme uçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırırken bile beni ağlatıyor, keskin bir şekilde sıkıştırıyor ve acının yayılmasını sağlıyor. Bu uyarılma çok fazla. Koltuğun arkasını kavırıyorum, tırnaklarım deriyi çiziyor. Sonunda, kalçalarımı kavramak için zavallı, istismar edilmiş meme uçlarımı serbest bırakıyor. İlgisinin acısıyla göğsüm ağrıyor ama bunu dert edecek vaktim yok çünkü ikinci raunda hazır olduğu çok açık.

Braxton giriyor, onu bağırsaklarımda hissedene kadar itiyor. "Beni , " diye sızlanıyorum. Beni koltuğun içine doğru iterken homurdanıyorum. Yüzüm koltuğa çarparken yanağımı çeviriyorum. "Evet bebeğim," diye cevap veriyor. "parçalara ayıracağım ve ihtiyacın olan her şeyle dolduracağım. Seni kendimle dolduracağım." Durmuyor ve bunun yerine, neredeyse sonuna kadar geri çekiyor - beni terk eden horozunun yanması, arkamda biraz daha sızlanmama neden oluyor kadar sokmadan önce.

Hiç olmadığım kadar doluyum, onun siki tarafından sıkıştırılmış durumdayım. Gözlerimi kapatıyorum ve olmasına izin veriyorum, o sikerken onun cezalandırıcı kavrayışının tadını çıkarıyorum.

Beni daha sert. Beni bu kadar önemseydiğini iddia eden bir adam için, kesinlikle beni benden nefret ediyormuş gibi beceriyor.

Braxton kırımın ırzına geçiyor, kendini tekrar tekrar içime sokarken teni acıyan kık yanaklarıma sürünüyor. "Benim." Kelimenin dudaklarından döküldüğünü duyuyorum ama içimde kayan acı ve zevkin karışımına o kadar odaklanmışım ki, tüm mantıklı düşüncelerimi çalıyor, birkaç kez daha duyana kadar tam olarak çarpıyor. "Benim. Benim. Benim."

Hızını artırıyor, parmaklarıyla klitorisimi bulana kadar altıma uzanıyor. "Sen benimsin," diyor bana. "Hepsi benim. Ne dersin de, Clover. Sen bana aitsin."

Kıçıma çarparken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor ve tam klitorisimi sıkıştırıp beni sersemletirken hareketsiz duruyor. Zihnimde kıvılcımlar çıkıyor. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Orgazm beni alıp götürürken hıçkırıyorum, kıçıma boşalırken sikişin sarsılma hareketlerini zar zor hissediyorum.

Karanlık, orgazmımın parıldayan ışıklarının hemen ardından zihnime kayıyor. Braxton'ın sikini göt deliğimden çıkardığını belli belirsiz hissederken deri yolcu koltuğuna doğru sarkıyorum. Bacaklarımdan arkasından, kalçalarımdan arasından ıslaklık sızıyor ve sanki kendine -ve içindeki kötü arzulara- engel olamıyormuş gibi Braxton uzanıp yüzgeçleriyle toplayabildiği kadarını topluyor ve tekrar yukarı kaydırıp deliğime sokuyor.

Bayılacak kadar bitkin olmam gerekirdi ama bunun yerine kendimi aşırı bilinçli hissediyorum. Sanki biri bana kafein ya da metamfetamin vermiş gibi hissediyorum, hangisi beni daha uyanık hissettirecekse. Daha fazlasını istiyorum. Parmakları ağrıyan kırımın içine girerken hafifçe yanan sırtım yukarı kalkıyor.

Yine de bildiğim bir şey var ki o da bu işin henüz bitmediği.

BRAXTON

BİR ELİM DIREKSİYONDA, DİĞER ELİM

Kız arkadaşımın kalçasına sıkıca kilitlenmiş halde, Carter malikânesine virajlı yolda hızla ilerliyorum. Yanımda Clover'ın bir eli arabanın 'oh be' kolunda, diğer eli de koltuğun kenarında kilitli. Kıyafetleri yırtılmış, parçalanmış, arabanın arkasında bir yere atılmış, bu yüzden sahip olduğu tek gerçek örtünme seçeneği benim gömleğim ve onu bokumun içinde görmeyi ne kadar sevsem de, şu anda onu tekrar parçalamaktan başka bir şey istemiyorum. Parmaklarım kalçalarında, tenini sıkıca kavrarken, onun sıcaklığını o kadar yakınımnda hissediyorum ki şehvetten yarı deli oluyorum. Bir kez yeterli olmamıştı.

Yağmur ön cama yağıyor, sileceklerin daha hızlı bir şekilde camı çiziyor. Aşağıda hala ıslak ve sırılsıklam, suları sadece dokunma mesafesinde. Uzanıp parmaklarımı onun sıcak amına sokmamak ve onun beni kavradığını hissetmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Lanet olası SUV'u devirme riskine karşı istediğim kadar hızlı süremiyorum, bu yüzden nihayet Carter Malikanesi'nin garaj yoluna girdiğimde, içimde bir şeylerin nihayet rahatladığını hissediyorum. Evin içinde birkaç ışık hala yanıyor, ama çoğunlukla, saatler önce bıraktığımız gibi karanlık. Göstergedeki saat neredeyse sabah dördü gösteriyor. Bu gece ikimizden biri uyuyabilirse şok olacağım.

Ön tarafa yanaştım ve garaja gitmeye zahmet etmedim. Bunun yerine aracı çarparak durduruyorum, el frenini çekiyorum ve motoru kapatıyorum. Bir saniye sonra arabadan inip Clover'ın kapısını çekerek açıyor, onu içeriden çıkarıp rüzgârın ve yağmurun içine bırakıyorum.

Şikayet etmek yerine elimi tutuyor ve benimle birlikte ön kapıya doğru koşuyor. Kapıyı çarparak içeri giriyoruz ve onu merdivenlerden yukarı çekmeye zahmet etmiyorum. Onu tekrar kollarıma alıyorum ve o da inisiyatifi ele alıyor. Kıçını iki elimle kavrayıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Clover bacaklarını etrafıma sarıyor, çizmeli ayaklarım tahtaya çarparak gıcırıyor ve ses evin içinde yankılanıyor. Kimse odasından çıkmıyor, şükürler olsun çünkü yanaklarını kavrayıp onu kendime doğru kaldırırken Clover'ın kıçından sızan döllerimin parmaklarıma bulaştığını hissedebiliyorum.

Dudakları emiyor, dişleri boynumdaki sütunu kazıyarak aletimin çarpmasına neden oluyor. Meme uçları tişörtümün ıslak kumaşını delerek kaslarıma sürtünüyor ve beni deliliğin eşiğine . Kırmızı görüşümü dolduruyor ve omzumla boğazım arasındaki hassas yeri ısırp keskin dişlerini derinlere batırırken neredeyse duvara tosluyordum. Daha önceki iyiliğinin karşılığını mı veriyor emin değilim ama neredeyse oracıkta boşalmama neden oluyordu.

Odamızın kapısı görünür hale geliyor ve içeri giriyoruz. Etrafımda dönüyorum, kapıyı itiyorum ve kendimi onun açgözlü küçük ağzından kurtarıırken onu tahtaya doğru itiyorum. Parmaklarım gömleğini kavrayıp yukarı çekecek ve üzerinden çıkaracak kadar uzun süre kıçını serbest bırakıyor. Sert uçlu küçük meme uçları dikkatimi çekiyor ve kumaşın ıslak bir vıcıkla mayla yere düşmesine izin verirken başımı eğiyorum.

Parmaklarım saçlarıma gömülürken bir meme ucuna dikkat kesiliyorum, dilimi sokuyorum ve onun inlemesine neden olacak kadar sert emiyorum. Bu yeterli değil. Çırlıçılak. Soğuk. Islak. Clover doğa ve daha cazip bir şey gibi kokuyor. Uzun, ince uzuvları etrafımı sarıyor, ben vites değiştirip ağzımı göğsünde diğer meme ucuna doğru hareket ettirirken sıkıca tutunuyor.

Dişlerimin arasına ve kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum, ısırırken bakışlarını yakalıyorum. Uylukları kalçalarımın etrafında titriyor ve ürperiyor.

Acı ve zevk. Biz buyuz. Birbirimize verdiğimiz şey bu. Her ısırıkta. Her çizik. Verdiğimiz her yara, birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu göstermenin başka bir yolu.

Onu kapıdan uzaklaştırarak meme ucunun serbest kalmasına izin veriyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Clover bacaklarını belimden indiriyor ve ben de onu geriye iterek yatağa yatırıyorum. Dönüyor ve sürünerek uzaklaşmaya başlıyor ama yeterince hızlı değil. Kalçalarını kavradım ve onu geri çektim,

göğsümden omurgasına kadar. Omzunu öpüyorum ve sonra aşağı uzanıyorum, sürüş için kot pantolonumu ve iç çamaşırimi geri çektiğimi fark ediyorum.

Sikeyim. Yataktan kayıyorum, geri adım atıp pantolonumu boxer'larım ile birlikte aşağı iterken niyetli bir bakışla onu izliyorum. Yere düştüler ve ben dışarı çıktım. Yatağın etrafında dönüyorum ve üst çekmeceyi açıyorum, kayganlaştırıcı ve mendil için içeri uzanıyorum. Kayganlaştırıcıyı yatağın üzerine atmadan önce kendimi temizliyorum. Onu kullanıp kullanamayacağımızdan bile emin değilim -kuru ve sıcak, bana yapışmış ve her hamleyi bir savaş haline getirmiş hissini seviyorum, ama orada ve önemli olan tek şey bu. Onu kırmak istiyorum ama aynı zamanda geceyi atlatmama yetecek kadar uzun süre dayanmasını da istiyorum. Sağ taraftaki yerimi alarak arkasındaki yatağa sürünüyorum. Sikimi onun girişine yerleştirip eve doğru kaydırıyorum, her tarafı sertleştiğinde homurdanıyorum ve iç kısımları sıkıca takılmış bir eldiven gibi bana kenetleniyor.

Bir elim boğazına sarılıyken, tutuşumu sıkılaştırıyorum. Arkaya uzanıyor ve kalçalarımı kavıyor. Dizlerimizin üzerine tünene kadar ikimizi de yukarı kaldırıyorum, sikim amında ve parmaklarım nabzını kavıyor. Tüm vücudu yukarı doğru eğilirken ısrarla geri bastırıyor, itişlerimden ve tutuşumdan uzaklaşıyor. Avuç içimin tamamını boynuna daha da sert bir şekilde sıkıştırıp sıkarken sırtıyorum.

İç organları kasılıyor, neredeyse beni bir doruk noktasının stratosferik coşkısına gönderiyordu. Sadece dişlerimin derisiyle kendimi tutmayı başarıyorum. Vücudu ritmik hareketlerle kasılırken ve yeniden kasılırken nefes nefese kalıyor. Zevkten mi, acıdan mı, yoksa oksijensizlikten mi bu kadar alıcı olduğundan ve vücudunun sikimin etrafını sardığından emin olamıyorum. Her neyse, yine de onun dile getirilmemiş özgürlük arayışını reddediyorum.

Benden kurtuluş yok.

Bunun yerine, kendimi daha da güçlü bir şekilde amının içine doğru itiyorum. Her itişte parmaklarımı boğazının kenarlarına bastırıyorum, tutuyorum ve sonra bırakıyorum. Nefes alışları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Her biri bir öncekinden daha çaresiz. Tırnakları kalçalarımın sert etine batıyor ve yenilenmiş bir öfkeyle kasıldığını hissedebiliyorum.

Köşeye sıkışmış bir cehennem kedisi. Clover böyle biri. Ve yine de, kucağımın tadını çıkarırken ne kadar ıslak olduğunu inkar etmek mümkün değil. Şimdi onu bıraksam ve konuşmasına izin versem, küfürlerin ve hakaretlerin sonu gelmez. Dinlemek istemiyorum. Tek istediğim onun kesik kesik çıkardığı yumuşak sesler.

inlemeler ve sinirli hufflar. Nefret etse bile , onun bana verdiği kadar zevk verdiğimi bilmek istiyorum.

Göğsümden bir inilti yükselirken kendi gözlerimi kapatıyorum. Bir sonraki yukarı doğru itişimde, iç kısımları aletimin etrafına kenetlenip nabız atarken duruyorum ve her tarafım sıkılaşıyor, şaftım boyunca taşaklarımdaki spermi çekmekle tehdit eden sert bir basınçla okşuyor.

Vermek zorunda olduğum her şeyi onun içine boşaltmak, onu ağzına kadar doldurmak ve iyi kullanılmış amından damlamasını izlemek istiyorum. Aslında, yüzünü yastığa gömmek ve bayılına kadar onu boğmak için yarım aklım var. Ancak o zaman boğazını serbest bırakabilecek ve gerçekten istediğimi direnmeden alabileceğim. Ancak o zaman onu istediğim gibi becerecek kadar sakın hissedeceğim.

Ancak onun bilinçsiz olması fikri hiç çekici gelmiyor. Bir yanım onu küçük, tatlı bir oyuncak bebek gibi kullanmak istese de, çok daha büyük bir yanım onun içinde savaşmak istiyor. Onun pençelerini istiyorum. Onu ele geçirdiğimde -onun iradesine karşı ya da değil- bunun onu kazandığım için olacağını bilmek istiyorum. Kas gücüyle. Beyinle. Elimdeki her türlü yöntemle. Clover fethedilmesi gereken bir ödül ve ben bunu kolaylaştırmak istemiyorum. İkimiz için de.

Zihnimde dolaşırken, Clover'ın dişlerinin ve pençelerinin aslında ne kadar keskin olduğunu unutuyorum çünkü tam kavramaya başladığımda - o farkında olmadan uyurken lezzetli küçük amını çiğ çiğ becermek için onu bilinçsizce boğup boğmayacağımı tartışırken - tırnaklarının sert iğne izlerinin uyluklarımın etine kazdığını hissediyorum, kan aramızdan aşağı damlarken deriyi kırıyor.

"Siktir!" Kalçalarım kışına çarpıyor ve kendimi kurtarıyorum, onu kısa bir süreliğine yeniden kiraliyorum. Ellerim çekilir çekilmez harekete geçip ileri atılıyor ama fazla uzaklaşmıyor. Parmaklarım soluk bir ayak bileğinin etrafına kenetleniyor ve onu kuvvetle geriye çekerek sırtı yatağa çarpına kadar çeviriyorum. Bir yumruk yüzüme doğru savruluyor ve neredeyse çenemi sıyrarak beni kıl payı ısıtıyor.

Clover vahşi bir kedi gibi dövüşüyor, vahşi ve temel hayatta kalma içgüdüleriyle dolu. Elim bir kez daha boğazını bulduğunda ve bacaklarını ayırıp sikimi ait olduğu yere geri soktuğumda "Seni lanet olası-" diye kesiyor sözünü. Onun yumuşak, erimiş sıcaklığında kayarken dudakları bir çığlıkla ayrılıyor. Karşı koymasına rağmen bunu istiyor. Lanet bir musluk gibi akıyor, o kadar ıslak ve benim için hazır ki sanki sikimi mükemmel bir cennete batırıyorum.

Nefesleri göğsünün içinde titriyor ve küçük, yüksek göğüslerinin hareketle birlikte titremesine neden oluyor. Her yerde çürükler var. Soluk teninin her yerinde, çilli etini bozuyor. Onlardan nefret ediyorum ama yine de başımı eğip kırmızı, sarı ve mor deriyi yalıyorum. Mükemmel pembe tepeli bir göğse doğru ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum.

Sikimi çevreleyen am tekrar kasılıyor, üzerimde sıkılıyor ve beni ona karşı inletiyor. Bu kız benim ölümüm olacak, yemin ederim.

"Clover... Firebird... *Siktir...*"

Yüzüne baktığımda gözleri donuklaşıyor. Beni gerçekten görüp görmediğinden bile emin değilim, ama bir şeyden eminim. Beni *hissediyor*. Her yerinde, içinde. Kazabildiğim kadar derine. Onun içine girmek ve ruhumun her kırık parçasını ona emanet etmek istiyorum.

Ben boğazının kenarlarını sıkarken elleri bileğime dolanıyor. Tırnakları ön koluma batıyor ben onun amına tekrar tekrar girerken serbest kalmanın ateşi omurgama hücum ediyor. Neredeyse... neredeyse.

Onu bırakıyorum ve nefes nefese kalıyor. Dudaklarındaki küçük hava kabarcıkları beni içine çekiyor. Eğilip onu öpüyorum, dilimi dudaklarının arasından geçirip ağzının boşluğuna sokuyorum. Clover sonunda ne olduğunu anladığında, girişimi edemeyeceğini anladığında, şiddetle karşılık veriyor. Dilimi ağzına alıyor ve emiyor. Sıcaklık kürek göğsüme, oradan da kalp dediğim soğuk, siyah şeye doğru süzülüyor.

Daha fazlasını. Ondan daha fazlasını istiyorum. Her şeyini istiyorum. İlkel bir hayvanın eşini işaretlediği gibi onu işaretlemek istiyorum.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum, kalçalarım ileri doğru itilirken oksijen emiyorum, sikim uyluklarının arasındaki ıslak yere girip çıkarken ona çarpıyorum. Elim arkada, başının hemen yanında kalıyor ve gözlerimi kapatıyorum, onun sıvı ateşinin tadını çıkarıyorum. Zihnimin en ücra köşelerinden bir acı sızısı bana ulaşıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda Clover'ın yarı yan dönmüş, dişlerinin kafesteki vahşi bir hayvan gibi ön kolumun derinliklerine gömülmüş olduğunu görüyorum.

Gözleri açık, öfke ve şehvetle parlıyor. Uzanıp boştaki avuç içimi beline sıkıştırıyorum, amını unutulacak şekilde sikerken onu kucağıma daha sıkı çekmek için tutuşumu kullanıyorum. Dişleri beni bırakmıyor, daha sert bir şekilde itmeye başladığımda bile-

tereddütsüz, keskin hareketler. Etimi sürüklüyorlar, beni öfkesinin kırmızı izleriyle .

Çarpıcı bir hızla ön kolumu geri çekip elimi tekrar saçlarının kızıl tellerine daldırıyorum ve gözlerimiz birbirine kilitlenene kadar başını geriye çekiyorum.

"Benim," dedim ona. "Söyle."

Başını sallayarak beni bir kez daha reddediyor. Belini bırakıp yukarı uzanıyorum ve pembe meme ucunu acı verecek kadar sıkıyorum. Kirpiklerinde gözyaşları uçuşuyor, o kadar güzel ki. "Bana kime ait olduğunu söyle Clover," diyorum.

"Kendim," diye karşılık verdi. Bana arabada verdiği cevabın aynısı.

Meme ucunu büküyorum ve bir çığlık atarak ağzını açıyor. "Benim," onu daha sert sikerken kelimeyi yeniden telaffuz ediyorum. Pes etmiyor. Acıya dayanıyor ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasına izin veriyor. Asla pes etmiyor ve sanırım sonunda onun asla pes etmeyeceğini anlıyorum. İşte bu yüzden onu seviyorum. Çünkü onu ölüm noktasına kadar zorlayabilirim ve o yine de direnir. Bana sonsuza dek isyan edecek ve bu çok tahrik edici. O kırlamaz.

Elim göğsünden ayrılıyor, sikimi çekip onu yüzüstü çevirirken teninde geziniyor. Elleri çarşafı ve yastıklara uzanıyor ama hepsini itiyorum. Tutunacak hiçbir şeyi yok. Tek sahip olduğu benim. Sahip olduğu tek şey benim. Hayatının geri kalanında sahip olacağı tek şey.

Ellerim kalçalarına kenetleniyor ve dizlerinin üzerinde durana kadar onu yukarı ve geriye doğru sürüklüyorum. "Beni istiyor musun, Clover?" Eğilip dudaklarımı omurgasında gezdiriyorum, soru fısıltı halinde ağzından .

Titriyor. Evet demek istediğini söyleyebilirim. Gerçek bu. Bunu ikimiz de biliyoruz, ama o her zaman alaycı. Her zaman benimle savaşmak zorunda olan sürtük. Dudakları seğiriyor. "Hayır," diyor gülümseyerek.

Ne tatlı bir yalancı.

"Bana doğruyu söyle," diyorum..

yalvarıyorum. "Önce sen," diye yanıtlıyor.

Tamam. Gereken buysa. "Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sana... ihtiyacım var." Hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar. Onun rahatlığına ihtiyacım var. Sevgisine ihtiyacım var. Onun sığınağına ihtiyacım var. Verebileceğim her şeyi almasına ve beni yine de sevmesine ihtiyacım var. Öldürmeyi sevsem bile, herkesin sahip olduklarına sahip olabileceğimi kanıtlamasına ihtiyacım var.

"Seni... öldürmeyeceğim," diye yemin ediyorum ona. "Asla. Sana her şeyi vereceğim. Sadece benim ol, Clover. Benim ol."

"Ace'in iyi olacağına yemin eder misin?" diye soruyor, ağzımı açıp dişlerimi hassaslaşmış etinin üzerinde gezdirirken nefesi kesiliyor.

Göğsümün içinden alçak bir hırıltı yükseliyor. Ben karar vermem. En azından daha önce hiç yapmadım, ama onun için zaten çok şey verdim. "*Evet*," diye tıslıyorum. Ölümünden daha kötü şeyler de var ama onun bunu bilmesine gerek yok. Onu memnun edecekse, onu tutacaksa pisliği hayatta tutabilirim. Dean ve Avalon çoktan verdiler. Ace hayatının geri kalanında Eastpoint'köpeği olarak yaşayacak ama hayatta olacak ve bu da onu mutlu etmeye yetecek. Öyle olmak zorunda.

"Özgürlüğüm ne olacak?"

"Hayır." Kıçının üst kıvrımını ısıyorum, dişlerimi tenine batırıyorum, o da yukarı doğru kalkıp boğazının arkasından alçak ve derin bir şekilde inliyor. "Sen benimsin. Artık özgürlüğün yok. Sana ihtiyacım var. Gitmene izin veremem."

"Yapmak zorundasın," sesi şaşırtıcı derecede kararlı. "Eğer beni elinde tutmak istiyorsan." Altına uzanıp iki kez kontrol ediyorum ve emin oluyorum. Evet, hâlâ tahrik oluyor. Hâlâ beni istiyor. "Artık bir tutsak olamam, Brax. Senin esirin olamam."

Parmaklarım sularının yumuşak ıslaklığına yayılırken göğsümden bir inilti yükseliyor ve iki tanesini az önce bıraktığım yere geri kaydırıyorum. Onları kıvrıyorum, salgıladığı kremayı parmaklarımın üzerine döküyorum ve geri çekilmeden önce elime kaymasına izin veriyorum.

Yavaşça, kıç yanaklarının arasındaki karanlık deliğe doğru sürüklendim. Arabada siktiğim aynısı. İçinde hala benden bir parça var. Suyunu deliğe akıtıyorum ve parmaklarımı makasla ayırıyorum. Clover'ın kredisine göre, onları kıç deliğinin derinliklerine bastırdığımda bile korkmuyor. Tek yaptığı yüzünü yana çevirmek, elimle kıçını becerirken göz ucuyla beni izlemek, ıslaklığı tamamen çalınana kadar girip çıkmak ve sonra daha fazlası için geri dönmek. Tekrar ve tekrar, kıçını kendi sularıyla dolduruyorum, yakında alışması gereken bir şekilde horozumun yolunu kolaylaştırıyorum. Çünkü gelecekte bunu tekrar yapacağımdan hiç şüphem yok. Onun kıçı benim doyamadığım bir şey. Darlığı ve beni kavrama şekli, daha fazlası için nefes nefese kalmam için yeterli.

Bir parmak daha ekliyorum, sonra bir tane daha, ta ki dört parmağım la sıkıca sarılana ve tutuşuma karşı zorlanana kadar. "Brax..." Sesindeki solukluk sikimin arzuyla çarpmasına neden oluyor.

"Ne gerekiyorsa yap Clover," diyorum elimi serbest bırakıp sikimin başını onun küçük deliğiyle aynı hizaya getirirken. "Benim olduğundan emin olmak için. Bunu yapacağım. Bu zaten bir gerçek, kabul etsen de etmesen de bana aitsin."

"Hâlâ özgürlüğe ihtiyacım var." Ben onu iterken sözleri bir inilti halinde çıkıyor. Sıkı kas halkasının içine doğru ilerlerken vücudu titriyor, hiç kimseyle yapmadığım kadar yavaş ilerliyorum. Bu benim için nazık bir ve tam bir sürtük. İçine sokmak istiyorum, ona acı vermek istiyorum. Canını yakmak istiyorum. Onu ağlatmak ve gözyaşlarını etinden yalamak istiyorum.

"Özgürlük nedir?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Beni terk etmek için bir bahane mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Bu bana güvendiğin anlamına geliyor. Sen bana güveniyor musun, Brax?"

Öyle mi? Bilmiyorum. Daha önce sadece çocuklarıma güvenmiştim. Aval- on. Rylie bile yeni katıldı. Kolay kolay güvenmem ve Clover riske atamayacağım kadar önemli. İç organları aletimin etrafında sıkılaşıp onu kırmakla tehdit ederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tenini kavıyorum ve onu morarttığımı biliyorum ama umurumda değil.

"Braxton." Başımı sallıyorum. Dişlerim karıncalanıyor. Onu ısırarak, becermek ve sorusunu unutturmak istiyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Unutmayacak. Cevabını alana kadar sormaya devam edecek. "Söyle bana."

"Siktir!" Kelime boğazımdan kopup gitti. "İyiyim. Lanet olası iyi. Evet, lanet özgürlüğüne sahip olacaksın. Benim güvenime sahip olacaksın. Senindir." Öfkemi ondan çıkarmamak için harcadığım çabayla kaslarım titriyor. Birini paramparça etmemek için hiç bu kadar uğraşmamıştım. "Ama yemin ederim, eğer bana ihanet edersen Clover. Beni terk edersen... Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim. Seni bulurum ve tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürüklerim. Lanet bacaklarını kırarım, böylece bir daha gidemezsin. Seni kilitleyeceğim. Ayak bileklerini zincirlerim." Tehditleri birbiri ardına sıralıyorum, her birini kastederek. Onu bu şekilde incitmek içimde bir şeyleri kıracak ama onu kaybetme düşüncesi daha kötü.

Beni bir canavara dönüştürmesi umurumda değil. İçimde kalan tüm insanlık duygusunu kaybedecek olsam bile, o benimle olduğu sürece buna değecek.

Clover yine de sözlerimden çekinmiyor. Sanki içimdeki çalkantıyı hissetmiş gibi ellerinin üzerinde yükseliyor ve bana bakıyor. Bana doğru bakıyor ve dudakları aralanırken dudaklarından en güzel kelimeler dökülüyor.

"O zaman ben seninim Brax," diyor. "Eğer özgürlüğüm varsa, o zaman seni seçerim."

Seni seçiyorum. Başım dönüyor. Daha önce hiç bu kadar tatlı sözler söylenmemişti ve bunun şokuyla neredeyse bayılacaktım. Dikkatli hareketlerle sikimi kışından kurtarıyorum ve yavaşça tekrar içeri kaydırıyorum. Verdiği tepki ilgiyi hak ediyor. Kibarlığı hak ediyor. O beni seçti. Buna hâlâ inanamıyorum.

İnliyor. "Braxton." Sesi sert, adımın dişlerini sıkarak söylüyor. Başını çeviriyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Daha sert," diyor. "Beni cammışım gibi becerme, Brax. Eğer bunu yapacaksan - eğer benden her şeyimi çalıp beni kendine ait kılacaksan- en azından nefret ediyormuşsun gibi becer beni. Benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni."

Bilmiyorum. Belki daha önce biliyordum ama şimdi bilmiyorum. Kollarımı ortasına doluyorum ve inliyorum. "Hayır," diyorum ona. "Eğer daha sert istiyorsan, sana daha sert , ama seni senden nefret ediyormuşum gibi sikmeyeceğim. Seni seviyormuşum gibi becereceğim... çünkü seviyorum, Firebird. Seni seviyorum."

Ve ne yazık ki onun için, sevdiğim kadını yaralamak istiyorum.

Parmaklarım karnının derisine giriyor ve ben de tutuşumu kullanarak tek bir hareketle yarağımın geri kalanını kışına sokuyorum. Çığlık çığlığa bağıyor, sikim kaslarının derinliklerine girerken kayganlaştırıcı yok denecek kadar az. Küçük deliği horozumun tabanının etrafında sıkılaşıyor, beni çok sıkı sıkıyor, acı çeken tek kişi o değil.

Ben onun kışındayken ve vücudu beni itiş kakışla karşılarken hayvanlar gibi sevişiyoruz. Onu aşağı doğru itiyorum ve o dönüyor, ben onu keserken ön kolumu ısıyor. "Daha sert," diye adeta yalvarıyorum, benden istediği şeyin aynısını istiyorum. Yalvarışıma daha sert bir şekilde cevap veriyor ve ben derimden akan ıslak kan sızıntısını hissedene kadar etimi parçaladığını fark etmiyorum.

Acı vurduğunda, sikim daha fazla dayanamıyor. İçine giriyorum, serbest kolumla karnının altına uzanırken beceriksizce, diğer kolumu dişlerinin arasında tutmasına izin veriyorum. Klitorisini buluyorum ve yüzgeçlerimi amına doğru kaydırıyorum. Başparmağım bacaklarının arasındaki küçük hassas sinir demetine sürtünüyor ve sonunda beni çenesinden kurtarıyor,

İç kasları sikimin etrafında kasılırken haykırıyor, ikimiz de doyana kadar beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha yükseğe çıkarıyor.

Ben onun üzerine yığılmadan önce birkaç dakikalık coşkulu bir orgazmdan fazlası olamaz, ama sonsuzluk gibi geliyor. Göğsüm onun sırtına yaslanmış, ikimizin de bedeni kan, döl ve terle kaplanmışken dünyanın en tatlı hissini yaşıyorum. Sinirle homurdanıyor ve ancak o zaman kendimi ondan uzaklaştıracak gücü buluyorum.

Kollarım vücudunun etrafında kıvrılıyor, nefes nefese kalıp nefesimizi tutmaya çalışırken onu göğsüme doğru çekiyorum. Bu bizim kırılma noktamızdı ve bunun için üzülemez. Kafam ne kadar karışsa da onu buldum. Abel ve Dean'in sahip olduğu şeyi. Onsuz yaşayamayacağım tek şey.

Onu kalbime, ruhuma kazımak istiyorum, böylece ortadan kaybolursa bile hatırası hep bende olacak. Uykunun unutkanlığına dalarken aklımdaki son şey ve hayatımın geri kalanında da böyle olacaktı gibi bir his var içimde. Dünyada insan olmak için bir neden arıyordum ve şimdi onu buldum.

İnsan olmanın da kendine has bir canavar türü olduğunu kim bilebilirdi?

CLOVER

HAREKET BENİ UYANDIRIR, YATAK EĞİLİR VE SICAK DUDAKLAR ÖNÜME DOKUNUR. Başım. Tanıdık bir koku burun deliklerimi işgal ediyor. Derin nefes alıyorum. "Braxton..." Uykulu bir şekilde mırıldanıyorum.

"Biraz daha uyu Ateş Kuşu," diye cevap verdiğini duyuyorum. "Yakında seni uyandırmaya geleceğim."

Gitmesini istemiyorum ama onu kalmaya zorlayamayacak kadar yorgunum. Unutkanlık beni geri çağırıyor ve ben farkına bile varmadan basit ve mükemmel bir rüyaya sürükleniyorum. Her şeyin yeniden yolunda olduğu bir rüyaya. Mama Luda'nın yaşadığı, Ivan'ın yaşadığı ve Braxton'ın yanımda olduğu bir yer. Bu o kadar tatlı bir rüya ki gözlerimi yaşırtıyor. Onu, onun her kırık parçasını benim gibi severdi. Onun kaybettiği şey olabilirdi. Keşke olabilseydi.

Sonunda rüyadan uyanmak çok daha uzun sürüyor ve bunu yaptığımda saatlerin geçtiğini biliyorum.

Ellerim soğumuş çarşafın üzerinde kayıyor ve boş çıktıklarında gözlerim açılıyor ve yalnız olduğumu görüyorum. Göğsüm hem korku hem de kızgınlıkla geriliyor. Braxton'ın şiltedeki girintisi hala orada, bu da dün gece olanların hayal gücümün bir olmadığı anlamına geliyor. Ve eğer bu beni gerçek olduğuna ikna etmek için yeterli değilse, vücudumdaki ağrılar bana kesinlikle hatırlatıyor.

Vücudumun geri kalanı gibi kığım da ağrıyor. Kığım nasıl döveceğini bilen biriyle ringde birkaç raunt yapmışım gibi hissediyorum ama aynı zamanda kaslarım o kadar gevşek ki ne kadar acı çektiğimin ya da çarşafın altından çıkıp ekteki banyoya doğru ilerlerken kollarımda ve bacaklarımda kaç tane morluk gördüğümün bir önemi yok.

oda. Diğer tarafta tek bir şey bilerek uyanacağım anlamına gelseydi her şeyi tekrar yapardım-Braxton Smalls benim, başkasının değil.

Sıcak suyu buhar odayı doldurana kadar çalıştırıyorum ve aynaya dönüyorum. "Siktir..." Braxton'ın dün geceki eylemlerinin tüm genişliği ortaya çıkarken nefesimin altında mırıldanıyorum. İç bacaklarımda çürükler ve neredeyse her yerde ısırık izleri var. Kalçalarımın göğüslerime ve boğazıma kadar vücudumu aydınlatıyorlar. Boğazımda ve meme uçlarımda etrafında mor ve kırmızı morluklar var. Uzanıp kendimi avuçluyorum, yüzüm buruşuyor. Kahretsin, hâlâ ağrıyorlar.

Dönüp, hâlâ hafif nemli olan saçlarımdan bir avuç ve omzumun üzerinden omurgamdan uzağa çekiyorum, böylece arkama bakıp geri kalan kısmımı görebiliyorum. Kırım da en az boğazım ve kalçalarım kadar morarmış. Hatta bir tarafında Braxton'ın şaplaklarından kalan bir el izi bile var. Başımdan geçenlerin anlamı başımı döndürüyor.

Bitti, farkındayım. Nefret. Direniş. Braxton'la olan savaşlar. Başından beri istediğim şeyi bana verdi. Ace'in hayatını ve özgürlüğümü. Buna inanmak hâlâ zor.

Çıkaracak kıyafet yok, bu yüzden ayna buğulanır buğulanmaz spreyin altına giriyorum ve omurgamdan aşağı kayarak saçlarımı yıkarken inliyorum. Şampuana uzanıp kendimi köpürtmeye başladığımda tatlı su çamur ve yağmur kokusunu alıp götürüyor. Bacaklarımda arasını ve göt yıkarken irkiliyorum, kendimi temizliyorum ve sonra aceleyle dışarı çıkıp bir havlu buluyorum.

Yarım saat sonra yeni kurulanmış ve yeniden giyinmişim. Saçlarımı topuz yapıp dışarı çıkıyorum, beni bu kadar yara bere içinde bırakan adamı aramaya ve bir sonraki adımımızın tam olarak ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

Merdivenlerden inerken sesler bana doğru geliyor ve onları takip ederek oturma odasına ve mutfığa giriyorum. Dean ocağın başında durmuş tabak dolusu yemek hazırlarken herkes etrafta toplanmış gibi görünüyor. Bunu onlar için yapacak bir aşçıları ya da başka bir şeyleri olmamasına şaşırıyorum ama öte yandan şu anda onlar için çalışan birinin olmaması en iyi hareket tarzı olabilir. Daha az meraklı göz, sırların sızma ihtimalinin azalması demek.

Sanki beni hissetmiş gibi, Braxton'ın kafası ada tezgahında oturduğu yerden kalkıyor ve beni odanın karşısında buluyor. "Clover." Gergin hissetmeliyim. Vücudumdaki arzunun miktarından dolayı biraz huzursuz hissetmeliydim. *Bunu nasıl bu kadar uzun süre bastırabildim?* Merak ediyorum.

Dalgınca. Şimdi kendimi ona teslim ettiğim için, her zamankinden daha güçlü hissediyorum.

Dudaklarından dökülen ismim, odanın diğer ucuna doğru adım atıp onun yanına giderken takip ettiğim bir çağrı. Birkaç göz hareketlerimi takip ediyor - Marcus ve Abel dahil - ama onları görmezden geliyorum. Eğer bir sorunları varsa, bunu daha sonra benimle konuşabilirler. Artık utangaçmışım gibi davranamayacak kadar yorgunum.

Ona ulaşır Brax- ton'un beni kendisine doğru çekmesine izin verdiğimde ellerimin titrememesi, herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermemem beni biraz daha şaşırtıyor. Yan tarafına doğru kayıyorum ve kolu etrafıma düşüp beni sıcaklığına doğru çekerken iç çekiyorum. Bu normal hissettiriyor. Doğal hissettiriyor.

"Neden beni uyandırmadın?" diye sordum. "Bir toplantımız mı var?"

Başını sallıyor ve bir tabak dolusu domuz pastırması ile tereyağlı bisküviye benzeyen bir şeyi bana doğru itiyor. Pastırmadan bir şerit alıp içime çekiyorum. "Henüz değil," diye yanıtlıyor. "Seni daha sonra uyandırırdım ama geç saate kadar yatmadık, bu yüzden uykuya ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Hâlâ iyileşiyorsun."

Avalon boğazıma bakarak, "İşkenceden daha fazlası gibi görünüyor," diyor.

Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum ve bir elimi kaldırıp ortadaki hariç her parmağımı aşağı doğru kıvrıyorum. Utanmıyorum. O sadece gülüyor. Adanın kenarında, Ace kollarını kavuşturmuş duvara yaslanıyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ben ona doğru baktığımda bir şekilde dalecek başka bir şey buluyor. Dudaklarımın etrafındaki kaslar geriliyor. Korkak.

"Dom'u sormak istiyordum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Benimle gelen çocuk. Bir arkadaşının onu götürdüğünü söylediğini biliyorum. Ona ne oldu? Onu hâlâ elinde mi tutuyorsun? Onu Ölümsüzler hakkında sorguladın mı?"

"Çocuk iyi," diye yanıtlıyor Braxton, ben başka bir şey almadığımda tabağı bir kez daha dürtüyor. Gözlerimi deviriyorum ve o devam ederken bir bisküviyi dudaklarıma götürüyorum. "Evet, onu hâlâ elimizde tutuyoruz. Viks onu gizli tutuyor ve evet, onu Ölümsüzler hakkında sorguladık."

"Pek bir şey bildiği söylenemez," diyor Ace sonunda, "o inisiye edilmedi."

Ağızımdaki bisküvi lokmasını yutuyorum ve ona bakıyorum. "Onu daha önce tanıyor muydun?" diye soruyorum.

Ace başını sallar. "Hayır." İşte bu kadar. Sadece hayır. Devamı yok, Hortlakların yarı aç, istismara uğramış ve travma geçirmiş bir gençten ne isteyebileceğine dair bir açıklama yok.

Kaşlarımı çatıyorum ve yarısı yenmemiş bisküviyi önümdeki tabağa geri bırakıyorum. "Bir sorun mu var, Ace?" Talep ediyorum.

Braxton'ın eli yanımda kenetleniyor, neredeyse refleksif bir hareket gibi, ama beni durdurmuyor. Oh, tatlı ilerleme. Yine de bu bile kızgınlığımı azaltmaya yetmiyor. Odak noktam kardeşime dönüyor ve nihayet bana baktığında bakışlarımı daraltıyorum.

"Hiç sorun değil," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla, yüzü ne düşündüğünü kimsenin bilmesini istemediği zamanlardaki vurdumduymaz. Bu sadece beni daha da kışkırtmaya yarıyor.

Sert bir şeyler söylemek için ağızımı açıyorum ama daha ağızımdan bir şey çıkmadan Dean gruba dönüyor ve öne doğru eğilmeden önce tezgâha bir tabak sıcak yumurta ve biraz daha domuz pastırması bırakıyor.

"Yeter çocuklar," diye tersledi. "Küçüklük yapmadan halledebileceğimiz yeterince sorunumuz var." Kaşlarımı çatıyorum ama bana dönüyor ve eğer yanılmıyorsam yemin ederim ifadesi yumuşuyor. "Çocuk emin ellerde, Clover," diye beni temin ediyor. "Ve Braxton onunla bizzat konuştu."

"Ona ne olacak?" Merakla soruyorum. Öylece gitmesine izin vermenin bu kadar kolay olacağını düşünemiyorum. Sokaklardan gelen bir çocuk olsa neyse de, Hortlaklarla ne kadar süredir ilişkisi olduğu ya da sisteme dahil edilip edilemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Viks bir terapist," diyor Dean. "Şimdilik onu tutacak ve bazı sorunları üzerinde çalışacak. Gerisini sonra hallederiz."

"Gelecek haftaki toplantıdan sonra mı?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Braxton yanımda sertleşiyor ama ben ona bakamadan Dean cevap veriyor. "Evet," diye başını sallayarak onaylıyor. "Gelecek Cuma."

Yalan. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama kelimeler Dean'in ağızından çıktığı anda ne olduklarını anlıyorum.

Kaşlarımı çattım. "Brax?" Bana bakmıyor ve onun yerine bir parça domuz pastırması alıp ağızına atıyor.

Avalon abuk kavırıyor ve bir anda tüm dikkatini Dean'e veriyor. "Luc toplantının gelecek Cuma olduğunu söyledi," diye tekrarlıyor.

Dean, "Evet, ," diye yanıtlıyor. "Ve işte zaman."

Bakışlarını daraltıyor. "yle mi?"

Sessizlik odaya yayılıyor ve rahatsızlık pratikte hissediliyor. Rylie şaşırtıcı bir şekilde bu garipliği bozan kişi oluyor. "Neden önemli bir şeyi kaırıyormuşum gibi hissediyorum?" diye soruyor.

"şşşt, sessiz ol, isyancı kız," diye onu teşvik ediyor Abel, "bırak alfa köpekler ve dişiler kapışsın. Eğer çok yaklaşırsan ısırılabilirsin."

Sözleri -her ne kadar kasıtlı olarak hafif ve şakacı olsa da- bana tek bir şey söylüyor, savaşmak için bir neden olduğu. Brax'a dönüp ona bakıyorum. Daha önce hiç şu an olduğu gibi bakışlarımı kaçırmamıştı. "Beni gitmekten alıkoymak için toplantı saatini değiştirmezsın, değil mi?" Bekleyerek soruyorum.

Dean nefesinin altında küfrediyor ama ben ona bakmıyorum. Tüm dikkatimi elini belime dolamış olan adama veriyorum. Aşağı uzanıp parmağını kavırıyorum ve kurtulana kadar parmağını geri çeviriyorum. Ancak zaman bana bakıyor ve yüz ifadesinde hiç pişmanlık yok. İhtiyacım olan tek cevap bu.

"Ne zaman?" Talep ediyorum.

Başını sallar. "Geride kalsan daha iyi olur," diyor. "Hayır," diye .

"şimdi bana ne zaman olduğunu söyle. Yoksa burası da mı değişti mi?"

"Firebird-"

Bir elimi kaldırıyorum. "şu anda bana Firebird'lk yapma," diye homurdanıyorum. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Yaptık," diyor. "Ama yine de gidemezsin. Yzlerimizi tanımayacaklar" - Dean'i işaret ediyor- "ama senin kim olduğunu çok iyi biliyorlar."

"Hades'in ölmesini istiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Biliyorum," diye kabul ediyor. "Ve lecek."

"Onu öldürecek kişi ben olmak istiyorum," diye ıkıştım. "Bu benim en doğal hakkım."

Brax, "Bunu senden almayacağım," diye çıkıyor.

"şu anda yaptığın şey bu değil mi?" Talep ediyorum. "nk bana yalan söyleyip her şey yolundaymış gibi davrandığın halde beni o adamla tanıştırmaya hiç niyetin yok.

Ailemin yarısını öldürmek şimdiye kadar gördüğüm en büyük ihanet Brax."

", sadece beni dinle," diye .

"Neden?" Cevap veriyorum. "Yine yalan söyleyebilesin diye mi? Devam et, bu konuda çok iyisin. Sadece sana inanmamı bekleme."

"Clover!" Odadan hışımla çıkarken dönüp öfkeli hırıltısını duymazdan geliyorum. "Lanet olsun!"

Ona güvenmiştim ve tam da böyle - güvenimi tekrar kazanmasının üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden - bir ihanet daha. Bu noktada neden şok olayım ki?

Braxton'ın yankılanan ayak sesleri beni mutfaktan koridora kadar takip ediyor. Merdivenlerin yarısına gelemeden eller üst kollarıma kilitleniyor, beni yakalıyor ve döndürülüp duvara çarptırılırken beni bedensel olarak kaldırıyor. Braxton başımın yanındaki duvara yumruk atarken sert bir şekilde üzerime düşüyor.

"Seni korumaya çalışıyorum," diye homurdanıyor.

"Bana güvenmeyerek!" Ona doğru iterek çığlık atıyorum. Ona küfrederken bir yüzgecimi göğsüne, tam göğüs kaslarının arasına sokuyorum. "Söz vermiştin. Özgürlüğümü alacağımı söylemiştin. Bu özgürlük falan değil! Bu manipülasyon."

"Clover, *lütfe*," diye başını eğiyor ve yüz ifadesi karşısında yumuşamamak için *kendimi* zor tutuyorum. "Seni bir kez aldılar, bunu bir kez daha göze . Geride kalmana ihtiyacım var. Akıl için güvende olmana ihtiyacım var."

İnledim. "Beni kilitli ve aptal tutmak beni güvende tutmaz," diyorum. "Ve beni kandırmaya çalışmak sana güvenmemi engellemekten başka bir işe yaramayacak. Sana bunu daha yeni geri verdim, bunu tekrar elimden alma riskini almak istiyor musun gerçekten?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Şimdi kim kimi manipüle ediyor?" diye cevap verir.

Yüzümü buruşturuyorum. "Yapmaya *çalışmıyorum*," diyorum. "Aradaki fark bu. Sen bana güvenmezsen ben sana nasıl güveneabilirim?"

"Sana güveniyorum," diyor. "Sorun olan diğer herkes."

İnliyorum ve iki elimi de yüzümde gezdiriyorum. Onunla hiçbir zaman kolay olmadı ve artık onunla kilitlendiğime göre asla da kolay olmayacağına dair içimde sinsi bir şüphe var. Hayatımın geri kalanında hep böyle kavgalar olacak, ben onu iteceğim, o da beni itecek.

"Kontrol edilmek isteseydim, Hades'in anlaşmasını kabul ederdim," diyorum.

Braxton kaşlarını çatı. "Ne anlaşması lan?"

Gözlerim açılıyor ve içimden bir şaşkınlık akıyor. Ne... bundan hiç bahsetmemiş miydim? Ona hiç söylememiş miydim?

"O..." Başımı sallıyorum. "Beni Ölü Olmayanlar'a kabul etmeyi teklif etti," diyorum ona. "Hayatım karşılığında."

"Hayır." Braxton yaklaşıyor, vücudu beni olduğum yerde sabitliyor. Ona bakıyorum ama yüzüne düşen gölgeler gözlerinin rengini görmemi imkânsız kılıyor. Tek yapabildiğim odaklanmalarının yoğunluğunu hissetmek. "Hayatta olmaz."

"Brax-"

"katılmayacaksın," diye tekrarlıyor.

"Biliyorum, ben de aynısını söyledim," diye onu temin ettim. "Hayır dedim."

"Yapamazsın." Sanki beni duymuyor. "Gidemezsin."

Parmaklarım çene çizgisinde, boğazına doğru ilerleyip nabzının sıyrana kadar ona dokunduğumu fark etmiyorum bile. "Braxton." Ona doğru eğiliyorum, bedenimi onunkine doğru itiyorum - bunun onu şimdiki zamana çekmesini istiyorum. "Bir yere gitmiyorum. Ölümsüzler'e katılmayacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Vücudu itiyor ve küçük titremeler onu iliklerine kadar sarsıyor. Ondaki kırılğanlığı - eminim başka hiç kimseye göstermediği bir şey. Öfkeme rağmen onu kendimden uzaklaştıramıyorum. Tek korkusunun beni tekrar kaybetmek olduğunu bilmeden. Başının arkasını kavrayıp tırnaklarımın kafa derisini sıyrmasına izin veriyorum. Bana karşı titriyor, başını boğazıma gömüyor.

"Sana ihtiyacım var Clover," diye fısıldıyor sıcak bir şekilde boynuma doğru.

"Ve özgür olmaya ihtiyacım var," diyorum ona. "Lütfen, Brax. Gitmeme izin verecek kadar bana güvenmen için ne gerekiyorsa yapacağım. Gitmek zorundayım. Öylece geri çekilemem. Benden bunu isteyemezsin."

Derin bir nefes üflüyor. "Söylediğim her şeyi yapacak mısın?" diye soruyor sonunda.

"Mantık çerçevesinde."

"Toplantıya gitmiyorsun," diye tekrarlıyor. "Ama... onu sana getireceğim."

"Hâlâ orada olmak istiyorum," diye ısrar ediyorum.

Brax başını sallar. "Binada değil. Kahretsin, seni riske atamam, Firebird."

"Ya oradaysam ama binada değilsem?" Bu bir söz verme teklifi. Bir zeytin dalı. *Al şunu Brax*, neredeyse yalvarıyorum.

Sessizce. *Lütfen bana ikimizin de pişman olacağı bir şey yaptırma.*

Ancak o daha cevap vermeden koridorun sonundan başka bir ses yükselir. "Yerinde olsam ben de aynı fikirde olurum Brax." İkimizin de kafası kalkıyor ve belirgin bir şekilde kadınsı olan sese doğru dönüyor.

Avalon koridorun sonunda durmuş, iki kolunu kavuşturmuş ona bakıyor. "bu teklifi yapacak kadar kibar ama ben ," diyor. "Ve dışarıda bırakıldığı için kızgın olan tek kişi Clover değil."

"Bebeğim-" Dean'in sesi arkasından bir yerden geliyor ama o dönüp bakmıyor. Onun yerine gözlerini Brax'a daha da diyor.

"Bana 'Bebek' deme Dean," diye tersliyor. "Ve bunun senin fikrin olduğunu biliyorum, Braxton. Benimle taşak geçme. Dean'i bensiz tekrar tehlikeye atmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni sikerken bir şekilde beynini mi dağıttı yoksa önceden de bu kadar aptal mıydın?"

Braxton iki elini omuzlarının üstündeki duvara koyuyor ve tutuşunu geri itmek için kullanıyor, üzerimde geziniyor ama bana dokunmuyor. "Sevdiğin şeyi korumak istemeni anlamalısın Ava," diye cevap veriyor, onunla konuşurken bile bana bakıyor.

"Kesinlikle haklısın," diye kabul ediyor. Gözlerim Brax'ınkilere kilitleniyor ve onları ayıramıyorum. "İşte bu yüzden senin kız haklı. Orada olmak için her türlü hakkımız var. Eğer bizi dışarıda tutmak istiyorsan, bunu kabul edebilirim ama yakınlarda olacağız. Bizi uzak tutmaya çalışırsan onu kendi ellerimle bağlarından kurtarır ve kışından tutup şeytanın inine sürüklerim."

"Buna cüret edemezsin," diye homurdanıyor ama sözlerinden bunu kastettiğini anlıyorum.

"Dene beni Braxton Smalls," diye meydan okuyor Ava ona. "Erkeğimi tehlikeye atıp beni geride bıraktığında ne yapacağımı gör. O nereye giderse, ben de oraya giderim."

Yutkunuyorum ve uzanıp Brax'ın çenesinin alt tarafına dokunuyorum. "Ve sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," diye fısıldıyorum.

Ela gözlerinde şimşekler çakıyor. Uçucu. Tehlikeli. Güçlü. Başını kaldırıyor ve bakışlarını koridorun sonuna çeviriyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Dean'in Ava'nın arkasına geçmesini izliyorum. Elleri Ava'nın omuzlarını buluyor ama Ava onu sarsmasa da öfkesi hissediliyor.

Braxton, "Peki," tükürür. "Ama ben sigorta istiyorum."

"Sigorta mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Dean iç çekiyor.

"İşte bu benim yapabileceğim bir şeye benziyor," diyor Rylie'nin Dean ve Ava'nın arkasında belirmeden bir saniye önce. Ayrılıyorlar ve o kaşlarını çatıp başını grubumuza doğru sallarken ona bakıyorlar. "Bazı yeni izleme cihazları üzerinde çalışıyorum," diye devam ediyor. "Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

Braxton bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bunu kabul ediyorum," diyorum. Bir sonraki nefesi rahatlamış bir nefes.

"Evet," diyor. "Bu işe yarar."

"Bunun bir daha olmasına izin verme Brax," diye uyarıyor Avalon benden uzaklaşırken, uzanıp elimi kendi eliyle kavıyor. Parmaklarımız iç içe geçiyor. "Clover'ı orada sikmatize etmiş olabilirsin ama beni de dışarıda bırakmaya çalışırsan buna izin vermeyeceğim. Sen daha iyi bilirsin."

"Bunun için onu suçlayamazsın bebeğim," diye cevap veriyor Dean, elini kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekiyor. "Ben de senin üzerinde en az onun kadar korumacıyım."

Brax beni koridordan aşağıya, gruba ve açık alana doğru çekerken Ace, "Aşıkların kavgası yettiyse," diye tersliyor. "Bu toplantının planlama aşamasına geçelim mi? Yeni zaman ve buluşma yeri nedir?"

"Bu Cuma," diye cevaplıyor Dean. "Ve depo bölgesinde buluşuyoruz."

Bu açıklamayı gergin bir sessizlik izliyor ve sonra, hep birlikte-Ace ve ben bu feci durumu özetleyen tek bir kelime söylüyoruz.

"Siktir."

BRAXTON

YOL BOYUNCA BİR YERLERDE, BATIRMIŞTİM. ÇOK YAKLAŞMIŞTİM ve çok bağlandım ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum. En kötüsü de... Başka türlü bitmesini tercih edeceğimi sanmıyorum.

Kurşun geçirmez yeleği tenime geçiriyorum ve yatak odasının köşesindeki dik duran aynayı kullanarak arkama bakıyorum. Arkamda Clover, üzerine oturan siyah bir kot pantolonu çekiştiriyor ve üstten düğmeliyor. Teni neredeyse yarı saydam. Çok zayıf. Daha fazla yemesi gerekiyor. Ona yeterince iyi bakamadım. Vücudunda hala morluklar var ve siyah atletini aşağı çekip göğüs kafesindeki morlukları etkili bir şekilde kapatsa bile, bu morlukların varlığını ne teninden ne de zihnimden siliyor.

Gözleri yansımada bana doğru kaydı ve ben de dönüp yakındaki bir sandalyenin arkasında duran siyah düğmeli bluza uzandım. Üzerime geçiriyorum ve eteklerini içine sokmadan önce önünü düzeltmeye başlıyorum. Ayak seslerinin yumuşak tamponu yaklaştığını haber veriyor.

"Bir mafya babasına benziyorsun," diye yorum yapıyor. Eli sırtıma bastırıyor, parmakları kumaşın ve çelik yeleğin altından omurgamda geziniyor.

"Bir bakıma öyle olduğumu söyleyebiliriz," diye cevap veriyorum.

Kadın kıkırdıyor. "Biraz yozlaşmışsınız," diye yanıtlıyor. "Ama anladığım kadarıyla işlerinizin hepsi yasal. İnsan ya da silah ticareti yapmıyorsunuz."

Boğazımın arkasından mırıldanıyorum. "İşlerim hakkında konuşmanızın bir nedeni var mı?" Ona doğru dönerek soruyorum. Bir elimi beline dolayarak onu daha yakına çekiyorum. Başını kaldırıp çenesini havaya kaldırıyor. Çilleri tenine karşı koyu renkte. Dilimle her birinin izini sürmek istiyorum.

Başımı eğiyorum ve ağzımı dudaklarına bastırıyorum. Kolları hareketlerime karşılık verirken altımda bana doğru açılıyor, içeri girmeme izin veriyor. Parmaklarımı yan taraflarına, orada olduğunu bildiğim çürüklere batırdığımda parmak uçlarına kalkarak onları etrafıma sarıyor. Bir inilti ağzımın içine, dilimin üzerine süzülüyor.

"Dikkatimi dağıtamazsın Brax," diye mırıldanıyor ve bir süre sonra geri çekiliyor. "Bu gece gereken bir iş var ve ne kadar ertelemeye çalışırsan çalış, geri dönüşü yok."

"Biliyorum." Tanrım, nasıl da biliyorum. "Avalon arabada seninle olacak. Hiçbir sebeple bırakma."

"Bırakmayacağım."

Kapı çalınıyor ve kapı içeri doğru sallanırken başımı kaldırıyorum. "Şeytana bak," diye mırıldanıyorum, Avalon'un kendisi odaya giriyor.

"Siz ikiniz yola çıkmaya hazır mısınız?"

"Evet." İçimi çekiyorum, Clover odanın öbür ucuna sürüklenirken onu elimden bırakıyorum, yatağın ucundan bir deri ceket kapıyor ve Ava'yla kapıda buluşuyor.

"İzleme cihazları hazır mı?" diye soruyor.

Ava başını sallıyor. "Rylie onları aşağıda tutuyor ve bonus olarak yenilebilirler."

"Yenilebilir mi?" Clover bir kolunu ceketinin deri kolunun yarısına kadar sokarak duraksıyor. Bir süre sonra devam ediyor ve omzunun üzerinden bakmadan önce giysisini giymeyi bitiriyor. "O zaman sanırım yola çıksak iyi olacak."

Bundan hoşlanmıyorum. Bundan gerçekten hoşlanmıyorum ama aklımdan bir sürü tavsiye geçiyor. Clover'ın özgürlük arzusu. Avalon'un Dean'e olan aşkı - onun kendisi için öldüğünü düşündüğünde ne kadar kırıldığını hatırlıyor. Konu istediğimi elde etmek olduğunda Viks'in tavsiyeleri. Hepsi kafamın içinde tekrarlanan bir film gibi dönüp duruyor.

Avalon ve Clover'ı koridora çıkıp merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Oturma odasına adımımızı attığımız anda Rylie orada bitiveriyor. Ava ve Clover'a aynısını yapmadan önce elime bir şey sıkıştırıyor.

Elimdeki plastik görünümlü küçük topu ters çeviriyorum. "Tamam, işte böyle çalışıyor," diye başlıyor Rylie. "Biraz deneysel ama bir bu tür bir izleme cihazının patentini almaya çalışıyordum. Geçicidir ve vücutta en fazla kırk sekiz saat kalacaktır. Dış katmanları mide içinde tamamen emilecek ve küçük, teknolojik kısmı sistemden atılacak-"

Elimi kaldırıyorum, her ne açıklaması geçiştiriyorum ve lanet şeyi ağzıma atıyorum. Yüzümü buruşturarak küçük hapı yutuyorum. Yüzümden sonra dilimin üzerinde çilek kaplı bir toz tabakası kalıyor. "Sorun değil," diyorum toz bitince.

Rylie kaşlarını çatıyor. "Bitirmeme izin vermedin," diyor.

"Bu bir takip cihazı," diye cevap verdim. "Yerini tespit edebileceksiniz. Önemli olan tek şey bu."

Clover yüzüme ve kendi yüzüne bakıyor. Ağzına atıyor ve yutuyor. Yüzünün buruşmasını ve ardından dilini dışarı çıkarmasını izliyorum. "İğrenç. Ağızda tat bırakacağını söylememiştin." Öksürüyor.

Avalon kendi ağzına atmadan önce elindekini evirip çevirerek, "Yine de güzel bir şey," diyor. "Çilek aromalı."

Rylie gözlerini deviriyor. "Sadece bunun bir deney aşamasında olduğunu unutmayın" diyor. "Şimdiye kadar önemli bir yan etkisi olmadı ve röntgen ya da MRI taramalarında görünmeyecek. Yine de sistemde kalacağı maksimum süre kırk sekiz saat. O süreden sonra kimseyi bulmak için kullanamayabilirim."

Dean odaya girerken, "Kırk sekiz saatin tamamına ihtiyacımız olacağından şüpheliyim," diyor. Kendi çelik yeleğini giymiş, benimkiyle aynı olan gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitiriyor. "Bu basit bir görev. İşleri karmaşıktırmayalım. Takip cihazları sadece destek için."

Rylie başıyla onayladıktan sonra Clover ve Avalon'a döner. "İkinizin bindiği araba bir radyo tarayıcısıyla donatıldı," diyor. "Brax, Dean ve Luc'un sahip olacağı dinleme cihazlarını ayarlayabileceksiniz. Toplantıda olmasanız bile, olup biten her şeyi duyabileceksiniz."

"Ve eğer bir şeyler giderse, biz devreye girebiliriz," diye yanıtıyor Avalon. "Hiçbir şey ters gitmeyecek," diye çıkışıyorum. "Bundan emin olacağız."

Dean başıyla onaylıyor. "Yola çıkmalıyız," der. "Ace, Luc ve ben cihazlarımızı çoktan aldık."

"Ace bizimle geliyor, değil mi?" Avalon açıklıyor.

Dean'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Bunu anlamadığımı söyleyemem, özellikle de şimdi Clover varken. Ona doğru bakıyorum ama dikkati sadece Dean ve Rylie'ye odaklanmış durumda. Omzuna dokunarak bakışlarını kendime çeviriyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum ama Dean Avalon'a cevap verirken uzanıp kolundan tutarak onu gruptan uzaklaştırıyorum. "Güvende olmanı istiyorum," diye uyarıyorum onu. "Arabadan dışarı adım atma. Avalon'un yanından ayrılma."

"Merak etme," diyor. "Ben iyi olacağım."

"Yapacağını biliyorum ama endişelenmeden de edemiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Sen benim için bu dünyadaki en önemli şeysin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışları yumuşuyor ve kendini öne doğru itiyor. Şampuanım ve sabunumla karışan çiçek kokusu aletimi pantolonuma doğru sertleştiriyor. Kahretsin, gerçekten zamanı değil.

"Onu senin önüne sürükleyeceğim," diye yemin ediyorum ona, arzuma karşı dişlerini sıkarak. "Hades her şeyin bedelini ödeyecek."

"Onu öldürme," diyor. "Ben istiyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum, Ateş Kuşu. O senin. Bundan emin olacağım." Elim yüzünün yan tarafını sıyrıyor. "Bir şey daha var." Onu serbest bırakıyorum ve arka cebime uzanıp küçük bir kelebek bıçak çıkarıyorum. Kavraması için bastırıyorum. "Avalon'un silahı var ama senin de bir şeyin olsun istedim."

"Bana bir ateşli silah vermek istemedin mi?" diye soruyor ama parmakları yine de hediyeinin etrafında kıvrılıyor.

Kıkırdıyorum. "Arabada yedekler olacak," diye onu temin ediyorum. "Her zaman vardır. İstersen bir tane al."

Kaşları havaya kalktı. "Bana izin verir misin?"

"Sahip olduğum her şey senin, Clover," diye hatırlatıyorum ona. "Silahlar. İşler. Para. Evler. Hepsi senin. Karşılığında tek istediğim senin güvende olman."

Bir an sessiz kalıyor ve sonra çakıyı açarken bakışları aşağıya doğru dönüyor. Çift sap yerine oturuyor ve onu havaya kaldırıyor. "O zaman bu ne?" diye soruyor. "Güvenliğimin bir işareti mi?"

"Bir hatırlatma," diye cevap veriyorum. "Ben nerede olursam olayım, sen nerede olursan ol, güçsüz değilsin."

Parmak uçlarında yükseliyor ve yanağımı öpüyor. "Belki bununla onu öldürürüm," diyor. "Bunu daha önce bir kez yaptım, biliyorsun. İlk kez

tarafından kaçıırıldığım zaman. Bunun gibi bir bıçağı olan bir adamı öldürdüm."

Aletim neredeyse fermuarıma çarpıyor ve o bilerek bana karşı hareket ediyor. Sinsi küçük alaycı. "Seni tekrar kanlar içinde görmek için sabırsızlanıyorum, Firebird," diye fısıldıyorum ona karşı.

"Belki işim bittiğinde bunu senin üzerinde kullanırım," cevap veriyor, nefesi etime değişiyor. Parmaklarım yanlarını kavırıyor, sertçe kasılıyor. Sırtışını görmekten çok hissediyorum. "Bu fikir hoşuna gitti."

Bunu inkar edemem. O geri çekilirken bıçak yanağıma bastırıyor. Keskin kenarı sakalımın gölgesine sürtünüyor ve ucu çeneme dayanana kadar aşağıya iniyor. Ağzı açılıyor, benimkini alıyor. Damarlarıma ateşli bir sıcaklık yayılıyor.

Geri çekildiğinde, onu geri çekmemek ve bıçağı biraz daha aşağı bastırmasını sağlamak için içimdeki tüm irade gücünü kullanmam gerekiyor. Aletimi unutulana kadar sürerken onu boğazıma dayaması için ne gerekiyordu?

Gülümsüyor ve bu görüntü beni ediyor. "Eğer iyi bir çocuk olursan," diye cevap veriyor.

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum ve kalbime onun gibi sahip olabilecek tek kadına başımı eğiyorum. "Senin için çok iyi olacağım, Firebird," diye söz veriyorum. "Ne kadar iyi olmamı istersen o kadar iyi."

"Karşılığında ben de güvende kalacağım," diye cevap veriyor, geri çekilip çakısını kapatarak. "Her şey girecek, Brax." Elini bana uzatmadan önce bıçağı sütyeninin kabına, kalbinin tam karşısına yerleştiriyor. "Güven bana."

Bundan daha tehlikeli bir istek olamazdı.

CLOVER

"YANI..."

"Yapma," diyorum ama uyarım dikkate alınmıyor. Daha iyi bilmeliydim.

Avalon sanki cevabım hem beklenen hem de eğlenceli bir şeymiş gibi kıkırdıyor

-Onun hakkında bildiklerimi bildiğimden, muhtemelen öyledir. "Sadece merak ettim," diye devam ediyor.

"Keşke merakını kendine saklasan," diye cevap veriyorum, öne doğru eğilip radyoyu kurcalayarak. Daha önce gördüğüm her şeyden farklı bir sistem. Konsolda aramızda duran bir kutu var ve arka koltukta Ace, kulaklarında kutuya bağlı bir çift kulaklıkla oturuyor.

"Evet, ama bunun ne eğlencesi olabilir ki?" Avalon cevap veriyor. Aslında sormak istediği soru dışında bir cevap beklemediği açık.

"Eğlenceli olacağını hiç söylemedim," diye cevap veriyorum. Sadece katlanılabilir.

"İşte bu noktada ilgimi kaybediyorsun," diye yanıtlıyor Avalon.

"Hayat eğlenceli olmalı, olmaması için çok kısa."

İnliyorum ve yolcu tarafındaki koltuğa yaslanıyorum, başımı çevirip ona bakıyorum. "İyi," diye homurdandım. "Vur bana."

Avalon sırtıyor ve Dean'in dikkatini neden çektiğini anlayabiliyorum. Çok güzel bir kız. Tehlikeli. Kendine has bir psikopat. Braxton'la aralarında bir şey olup olmadığından emin olamamamın sebebi de buydu. Ama şimdi biliyorum. Ona karşı hissettikleri bana karşı hissettikleriyle aynı olamaz. Braxton'ın ruhunda sadece bana yetecek kadar yer var.

"Gelecekte düğün çanlarını duyuyor muyum?" diye soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen, başka bir soru sorun," diye cevap veriyorum. "Neden?" diye üsteliyor. "Senin için fazla gerçek."

Çok fazla gerçek. Ve şu anda düşünebildiğimden çok daha ileride bir gelecek. Tekrar radyoya dönüyorum ve ikinci çift kulaklığı kaldırıyorum, kutunun yan tarafındaki volümü yukarı kaldırırken birini kulağıma yerleştiriyorum. Diğer uçtan gelen çatırtı sesi sadece Dean ve Braxton'ın alçak sesle konuşmalarıyla kesiliyor. Sesleri boğuk, ama omzumun üzerinden baktığımda Ace tedirgin görünmüyor. *Sadece kulaklığım mı?*

"Korkutucu, değil mi?" Avalon soruyor.

Bir nefes üfledim. Güzel. Konuşmak istiyor. Konuşacağız. "Pekâlâ," diyorum iç çekerek ve kulaklığı bırakıyorum. "Korkunç olan ne?"

"Aşık olmak."

Bir ona baktım. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Etrafımda dönerek soruyorum. "*Şimdi mi?*"

"Şimdi değilse ne zaman?" diye . "Burada değilse, nerede?"

"Bilmiyorum, ama burada değil." Elimini yüzümde gezdiriyorum. "Siktir, Avalon, bilmiyorum. Evet, çok korkutucu. Braxton'ın bana ihanet etmesine -bütün bunları senin için yapmasına- hâlâ kızgın olmadığımı söylemek yalan olur."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ona lanet bir aptal olduğunu söyledim," diyerek sözümü kesti.

Kendime karşı dürüst olursam, evet, bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Daha önce kardeşimi öldürmeye kararlı olan dengesiz bir psikopatın etrafında dönen bir şey olduğunda hissettiğim kadar deli olmadığımı hissettiriyor.

"Bunun için teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. Kulaklıkları tekrar elime alıyorum ama kulağıma götüremeden elini benimkinin üzerine koyuyor ve tekrar aşağı indiriyor.

"Yapma bunu," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapacaksın?" diye soruyorum. "Ben işimi yapıyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Burada olmamızın bir sebebi var ve o da arabada oturup güzel görünmek değil."

Avalon yüzüme gülümsüyor, ama bu hoş bir değil. Kötü bir gülümseme. -Bu öyle bir gülümseme ki, 'kaltak, ne saklamaya çalıştığını ve seni görüyorum' diyor. Bir palavracıya palavra sıkmaya çalışma. Neyse ki Ace kulaklıkları takmış. Birincisi, en azından biri-

ve ikincisi, şu anda yaptığımız konuşmayı duymamasını tercih ederim.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," diyor Avalon.

Nefes alıyorum ve bir sonraki yavaşça bırakıyorum. "Peki," diye cevap veriyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"En azından, bu işin sonunda buralarda olmanı bekleyebileceğim kadar iyi anlaştık mı?" Avalon devam eder.

"Bütün bunlar bittikten sonra kaçmayı planlamıyorum." Ona verebileceğim tek cevap bu ve eğer tatmin olmadıysa, o zaman ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunun hakkında konuşmanın zamanı olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkiyor, elini elimden çekiyor. Ancak kulaklıkları beklediği çok açık. "Şimdiki zaman gibisi yok ve eğer burada sıkışıp kaldıysak, destek çalışırsak, yapacak çok az şey var demektir."

"Brax ve benim çözmemiz gereken çok şey var," diyorum. "Oyunun bu kadar başındayken herhangi bir varsayımda bulunmak ya da söz vermek istemiyorum."

"Onu terk etmek istemiyorsun," diye yanıtlıyor.

"Nesin sen?" Şak diye söyledim. "Akıl okuyucu ya da medyum mu? Ne istediğimi ya da istemediğimi nereden biliyorsun?"

Kotunun arka cebinden bir paket sigara çıkarmadan önce bana bir bakış fırlatıyor. Yeni paketi avucuna vurup plastiğini yırtıyor ve ayaklarımın dibindeki döşeme tahtalarına fırlatıyor. "Ben eskiden sendim Clover," diye cevap veriyor. "Kahretsin, sen bana Rylie' çok daha fazla benziyorsun. Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum çünkü aynaya baktığımda her gün aynı şeyleri görüyorum."

"Bundan gurur mı gerekiyor?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Ne olmak istiyorsan o ol," diye yanıtlıyor. "Bu onu daha az doğru yapmaz. Demek istediğim, bu yüzden sana bu soruları yöneltiyorum. Seninle baş başa kalabileceğimiz çok fazla zamanımız yok. Tüm sorunların çözülür çözülmez kaçıp gitmeyeceğinden emin olmak için başka ne zaman fırsatım olacak? Küçük sorununu çözmek için Brax'ı ve geri kalanımızı kullanıp kardeşinin hayatını kurtardıktan sonra ortadan kaybolacağını nereden bileyim?"

Tek bir sigara çekip pelüş, pembe dudaklarının arasına yerleştiriyor ve ardından konsoldan bir çakmak alıyor. Tek bir alev yüzünün önünde kıvılcım çıkararak alt yarısını kısa süreliğine aydınlatırken

sonuna kadar koyuyor ve bir ciğer dolusu nikotin emiyor. Kendi ciğerlerimde bir özlem başlıyor. Elimi uzatıyorum ve kaşlarını kaldırarak bana sigaraları ve çakmağı uzatıyor.

"Gelecekte ne olacağını bilmiyorum," diyorum ona ve paketten bir sigara çıkarıp ağızma atıyorum. Gerçekten bir tane içmeyeli uzun zaman olmuştu. Brax ve Ölümsüzler'le olan saçmalıklar arasında iyi gidiyordum, işler patladığından beri sigara içmedim. Sigaramı yakarken ona arkamı dönüyorum ve sonra ona geri veriyorum. Aldı ve bana dönmeden önce hepsini bir kenara koydu. Camımın düğmesine basıp bir santim aşağı indiriyorum ve ikimizin de sigarasından çıkan dumanın bir kısmının temiz havaya karışmasına izin veriyorum.

"Braxton, istersen bizimle ders almaya başlaman için her şeyi ayarladı bile," diyor bana.

"Dersler?" Ellerim radyodan uzaklaşıyor. "Ben..." Eastpoint'te ona katılmamı isteyebileceği aklıma bile gelmemişti. Üniversite radarıma bile girmemişti. Hiçbir zaman dokunabileceğim bir gerçeklik gibi görünmemişti. Geçmişte değil ve şu anda çözmeye çalıştığım onca şeyin ortasında bile aklımda değildi.

Avalon omuz silkiyor. "Evet, eğer istersen tabii ki," diyor.

"Ben..." Başımı salladım. "Yani, liseyi zar zor bitirdim. Muhtemelen yeterli değilim."

Avalon gülüyor. "Mesele uygun olup olmamanız değil," diyor. "Bu ne istediğinizle ilgili. Eğer Eastpoint'e gitmek istiyorsanız. Diploma almak istiyorsanız, alabilirsiniz."

Yolcu koltuğuna yaslanıp arabanın renkli ön camından bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. *Ne istiyorum ben?* Kendime soruyorum. Yine de cevap soru kadar kolay gelmiyor.

Tek "Bana söylemedi" demek.

Avalon omuz silkiyor. "Her şey bittiğinde muhtemelen yapacaktır," yanıtlıyor. "İçimden bir ses seni korkutmak istemediğini söylüyor."

O zaman beni sandığımdan daha iyi tanıyor çünkü evet, çok korkuyorum. Ben yapamazken birinin beni geleceğimi düşünecek kadar önemsemesi fikri... şey, bunun alışkın olduğum bir şey olmadığını söylemek yeterli. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Ace başını kaldırarak dikkatimi çekiyor. Parmakları kulak telefonlarına gidiyor ve onları aşağı indiriyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Evet, iyi," diye yalan söyledim. "Sadece dinlemeye devam et."

Bakışları benden Avalon'a kayıyor, ama bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça onları tekrar takıyor ve sanki içinden Dean ve Brax'ın kafalarının içini görebilecekmiş gibi dikkatini kutuya geri veriyor - sanki telsize bağlı konsolda duran küçük siyah bir kutuya bakmak onların gözlerinin içini görmesini sağlayacakmış gibi.

"Biliyorsun," diye başladım. "Buraya geldiğimden beri pek çok kez başımdan savıldım."

Avalon havaya bir duman üflerken kaşlarını çatar. "Oh?" diye cevap veriyor.

"Ve seninle olanları -teoride- biliyorum ama senden hiç duymadım," diye devam ediyorum. "Ne olduğunu yani."

Aramızda bir süre sessizlik oluyor ve Avalon'un ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "Sormak istediğin bir soru mu var Red, yoksa ima edersen her şeyi açıklayacağımı mı umuyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Peki, eğer istediği buysa, saf dürüstlük istiyorsa, bunu ona verebilirim. Çekincem yok. "Sana ne oldu?" diye soruyorum. "Kardeşim tarafından işkence gördün, neden?"

Avalon bir sonraki nefesini yavaşça bırakır ve koltuğunda rahatlar. Gözleri kapanır ve başı arkaya doğru eğilir. "Bu uzun bir hikâye," diyor sonunda. "Burada anlatmak için çok uzun. Belki bir gün sana her şeyi anlatırım ama şimdilik bilmen gereken tek şey Brax ve Abel'in babalarının birer pislik olduğu. Babama bir şey yaptılar ve bunun bedelini ödemeleri neredeyse yirmi yıl sürdü."

Gözleri açık ama bana bakmıyor. Onun yerine, bakışları ön camdan dışarıya doğru yönelmiş durumda - ama önündekini görmediğini hissediyorum.

"Tek kötü adamlar onlar değildi," diye devam ediyor. "Brax tüm bunları kendi suçluluk duygusu yüzünden yaptı - gerçekten sahip olmaya hakkı olmayan bir suçluluk duygusu. Eğer o suçluysa hepimiz suçluyuz demektir." Sanki son cümlemin taşıdığı tüm yükü fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmiş gibi elini havada sallıyor. "Ace'in kaçırılmamda ve işkence görmemde parmağı vardı ama günün sonunda o kiralık bir askerdi. Emirleri uyguluyordu. Ödeme aldı ve beni öldürmeyi planladı çünkü beni koruması gereken insanlar bunu yapmadı. Korumak istemediler ve asla da korumadılar."

Neden bilmiyorum ama son sözlerini duymak göğsümün alışılmadık bir şekilde ağrmasına neden oluyor. Sesi üzgün olmaktan çok teslim olmuş gibiydi.

ses tonunda hâlâ talihsiz bir kederin izleri var.

İkimiz de uzun bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Parmaklarım kulaklığa uzanmak, diğer ucu dinlemek ve dikkatimi dağıtmak için kaşınıyor ama bir şey beni durduruyor. Avalon'un acısını görmezden gelmek istemiyorum, ne kadar sessiz da. Bazen sessiz acı en kötüsüdür ve sadece gerçek bir insanlık dışı canavar birini yalnız başına debelenmeye bırakır. Avalon'un kısa yaşamı boyunca bu tür bir acıyla çok sık yalnız bırakıldığını hissediyorum ve içime bakarsam, ben de öyle.

Ben de orada oturdum. Sigaramı içiyorum ve nikotin hissinin beni içten dışa uyuşturmasına izin veriyorum, ikimiz de sessiz kalıyoruz, sadece önümüzde loş bir lamba bulunan boş sokağa bakıyoruz.

Annem öldüğünden beri kimsenin tesellisi olma ihtiyacı hissetmedim. Hayattayken de onun yanında olmak gerçek bir arzudan ziyade bir zorunluluk gibi geliyordu. Kendimi daha çok istemedikleri bir çocuğa isteksizce bakan bir ebeveyn gibi hissettim. Onun bu yönüne kızıyordum - silah haline getirilmiş beceriksizliğine ve beni hayatında kapana kısılmış gibi hissettirmesine. Artık kapana kısılmış hissetmiyorum. Avalon için yaptığım şey - sadece burada onunla oturmak - zorunluluktan yapılmıyor. Gerçek bir anlayışla yapıyorum.

Beklediğimden daha çok benziyoruz. Onun kendi hasarı var, benim de kendi hasarım. Bazen bu hasarın acısını hafifletecek bir ortağa ihtiyacı vardır. Eskiler ne der? "Sefalet arkadaşı sever" mi? Pek çok insan bunu yanlış anlıyor. Bu sefaletin arkadaşı sevdiği anlamına gelmez. Sefalet, karanlığına ışık tutacak birini arar; o karanlıkta kendisiyle birlikte oturacak birini arar. Ne kadar rahatsız edici olursa olsun. Kimse yalnız kalmak istemez.

Sigaramı bitiriyorum ve camdan dışarı atmadan önce çıkmaz ucunu çimdikliyorum. Avalon'unkine uzanıyorum ve o da aynısını yapıp sigarayı . Her iki izmarit de betona düşüyor, ama nihayet işe koyulmaya hazır bir şekilde dönüp kulaklığı kaldırdığımda, uzaktan gelen bir ses beni durduruyor. Tüm vücudum donuyor ve başım hafifçe dönüyor, böylece kulağım neredeyse hala kırık olan pencereye dayanıyor.

Başka bir ses, bu çok daha yakın. "Arabayı çalıştır," diye bağıriyorum. İçimi bir endişe kaplıyor ve ensemde boncuk boncuk terler beliriyor.

Avalon'un kafası bana doğru sarsılıyor. "Kahretsin," diye küfrediyor Ace ve baş ağrısına neden olan keskin bir çığlık atarak kulaklığını kulaklarından çıkarıyor

diğer hattan geliyor. " ne lan!"

"Çalıştır şu lanet arabayı!" Şak diye söyledim. Bir terslik var. Burada dan- ger'deyiz.

Avalon artık beklemiyor. Brax ve Dean olmadan gidemeyeceğimiz konusunda ısrar etmesini bekliyorum. Bir parçam bunu düşünmese yalan söylemiş olurum ama ölürsek ve bir şeyler çok yanlış giderse onların işine yaramayız.

Anahtar kontakta dönerken arka ön cam paramparça olur. Ace başı öne düşerken küfür eder ve ani cam yağmuru karşısında eğilir. Avalon vites koluna uzanır ama artık çok geçtir. Cam da kırılmadan ve bir kol boğazına yapışıp onu arabadan sürüklemekten bir saniye önce bir gölge camı boyunca ilerler.

"Avalon!" Ona ulaşmak için adını haykırdım. Daha iyi bilmeliydim. Sırtımdaki cam kırılıyor ve Avalon'u dışarı sürükleyene çok benzeyen bir kol boğazıma kilitlenip aynı şeyi yapıyor.

Tüm vücudum kırık pencereden geriye doğru çekilirken tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Cam giysilerimi kesiyor ve derimin üzerinde sürüklendiğini hissedebiliyorum ama neyse ki yüzümde hiçbir şey kırılmıyor. Ayaklarım yere çarpıyor, bu da bana daha fazla kaldıraç sağlıyor. Kolum boğazıma sertçe çarpıp hava kaynağımı keserken bile kalçalarımı saldırgana geri çarpmakta hiç vakit kaybetmiyorum. Başımı yana çeviriyorum, kavgamın ortasında nefes nefese kalıyorum.

"Siktir!" Ace'in bağıırışı bana onun çoktan arabadan indiğini söylüyor ve görüşüm açıldığında, içinde bulunduğumuz arabanın arka kapısının açık olduğunu görüyorum.

Bu bir tuzaktı. Öyle olmalıydı. Ama nasıl? Nasıl bilebilirlerdi? Daha güvenli olmalıydık. Acele etmemeliydik, ama bu işi bitirmek için çok sabırsızdım. Şimdi bedelini hepimiz ödüyoruz. Ace bağıırıyor ve başka bir adamın üzerine atılarak onu yere seriyor. Karşılık veren , arkasına park ettiğimiz binanın yan tarafına doğru süzülüyor. Tabii ki depo bölgesi sessiz bir yer olduğu için çıkardığımız her ses . Ama kimse gelmiyor. Burası şehrin ıssız bir bölgesi ve bölgede sivil olmamasını kendi avantajımıza kullanmak niyetinde olsak da, görünüşe göre bu durum şimdi aleyhimize dönmüş durumda.

Beni tutan adamın karnına bir dirsek attım ve sonunda kolu gevşedi. Dönüyorum, altından eğilerek geçiyorum.

Ben tekme atarken bileğini dizime doğru indiriyor. Bir çıt sesi kulaklarıma ulaşıyor ve o da karşılık olarak homurdanıyor. *Profesyoneller*, farkına varıyorum. Ölümsüzler.

Belki de zihnimin en ücra köşelerinde, bunun neden burada olduğumuzla bir ilgisi olmadığına dair bir umuda tutunmuştum ama bu aptalca bir düşünceydi. Saldırganı serbest bırakıp Avalon'a doğru dönerken kanım daha hızlı pompalanıyor, niyetim ona yardım etmek, ama gözlerim onunkilere denk geldiği anda donup kalıyorum.

Yere yatmış, dizleri kaldırıma gömülmüş ve ellerini dikkatlice başının arkasına koymuş. Bakışları hâlâ donuk olsa da alnının yanından yavaşça kan sızıyor.

Siktir. Siktir. SIKTIR.

Her şey bitti. Kadının arkasında duran adam, kafasının arkasına doğrulttuğu silahı bana doğrultmak için kullanıyor. "Yere yat," diye homurdandı.

"Ace," diye sesleniyorum. As- sailant'ının suratına bir diz atarken beni duymuyor. "Ace! Dur!" Yanıt yok.

"Clover-" Avalon dener.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ve dizlerimin üzerine sertçe çöküp yüzümü buruştururken onun sözünü kesiyorum. Son birkaç haftadır o kadar çok kez diz kapaklarım bu bitmeden ya sürekli moraracak ya da kırılacakmış gibi hissediyorum ki. Siktir et beni. Bunu nasıl bu kadar berbat ettik? Sadece bir toplantı olması gerekiyordu. Keşif. Şimdi, alevler içinde.

Arkasındaki adam silahını kaldırıyor ve havaya ateş ediyor. Sonunda Ace durdu ve bize döndü. Avalon'la beni dizlerimizin üzerinde ve eli silahlı adamı görünce alçak sesle küfrediyor. "Ben olsam kız kardeşini örnek alırdım, Ace," diyor adam. Ama o bunu yapamadan, üçüncü adam ve bana saldıran adam onu kollarından yere sürüklüyor, kollarını arkadan kilitliyor ve bir çift kelepçe takıyor. İçlerinden biri bana geri dönüyor ve her bir bileğimi kavırıyor, aynısı bana uygulanmadan önce onları geriye doğru sürüklüyor.

Avalon kurşun kasmaya hazır görünüyor. Duygularını anlayabiliyorum. Aslında ne kadar güçsüz olduğunu öğrenmek hiç de eğlenceli değil. Omurgamdan aşağı ter damlıyor. Sadece onu rahat bırakmalarını umabilirim - dua edebilirim. O çok önemli, değil mi? O Hasta Çocuklar'a, Eastpoint Varisleri'ne ait.

"Bizi yakaladınız," diyorum kuru bir boğazın içinden. "onu."

Arkasındaki adam kaşlarını çatır ve iç çeker. Başını sallıyor ve silahını geri çekiyor. Bir an için bunu yapacağını düşündüm.

-Tetiği çekecekti ama silahı yana çevirdi ve Avalon'un kafasının arkasına tabancayla vurdu. Avalon yere yığıldı. Nefes nefese ona bakıyorum, bir yaşam belirtisi arıyorum. Saçlarının arasından göremesem de kafasının arkasında bir yara izi olmalı. Neyse ki göğsü yavaş hareketlerle inip kalkıyor. Yaşıyor. Hâlâ nefes alıyor. İçime bir rahatlama hissi doluyor.

Adam silahını indirerek, "Onu paketleyin ve gidelim," diyor. "Ace'i de yakala."

Ben daha tek bir kelime bile edemedim, yüzüme bir torba geçiriliyor ve boğazıma doğru sıkıca çekiliyor, ben irkilinceye kadar boynumu kesiyor. Kafatasımın arkasına sert bir şey çarpmadan bir an önce bir kaçıyor. Bedenim öne doğru sarkarken acı patlıyor ve sonunda... karanlık hakim oluyor.

BRAXTON

TELEFONUMA BAKIYORUM, RAKAMLARIN DEĞİŞMESİNİ İZLİYORUM.

diğer dakika geçiyor. "Zaman çoktan geçti," diyorum.

Dean bana doğru bakmıyor ama endişesini hissedebiliyorum. Hortlaklarla buluşacağımız boş deponun üstündeki küçük odada hiçbir değişiklik yok. Sadece üçümüz varız.

Luc. Ben. Dean. Misafirlerimizin gelişini işaret eden ayak sesleri yok. "Viks'i aramalıydık," diyor Dean. "Burada olsaydı kendimi daha iyi hissederdim."

Ben de öyle, düşünüyorum sessizce, ama artık çok geç. Bir dakika daha geçiyor. "Bir terslik var," diyorum. "Bu doğru gelmiyor."

Luc, "Biraz daha zaman vermeliyiz," . "Son dakikada bazı şeyleri değiştirdik ve öne aldık."

Yerimden kalktım ve ona ters ters baktım. Dean onunla olan rekabetini geride bırakmış olabilir ama ben yine de o heriften hoşlanmıyorum. Daha da önemlisi, babasından da hoşlanmıyorum. Thomas Kincaid kendini beğenmiş piçin tekiydi. Oğlunun da pek farklı olduğunu sanmıyorum. Takım elbise ceketimin içinde göğüs kafesime dayalı duran silah bile yeterli bir sigorta gibi gelmiyor.

"İptal edelim mi?" Dean bana doğru bakarak soruyor. "On dakikadan fazla geciktiler," diyorum. "Gecikeceklerini sanmıyorum. geliyor."

"Sence mi?" diye soruyor.

da bu. Bilemiyorum. Geleceği göremiyorum ya da bu grubu tahmin edemiyorum. Motivasyonlarını bilmek bile yardımcı olmuyor.

Clover bana itiraf etmişti - bu Hades denen adamın onun da kendilerine katılmasını istemesi kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıyor. Onu hemen öldürmeyebilir ama dünyayı gölgelerden kontrol edebileceklerini düşünen adamlar reddedilmekten nadiren hoşnut olurlar. Bunu bilmem gerekirdi. Ben de öyleyim.

Luc arka cebinden cep çıkararak, "Bağlantımı arayayım," diyor.

"Peki," dedim. "Ara onu, ama cevap vermezse çekiliyoruz. Bu çok riskli." Hissettiklerimin nedenini bulamıyorum ama içimin tam ortasında soğuk bir korku var. Sanki bir şeyi kaçırmışız gibi. Bulmacanın bir parçasını gözden kaçırmışız gibi. Ve bizim işimizde - yolsuzluk ve cinayetten beslenen örgütlerle uğraşırken- tüm ayrıntılara sahip olmak önemlidir. Küçük bir yanlış adım sonumuz olabilir.

Lanet olsun, bu boktan bıktım. Şu ana kadar ne kadar yorulduğumu fark etmemiştim. Sadece Clover'la eve gitmek, yatağa girmek ve bayılmadan önce ona sarılmak istiyorum. Sabah uyanmak, umurumda bile olmayan derslere gitmek ve antrenmanda beni izlemesini istiyorum. Terlemek ve ona bir topla ne kadar iyi göstermek istiyorum ve sonra belki ... Onu tribünlerin altında yemek istiyorum. Bizim yaşımızdaki insanların yapması gereken şeyler.

Tüm bu arzular kafamın içinde dönüp dururken gözlerimi kapatıyorum. Oysa ben burada, toz ve küf kokan eski bir depoda, haftalar öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım en tehlikeli örgütlerden biriyle bağlantılı bir kişiyi bekliyorum.

Odanın öbür ucunda Luc küfrediyor. Kendimi toparlıyorum ve bir nefes veriyorum. "Sorun nedir?" Ona doğru dönüp dikkatimi yeniden toplayarak soruyorum.

Luc telefonunun hoparlörünü açarken bana doğru bakmıyor bile. Gerçi konuşan onun bağlantısı değil. Thomas Kincaid'den başkası değil.

"-Senin yerin, evlat," diyor. "Hortlaklar bana ait ve seni temin ederim ki planladığın şeyde sana yardımcı olmayacaklar. Belki bana gelseydin bir şeyler yapabilirdik. Etrafta sinsice dolaşmanı takdir etmiyorum. Eğer bir şey istiyorsan, evlat, bana gel. Eastpoint Varisleri'yle her ne oynuyorsanız, sizi temin ederim ki burnunuzu sokmamamız gereken bir şey. Biz Kincaid'leriz. Biz daha iyiyiz ve her zaman da öyle olacağız."

Hat kesilir ve bunun bir kayıt olduğu anlaşılr. Dean sustu. "Özür dilerim," diyor Luc ve onun hakkındaki hislerime rağmen, gerçekten ciddi olduğunu düşünüyorum. "Hortlaklarla bağlantıya geçmiş ve bu toplantıyı isteyenin kendisi olmadığını söylemiş olmalı."

Aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdanıyor. "Hortlaklar ona aittir derken ne demek istedi?" Talep ediyorum.

Luc başını sallar. "Bilmiyorum. Undead'in tek bir sahibi yok. Müstakil bir organizasyon ama o her zaman bir şeyleri sahiplenir. Muhtemelen bağlantılarını istediğim gibi kullanamayacağımı kastetmiştir."

Dean kaşlarını çatıyor. "Gidelim," diye tersleyerek kapıya doğru döner. Kapının kolunu kavırıyor ve çekerek açıyor, deponun ana bölümüne inen merdivenleri ikişer ikişer inerken platforma doğru fırlıyor. Ben de onu yakından takip ediyorum. Merdivenleri yaralamıştım ki bir ses duydum. Bir silah sesi.

Bir için donup kalıyorum ve önümde Dean de donup kalıyor, sanki ikimiz de ne duyduğumuzdan tam olarak emin değilmışiz gibi. Ancak bir sonraki anda bunun hiçbir önemi kalmıyor. Geri geri gelen bir araba da olabilir ama bunu şansa bırakmayacağız. Harekete geçiyoruz. Kalan son merdivenlerden aşağı atlıyorum, ayaklarım aşağıdaki betona çarpıyor ve koşmaya başlıyorum.

Çıkış, deponun en uzak ucunda. Devasa metal kapılar kapandı. Dean'in yaptığı gibi ben de sağa dönüyorum ve geldiğimiz yan kapılara çarpıyoruz. Vücudu kapının ortasındaki çubuğa çarpıyor ve o lanet şeyin gıcırtısını duyabileceğim kadar sert bir şekilde itiyor.

Onları park halinde bıraktığımız yan sokağa girerken ne bulmayı beklediğimizden tam olarak emin değilim, ama bulduğumuz şey bu değil.

Bir SUV caddeden aşağı iner, kırmızı kuyruk lambaları gözden kaybolur ve Avalon yerde yüzüstü yatar. Dean ona doğru atılır, titreyen parmakları boğazına dokunup nabız ararken onu kollarının arasına alır.

Öksürüyor, rahatlatıcı bir ses, ama gözlerim etrafı tarıyor, cam kırıklarından başka bir şey bulamıyorum. Başka ceset yok. Ne Ace'in, ne de daha önemlisi Clover'ın. Arabaya doğru ilerliyorum, sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açıyorum ve ne bulacağımı bilmeme rağmen içeri bakıyorum... ya da daha doğrusu ne bulamayacağımı.

Kırık cam parçaları etime batarken parmaklarım çerçeveye yapışıyor. *Hayır*. Başım geriye doğru eğildi ve

ve koşmaya başladı.

"Brax!" Ayaklarım kaldırımı döverken Dean'in bağırışını duymazdan geliyorım. Bacaklarım geriliyor ve ağrıyor. Ter sırtımdan aşağı akıyor. *Hayır. Hayır. Hayır.* Yapamam. Bunu kabul edemem. *O gidemez. Yine gidemez.*

"Braxton!"

Cip karanlığın içinde kayboluyor ve ben düşüyorum. Sertçe yere düşüyorum, göğsüm sıkışırken dizlerim çöküyor. Yumruğumu yere vuruyorum ve parmak eklemlerim kanıyor. Lanet olası bir tuzaktı. Biliyorlardı, başından beri biliyorlardı. Bizi Kincaidlerle ilişkilendirmelerinin imkânsız olduğunu düşünüyorduk ama Thomas biliyordu. Telefonda da söylemişti.

Bizi ele verdi. Ölümsüzler biliyordu. Bizi kullandılar. Onu aldılar. Başaramadım.

Boğazımdan daha önce hiç hissetmediğim kadar yüksek ve çiğ bir kükreme patlıyor. Ses tellerimi kesiyor, gece yarısı havaya çığlık atıyor. Saf şiddet ve yenilgi.

Hayır, yenilgi değil. izin veremem.

Akıl sağlığımın son kırıntıları da uçup giderken, zar zor dizginlediğim kontrolümün dizginlerini gevşeterek ayağa kalkıyorum. Geriye dönüp Dean'in yanında gözleri kan çanağına dönmüş, ayakları üzerinde sallanan Aval- ile durduğu yere doğru ilerliyorum. Bir elini başının arkasına bastırırken yüzünün yan tarafından kan damlıyor.

Güçlü biri ama günün sonunda hâlâ tek bir kişi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, gözlerini yere indirerek. "Çok üzgünüm, Brax."

Başımı sallıyorum. Uzaktan, deponun kapısının açılıp kapanma sesi kulaklarıma ulaşıyor.

"Ne oldu böyle?" Luc aceleyle karışıma girerken talepte bulunur.

Ona doğru yaklaşıyorum ve Dean beni durduramadan onu gömleğinin önünden kavrayıp zaten kanlı olan parmaklarımı yanağına geçiriyorum. Ağzından kan fişkırana ve Luc sonunda karşı koyacak kadar kendini toparlayana kadar bunu bir başkasıyla ve bir başkasıyla takip ediyorum.

Bana çarpıyor ve ikimiz de uzuvlarımız birbirine karışmış bir şekilde yere düşüyoruz. Luc'un yumruğu yüzüme doğru ilerliyor ve ben buna izin verirken gözlerimi kapatıyorum. Acı içimde patlıyor ve sadist bir vampir gibi hepsini içime çekerek bundan zevk alıyorum.

"Lanet olsun!" Dean'in laneti çok yakınımdan geliyor ve Luc'un geri çekilmesi için tam zamanında gözlerim açılıyor. Daha bitirmedim,

Yine de. Onu kavradım ve Dean'in elinden çekip aldım, onu ters çevirip üstüne çıktım. Ellerimi boğazına doladım ve sıktım.

"Bunu senin lanet olası baban yaptı," diye bağırdım. "O bize tuzak kurdu, sen bize tuzak kurdun. Eğer o ölürse-"

Bir ön kol boğazıma dolanarak tiradımı durduruyor ve Dean'in vücudu kilitlenerek kışının üstüne düşüyor, beni öksüren ve hırıldayan Luc'un üzerinden sürüklüyor. Daha bitirmedim. En eski arkadaşıma karşı mücadele ediyorum, gözlerimden gerçek yaşların aktığını hissediyorum. Hayır. Tanrım, kahretsin. Hayır! Hayır!

Dean, "Brax, sakın ," diye ısrar eder.

"Hayır!" Ona karşı çarpınarak çığlık atıyorum. Olabildiğince sert mücadele etmediğimin uzaktan da olsa farkındayım. Aslında Dean'e zarar vermek istemiyorum.

"Onu geri alacağız," diye yemin ediyor Dean. "Sana söz veriyorum, Brax. Sana yardım edeceğim. Onu bulacağız. Onu bir kez bulduk, yine bulacağız."

Ya çok geçse? Ya...

Boğazımdan kırık bir ses çıkıyor ve bedenim yere yığılıyor. Dean beni bir süre daha tutuyor ama karşı koymayı bıraktığımda yavaşça tutuşunu gevşetiyor ve beni yukarı kaldırıyor. Gözlerimi içlerindeki yakıcı acıya karşı kapatıyorum.

"Onları öldüreceğim," diye mırıldandım. "Öldür onları... kurtar onu..."

"Yapacağız, dostum." Dean kollarını tekrar bana doladı. Ama bu sefer daha yumuşak ve rahatlatıcı. Sikerim böyle işi. Daha fazla direnemiyorum. Başımı eğiyorum ve tekrar çığlık atıyorum.

"Onu kaybedemem," dediğimi duyuyorum. Clover'ın olmadığı bir dünya.. yaşamak istemediğim bir dünya.

Hepsini tekrar alacağım. Dayak. Kırbaçlamaları. Babamın içimde beslediği sapkın arzuları. Berbat bir çocukluk ve daha da kötü bir ergenlik geçireceğim. Her şeyi baştan yapacağım. Beni bu varoluş düzlüğüne bağlayan her şeyden vazgeçeceğim, sadece lütfen...

Kime yalvardığımı bilmiyorum. Belki evrene. Belki Tanrı'ya. Tek bildiğim, dışarıda daha yüce bir güç olması gerektiği. Küçük bir parça sempati duyan biri. Benim için değilse bile, onun için.

"Sana yardım edeceğim," dediğini duyuyorum Luc'un, sesi boğuk. "Bunun peşini bırakmayacağım. Eğer benim hatamsa ne istersen yapmana izin veririm. Dean, anlamalısın, ben yapmadım-"

Dean, "Biliyorum," diyerek onun sözünü keser. "Ama şimdi değil, Luc. Şimdi olmaz."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve ona doğru dönüyorum. Gözlerim açıldığında, sanki gibi hissediyorum. Karanlık boşluktan ona bakıyorum ve tek bir parmağımı kaldırıyorum. "Eğer o ölürse, Luc," diyorum. "Sen de ölürsün."

Başını sallıyor. Tartışma yok. Sadece basit bir anlayış. Bunun için çok yol kat ettik. Troy'u kaybettiğimiz gibi Clover'ı da kaybetmeyeceğim. Başka kimse ölmeyecek. Her şey bitti.

Dean ayağa kalkıp aşağı uzanıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Avalon yakınlarda oturmuş sessizce izliyor. Dean yanımda kaldığında "Git," diye mırıldanıyorum. Ona el sallıyorum. "Ona iyi bak."

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. Duymak istediği bir cevap yok çünkü gerçek karanlık.

İyi olmayacağım. O bana dönene kadar olmaz. Onu kendi gözlerimle tekrar canlı görene kadar olmaz. Ve eğer göremezsem... o zaman sadece daha yüksek bir güç beni tüm bu dünyayı yakıp yıkmaktan alıkoyabilir.

CLOVER

BUZ GIBİ SOĞUK SU YÜZÜME VE VÜCUDUMUN GERİ KALANINA SIÇRIYOR.

Bedenim beni uyanık dünyaya çekiyor ve nefes almak için soluklanırken ağzım otomatik olarak açılıyor. Ağzımdan girip önümden aşağı akıyor ve kıyafetlerime işliyor. Başımdaki torba yırtılıp ışık kafatasımı delip geçerken dişlerim takırdıyor. İrkiliyorum ve parlaklığa karşı geri çekiliyorum ama yeni çevreme alışmam için bana bir saniye bile verilmiyor. Başım acı içinde zonkluyor.

Ayağa kalkacak kadar uyandığımı düşündüğüm anda biri beni tutup yukarı çekiyor. Görüş alanımın önünde noktalar dans ediyor, ama ellerin beni kavradığının belli belirsiz farkındayım. Pantolonum iç çamaşırla birlikte ayak bileklerimden sıyrılıyor. Şaşırtıcı bir şekilde ellerimin kelepçeleri çözüldü ve önümde yeniden bağlandı, ancak beni soymayı bitirmek için bileklerimi birbirine sabitleyen kelepçelerin kilidini açmak yerine, gömleğim vücudumdan yırtıldı ve sütyenim kesildi.

Yüzüstü fayans duvara itiliyorum ve üzerime daha fazla su geliyor. Dönerken saçlarımın telleri yanaklarıma çarpıyor, nefes nefes yutkunuyorum. Bunu bilerek yaptıklarını fark ettim. Nerede olduğumu ya da bunu neden yaptıklarını bilmemem için kafamı karıştırıyorlar. Akıllıca, haklarını vermek lazım. Otomatik olarak karşılık vermemi engelliyor.

Duvardan bir hortum çıkarılıyor, metal mermere sürtünüyor ve daha fazla buzlu su yanıma, tam da çürük ve ağrıyan kaburgalarımın üzerine çarpıyor.

"Siktir!" Bacaklarımın üzerinden aşağıya, sonra da göğsüme doğru kayarken çığlık atıyorum. Başımı sallıyorum, bağlı ellerimi kullanarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken dönüp saldırganımla yüzleşiyorum. Kadını tanımıyorum -ve belli belirsiz bana bunu yapanın bir kadın olmasının bile bir nezaket olduğunun farkındayım- ama ona ters ters baktığımda irkilmiyor bile.

Sanki çamurlu bir köpekmişim gibi bana su püskürtmeye devam ediyor. Su hiç ısınmıyor ve ben de soğuk havaya alışamıyorum. Tuhaf kadın yeterli olduğunu düşünmeden önce sprey aşağıya ve her tarafıma doğru ilerlerken vücudum titriyor. Hangi zaman çizelgesine göre hareket ettiğini bilmiyorum ama sanki orada, küçük duş kabininin hemen dışında duruyor ve hortumu bırakıp sıvı sabunla kaplanmış bir bez parçasını üzerime fırlatmadan önce sonsuza hortumuyla üzerime su püskürtüyor gibi geliyor.

"Yıkan," diye emrediyor ve ben cevap veremediğim düşün kapısını tokatlayarak kapatıyor ve uzaklaşıyor.

Hortumla yıkamak tamamen gereksizdi. Sanırım bunu biliyor. Sadece umursamıyor. Homurdanarak eğildim ve yere düşen bez parçasını aldım. Emrini yerine getirmekten başka yapacak pek bir şey yoktu, bu yüzden tam olarak önerdiği şeyi yaptım ve cildimi fırçalamaya başladım. Ellerinizi birbirinden ayıramamak ve hala yıkamaya çalışmak çok garip. Arabanın kırık camından sürüklendiğimi tahmin ettiğim yerde yanlarım boyunca ince kırmızı çizgiler var. Onları hafifçe dürtüyorum ama başımın arkası kadar acıtmıyorlar. Buz gibi suyun doğrudan bir sonucu mu? Belki de. Yine de kendime not: Mümkünse gelecekte tabanca kırbaçlamaktan kaçının. İşim bittiğinde, duşun dibinde hala sızıntı yapan hortuma uzanıyorum ve onu tekrar yukarı kaldırarak köpükleri duruluyorum.

Duvarı tararken, duvarı durdurduğunu varsaydığım kolları buldum. ama duş kapısını açmaya gittiğimde kilitli olduğunu gördüm.

"Hey!" diye bağıyorum, buzlu cama vurarak. Başım protesto çığlıkları atıyor ama görmezden geliyorum. "Benden bu kadar. Çıkarın beni!"

Karo zemin üzerinde gıcırdayan spor ayakkabıların sesi duyulur ve camın arkasında bir figür belirir. Bir çıtırtı duyuluyor ve duş kapısı açılıyor. Yüzüme bir havlu fırlatılıyor ve kafama çarpmadan önce onu yakaladığımda bir hırıltı çıkarıyorum.

"Senin ne lan?" diye çıkışıyorum.

Kadının donuk yüzü tek bir santimetre bile değişmiyor. Elinde bir yığın kıyafetle duş kabininin hemen dışında duruyor ve tek tepkisi, "Kurulanın ve sonra giyinin. Efendi bekliyor."

Üst dudağım geri çekildi. Kadın gözünü bile kırpmıyor. Hızlıca önümü ovuyorum, zımpara gibi havluyla tenimde geziniyorum. *Bu lanet şeyi nereden almışlar ki?* Dalgın dalgın merak ediyorum. Sanki kendimi ambalaj kâğıdıyla kuruluyorum.

İşim bittiğinde ve en kötüsünü çıkardığımda, saçlarımın sırtımdan aşağı damlamasına izin verdiğimde, hala bağlı olan ellerimi kaldırıyorum ve beklentiyle ona bakıyorum. "Hâlâ kilitliyen tam olarak nasıl değişeceğim?" Test edercesine soruyorum.

Kadın dönüyor ve cebinden bir anahtar çıkarmadan önce elindeki kıyafetleri banyo tezgahının üzerine bırakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve ellerimi uzatırken havluyu ıslak zemine bırakıyorum. Duşa atılmadan önce bu çok daha uygun olurdu ama umurunda olduğunu sanmıyorum. Ellerimin kilidi çözüldükten sonra giysiler kollarıma itiliyor kadın dönüp odadan çıkıyor.

Tereddütle duş kabininden çıkıyorum ve etrafa bir göz atıyorum. Küçük, bir gömme dolap boyutundan biraz daha büyük ama temiz ve bakımlı. Küf ya da çatlak fayans yok. Tuhaf görünümlü tuvaletin hemen yanındaki tavandan uzun bir zincir sarkıyor. Kapının kolunu denediğimde kilitli olduğunu görüyorum. *Tabii* .

Kıyafetleri açıp havaya kaldırıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Bu iğrenç bir şaka. Öyle olmak zorunda. Eski bir siyah-beyaz kötü adam filminin korkunç bir yorumunun içine düştüm - basmakalıp bıyık buran kötü adamla birlikte. Elime tutuşturulan kıyafet bahanesi için tek bahane bu. İnce, siyah bir kokteyl elbisesi, boğaz kısmı kesik ve yanları yırtmaçlı.

En azından pantolonumun burada olup olmadığını merak ederek etrafa bakıyorum ama yere hızlıca bir göz attığımda kıyafetlerimin süpürülüp götürüldüğünü görüyorum. Lavabonun altında bir dolap bile yok. Sadece içinde hiçbir şey olmayan açık bir raf ünitesi var. Dişlerimi sıkarak elbiseyi başımdan geçiriyorum ve meme uçlarımın görünmemesi için delikleri ayarlıyorum. Sütyen yok, ama en azından mantıklı bir çift siyah bikini iç çamaşırı olması bir nimet. Onları da altıma giyiyorum ve dönüp aynada kendime önce etek ucunu çekebildiğim kadar aşağı çekiyorum.

Yanaklarım her zamankinden daha solgun ve saçlarım bu ışıktaki kızıldan çok kahverengi görünüyor. Saçlarımdan büyük parçalar koparıp büküyorum ve lavabonun üzerindeki fazla suyu birkaç kez çalkalayarak geriye doğru tarıyorum. Parmaklarım başımın arkasındaki küçük bir yaraya dokunuyor. Muhtemelen bayılmaktan kaynaklandığını tahmin ediyorum. Hafifçe dürtüyorum ve parmaklarımı tekrar yüzüme götürüyorum. Kanamıyor, en azından bu da bir şeydir. Umarım başımdaki ağrı en kötü hasardır.

dönüp baktığımda hiç de gibi görünmüyorum. Elbise parti kızı diye bağırıyor ama yüzüm yorgun. Gözlerimin altında koyu halkalar var ve damarlarım ön kollarımın iç kısmında mavi çizgiler halinde göze çarpıyor. Gergin, bitkin ve muhtemelen çok ama çok savunmasız görünüyorum.

Güzel, sanırım. Hortlakların elinden ilk kez kurtulduğumdan beri görmek için can attığım adamla karşılaşmak üzere olduğumdan hiç şüphem yok. Beni ne kadar hafife alırsa o kadar iyi.

Bu penceresiz banyoda yapabileceğim çok az şey var, bu yüzden dönüp kolu tekrar deniyorum ve hala kilitli olduğunu görünce sinirli bir nefes çekiyorum. Parmaklarımı avucumun içine kıvrarak yumruğumu çeviriyorum ve ahşap kapının kenarına vurmaya başlıyorum. "Benden bu kadar!" Sert kapıyı kırarak içeri giriyorum.

Bir an sonra kapının kilidi açılıyor ve dışarı doğru sallanıyor. Gözlerim çevreyi tarıyor. Koyu yeşil halı, eski ama temiz, karanlık odanın her yerinde bronz ve ahşap. Duvarda ışıklı aplikler ve bir avize. Burası bir yatak odası, küçük bir yatak odası ve alanın büyük bir kısmını sayvanlı bir yatak kaplıyor.

Öncekiyle aynı kadın, aynı lanet olası heyecanla orada duruyor. "Bu taraftan," diyor ve dönüp kapıya doğru ilerliyor.

Bir an onu takip etmeyi düşünüyorum ama fazla seçeneğim yok. Koridor da yatak odasına benziyor. Dar ve karanlık. Parke zemin, tam ortasını kaplayan yeşil halıyla kesintiye uğruyor. Duvarlar bir çeşit altın ve uyumlu yeşil duvar kağıdıyla kaplı ve aynı aplikler birkaç adımda bir yolu aydınlatıyor.

"Bay Hades oturmanızı istiyor, birazdan yanınızda olacak" diyor kadın, çift kapılı bir odanın önünde dururken, ama kapılar içeri doğru sallanmak yerine iki yana kayıyor, duvarların içinde kayboluyor ve iki katı büyüklüğünde bir oda ortaya çıkıyor.

Sonuncusu kadar büyük. Hades'le geçen seferkinden biraz daha kişisel bir yerde olduğumuz fikrine kapılmaya başladım.

Ne anlama geldiğinden emin değilim, ama bir anlamı olmalı, değil mi? Öyle mi?

"Nerede-" diye başlıyorum, odayı tarayıp bir şey bulamayınca, ama Ben daha soruyu sormadan kadın araya .

"Bay Hades akşam yemeğinde ona katılmanızı bekliyor," diyor. "Yemek üç çeşitten oluşacak. Beklerken bir kadeh Porto şarabının tadını çıkarabilirsiniz." Odanın diğer ucunda, yerden tavana kadar uzanan büyük bir kitaplığın ve şöminenin yanında duran altın içki arabasını işaret ediyor.

"I-" Koridordaki yeşil halıyı odadakinden ayıran tahta şeridin üzerinden çıplak ayaklarım kayarak ve kapılar arkamdan sürgülü bir şekilde kapanarak belirsiz bir şekilde odaya itiliyorum. Bir kilit tıkırdıyor ve kendimi gözlerimi tavana çevirirken buluyorum. Bir kilitli kapı daha. Harika.

Odayı bir kez daha tararken damarlarımda endişe dolaşıyor. Odanın karşı tarafında iki uzun, ince pencere var ve ilk kontrol ettiğim onlar oluyor. Perdeleri çekip pencere camlarının kenarlarından aşağı yukarı bakıyorum ve lanet olası şeyin kapalı olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum. Alttaki dolguyu açmaya ve parmaklarımı alt kısmın altına sokmaya çalışmak bile işe yaramıyor ve beni burada ne kadar yalnız bırakacaklarını bilmiyorum, bu yüzden vazgeçiyorum ve en kötüsü olursa lanet şeyi kırmaya karar veriyorum.

Çift kapının dışından sesler geliyor; alçak, erkeksi sesler. Onları tanımıyorum, ama yine de kimseyi yakından tanıyacak kadar uzun süredir buralarda değildim ve muhtemelen bu sefer de buralarda olmayacağım.

İçki arabasına doğru ilerliyorum ve en üst rafta duran çeşitli porto ve konyakların kristal şişelerine kaşlarımı kaldırıyorum. Arkamdan kapılar kilitleniyor ve kayarak açılıyor. Arkama bakıyorum ve içeri giren adama dönüyorum. Bu adamı tanıyorum.

Leo. Hades'in sağ kolu. Bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemeden kenara çekiliyor ve aynı şekilde giyinmiş başka bir adamın da -siyah pantolon, beyaz düğmeli gömlek, siyah kravat, siyah ceket ve silah kılıfının izi- odaya girmesine izin veriyor. Sonunda, günün adamı kapıda belirir.

Göğsüm nefes ve nefretle şişiyor. Titrememek için ellerimi yanımda yumruk yapıyorum. Öfke kanımı ısıtıyor ta ki

Sanki içten dışa yanıyormuşum gibi.

Hades gülümseyerek, "Sizi tekrar görmek çok güzel Bayan Volkov," diyor.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, ihtiyar." Bu adamın önünde cesur bir maske takmak uğruna kafamdaki zonklamayı görmezden gelmek çaba gerektiriyor ama bir şekilde başarıyorum.

Hakaretten rahatsız olmasına rağmen gülümsemesi genişler. "Umarım tatilinizden keyif almışsınızdır," diye yanıtlıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Buna böyle mi diyoruz?" Başımı sallayarak homurdanıyorum.

Hades odanın içine doğru ilerler ve uzun kanatlı bir sandalyeye geçer. Oturur ve elini içki arabasına doğru sallar. "Neden bana bir içki koymuyorsun ve akşam yemeğinden önce sohbet etmiyoruz?" diye sorar.

Eğer ona bir içki koyarsam, yüzüne dökerim ve ancak elimde onu yakmak için bir kibrit varsa. Ne yazık ki bende kibrit yok. Bu yüzden dediğini yapmak yerine odanın karşısına geçip karşısındaki kanepeye oturuyorum.

Sağ kaşının üzerinde küçük bir tik atıyor ve yanağını çevirerek adını bilmediğim adama başıyla selam veriyor. Bu küçük bir hareket, ama belli ki adamın iyi bildiği bir hareket çünkü aceleyle odanın öbür ucuna, az önce terk ettiğim içecek arabasına gidiyor. Bardak şingirtıları birkaç dakika boyunca odadaki tek ses oluyor.

Hades, "Misafirimize de bir bardak getirmeyi unutmayın," diyor.

Yanağımı çevirip dikkatimi odanın ayrıntılarına veriyorum. "Akşam yemeği için biraz geç değil mi de?" diye soruyorum. "Beni zehirlemeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Hades gülüyor. O iğrenç suratını yumruklamak istememe neden olan alçak bir ses. Gülmemeli. Nefes bile almamalı ama işte burada. Yürüyen ölümsüz orospu çocuğu. Umarım içkisinde boğulur.

Uşağı yanına döner ve içinde eşit miktarda kehribar rengi sıvı bulunan iki bardak koyar. Hades gülümseyerek kendi kadehini dudaklarına götürüyor ve bir ağız dolusu içkiyi keyifle inleyerek geri emiyor. Öfkem göğsümde sıkışıp kalıyor, vahşi bir canavar gibi. Dudaklarım seğiriyor ve yanlara doğru kıvrılıyor.

"Benim işimde zevklerimi ve yemeklerimi yapabildiğim zaman yapmak zorundayım, Bayan Volkov. Eğer yemeği saat 2'de diyorsam, o zaman

öyle," diyor. "Ve şefimin yemeklerini zehirle aşağılamam. Ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun."

"Öyle mi?" Başımı yana eğiyorum. "O zaman ölmemi istemiyorsun demektir."

"Haklısın," diyor Hades başını sallayarak. "Başından beri istediğim şeyi istiyorum. Bunu düşünmen için sana biraz zaman vermenin samimiyetimi göstereceğini düşündüm. İş teklifim hâlâ geçerli."

Meçhul adam kanepenin arkasında yerini alıyor. Tam arkamda geziniyor hissi dişlerimi sıkmana neden oluyor. "Varikasyon , Hades," diye cevap veriyorum. "Senin için çalışmamı istemiyorsun."

"Oh, ama ben biliyorum, Bayan Volkov," diye karşı çıkıyor Hades. "Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Peki neden?" diye sordum. "Karargâhınızı yaktım. Adamlarınızdan bazılarını öldürdüm. Sizden kaçtım."

Hades kadehini kucağına indiriyor ve gülümsemesi bir milimetre daha artarken yanaklarının derisi geriliyor. Hiçbir şeyden onun gülümsemesi kadar nefret etmemiştim. "İşte tam da bu yüzden sizi istiyorum Bayan Volkov," diye cevap veriyor. "Dik başlısınız. Herkesin size verdiğinden çok daha zekisiniz, sanırım. Cezayla oldukça iyi başa çıktınız, bu da benim sektörümde başarılı olmaktan daha fazlasını yapacağınıza inanmamı sağlıyor. Başarılı olurdun."

" olarak," diye açıklıyorum.

"Bir ortak olarak," diyor başını sallayarak. "Bu sektörde çok az kadın var. Senin yeteneklerine sahip olan daha da az. Ağabeyinizin ve babanızın size bir dövüşte nasıl davranacağınızı öğrettiğini varsayıyorum - mucizevi kaçışınız bunun en büyük kanıtı. Yine de merak ediyorum... zamanlamayı özellikle mi yaptın?"

Son yorumuyla kesiliyorum ve endişem geri geliyor. "Ne demek istediğinden emin değilim," diyerek aramızda duran bardağa uzanıyorum.

Hades kara kaşlarından birini kaldırır. "Hadi ama Bayan Volkov, bana anlatabilirsiniz," diyor. "Yayınımız kesilmeden önce, maskeli intruders'ı gördüm. Bu kadar iyi bağlantıları olan arkadaşlarınız olduğunu beklemiyordum. Bay Thomas Kincaid benimle bir toplantı ayarladığında ve bizi arayan kişinin oğlu olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. Bay Kincaid ile bir anlaşmamız var. Anlaşmamıza göre, oğlunun örgütümüzle temasa geçmesine izin verilmiyor."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o?" diye soruyorum. "Bir sonraki nesille bir an önce iyi geçinmek isteyeceğini düşünürdüm."

Hades omuz silkiyor ve kadehinden bir yudum daha alıyor. "Müşterilerime fazla soru sormam," diye rahatça cevap veriyor. "Gerçekten, bu beni ilgilendirmez." Sırıttıyor ve daha yakına eğiliyor. "Ama aramızda kalsın, muhtemelen Thomas Kincaid'in eski anlaşmaları yüzünden. Bir babanın oğlunun öğrenmesini istemediği bazı şeyler vardır."

Sanki bu kendi başına tamamen belirsiz değilmiş gibi. Başımı sallıyorum. Luc'un yaptığı şeyin benimle hiçbir ilgisi yok. Belli ki mevcut koşullar nedeniyle ayarladığı buluşma suya düştü ve hepsi dikkatli bir oyundu.

"Yani toplantı bir tuzaktı."

Hades başını sallıyor. "İlk başta değil tabii ki," diyor kendine rağmen. "Thomas'ın buluşmak istemediğini anlamak için biraz uğraşmamız gerekti. Ace'in olduğu kadar senin de hareketlerini izlemeye çalışıyorduk ama bir kez elimizden çıktın mı, *puf*," diye kıkırdıyor bir elini havada sallarken. "Sanki buhar olup . Gerçekten güzel bir sihir numarası."

Koltuğumda doğrulurken, "Beni işe almak için çok uzun bir yol kat ediyorsun," diye işaret ediyorum. Arkamdaki gölge biraz daha yaklaşıyor. Açık sürgülü kapılardan iki silahlı koruma görüyorum. İçeri adım atmıyorlar ama orada olduklarını biliyorum. Kapılar açık olsa bile, çıkışla aramda bu kadar adam varken, bir kaçış girişiminde bulunmayı düşünmüyorum bile. Başka bir adam arkamdaki ikinci adama katılıyor. "Eğer beni gerçekten istiyorsan, beni sirke yerine balla cezbetmeye çalışmayı düşünmelisin. Kardeşimi avlamayı bırakmalısın."

Hades başını geriye atıyor ve öncekinden daha yüksek bir kahkaha atıyor. Parmaklarım avucumdaki cama kenetleniyor ve belli belirsiz, odadaki insanların yaklaştığını fark ediyorum. Onlar -Hades'in aksine- muhtemelen bakışlarımdaki uçucu sakatlama ve öldürme arzusunu görebiliyorlar. Ya da belki Hades bunu anlıyordur. Belki de umurunda bile değildir.

Yaşlı adam sakinleştiğinde koltuğunda doğruluyor ve sanki hâlâ eğleniyormuş gibi kuru bir gözünün altından tek parmağını geçirerek yukarı uzanıyor. Bardağı dudaklarıma götürüyorum ve bir ağız dolusu yanan sıvıyı emiyorum. Muhtemelen kötü bir fikir ama kendimi masanın üzerinden karşımda oturan canavarın üzerine fırlatmamı engelleyecek bir şeye ihtiyacım var.

"Sizde bir şeyler var Bayan Volkov," diye itiraf ediyor Hades kıkırdarak. "Zamanla, ekşi bir şey yerine tatlı bir şeyle daha fazla av yakalama fikirlerinin hepsinin saçmalık olduğunu anlayacağınızı umuyorum." Bu sözler karşısında gözlerimi kırıştıyorum ve adamın gerçekten küfrettiğini duyduğum bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum.

"Henüz seçkin üyelerimizden biri olmadığınız için farkında değilsiniz," diye devam ediyor, "ama Hortlakların uyduğu bir dizi kural var. Bu kurallar bir kez çiğnendiğinde geri döndürülemez. , yolsuzlukla, hükümetlerle ve iş dünyasıyla uğraşırız. İnsanların eylemlerinin sonuçları vardır. Kardeşiniz bunu biliyordu. Ivan için bir istisna yapıldı ve bakın bu onu nereye götürdü." Başını sallıyor. "Hayır. Ace ihanetinin bedelini ödemeli ama siz Bayan Volkov, size kendinizi kurtarmanız için bir şans anlıyorsunuz, değil mi?"

"Geriye kalan tek ailemi tehdit ettiğinin farkındayım, Hades," diyorum ses tonumdaki zehir akışını durduramayarak. "Büyükanne öldürdün. Babama işkence ettin. Ve Ace'i öldürmeyi planlıyorsun. Neden sana katılacağımı düşünüyorsun ki?" Başımı sallıyorum. "Sen lanet bir aptal olmalısın."

Hades'in gülümsemesi kaybolur ve sandalyesine yaslanır. Odadaki basınç aniden değişir ve havanın kendisi elektriklenmiş gibi hissedilir; sanki bir kibrit çakılsa yer alevler içinde kalacakmış gibi. Odadaki herkes gergin. Onu kızdırdım ve anladığım kadarıyla Hades gerçek duygularını sık sık gösteren adam değil.

Bu, her şeyden çok, yüzüme gerçek bir gülümseme getiriyor. Elimdeki bardağa bakıyorum ve kaldırıyorum.

Kristali bir o yana bir bu yana çeviriyorum, sonra dudaklarıma götürüp boşaltıyorum. "Güzel gözlükler bu arada," diye hafifçe yorum yapıyorum. "Ağır."

Bir süre bekledikten sonra harekete geçiyorum, dönüyorum ve elimdeki nesnenin ağırlığını arkamda duran adamın yüzüne çarpıyorum. Uyguladığım basınç avucumdaki camı paramparça ederken yeterince hızlı tepki vermiyor. Cam parçalarını adamın yanaklarına, gözlerine ve burnuna saplıyorum, adam geriye doğru sendelerken dudaklarından çıkan şok çılgılığının tadını çıkarıyorum, yüzünden ve gözlerinden kan damlıyor.

Yavaşça rakibimle bir kez daha yüzleşiyorum ve yerime oturuyorum. "Beni yatıştırmaya çalışmaktan vazgeçmeni öneririm, Hades. Yoksa sıradaki sen olursun."

"Nasıl bir durumda olduğunu anladığını sanmıyorum, tatlım." Hades gözünü bile kırpmıyor. Bir an sonra, muhafızın çığlıkları hâlâ susmamışken kaşlarını çatıyor ve parmağıyla arkamdaki birine işaret ediyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmek için Un- dead'in bir parçası olmama gerek yok. Saniyeler geçiyor ve yüksek bir patlama sesi duyuluyor; susturucuya rağmen silah sesi hala sarsıcı. Filmlerin size düşündürdüğü kadar sessiz değil. Adamın çığlıkları kesilir.

"Ben senin sevgilin değilim ihtiyar," diyorum. "Ben senin en kötü kâbusunum ve sen yanlış aileye bulaştın."

Adam başını yana eğiyor. "Ivan öldü," diyor. "Ve Ace de yakında ölecek. Ailenizden geriye kalan tek kişi siz olacaksınız - tabii buna değdiğinize karar verirsem, ki fark ettiniz mi bilmiyorum... ama yaşamanıza izin vermekle yanlış bir karar verdiğimi düşünmeye başladım."

Gülümsüyorum ve uzun zamandır ilk kez Luda Ana'nın Tanrısına şükranlarımı sunuyorum. O bana anlamsızca bakmaya devam ederken gülümsemem yavaşça bir kıkırdamaya dönüşüyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Babamın öldüğünün gayet farkındayım," diyorum ona. "Ivan ya da Ace'den bahsetmiyordum. Çok daha kötü birinden bahsediyordum."

"Hortlaklardan daha kötü kim olabilir ki?" diye soruyor, görünüşteki güvenimden etkilenmiş gibi.

Gülümsemem genişliyor. "Benim kendi Cennet ve Cehennem markam," diyorum ona dürüstçe. "Hortlaklar yaşayanlar kadar acımasız değiller ve o da yakında gelecek." Adamımı tanıyorum. Her zaman gelecektir.

BRAXTON

KORKU INSANI SABIT TUTAR. ONU O ANA KADAR DONDURUR.

tam da dünyasının yıkıldığı anda. Korkuya alışık bir adam değilim ama şu anda tek hissettiğim bu. Yavaş etki eden bir zehir gibi damarlarımda dolaşıyor, uzuvlarımı köreltiyor. Eğer ona güç veririm, hiçbir şey yapılmayacak. Korku kazanırsa zaten kaybetmiş olacağım ve bunu reddediyorum.

Korkumun bedenimde katılaşması durumunda, beni hareket ettirebilecek diğer tek şeye yöneliyorum. Adrenalin. İçime akıyor, atardamarlarımı titreştiriyor, etimi canlandırıyor. Ta ki hareket -eylem- yapabildiğim tek şey olana kadar.

Korku başarının ölümüdür ve ben ölü bir adam değilim.

Göğsüm hızla inip kalkarak Carter Malikanesi'nin ön kapısından içeri daldım. Dudaklarımı ayırdım ve bağırdım. "Abel!"

Uzakta bir şey paramparça oluyor ve Abel köşeden koşarak geliyor, gözleri vahşi. Bakışları omzumun üzerinden fırlamadan önce üzerimden geçiyor.

"Ne oldu?" diye . "Ne oldu?"

Arkamda Dean şikayet eden Avalon'u taşıyor. "Dean, ben iyiyim," diye itiraz ediyor. "Sadece kafamda bir şişlik var. Beni yere bırak."

Beni geçip oturma odasına girdi. Abel ona doğru bakıyor, iyi olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek istercesine onu gözden geçiriyor. Yanağından ve alnından süzülen kana kilitleniyor. Dean, "Dr. Riviera'yı ara," diye tersliyor.

Abel başını sallıyor ve tekrar yola koyuluyor, garaja doğru giderken bile cebinden telefonunu çıkarıyor. "Onu kendim getireceğim," diyor.

"Rylie'ye dikkat et."

Başımı sallayıp koridorda ilerliyorum ve Rylie'yi mutfakta camları süpürürken buluyorum - daha önceki kırılma sesi. Marcus ona yardım etmeyi bitirip kırık parçaları kaldırırken başını kaldırıp bakıyor. "Sorun ne?" diye soruyor, kaşları endişeyle aşağıya çekilmiş.

Luc koridorun ağzında beliriyor ve Dean'e eliyle işaret ediyor. Göz ucuyla ikisinin Avalon'un kanepede yattığı yerden uzaklaşmalarını izliyorum. Cevap vermek yerine ona, "Git Avalon'a bak," diyorum.

Rylie başını sallar ve buzdolabından bir buz torbası almak için koşar - en azından tartışan türden değildir. Bir şey yapmadan önce cevap bekleyen Clover gibi değil. Göğsüm sıkışıyor. *Hay sikeyim.*

"*Marcus.*" Marcus'un kafası çöp tenekesinin üzerinden çıkar ve süpürge ile farası kenara bırakarak adanın etrafından dolanır.

"Neye ihtiyacınız var?"

Nefes alıyorum. Bir tanka, bir AK 47'ye ve bolca cephaneye ihtiyacım var. Savaşa gitmeli ve tek bir ceset bile kalmayana kadar tüm Hortlakları yakıp yıkmalıyım. Sonra da hayaletlerini çalıştırıp onları doğrudan cehennem çukurlarına göndermek istiyorum. Ama bunu yapamam, şimdi değil, henüz değil. Şu anda ihtiyacım olan şey daha önemli.

Clover'ı geri istiyorum.

"Viks'e gitmeni istiyorum," dedim. "Ona acil bir durum olduğunu söyle. Clover kaçırıldı. Çocuğu getirin."

Marcus iyi biri. Başka soru sormuyor. İş başa düştüğünde ona bilmesi gerekenleri söyleyeceğimizi biliyor. Koridorda Abel ile aynı yönde ilerliyor.

"Buna ihtiyacım yok, Rylie," diye Avalon. "Onu benden uzak tut, ben iyiyim." Tam zamanında dönüp onun koltuktan kalkmaya çalıştığını görüyorum. Dean Luc'a hızlıca bir şeyler söylüyor, "git" dediğini duyar gibi oluyorum, sonra tekrar onun yanına dönüyor ve Luc, Marcus ve Abel'in peşinden kayboluyor.

Dean, "Otur yerine Ava," diye emrediyor. Avalon kaşlarını çatıyor ve Rylie'nin buz torbasını itiyor. Tereddüt bile etmeden Rylie'nin elinden buz torbasını kapıyor ve kafasına vuruyor. "Sakin deneme bile, hemen şimdi," diye homurdanıyor. "Ya kendi başına oturursun ya da kışını üst kattaki yatağa bağlarım."

"Ve intikam planını özledin mi?" Avalon sonunda tekrar içeri girip buz torbasını alırken soruyor. "Hayatta olmaz."

"O zaman otur," diye tekrarlıyor. "Ve kal."

Dişlerini sıkıyor ama Rylie yanına oturunca daha fazla tartışmıyor. "Takip cihazı," diyorum ona bakarak. "Yukarı çekebilir misin?" Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, umut kısa süreli dehşet verici bir şey. Ama bunu bu yüzden yaptık, değil mi? Takip cihazının daha saatleri var. Hâlâ zaman var.

Rylie aceleyle dizüstü bilgisayarına gidiyor ve onu açıyor. Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ama benim için yeterince hızlı değil. Tek yapmam gereken beklemek. "Buldum!" diye bağırıyor. Arkasına geçip ekrana bakıyorum. "Ama bu..." Cihaza odaklanırken kaşlarını çatıyor.

"Onlardan iki tane var," diye devam ediyor. "Biri erkek kardeşi için, diğeri de kendisi için sanırım? Burada hangisinin hangisi olduğunu söyleyemem ama birlikteler ve hareket halindeler."

"Ne kadar zamanımız var?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatı. "Bekle, sistemde bir sorun var." "Ne?" . "Sistemde bir sorun var da ne demek?"

Sistemde bir sorun mu var?"

"Brax!" Avalon sesleniyor. "Bırak çalışsın."

Ekrana bakmak için onu görmezden geliyorum. Ekrana bakarken Rylie'nin gözleri kocaman açılıyor. "Olamaz, kahretsın." Nefes nefese kalıyor ve ekranda Ace ile Clover'ın olması gerektiğini tahmin ettiğim ışıklar hızla yanıp sönmeye başlıyor.

"Sorun nedir?" Talep ediyorum.

"Brax..." Tekrar küfretmeden ve tahtasındaki bir tuşa basmadan önce başlıyor. Ekran izleyicilerden siyah ve yeşil bir kod ekranına dönüşür. Rylie inanılmaz bir hızla yazmaya başlıyor; monitörün siyah yüzünde bir dizi harf ve rakam beliriyor. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor ama konsantrasyondan kaşları çatılmış durumda.

"Neler oluyor?" Tekrar soruyorum. "İzleme cihazlarını takip edebiliyor musun, edemiyor musun?"

"Sana bunun deneysel olduğunu söylemiştim," diyor, yüzünün kenarından ter damlıyor. "İzin ver..." Dudağını ısıyor.

"Brax buraya gel," diye sesleniyor Avalon ama yapamıyorum. Gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Clover'ı bulmak için sahip olduğum son umut kırıntısı. Aptalın tekiydim. Gelmesine asla izin vermemeliydim. Luc'a güvenmemeliydim. İçgüdülerimi takip etmeliydim. Yapmam gereken çok şey vardı ama artık çok geç.

"Ben ..." Rylie'nin sesi işkence gibi geliyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Brax. Çok özür dilerim."

"Özür dileme," diye bağırdım. "Sadece bana neler olduğunu anlat!"

"Vücudun salgıladığı farklı kimyasallar var" diye yanıtlıyor. "Bunlar deneyse, herkes için uygun olmayacağını düşünmeliydim."

"Ama az önce onları gördün!" Artık siyah ve yeşil olan ekranı gösteriyorum. "Bunlar onların izleyicileriydi!"

"Evet ama adrenalinin ve kalp atış hızının da vücut üzerinde etkisi var" diyor. "Her şeyin daha hızlı hareket etmesini sağlıyor. Bunun en az kırk sekiz saat süreceğini düşünmüştüm."

"Daha on iki bile olmadı," diye hatırlatıyorum ona.

Başını iki yana sallıyor. "Şimdilik hâlâ çalışıyorlar ama bana tam yerlerini vermiyorlar."

"Ama daraltabilirsin?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Lütfen, sessizce yalvarıyorum. Bunu bana yapma.

"çalışmaya devam edeceğim," diyor. "Şu anda bana hala bölgeye birkaç saat mesafede olduklarını söylüyor Bunu daraltmaya çalışacağım. Başka bir şey olmadığı sürece -ya da herhangi bir ağır metal dedektöründen geçmedikleri sürece-"

"Yaparlarsa ne olur?" Sözümlü keserek talep ediyorum.

"Bilmiyoruz," diyor. "Küçük ve hassaslar ama yeniler. Kesin olarak bildiğimiz tek şey insan vücuduna zarar vermeyecekleri, ancak hala deneysel aşamadalar."

"Bunu bize en başında söylemen gerekmez miydi?" Çılgılık atıyorum.

"Brax!" Avalon bağılıyor. Ayağa kalktığını duyuyorum ama umurumda değil.

Rylie'nin yüzü kızarıyor ve gözleri açılıyor, oturduğu yerden kalkarak geri .

"Kesin şunu!" Avalon bize doğru ilerliyor ve yanımızda duruyor. "Elinden geleni yapıyor. Bırakın bir yolunu bulsun. Sen tepemizde dolanırken çalışamaz."

"Siktir!" Rylie'nin bana bakarken hafifçe titremesi ve elinin karnının üzerinde gezinmesi karşısında duyduğum küçük suçluluk duygusunu görmezden gelerek dönüp hızla uzaklaşıyorum. Kahretsin. Aklım başımda değil. Aklım başımda değil.

... Siktir...

Ön kapı açılır. Abel, beyaz doktor önlüğü giymiş tanıdık adamı arkasından sürüklüyor. "Bunu gerçekten tekrar mı yapıyoruz?" Adam cevap verir. "Tıp Fakültesi Dekanı'na ne söylediğini bilmediğimi sanma.

"Odaya ulaşıp dördümüzü -Avalon, Dean, Rylie ve beni- beklerken görünce duraklıyor. "Bunun kızla ilgili olduğunu sanıyordum?"

Dişlerimi sıkıyorum ve Avalon'a işaret ediyorum. "Yeni hasta," diyorum sertçe. "İyi olduğundan emin olun."

"Rylie?" Abel onun solgunluğunu fark eder ve yaklaşır. "Neyin var?"

Rylie burnunu çekiyor. "BEN..." Dinleyemiyorum. Avalon kanepeye dönerken ben de ondan uzaklaşıyorum.

Doktor bana kaşlarını çatıyor ve eğer sikime takacak yerim kalsaydı, saygısızlık ettiği için onu en yakın duvara çarpardım, ama Marcus içeri girerken tüm dikkatim yeni gelene yöneliyor, onu Viks ve çocuk Dom takip ediyor.

Dr. Riviera Avalon'a doğru ilerleyip sorularını sormaya başladığında, onlara doğru fıçıldığım için ayaklarım mesafeyi tüketiyor.

Viks bir adım öne çıkarak yolumu kapatıyor. "Dur bakalım evlat," diyor. "Sakin ol. Neler olduğunu anlat bana?"

"Clover gitti," diyorum onu atlatmaya çalışırken. Tam önüme geçti ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. "Çocukla konuşmam gerek." Ya Rylie izleyicileri bulamazsa? Ya bir şey her şeyi berbat ederse? Bu kadar çok eğer ve kesinlik yok beni delirtiyor.

"Cinayet işlemeye hazır gibi görünmüyorsun, değil mi?" diye yanıtıyor.

"Cinayet işlemeye hazırım, Viks!" Çılgılık atıyorum. "O gitti!"

"Ve onu bulacağız," diyor Viks. "Ama çocuğa zarar vermiyorsun."

Hayatımda ilk defa, gerçekten de Mitchell Vikson. Bana kendi babamdan daha çok babalık yapan adam. Bu adama saygı duyuyorum. Kahretsin, ara sıra ona saygı duyuyorum, ama hiçbir hayranlık ya da saygı yoluma koyduğu tıkanıklığı durdurmaya yetmiyor.

"Kenara çekil, V," diyorum sessizce. Tehlikeli bir şekilde.

Viks'in kaşları yukarı kalkıyor ve kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturuyor, siyah tişörtünün koyu kumaşı altındaki kasları sıkıca sarıyor. Kasların sadece gösteriş için olmadığını biliyorum. Viks' ring dövüşçülerine benzemiyor, vücudundaki her bir kasın bir sebebi var. O bir katil, ama ben de öyleyim.

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bilgiye ihtiyacım var Viks," diyorum. "Ve Tanrı yardımcım olsun, ama bunu elde etmek için seni geçeceğim."

Bir süre bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Sonra dikkatli bir bakışla geri çekiliyor. "Biz çocuklara işkence etmeyiz," diyor sadece. "Çok ileri gitme yoksa seni durdururum."

Arkasında ineklik yapan çocuğu işaret ederek bu yorumu görmezden geliyorum. Onu son gördüğümde beri çok değişmiş. Sadece birkaç hafta oldu ama yüzü biraz dolgunlaşmış. Görünüşe göre Viks onun saçlarını da kestirmiş ve yağlı siyah saçlar yüzünün etrafından sarmak yerine alına doğru kesilerek genç ve keskin açları ortaya çıkarmış.

"Ne biliyorsun evlat?" Talep ediyorum. "Ne hakkında?"

"Clover -yanındaki kız- yine Hortlaklar tarafından kaçırıldı," diyorum hızla, uzanıp onu omuzlarından tutarak. "Onu götürmüş olabileceklerini bildiğin bir yer var mı? Yeni askerlere ne yapıyorlar? Bir eğitim tesisi var mı?"

Dom elimde titriyor ve Viks'e bir kez dönüp bakıyor. "Ona bakma," diye homurdandım. "O seni kurtarmayacak. Bana bak. Sorularımı cevapla."

"Bilmiyorum," diyor, kekelemesi her ilk heceyi iki katına çıkarıyor. "Aslında acemi değildim. Sadece bir şey gördüm ve Leo beni öldürmek yerine-"

Bu tanımlayıcıya kilitlendim. "Leo kim?" Onu biraz sarsarak soruyorum.

Titremesi artıyor. "Onlar için çalışıyor," diye yanıtlıyor Dom. "Diğerlerini beni öldürmemeye ikna eden oydu. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Sokaklarda yaşıyordum ve onların birini öldürdüğünü gördüm. Beni buraya getirdi ve bazı ayak işlerini yapmam karşılığında beni beslediler."

"Ne tür ayak işleri?" Bu soru Viks'ten geliyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, ancak çocuk yeterince kolay cevap veriyor.

"Benim işim bazı mahkûmları test etmektir," diye itiraf ediyor. "Ayrıca yaşadığım karargâhı da temizliyordum. Silahlarını ve kıyafetlerini temizledim, çamaşır yıkadım ve bir şeyler getirdim. Önemli bir şey değildi. Leo, büyüdüğümde bana ateş etmeyi öğreteceklerini ve askere alınabileceğimi söyledi."

"Onlarla başka nerede bulundun?" Bastırıyorum. "Başka yerler de olmalı - Hortlaklar gibi bir örgütün sadece tek bir merkezi olmaz."

Dom başını sallar. "Gerçekten bilmiyorum," diye ısrar ediyor. "Ben sadece oraya getirildim. Özür dilerim."

Viks omzuma engelleyici bir el koyuyor. "Çocuğa inanıyorum," diyor.

"Hayır," diye ve çocuğu tekrar sarsıyorum. "Daha fazlası olmalı." "Özür dilerim," diye tekrarlıyor çocuk.

"Şunu söylemeyi kes!" Şak diye söyledim.

İnliyor ve Viks'in eli omzumda sıkılaşıyor. "Bu kadar yeter, Brax."

"Siktir!" Çocuğu bıraktım ve hızla uzaklaştım. Kendimi Viks'in elinden kurtarıyorum ve yumruğumu -önce muştalarımı- duvara çarpıyorum. Lanet şey yumruğumun gücüyle çöktü ve bir delik oluştu. "Daha fazlası olmalı."

"Bana hiç hassas bilgi vermediler," diyor Dom hızla, kelimeler ağzından kurşun gibi fırlıyor. Her biri bana çarpıyor. Daha az bilgi. Daha az ipucu. Hiçbir şey yok. Elimde hiçbir şey yok.

"Rylie?" Ona dönüyorum. Yüzünde kanka ifadesiyle ekrana bakıyordu. Adını söylediğimde başını kaldırdı.

Abel onun omzuna dokunur. " yok, isyancı kız."

Başını iki yana sallıyor. "Sistem olması gerektiği gibi çalışmıyor," diyor sessizce. "Yeniden yapılandırabilirim ve bunun sorunu çözeceğini biliyorum."

"Ne kadar ?" Talep ediyorum.

Başını eğiyor ve dudaklarını ısıyor. "Birkaç saat sürer."

"Garantisi var mı?" Talep ediyorum. *Lütfen, Tanrı aşkına...*

Tekrar başını sallıyor. "Hâlâ deneysel." Bu kelimedden nefret etmeye başlıyorum. Deneysel.

Gözlerimi kapatıyorum. Nefesim göğsümde gidip geliyor. Panik boğazıma kadar tırmanıyor ve ciğerlerimin kapandığını hissederek duvarı tekrar yumrukluyorum. *Bu da ne böyle?* Bu his hayatımda hissettiğim her şeyden çok daha yoğun. Dünya dönüyor. Nefes alamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek görebildiğim Clover'ın kanlar içinde olduğu - kanlar içinde çok güzel görünüyor - ama bu sefer değil. Zihnimin gözünde, bu onun kanı. Gözleri açık ama görmüyor. Bir çeşit beton kaldırıma yayılmış yatıyor, uzuvları garip bir şekilde doğal olmayan şekillerde açılı. Boynu yana doğru.

O öldü. Öldü ve onu ben öldürdüm. Onu öldürdüm çünkü kendi bokumu . Bağlantılarım yok. Hiçbir miktar

para bunu durdurabilir. Hiçbir yalvarma ve yakarma bunu durduramaz. Peki ne durduracak? Ne yapmam gerekiyor?

"-ton. Braxton!" Viks'in sesi düşüncelerime girerek beni hafifçe geriye sürüklüyor ve Dom'un geri itildiğini ve Viks'in Dean ve Abel'in iki yanında benimle diğerleri arasında durduğunu görmek için dönüyorum.

, Rylie Ava'nın yanında, can havliyle onun elini tutuyor ve Ava Dean'in az önceki sözlerine rağmen ayakta duruyor. Marcus'un bir eli çocuğun üzerinde ve çocuğun korku dolu gözlerini görene kadar nedenini anlayamıyorum. Kaçmanın eşiğinde gibi görünüyor.

Önümdeki duvara bakıyorum ve birkaç delikten daha fazlasını buluyorum. Her şey paramparça olmuş. Ayaklarımın etrafında, alçıpan parçalar halinde yatıyor. Sandalyeler devrilmiş. Resimler duvarlardan sökülmuş. Nefes alışım hızlanıyor.

Kahretsin, fark ettim. *Kendimi kaybediyorum*. Kaybedemem. Şimdi olmaz. "Braxton, nefes almanı istiyorum," diyor Viks. "Yavaşça Hale. İşte. Bu iyi."

"Panik atak geçiriyor." Doktor Dr. Riviera. Lanet olsun. Burada olduğunu unutmuşum.

"Neler olduğunun farkındayım," diye Viks. "Şimdi kapa çeneni."

Dediğini yapıyorum, duvardan uzaklaşıyorum ve ellerimi yanıma bırakıyorum. "BEN-BEN-" Arkama bakıyorum ve Dean başını sallıyor.

"Sakin söyleme," diye yanıtlıyor.

"Üzgün olman için bir neden yok," diye onaylıyor Abel, bilerek.

"Eğer Rylie ya da Ava olsaydı, biz de aynı tepkiyi verirdik."

"Seninleyiz," diyor Dean. "Ne olursa olsun."

Göğsüm durmak bilmeyen derin bir nabızla ağrıyor. Zonkluyor. Dişlerimi sıkıyorum ve birkaç nefes daha alıyorum. Sonunda odadaki gerginlik az da olsa azalır gibi oluyor.

Viks diğerlerine döner. Gruba göz gezdiriyor ve sonunda Rylie'de karar kılıyor. "Tatlım," der sesini yumuşatarak, "Dom'u yukarı çıkarır mısın?"

Rylie önce Abel'a sonra da Avalon'a bakıyor, sonra sessizce başını sallayıp Ava'nın elini bırakıyor. "Doktoru da al," diyor Dean.

"Sanırım yapmalıyım-"

Dr. Riviera tartışmaya çalışırken Abel adamın sözünü keserek, "Düşünmek için burada değilsin," diye çıkıştı. "Yukarı çık, yoksa pişman olursun."

Bu onu susturur ve Rylie çocuğun elini tutarken onu takip etmesi için salllar. Dom onun tarafından odadan çıkarılmasına izin veriyor ve doktor da isteksizce onu takip ediyor. Sonunda dönüp sırtımı yıkık duvara yaslıyorum. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Siktir," diye mırıldandım.

Ancak kimse başka bir şey söyleyemeden ön kapı içeri doğru çarpıyor ve Luc yanında yeni bir adamla içeri girerken hepimiz koridora dönüyoruz. Soğuk bir ifadeyle, tanımadığı adamı odanın ortasına iterek dizlerinin üzerine çökmesine neden olurken, Luc bakışlarını benimkilere kaldırıyor.

"Yardımcı olabilir mi bilmiyorum," diyor. "Ama bu Ken Carpenter, babamın kişisel asistanı. Babam hakkında her şeyi bilir. Onunla istediğinizi yapın."

Üzerime bir soğukluk çöküyor. Daha önce göğsümde hissettiğim ve beni tüketen panik, adama bakarken kayboluyor.

"Her iş toplantısına, her partiye katılıyor ve Kincaid mülklerinin tamamına erişimi var," diye devam ediyor Luc. "Eğer babamın Hortlaklarla olan bağlantıları hakkında bir şey öğrenecekseniz, bunu ondan öğreneceksiniz."

"Hayır!" Ken Carpenter başını sertçe salllar. "Benden hiçbir şey alamayacaksın. Yemin ederim! Ben sadece bir asistanım; takvimler, programlar, randevular. Bildiğim tek şey bu."

"Marcus." Tek söylemem gereken bu. Ne istediğimi biliyor. Ortadan kayboluyor ve bir süre sonra bana bir çift siyah eldiven uzatarak geri geliyor. Tanıdık siyah bir çantayı sehpanın üzerine bırakıyor ve geri çekiliyor. Eldivenler elime geçer geçmez, eski bir dostun beni evde karşılaması gibi yeni bir his kaplıyor içimi. Bu işte iyiyim. Ben bunun için yaratılmışım. Umarım hayal kırıklığına uğratmaz.

"Ne yapıyorsun?" Ken diyor ki. "Size sadece Bay Kincaid'in asistanı olduğumu söyledim. Muhtemelen sahip olabileceğiniz herhangi bir bilgiye sahip değilim-"

"Öyle," diyerek sözünü kestim. "Adamın hayatını sen yönetiyorsun. Kendi itirafınla, onun programlarını ve randevularını biliyorsun. Kimlerle ilişkisi olduğunu, onlarla nerede ve ne zaman buluştuğunu tam olarak biliyorsun. Tam olarak bilmem gereken de bu." Eldivenler kaygan, tıbbi türden. Bir tanesini takıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Yani, ya devam edip sorularıma cevap verirsin-"

"Yapamam!" diye bağılıyor. "Bilmediğim hiçbir şeye cevap veremem!"

Omuz silkiyorum. "Bunu ya sıkıcı yoldan ya da eğlenceli yoldan yapabiliriz," diyorum ona, ağlamasını duymazdan gelerek. "Bu gerçekten sana bağlı."

Ken başını sallıyor, kolları bağları çekiştiriyor. "Beni öldürecek," diyor. "Thomas Kincaid affedici bir adam değildir. Beni öldürecek!"

"Eğlenceli yol o zaman." Eldivenleri giymeyi bitiriyorum ve dönüp masanın üzerindeki çantayı açıyorum. İlk aleti kaldırıyorum. Üzerinde bir iğne olan ince bir tüp. Onu, içinde bulunduğu küçük şişenin içine kaydırıyorum.

"Bu da ne?" diye kekeliyor, sanki kendisine yardım edecek birini arıyormuş gibi bakışlarını odanın içinde gezdiriyor ama burada yardım bulamayacak.

"Adrenalin," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Ben cevaplarımı almadan bayılmana izin veremeyiz, değil mi?" Gülümseme tenimi sıkılaştırıyor ama normalde eğlenmem gerekirken eğlenmiyorum. İçimde bir heyecan kıpırtısı var. Bu işte iyiyim. Yapabileceğim şey bu. Şırıngayı laboratuvarda yaratılmış adrenalinle doldururken bile tek hissettiğim acele etme ihtiyacı. Acele etmek. Cevaplara ihtiyacım var ve zaman benim yanımda değil. Yani, bu işkence seansı en iyi seansım olmayacak. Ona söylediğim kadar eğlenceli olmayacak. Bu bir amaç için bir araç.

Belki zamanım olursa -belki de Clover ona ulaştığımda cömert davranırsa- bastırılmış öfkemin bir kısmını Hades'in üzerine boşaltmama izin verir. İyi, uzun bir işkence seansı tam da ihtiyacım olan şey. Bu... bu sadece iştahımı kabartacak.

"Hayır! Dur!" İğneyi adamın ön kolundaki damara nazıkçe sokma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, kalan hava kabarcıklarını dışarı ittikten sonra boynunun yan tarafına saplıyorum ve tetiğe basıyorum. Titremesi şiddetleniyor ve iğneyi çekip çıkarıyorum, Luc'e bakmadan önce sehpa fırlatıyorum.

"Emin ol," diyorum. "Çünkü bundan sonra geri dönüş yok."

CLOVER

LİSEDEYKEN OKUDUĞUM BİR ALINTI BENİ ÇOK ETKİLEMİŞTİ. ŞÖYLEYDİ "Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada." gibi bir şey. Sanırım Shakespeare ya da onun gibi bir şeydi, tam hatırlayamıyorum. Zaten derste de pek dikkatimi vermemiştim. Ancak şu anda alıntı aklıma geliyor ve sanırım sonunda yazarın ne söylemeye çalıştığını anlıyorum.

Biz insanlar, tüm korkularımızın başka bir şeyden kaynaklandığına inanmak isteriz. Kendimizden ayrı olduklarına. Korktuğumuz şeyin savaşabileceğimiz bir şey olduğuna. Gerçek bana bakıyor, tertemiz pahalı bir takım elbise giymiş ve her üst sınıf iş adamının hayran olacağı keskin Oxford makosen ayakkabılar giymiş.

Gerçek şu ki: İnsanlar korktuğumuz şeytanlardır.

Bu, korkularımıza karşı savaşmanın bir faydası olmadığı anlamına gelse de, aynı zamanda korktuğumuz şeyi öldürmek için ihtiyaç duyduğumuz araçlara sahip olduğumuz anlamına da gelir.

Evin içinde bir yerde bir zil çalar ve Hades gülümser. Ayağa kalkarken "Din- ner hazır," diye anons ediyor. eğiliyor ve az önce muhafızlarından birinin suratına bir bardak fırlatmış olmama rağmen kolunu uzatıyor. "Gidelim mi?" diye sordu.

Buna ne diyebilirim ki? Kendimi kötü yazılmış bir oyunun ortasına düşmüş gibi hissediyorum ve hiçbir repliğimi bilmiyorum. Benim karakterimin var olması gerekiyor mu?

Bana uzattığı koluna bakıyorum. Ona dokunmamayı tercih ederdim ama üzerimde bu kadar çok göz varken ve bu gözlerin arkasında silahlar olduğunu biliyorken, çok az kaldığını hissediyorum. Uzanıyorum ve onun

Koluma girip beni koltuktan kaldırmasına ve koridora doğru yürütmesine izin verdim.

Zaten çok dar olan koridordan merdivenlere doğru ilerlerken hafifçe, "Burası güzel, değil mi?" diyor. "Düşünsene, eğer bu saçma direniş saçmalığından vazgeçersen, Port Charlotte'daki o karavanda olduğundan çok daha iyi yaşayabilirsin."

Sertleşiyorum ama cevap vermiyorum. İnsanların bana çöpten geliyormuşum gibi davranmasına alışık değilim. İnsanların karavanlara bakıp yoksulluk ve kasıtlı cehalet görmesi alışılmadık bir durum değil. Ben bundan daha iyisini biliyorum. Bu tür bir organizasyon düşünüldüğünde mantıklı geliyor. Mama Luda'nın izi güvenlikti. Görünmezlikti. Sadece benim için değil, Ivan ve Ace için de bir evdi.

"Kardeşim nerede?" diye sordum.

Hades koluma dokunuyor ve başını sallıyor. "Onun gibi adamlarla gerçekten ilgilenmemelisin," diyor. "Hortlaklara ihanet etti. Sana da ihanet edecektir."

"O benim *kardeşim*," diye .

Hades başını sallar. "Çok eşli güç karşısında ailenin hiçbir anlamı yok. O işe yaramaz, onun için endişelenme."

Ben cevap vermeden evin alt katına ulaşıyoruz ve resmi bir yemek odasına giriyorum. Masanın en ucundaki duvardan bir geyik kafası uzanıyor, ölü siyah gözleri bana bakıyor. Masanın kenarına otururken yutkunuyorum ve Hades kafayı alıyor. Oldukça büyük bir masa ve muhafızlarının da oturmasını beklerken, odanın etrafındaki kapılarda ve yan duvarda gördüğüm ikinci şöminede duruşlarını alarak beni şaşırtıyorlar.

Hepsi gergin, Hades'in muhafızları. Anlayabiliyorum. İçlerinden birini öldürmek zorunda kaldılar ama bunu o kadar doğal bir şekilde yaptılar ki, sanki Hades'in sözsüz emirlerini yerine getirmekten başka çare bulamamışlar gibi. Yine de yakın duruyorlar ama ulaşamayacakları bir yerde. Sanki benden korkuyorlar, bana izlenmesi gereken ama aynı zamanda hafife alınmaması gereken bir şeymişim gibi davranıyorlar. Elimde değil ama bundan biraz gurur duyuyorum.

Resmi yemek odasının yan kapısı açılıyor ve az önceki kadın elinde bir tepsiyle beliriyor. Tepsiyi Hades ve benim oturduğumuz tarafa koyuyor ve ağzında bir elma olan devasa bir domuz ortaya çıkıyor. Etten hiçbir zaman uzak durmadım ve kendimi hiçbir zaman vejetaryen olarak görmedim ama bir hayvanın yüzüne bakmak -geyiği de sayarsak iki- midemi bulandırıyor.

Daha fazla kenar ortaya çıkıyor ve çok geçmeden masa çeşitli yiyeceklerle doluyor ve lüks kokular ağzımı sulandırarak bana doğru yükseliyor. Gerçekten bir şeyler yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Açlıktan ölüyorum ama aynı zamanda bir şeye uzanmakta tereddüt ediyorum.

Hades'in böyle bir sorunu yok. Seçeneklerimi düşünürken benim pasif ve sessiz kalmama izin vererek yemeğine hararetle dalıyor. Odayı tarıyorum. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra peçetesiyle ağzına hafifçe vurarak konuşuyor.

"Bir şeyi merak ediyorum," diyor bir kadeh şarabı dudaklarına . Önümde duran suya bakıyorum. Kesinlikle bir sorun yok. Cevap olarak uzanıp kaldırıyorum. "Seninle birlikte olan çocuğa ne oldu? Adı neydi? Dar- ren? David mi?"

Cevap veren Leo olur. "Dominic," diyor sessizce.

"Ah evet, şu," diye başını salladı Hades ve bana döndü. "Ona ne oldu?"

"Benimle birlikte olduğunu düşündüren nedir?" Merakım Hades'ten ziyade Leo'ya odaklanmama neden olduğu için soruyla karşılık veriyorum. Leo arkasına bakmıyor ve aslında bakışlarını dosdoğru ileriye dikmiş durumda.

Hades kıkırdar. "Arkadaşların seni benim yerleşkemden çıkardığında çocuk ortadan kayboldu," diyor. "Onu bırakmadığından hiç şüphem yok. Kendi başına gitmezdi. Onun gibi yaratıklar gelse yuvalarının güvenliğini asla terk etmezler."

"Yaratıklar mı?" Bu tuhaf yorum karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Hades kaşlarını kaldırır. "Bu kelimeye karşı bir şeyin mi var?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece anlamıyorum. Ona ne olduğu umurunda mı?"

Hades güler ve başını sallar. "Tanrım, hayır!" diye kıkırdar. "Tabii ki hayır; çocuk bir hiçti." Bardağını yerine koyarken elini havada gezdiriyor ve çatal bıçak takımına uzanırken kıkırdamaya devam ediyor. Önümdeki tereyağı bıçağını alıp gözlerinden birini oymak için kullanmayı düşünüyorum. Bu fikrin bana bir nebze de olsa keyif vermediğini söyleyemem.

Ancak verdiği yanıt karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Sizden biri mi o?" diye soruyorum. "Acemilerinize değer verdiğinizi sanıyordum. Beni ikna etmeye çalıştığın şey bu değil miydi?"

Hades koltuğunda arkasına yaslanıp bana eğlenen bir bakış atıyor ve açıklama yapmaktan çok mutlu görünüyor. "Evsiz bir itti," diye açıklıyor.

"Acemi değil. Leo küçük köpek yavrusundan hoşlandı ama günün sonunda o bir ayak işiydi. Başka bir şey değil. Eğer onu öldürdüysen, o zaman daha iyi, Leo'ya ne demek istediğimi kanıtladın." Tekrar söz konusu adama bakar. "Acemi asker olmaya asla uygun değildi."

Leo cevap vermiyor ve yüzü değişmiyor. Hades bana dönüyor ve işte o zaman görüyorum, Leo'nun yüzündeki ifadenin ince değişimini. Acı. Bu bana Hades'in adamları hakkında ne düşünürse düşünsün, hepsinin onun düşündüğü gibi duygusuz kaplar olmadığını söylemeye yetiyor.

"Eğer onu öldürmek için tek gereken buysa, o zaman örgütümüzde asla kalıcı olamazdı," diye devam ediyor Hades elini bir kez daha şarabına uzatarak. Su bardağını dikkatlice masaya koyuyorum ve ağzım sulanarak yemeğe bakıyorum.

Yine de yeme dürtüsüne direniyorum. Kendi kazımı yapmayı tercih ederim. Hades çatalını bir kez daha kaldırıyor ve ben de onu bir soruyla durduruyorum. "Burası çok güzel bir ev," diye yorum yapıyorum. "Eminim karın burada seninle olmayı benden çok daha fazla takdir edecektir."

Hades kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve çatalından dikkatlice ince bir sebze parçası alıp çiğniyor. Beni uzun uzun inceliyor, birkaç saniye boyunca yanıt vermiyor - her biri bir öncekinden daha rahatsız edici bir şekilde geçip gidiyor.

"Neden evli olduğumu düşündün canım?" diye soruyor sonunda.
"Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum."

"Neden evlenmeyesin ki?" Cevap veriyorum. "Olmak için yeterince yaşlısın. Belli ki yeterince güçlüsün." Duraksıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Kusura bakmayın, düşünülmesi gereken başka şeyler de var. Çoğu kadın güç delisi bir manyakla birlikte olmak istemez."

Hades sözlerimi aşağılayıcı bulduysa bile belli etmiyor. Cesurlaşıyorum, biliyorum. Hades'in kendisi dışında kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Öne doğru eğilip dirseklerini koltuğun kenarına koyarak beni süzüyor. Bakışlarının yüzümden vücuduma doğru kaydığını hissedebiliyorum. Dürtülerime karşı koyamayıp masanın altına uzanıyorum ve etek ucumu sıkıca kavriyorum; Hades vücudumu incelemeye devam ederken kıyafetim konusunda başka seçeneğim olmamasından nefret ediyorum.

Sonunda tekrar yüzüme bakıyor ve başını yana eğiyor. "Süt bu kadar serbestken neden bir inek satın alayım ki?" diye cevap veriyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hortlaklar sadece adam kaçırmayı, istihbarat ve ticari yolsuzluk trafiği yapmazlar canım," diyor. "Kadınlar tek kullanımlık mallardan başka bir şey değildir ve üst tabakanın kendine sakladığı tüm kadınlar benim gibi erkekler için mevcuttur."

İçimi bir tiksinti kaplıyor ve üst dudağımı geriye doğru kıvrırken bunu göstermekten kendimi alamıyorum. "Beni acemilerinden birine dönüştürmek isteyen bir adam için cesur sözler," diye karşılık veriyorum.

Omuz silkiyor, cevabımdan rahatsız olmamış gibi. "İstediğiniz inkar edin, modern dünyada bile kadınlar kendilerini zenginlere ve güçlülere teslim ediyor. Her türlü şeyi yaparlar ve yapmayanlar da..." Hades sanki kendine bir sır saklıymış gibi sırıtıyor. "Diyelim ki en asi inekleri bile idare etmenin yolları var."

Hastalık görüşümü karartıyor. Öfke içimden geçerken kenarları bulanıklaştırıyor. Derim soğuyor, hemen arkasından iğne batmaları geliyor. Hades devam ediyor.

"Değerini bu kadar kolay bir şeye kendimi asla bağlamam," diyor. "Ama sen-" Sesinin tonu değişiyor, eski haline dönüyor. "Sanırım sen farklı olacaksın. Çoğunlukla bir erkek gibi düşünüyorsun. Tutulduğunuz yerleşkeden kaçtınız - belirtmek isterim ki Ivan'ın başaramadığı bir şey."

Üzerime gelen keder ve yas dalgasına karşı gözlerimi kapatırken *kaçtı* diye düşünüyorum. *Ama aynı şekilde değil.*

"Sen asisin," diyor Hades. Gözlerim yeniden açılıyor ve ona odaklanıyorum. "Bu yönünü seviyorum. Yeteneklerini ortalamanın üzerinde sergiledin ve ben bir iş adamıyım. İşimi büyütmek istiyorum. Şu anda hiç kadın ajanım yok ve seninle başlamak istiyorum."

"Ölümsüz ajanlar soyundan geldiğin için mi?" Ben soruyorum. İlk Ivan. Sonra Ace. Şimdi de ben.

Başını sallıyor. "Bir bakıma, siz bir mirassınız," diye yanıtlıyor. "Size bir kez daha soruyorum, Bayan Volkov. Bana karşı çalışmak yerine benimle çalışmayı düşünmez misiniz?"

Eğer bir ifade taşı delip geçebilseydi, şu anda benimkinin bunu yapabileceğini hissediyorum. Kendimi göremiyorum ama başımızın üzerindeki ölü geyik kadar ifade dolu hissediyorum. Göz kırıyorum ve Hades'e donuk bir bakış atıyorum.

"Kendimi açıkça ifade etmek istiyorum, Hades," diyorum. "Hayatım boyunca, ailemin yarısını öldüren bir adam için çalışmama asla izin ver-

ve geri kalanını öldürmeyi planlıyor." Nefes alıyorum ve yaklaşıyorum, parmaklarım hiç düşünmeden tereyağı bıçağına doğru seğiriyor ve arkamdan bir silah doğrultuluyor. Donup kalıyorum ama yine de bakışlarımı kaldırıyorum ve Hortlak'ın kafasındaki yılan gibi gözlere bakıyorum. "Ben ticari mal değilim. Kiralık bir silah değilim. Ve kesinlikle satın alabileceğiniz biri değilim. Ben sana bir uyarıyım, Hades. Senin zamanın geldi. Hayatında cehennemde bir cezayı hak edecek çok şey yaptığına dair bir his var içimde ve oraya gittiğinden emin olmak niyetindeyim."

Hades iç çeker ve başını sallar. "Yazık," diye cevap verir. "Birlikte çok daha fazla zaman geçirebilirdik. Sana çok şey öğretebilirdim."

Aniden ayağa kalkıyorum ve tam bunu yaparken ellerim kollarıma yapışıyor, kendimi masanın üzerinden ona fırlatmamı engelliyor. Yine de bu konuşmama engel olmuyor. "Bana bir şey öğrettin, Hades," diyorum ona. "Bana ne kadar düşersem düşeyim, her zaman yeniden ayağa kalkacağımı öğrettin. İsteddiğini yapmadığım için beni öldürebileceğini mi sanıyorsun? Benim ölümüm sadece senin ölümünü hızlandıracak."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten arkadaşlarının senin için geldiğini mi düşünüyorsun?" Başını sallar. "Sanırım seni çok uzun süre eğlendirdim. Kimse beni bulamaz. Kimse bana dokunamaz, küçük kız."

Gülümsüyorum. Bu gerçek bir gülümseme; öyle bir eğlenceyle dolu ki, içimden kontrolsüzce . "Krallar bile düşebilir, Hades," diye uyarıyorum onu. "Ve senin saltanatın sona erdi."

Hades bir an beni düşünüyor. "Ne kadar çok konuşursan, sadakatini o kadar çok istiyorum," diyor. "Yanımda olmanızın sizi öldürmekten daha faydalı olacağına dair garip bir his var içimde. Sadece bir şey var..."

Bakışları odaklanmıyor ve bana bakıyor olsa da artık baktığı benim bedenim değil, başka bir şey. Uzakta bir şey. Muhtemelen şu anda odada bile olmayan bir şey. Kısa bir duraksamadan sonra başını sallıyor ve elini sallıyor.

"Götürün onu," diyor. "Başka bir cezalandırma turu yapacağız." Leo'ya bakar. "Bu sefer senin yapmanı istiyorum."

"Bana işkence etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye bağıryorum, beni tutan ellere karşı mücadele ediyorum.

Hades sözlerimi duymazdan ve Leo'ya eğilmesini işaret ediyor. O da eğiliyor ve fısıltıyla birkaç kelime konuşuyorlar. Bir dirseğimi adamın karnına çarparak geri çekiyorum. İçinden bir nefes fırlıyor ve yüzümün yanından kayıp gidiyor. Elini , ama be-

İkincisinden kendimi kurtaramadan yüzüstü masaya çakıldım. Kollarım geriye çekilip sırtımda kilitlendiğinde nefesim kesiliyor.

"Yine mi?" diye mırıldanıyor biri. Adam üzerime eğiliyor, yanağım parkeye çarpıyor, göğüslerim masanın kenarına gömülüyor. "Jax'i öldürtmüş olabilirsin ama geri kalanımızı değil."

"Git," diyor Hades, parmağını şıklatarak. "Ne yapacağını biliyorsun."

Daha fazla işkence fikri karşısında paniğe kapılmam gerekirken, tek hissettiğim boyun eğmek. Başımı kaldırıyorum ve Leo bakışlarımı karşıladığında dişlerimi gösteriyorum. Hiçbir şey söylemiyor, direnişimi kabul bile etmiyor. Bunun yerine sadece yanımdan geçip gidiyor ve arkadaşlarının beni peşinden sürüklemesine izin veriyor. Luda Ana'ya ve onun tanrısına sessizce dua ediyorum.

Kendime *Braxton gelene kadar dayanacağımı* söyledim. *zorundayım.*

BRAXTON

"NE-NEDEN YAPIYORSUN BUNU?" YAĞLI GÖRÜNÜMLÜ ADAM

Luc'un getirdiği adam olduğu yerde debeleniyor, sesi titriyor. Etrafına çılgınca bakar. "Lütfen biri bana burada neler olduğunu söylesin?"

Ona bakıyorum ve tek gördüğüm bir engel. Saçları geriye doğru kaymış. Keskin kemikleri. Sıska kollar ve para saçmaya çalışan birinin havası. Kıyafetleri - bol bir takım elbise - pahalı ama üzerine tam oturmuyor. Ya elden düşme, ya kullanılmış, ya da askıdan. Durum ne olursa olsun, paranın onu kolayca etkileyebileceğini biliyorum.

Ve belki daha nazik olsaydım, teklif . Ben nazik değilim.

"Sandalye," diye bağırdım. Marcus hareket etti ve adam ne olduğunu anlayamadan sert bir sandalyeye oturtuldu ve elleri kollara bağlandı.

"Bekle! Bekle! Efendi Luc!" diye bağırmaya başladı.

Başını sallayan ve koridorda kaybolan Abel'e bakıyorum. Uzanıp gömleğimin ön düğmelerini açmaya başlıyorum. Bunun için ona ihtiyacım olmayacak. Tamamını sonra üzerimdeki çelik yelege çıkarıp kanepenin üzerine atıyorum.

Avalon otururken yüzünü buruşturuyor. " ben temizlemeyeceğim," diyor.

Dean başını sallar ama bir şey söylemez. Viks geri çekiliyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak içecek arabasının yanındaki duvara yaslanıyor. Abel döndü ve bana bir çanta verdi. Benim çantam.

uzun kullanmamıştım. Onu kaldırıp deri kokusunu içime çektikten sonra sehpanın üzerine bırakıyorum ve ucunu çözüp açarak en sevdiğim aletlerimi ortaya çıkarıyorum.

Adam -Luc ona ne demişti? Ken? - Onlara bir kez ve bağlarına karşı çırpınmaya başlar. "Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun!" diye bağırıyor. Bir homurtu tutuyorum, ama zar zor. Eğer bu adam Thomas Kincaid için çalışıyorsa, kim olduğumuzu çok iyi biliyor olmalı. Neyin yasadışı sayıldığını umursamadığımızı yeterince iyi biliyor olmalı. İşvereni de aynı şekilde. "Bunu yapamazsınız! Ben hiçbir şey yapmadım! Hiçbir şey bilmiyorum! Lütfen, sadece-" Tekrar Luc'a döner, ama Luc sadece kollarını kavuşturur ve geri çekilir.

"Babamın hayatıyla ilgili her şeyi biliyor," diyor Luc. "Benim sağlayabileceğimden çok daha fazlasını. On yıldır onunla birlikte ve programı için her şeyi yapıyor."

"Ben her şeyi bilmem," diye cevap verir adam hızla. "Ben sadece bir çalışanı. Efendi Luc, bunu biliyorsunuz!"

Luc bana yakıcı bir bakış attı. Yüzünün yan tarafı daha önceki yumruklarımdan dolayı kararmaya başlamıştı bile. Yine de suçluluk hissetmiyorum. Bu ipucunu bana o getirmiş olsa bile. "Artık çok geç," diyor. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Bir çift makas almadan önce bir süre ona bakıyorum. Kıyafetlerini keserken Ken'in ağlamaya başlaması uzun sürmüyor. Bu sadece başlangıç, ama şimdiden zayıf bir adam oldu. Bir erkeğin işkencenin daha sert kısımlarını atlatıp atlatamayacağını başlangıçta verdiği tepkilerden anlayabilirim. Yapamayacak.

Normalde evde çalışmayı tercih etmem ama bu adamın gitmesi için bir yer ayarlayacak vaktimiz yok. Onu iç çamaşırından başka bir şey olmayacak şekilde soyduktan sonra makası bırakıp bir çift kargaburun alıyorum.

"Bir soruyla başlayacağım," diyorum, Ken'in başını tutup sıkıca kavıyorum ve gözlerimin içine bakması için onu geri çekiyorum. "Dürüstçe cevap ver, sana zarar vermeyeceğim. Anladın mı?"

"Yapamam," diye hıçkırır. "Lütfen-"

Çenesini kavramak için saçlarını bırakıyorum. Parmaklarımı yüzünün yan taraflarına sıkıştırıp ağzını açmaya zorladığımda kelimeleri bozuk seslere dönüşüyor. Kerpeteni sokup daha gerideki bir dişi tutuyorum ve çekiyorum. Sertçe.

Diş bir anlığına sıkıştı ve sonra diş etlerinden söktüğüm gibi serbest kaldı. Öksürüyor ve ben de başını eğip daracık donunun üzerine bir ağız dolusu kan tükürmesine yetecek kadar serbest bırakıyorum.

Hıçkırık sesleri odanın geri kalanında yankılanıyor. Kimse tek kelime konuşmuyor. Kimse hareket etmiyor. Kimse irkilmiyor bile. Biz böyle şeyler için yaratılmışız. Daha fazla kan ve tükürük tükürüyor, biriken kan çukurlu çenesinden çıplak göğsüne, oradan da iç çamaşırının kasıklarına doğru kayıyor ve beyaz kumaşı pembeye boyuyor.

"Lütfen..." Nefes nefese kalır, daha çok ağlar. "Bilmiyorum... Efendi Luc? I-" Kelimleri garip ve her birinde yüzünü buruşturuyor, muhtemelen ağzının içi acıyla yanıyor. Anestezi olmadan diş çektiirmek mi? Hiç eğlenceli değil, en azından onun için. Ben sırtıyorum. Gerçi benim tarafımda durum biraz farklı.

Luc iç geçirir. "Acıdan kaçınmak istiyorsan ona bilmek istediği şeyi söyleyen iyi edersin Ken," diyor. "Ben senin kurtarıcın değilim."

"Ama, ben-"

Penseyi kaldırıp yüzüne doğru sallayarak sözünü kesiyorum. "Ben kolay başlarım," diye uyarıyorum onu. "Bunların daha iyi kullanım var, eminim. Daha..." Onları adamın karnına doğru indiriyorum ve tekrar kaldırarak iç çamaşırının altındaki sarkık aletin üzerinde gezdiriyorum. "Acı verici kullanımlar," diye bitiriyorum.

Nefesi kesiliyor ve kanlı dudaklarını birbirine bastırıp tıkanırken derisinin arkasındaki yeşili görebiliyorum. Cevabını değiştirmeyi düşünmesi için ona zaman tanırken odada sessizlik uzanıyor. Harap olmuş yüzüne bakıyorum ve içimde bir şeyler hissetmeye çalışıyorum - pişmanlık, suçluluk, sempati. Hiçbirini hissetmiyorum.

Sadece tahriş.

Bu adam önümde oturan bir böcekten biraz daha fazlası. Kendinden çok daha büyük bir şeye karşı savaşıyor. Boşuna çabalıyor. Ne için? Thomas Kincaid korkusu mu? Onun sağlayabileceği para için mi?

Babamdan öğrendiğim bir şey varsa o da paranın çok şey yapabileceğidir. Parayı elde etmek kolaydır. Bir kere paran olunca, her şey yerli yerine oturur. Parayla dolu bir dünyada cesaret diye bir şey yoktur. Artık gerçekten vazgeçmeli.

Günün sonunda, öldüğünüzde paranın hiçbir anlamı kalmaz.

"Thomas Kincaid beni öldürecek," diye tekrarlıyor. "Eğer bir şey söylersem."

"Eğer yapmazsan seni öldürürüm," diye cevap veriyorum. "Ve temin ederim ki, patronundan alacağın ölümle kıyaslandığında hiçbir şey olmayacak."

Sana yapacağım, Kenny oğlum."

Sadece başını sallıyor. Sırtındaki kaslar seğirme hareketleriyle kasılıyor ve gevşiyor. Bir nefes veriyorum ve neştere uzanıyorum. "O zaman devam ediyoruz," diyorum ve işe koyuluyorum.

BRAXTON

VIKS BİR KERESİNDE BANA HIÇ KIMSENİN İŞKENCECI OLARAK DOĞMADIĞINI SÖYLEMİŞTİ.
HIÇ KIMSE

Başkalarının acısını yaratma ve bundan zevk alma yeteneğiyle doğarlar. Bunu ya öğrenirler ya da öğrenmezler. Psikopatlar bile - gerçek psikopatlar- benim yaptığım gibi eziyetten zevk almazlar.

Psikopatlar soğuk, manipülatif, antisosyal ve narsisttir. Ben soğuk değilim. Ben ateşim.

Ben manipülatif değilim. Manipülatör *olan* benim.

Ben antisosyal değilim. Başkalarındaki karanlığı gördüm ve bunu kendiminkine eklemek istemiyorum.

Ben narsist değilim. Ben sadece kendimim. O zaman neyim ben, psikopat değil miyim?

Cevap uzun zamandır bildiğim bir şey. Yıllardır kendime böyle sesleniyorum. O da bana böyle derdi. Ben bir canavarım. Ben onun canavarıyım ve yaptığım her şey onun için.

Elimdeki sigara sabrımı taşırmıyor. Nikotin her zamanki gibi vurmuyor. Hiçbir şey yapmıyor. Ama yine de şu anda gerginliğimi atmak için sigara içmiyorum.

Sigaranın ucunu adamın kollarına bastırıyorum ve etini kavurup kolunda yuvarlak gri bir yanık izi oluştururken attığı çığlığı dinliyorum. "Aman Tanrım! Lütfen, dur!"

Homurdanıyorum. İnsanlar yardım istediklerinde neden Tanrı'yı çağırırlar? Görünmez bir varlık sadece istediği zaman dinliyor gibi görünüyor.

Ben dindar bir adam değilim. Hiçbir zaman olmadım ve muhtemelen hiçbir zaman . Böyle bir dünyada Tanrı'nın var olacağına inanmıyorum.

Çok karanlık. Nefret ve kötülükle dolu. bir dünyada bir Tanrı, tapınmak isteyeceğim türden bir Tanrı gibi gelmiyor. Olsa olsa onu öldürüp yerini almak isterdim. Mükemmel bir aday olurum. Buna rağmen, çocukluğumdan beri dinsel bağnazlardan payıma düşeni aldım - üst kademedeki bile varlar. Günahlarımız yüzünden hepimizin cehenneme gideceği ve çekeceğimiz acılar hakkında atıp tutuyorlardı.

Onların cehaletine her zaman gülerdim. Ne kadar az anlamışlar. Biz zaten cehennemdeyiz ve bu acı hayatımızın her günü bizimle birlikte. Şimdi, bu adamın belki de var olmayan bir şey için çılgılık atması çok komik görünüyor.

Ellerim kan içinde ve kaç saat geçtiğini söyleyemiyorum. Dönüp sigarayı söndürüyorum, kullanmaktan bıkmıştım. Avalon çoktan gitmişti - yorgunluk ve baş ağrısı onu merdivenlerden yukarı taşıırken Dean geride kalmıştı. Kurbanımla yalnız olmadığımı biliyorum. Marcus da dahil olmak üzere kardeşlerim burada. Ve Viks -hiç istemediğim ve muhtemelen hiç hak etmediğim bir baba. Bıçağımın keskin ağzını sandalyede titreyen adamın omurgasına doğru kaydırırken beni durdurmaya çalışmıyorlar.

Hem su işkencesinden hem de terden ıslanmış. Bir o yana bir bu yana hareket ederken kanlı dişler ayaklarımızın etrafındaki zemini kirletiyor ve ben onun üzerinde çalışırken kafamda uzak bir melodi mırıldanıyorum. Birinden işkenceyle bilgi almaya çalışırken insanın kullanabileceği yaratıcılık gerçekten çok sınırlı, ama ağzını kapalı tuttuğunda bile bir şeyler ortaya çıkıyor.

Örneğin, Ken Carpenter'ın tırnaklarını yataklarından söktüm. Dişlerini ağzından söktüm. Derisinden parçalar kopardım. Onu buz gibi soğuk suda boğdum. Bir sigaranın kiraz kırmızısı ucunu kollarına, göğsüne, göğüs uçlarına kadar yaktım ve o hala hiçbir şey bilmediğinden emin. Bu geceyi sağ salım atlatırsa ömür boyu yara izi kalacak ama Thomas Kincaid'in içine saldığı korku her neyse hâlâ duruyor.

"Bu işe yaramıyor," diyor Marcus dalgın dalgın, sessiz odadaki ani gürültü karşısında sarsılan kurbanıma bakarak. Genelde vurucu, gümbür gümbür bir müzik eşliğinde çalışmayı tercih ederim ama kızlar yorgun. Uyuyorlar ve rahatları her şeyden önce geliyor.

"Haklısın," diye kabul ediyorum, bıçağı açık çantamın üzerine bırakıyorum. Ken'e bakarken ellerim kalçalarımın, geri çekiliyorum. "Onu öldürmeli miyim?" Ben sorarım. Eğer çok fazla zaman harcıyorsak, Clover

Şimdiye kadar çoktan uzaklaşmış olabilir. Ulaşamayacağım bir yerde olabilir. ... sonsuza dek. Düşündükçe ürperiyorum.

Bakışlarım şömineye dönüyor ve oradaki sıcak demiri fark ediyorum. "HmMMM." Bir an için düşünürken mırıldanıyorum. "Ateşi yak," diyorum. "Bir fikrim var."

Ken'in kafası, eksik dişleri ve şişmiş yanaklarının etrafında sarsılır ve hüngür hüngür ağlamaya başlar. "Ne yapıyorsun?"

Abel şömineye doğru ilerler ve . "Bir ay sürecek," diyor.

Başımı salladım. "Yeterince ısındığında demiri sok. Kenny-boy ağzını kapalı tutmak istediğine göre, aşırıya kaçmaktan başka çaremiz yok."

"Ex-extreme?" diye tekrarlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Gerçek bir erkek bir başkasının önünde sinmez," diyorum ona . Yanına gidip sopayı alıyorum ve görmesi için ona doğru tutuyorum. Sonra da bağlı bacaklarının arasındaki yeri dürtmek için kullanıyorum. "Anatominin belli bir parçasını düzelteceğim."

"Ama bu bir p-poker," diye kekeliyor.

"Omuz silkiyorum. Kesmez ama hassas bir yere sokarsam canımı yakar, değil mi? Hiç sondaj diye bir şey duydun mu?" Ben soruyorum.

Dean öksürüyor. Görmezden . Bir poker böyle bir şey için çok büyük, ama amaç onu gerçekten *dinlemek* değil. Bu işkence. Acı verici ama onu öldürmeyecek.

Ken o kadar kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı ki maşayı yerinden oynattı. Tekrar tutup ona bakıyorum. "Tabii konuşmaya başlamak istemiyorsan?" Teklif ediyorum.

Bir erkeğin tamamen çöküşünü izlemek bana küçük bir zevk veriyor. Clover'ın sikimi alırken ağlamasını izlemekle kıyaslanamaz ama yine de bir şeydir. Dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Neredeyse. Çok yaklaşmışım. Kucağına baktığında, gözleri o kadar geniş ki, sanki göz kapakları tamamen kaybolmuş gibi, şömineye geri dönüyorum ve yandığını ve Abel'in yanında durduğunu görüyorum. Demiri içine sokuyorum.

"Şimdi bekleyeceğiz," diyorum.

"Hayır..." Ken hıçkırır. "Hayır. Nononononono. Yapamam-oh lütfen, yapamam." Boğulacak kadar sert hıçkırıyor ve kuru kusmaya başlarken yanağını çeviriyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Hayır. *Hayır!*" Bağlarına ve sandalyeye vuruyor ve bunu yaparken sandalyeyi kadar sertleştiriyor,

Kendini yan üstü yere bırakırken kimse ona yardım etmek için adım atmıyor.

"Beni koruyacak mısın?" Sonunda sorar. "Sana söyleyeceğim, söyleyeceğim ve sen yapmayacaksın, beni öldürmesine izin vermeyecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Verdiğin bilginin ne kadar faydalı olduğuna bağlı," diye çitliyorum.

Gerçek cevap hayır. Bu adama ne olacağı umurumda değil.

"T-Thomas Ölümsüzlere sponsor oluyor," diyor. Öne doğru bir adım atıp eğiliyorum ve sandalyenin sağ tarafına oturması için onu geriye doğru kaldırıyorum. Kollarını morartacak kadar sert kavıyorum, morarmış yüzüne bakarken üzerine eğiliyorum. Yanağının bir tarafı, oraya çektiğim dişler yüzünden neredeyse bir golf topu büyüklüğünde.

"Başka ne var?" Şak diye söyledim.

"O büyük bir sponsor," diye hızlıca tükürdü Ken. "Sıradan bir müşteri değil. VIP'lerinden biri. Belirli kişileri onun için kilit altında tutuyorlar. İşlemleri onlar yürütüyor."

"İşlemleri umurumda değil," diye homurdanıyorum. "Thomas ve Hortlaklar'ın başının paylaşabileceği bir yer olup olmadığını bilmek istiyorum. Yerel bir yer var mı? Hortlaklar adam toplamak istedikleri birini nereye götürür?"

Başını sallıyor. "Thomas onlarla yakın değil, ama o-o..." Duraklıyor, gözleri büyüyor.

"Ne?" Talep ediyorum. "Nedir o? Ne biliyorsun?" Onu sallıyorum, sandalye arka ayakları üzerinde sarsılıyor ve sonra tekrar yere çarpıyor.

"Organizasyonun başındaki kişiye bir ev hediye etti," diyor Ken.

Haklıydım. Thomas'ın Luc'a söylediği o yorum. Thomas Kincaid gerçekten de Undead'in sahibi olduğunu düşünüyor. Öyle olmasa bile, o büyük bir sponsor, en iyi müşterilerden biri. Onlarla düşündüğümüzden daha fazla bağlantısı var. Kendi babamın olduğundan daha fazla.

"Nerede o?" Adama ters ters baktım. "Ev nerede?"

Kavrayışımın altında titriyor. "Senin sözünü istiyorum," diyor. "Eğer sana söylersen beni koru."

Onu tiksintiyle bırakıp bir adım geri çekiliyorum. Bana söyleyecektir, diye düşünüyorum. Poker masasına doğru döndüğümde bir figür dikkatimi çekiyor. Luc, Ken Carpenter'a bakarken ona doğru bakıyorum. Yüzü pasif ve duygusuz.

"Bir bıçak ödünç alabilir miyim?" diye soruyor bana bakmadan.

Dean'e dönüp bakıyorum, o da bana bakmadan önce Luc'ün başının arkasına bakıyor ve yüzünde okunamayan bir ifade var. Omuz silkiyor ve kararı bana bırakıyor. Meraktan arkamı dönüp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

", " diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Luc hemen hareket etmiyor. Babasının kişisel asistanının sırlı sıklam olmuş kafasına bakarak geçirdiği kısa bir andan sonra dönüp açılmış çantamın sırasına bakıyor. Kullanılmamış bir bıçağı eline ve ışıktaki parlayana kadar elinde evirip çeviriyor.

Ken'e karşı geri adım atıyor ve sonra adamın üst uyluğu boyunca, karnıyla bacağına birleştiği yere doğru bir yol açıyor. Adam acı içinde inlerken derinin yarıldığını ve kanın yavaşça yukarı çıkıp bacağından yere damladığını izliyorum. Luc bacak değiştiriyor ve adamın diğer bacağına da benzer bir yol çiziyor, adam nefes nefese kalana kadar Ken'in kasıklarına gittikçe yaklaşıyor.

Luc yaklaşıyor, Ken'i saçlarından kavrayıp başını yukarı kaldırırken gözleri sabit. Luc bıçağın sivri ucunu doğrudan adamın aletinin üzerine bastırıp, bir zamanlar beyaz olan kumaştan kan fışkırana kadar kirli iç çamaşırına saplarken gözlerim açılıyor. Luc yüzünü Ken'inkine bastırıyor ve bir şeyler fısıldadığını duyuyorum ama tam olarak ne olduğunu duyamıyorum. Daha iyi bir fikir edinmek için yaklaşıyorum, ama Luc'un sözlerini yakalayamadan çürümüş idrar kokusu yüzüme çarpıyor ve Ken bir kez daha açıkça hıçkırmaya başlıyor - bütün gece olduğundan daha sert bir şekilde.

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve Luc ayağa kalkıyor. Bıçağı tutarak Ken'in başını geriye çekiyor ve bıçağı kırmızı çerçeveli bir gözünün üzerine tutuyor. "Seçim senin Ken," diyor, hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "İyi biri değil miyim? Sana bir seçenek sunuyorum?"

Birbirimize bakıyoruz -Abel, Dean, Marcus, Viks ve ben. Beşimiz de biraz şaşırık ama kimse tek bir kelime bile konuşmadı.

"Dizüstü bilgisayarım," dedi sonunda. "Kişisel bilgisayarımın bir adres var. Rehberimde H-Harold Holbert adında bir adamın adresi var."

Luc bıçağı çantayla birlikte geri bırakıyor ve bana bakıyor. "Eşyaları arabada," diyor. "Ben alırım."

"Rylie'yi uyandırırım," diyor Abel, "izini sürüp bulabilir ve eğer bilgisayar kilitliyse içeri girebilir."

Luc'un odadan çıkışını izliyorum ve Abel da onu takip ediyor. Dean yanıma yaklaşıyor. "Onu hiç böyle görmemiştim," diyor.

"Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyor," diye yanıtlıyor Marcus. "Çünkü biliyor ki Brax'ın kızına bir şey olursa, o da en az şuradaki herif kadar ölür." Ken'i işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Aslında bence Luc'un içinde her zaman böyle bir yetenek vardı.

Viks odanın arkasından sessizce, "Bu adamın içinde üçünüzün de farkına varması gereken bir karanlık var," diyor. de başı dönüyor. "Habil bile bunu anlamalı."

Katılıyorum. Luc'un işkenceye katılması rol yapması değildi. Hatta bence bu bize gösterdiği en gerçek şeydi. Bu bir mesajdı. Bize ne kadar ileri gidebileceğini gösteriyordu. Onun için bu Dean'in 16 yaşında birini öldürmesiyle aynı şeydi. Abel'ın bilgi için sevişmesi ile aynıydı. Benim bilgi için işkence yapmamla.

Sakatlama. Cinayet. Seks.

Bu, Luc'un sadakatini sunma şekliydi ve her ne kadar o hıyar beni sinirlendirse de, bunu takdire şayan bulmaktan kendimi alamıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kanlı elimi yüzüme sürerken başımı sallıyorum.

"Ne?" Dean'in gözleri beklentiyle bana çevrildi.

Başımı sallıyorum. "O siki gerçekten kabul etmeliyiz, değil mi?"

Bir an bana bakıyor ve sonra gülüyor. Yüksek sesle ve şaşkınlık içinde. Sonunda Dean sakinleştiğinde bir parmağını bir gözünün altına siliyor ve omzuma vuruyor. "Evet," diyor. "Sanırım öyle."

Lanet olsun.

CLOVER

"DURMAYACAĞINI BİLİYORSUN." LEO'NUN SES TONU BİR ERKEK İÇİN FAZLA RAHAT. Bir kadını karanlık bir odaya sürüklemek ve ona işkence etmeye hazırlanmak. *Tekrar.*

Beni içine çektiği hücre çok küçüktü. Belki daha önce kaldığım yatak odasıyla aynı büyüklükte, daha küçük olmasa bile. Tamamen taştan ve penceresi yok. Tek ışık tepedeki floresan ampulden geliyor. En uçtaki duvarda metal bir masanın yanında zincirler asılı. Belli ki bu oda daha önce kullanılmış, eğer zeminin ortasındaki lekeli kanalizasyon bir şey ifade . Duvarda kan lekeleri ve kapının yanında bir hortum var.

Leo beni duvara doğru çekip bileğimden tuttuğunda, ona tekme , ama beni kıl payı atlatıyor ve ellerimi sağlam tuğla duvara karşı zincirlere kilitlemeyi bitiriyor.

"Komik," diyorum dişlerimi sıkarak, o geri çekilip metal masanın üzerindeki duvarda bir düğmeye basarken. Zincirler tavana geri çekilerek beni yukarı kaldırıyor. Kollarım sarsılırken tıslıyorum ve sanki yuvalarından fırlayacaklarmış gibi hissediyorum. "Ben de öyle." *Braxton da öyle.*

"Ya öleceksin ya da olacaksın," diye yanıtlıyor.

Zincirler sarsılıp çekilirken dişlerimin arasından nefes alıyorum ve bacaklarım zemini tamamen terk ediyor, ayak parmaklarım alttaki sert taşın üzerinde sallanıyor. Hades'in beni kabul ettiği lüks evin altında eksiksiz bir işkence odası olduğunu görmek biraz komik -ama tamamen beklenmedik değil-.

Leo bir makas alıp yüzünü buruşturarak bana doğru yaklaşıırken, "Sen öyle san," diyorum. Elbisenin açık deliklerini kesiyor ve ayaklarımın dibine lime lime düşene kadar parçalara ayırıyor. Bana bakarken bakışlarında hiçbir cazibe ışıltısı yok.

-Amımı örten küçük kumaş parçası dışında neredeyse çıplaktım. Sadece karar ver.

Bana birini hatırlatıyor ama kim olduğundan emin değilim.

Leo makası bir kenara bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyarak bana bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor bana. "Fikrini istediğin zaman değiştirebilirsin. Ağzını bağlamayacağım. Yeterli olduğunu düşündüğün herhangi bir anda Hades'e gidip ona vazgeçtiğini söyleyebilirim."

"etmeyeceğim."

Başını sallıyor ve arka cebine uzanıp bir çift koyu renk eldiven çıkarıyor. Eldivenleri hemen giyip işe koyulmak yerine, onları elinde tutup bana bakıyor. "Uzun zaman önce öğrendim Bayan Clover," diyor, "bu dünyanın adil olmadığını. Eğer sizden daha güçlü biri varsa ya boyun eğersiniz ya da ölürsünüz."

"Kimsenin önünde eğilmem," diye cevap veriyorum test edercesine.

"O zaman ya onun ya da senin ölümün olacak," diyor sessizce.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, boynumu omuzlarıma yaslarken yüzüme sarkan saç tellerini geriye atıyorum. "O zaman ben zaten ölü bir kadını," diyorum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Cevabı bir fısıltı ve içinde neşe yok, sadece acıma ve belki biraz da pişmanlık var. "Hepimiz öyleyiz."

Leo siyah eldivenlerini giyer ve metal masaya doğru ilerler. Duvara gömülü ince bir gümüş çubuk var; bir çeşit mıknaş ve üzerinde çeşitli aletler var. Demir testereleri, bıçaklar, neşterler. Hiçbirine dokunmuyor ve bunun yerine masanın altındaki çekmeceyi açarak küçük bir şişe ve bir şırınga çıkarıyor.

"Neden onu takip ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "Hades'i sevmediğin çok açık. Ona güvenmiyorsun. Güvenemeyeceğin birini neden takip edesin ki?"

İğne şişeye giriyor ve içindeki sıvıyı dikkatlice çıkarıyor. Bulunduğum yerden görmem zor ama her şeyi metodik bir hassasiyetle yaptığını söyleyebilirim.

"Bir şeyi çok uzun süredir biliyorsanız," diye başlıyor. "Başka bir yol bilmediğinizde, bazen bu sadece basit bir hayatta kalma meselesidir.

yaptığınız şeyi yapmaya devam edin."

"Bu çok acınası," diye karşılık verdim. "Bu onu doğru yapmaz."

Başını öne eğerek onaylıyor. "Haklısın," diyor.

Yine de yaptığı işi bırakmıyor. İlacı çıkarmayı bitiriyor ve bana doğru dönüyor. Omurgamdan soğuk bir ter boşanıyor. Meme uçlarım titriyor ama bunun uyarılmayla hiçbir ilgisi yok, tamamen odanın sıcaklığının düşmesiyle ilgili. Bana doğru adım atıyor ve otomatik olarak duvara doğru geri çekiliyorum.

"Bu da ne?" Talep ediyorum.

Bana göz kırpmıyor. "Yardımcı olacak bir şey," diye yanıtlıyor bana gerçek bir yanıt vermeden.

İğneyi koluma bastırıldığında bedenim titriyor. İlk başta, ilaçlar kan akışıma girdiklerinde yanıyorlar ve kolumdan aşağıya ve vücudumun geri kalanına yayıldıkça onları pratik olarak takip edebiliyorum. Birkaç dakika içinde vücudum duvara yaslanarak gevşiyor ve göz kırpmıyorum.

Ağrı mı? Neden... neden bunu yapsın ki?

"Özür dilerim," diyor sessizce, tam da görüşümün kenarları bulanıklaşırken. "Böylesi daha kolay olacak."

Başımı sallıyorum -ya da salladığımı sanıyorum- ama aslında başım bir yana düşüyor ve bedenimdeki tüm gerginlik dağılıyor. "Ne..." kelimesi kendi kulaklarıma bile bozuk geliyor. Dilim şişmiş gibi hissediyorum, sanki tüm ağzımı dolduruyor ve hareket edemiyor.

Leo uzanıyor ve iki parmağımı tutuyor. "Sonra acıyacak," dediğini duyuyorum. "Ama bu sana yapabileceğim son iyilik. Olurken bunu hissetmeyeceksin."

Neyi hissediyorsun? Kafatasıma bir ses girmeden önce bir an düşünüyorum.

Çatlak!

Çatlak mı? Ne... Başımı kaldırıp baktığımda iki parmağımın garip bir açıyla durduğunu görüyorum. Onları hareket ettirmeye çalıştım. Hiçbir şey olmuyor. *Az önce... onları kırdı mı? Doğru ya... İşkence görüyorum. Yapmak zorunda.*

Acının gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Gözlerim kapanıyor ve yorgunluğum beni vuruyor ve farkına varmadan uzun bir süre onları tekrar açamıyorum.

Zihnimde sürükleniyorum, kayıyorum ve kayıyorum. Eski anılar ve . Birbirlerine karışıyorlar. Nerede olduğumun yarı yarıya farkındayım.

am. Birinin yanımda olduğunu biliyorum. Hareket ediyorlar. Eller bana dokunuyor, ama ne kadar süre etimde kalırlarsa kalsınlar, his kaybolmadan önce onları bir kez hissediyorum.

Leo'nun bana verdiği ilaçların etkisi geçmeye başlayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum. Çok fazla değildi, bunu biliyorum. Yani belki ... birkaç saat? Daha uzun mu? Neden daha uzunmuş gibi geliyor? Uzuvarlarımdaki ağrıdan mı? Öyle olmalı. Sanki birkaç saatten fazla süredir buradaymışım gibi geliyor. Bana o kadar uzun süre işkence etmiş olamaz, değil mi?

Su yüzüme çarpıyor ve gözlerim daha önce olduğundan daha hızlı açılıyor. Su önümden aşağı damlayıp göğüslerimin arasından ve karnımın üzerinden iç çamaşıırıma doğru kayarken gözlerimi kırıştırıyor ve öksürüyorum.

"Döndün mü?" Leo'nun sesi yakın geliyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve elinde hortumla orada dikildiğini görüyorum. Alnında ter ve yüzünde bir buruşukluk var.

"Ne ..." Öksürüyorum, boğazımdaki kuruluktan boğuluyorum. Sesim boğuk geliyor.

Kaşlarını çatıyor ve yüzüme tekrar bir su püskürtüyor. Buz gibi bir his olmasına rağmen ağzımı açıyorum ve düşmeden önce bir kısmını yutuyorum. Nefes nefese kalıyorum ve ona dik dik bakıyorum.

"Ne yaptın sen?" Sormayı bitirdim.

Hâlâ su sızdıran hortumu yere bırakıyor ve botuyla iterek uzaklaştırıyor. "Benim işim," diyor ve metal ta- ble geçip duvardaki düğmeye basmadan önce.

Zincirler beni yavaşça yere indiriyor ve sersemlik hissi geçip acı tam gaz geri geldiğinde inliyorum. Elim acıyor. Kaburgalarım ağrıyor. Yüzüm uyuşmuş gibi. Dudaklarımı yalıyorum ve alt dudaklarımda bir kesik olduğunu görüyorum. Tam ortasında. İrkildim.

"Beni yendin," diye tahmin ediyorum.

Leo bileklerimin kilidini açmak için hareket ederken, "Olabileceğinden daha iyiydi," diye cevap veriyor. İlaç hâlâ sistemimde olmalı çünkü artık uzuvlarıımı hareket ettirebilsem de normalden daha yavaşlar ve beni omzunun üzerinden yukarı çekerken garip bir yumruktan kurtulmayı başarıyor. "Bir şey değil."

"Lanet olası pislik," diye mırıldandım.

Vücuduna karşı titriyorum, üşüyorum ve ona daha da yaklaşarak sıcaklığını çalmaya çalışıyorum. "Geçen seferkinden daha iyiydi, değil mi?" diye cevap veriyor.

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Bu doğru yapmaz," diyorum. Sağlam elimi sıkıp açıyorum, hislerin geri döndüğünü hissediyorum - yavaş ama orada.

"Ne ..." kesilmeden önce deniyorum.

Leo bir an sessiz kalıyor ve cevap düşünüyorum ama beni bir kez daha şaşırtıyor. "Şimdi alacakaranlık," diyor.

Tam bir gün mü kaybettim? Cidden mi? Bu bilgi aklımı başımdan aldı. Braxton hangi cehennemde? Neden hala gelmedi? Nerede olduğumu bilmiyor mu? "Ace nerede?" Sözlerimin titrek çıkmaması için sesimi daha da güçlendirerek soruyorum.

Leo'nun bu soruyu yanıtlamaması için hiçbir neden yok gibi görünüyor, ama adam beklemediğim her şeyi yapıyor gibi görünüyor. Zalimlik beklerken nazik davranıyor. Sessizlik beklediğimde konuşkan oluyor. Ve şimdi bu da farklı değil.

Beni işkence odasından çıkarıp karanlık bir koridora taşıırken homurdanıyor ama cevap vermiyor. Metal parmaklıklı bir kapının önünde duruyor ve içeri doğru açılmadan önce yan paneldeki bir dizi düğmeye .

"Clover!"

Ace'in sesi bana ulaştığında kararsızca bir yatağa bırakıldım. Yaşıyor. Yaşıyor. Başımı çevirdiğimde onu hücrenin diğer tarafında, benzer bir yatağa zincirlenmiş halde buluyorum. Yüzü siyah ve mavi, bir gözü neredeyse şişmiş ve kollarının geri kalanında bir dizi kesik ve çürük var. Gerçi giydiği düz beyaz tişörtün altında daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum.

"Hades beni bir şey için çağırdı," diyor Leo. "Ama bunun bittiğini düşünme. Er ya da geç bir cevap isteyecektir ve 'hayır'ı sevmez."

Bir kolumla göğüslerimi kapatarak oturur pozisyona geçmeye çalışırken öksürüyorum. "Çok kötü," diyorum. "Benden alacağı tek cevap hayır. Ya bu ya da siktir git ve öl."

Leo bir süre bana bakıyor ama başka bir şey söylemiyor. Sonra dönüyor ve odadan çıkıyor. Metal kapı arkasından çarparak kapanıyor ve diğer taraftaki kilit mekanizması bip sesi çıkarıyor. Altımdaki ince şiltenin üzerine yığılıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"Ne oldu?" Ace talep ediyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve elimi kaldırıyorum. "İki parmağımı kırdı," diye mırıldanıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, ama eminim Ace bunu tahmin edebilir.

"Onu öldüreceğim," diye yemin ediyor Ace.

Bence komik. Leo parmaklarımı kırdı. Beni dövdü. Bana "işkence" yaptı, ama beni uyuşturdu da. O... nazikti - en azından olabileceği kadar nazikti. Yardım edemem ama onun için üzülüyorum.

"Clover?" Nefesimi içime çekiyorum ve doğruluyorum. Ace'in çağrısına aldırmadan, artık deforme olmayan elimin parmaklarını uzatıyorum. Kırık parmaklarımla denediğimde acı çarpıyor ve irkilerek duruyorum.

Ayaklarımı yere bastırarak kendimi ayakta zorluyorum ve düşecekmişim gibi hissettiğimde kendimi dik tutmak için uzanıp yara almamış avucumu duvara vuruyorum.

"Dur, kendine zarar vereceksin," diye Ace.

"Kapa çeneni," diyorum ve duvar boyunca ona doğru yürümeye başlıyorum. Zor ve odanın öbür ucuna yürümekten daha uzun sürüyor ama duvarı bırakırsam soğuk betonun üzerine düştüğüm yerde kalabileceğimi biliyorum. Yatağına ulaşmam istediğimden çok daha uzun sürüyor ama ulaştığımda parmaklarımı yatağın ucuna kenetliyorum ve yatağın üzerine uzanıyorum. Bana doğru uzanıyor.

"Bir bakayım," diyor elimi avucunun içine alarak. Parmak eklemlerimi yokluyor ve ben dişlerimi sıkarak elimi geri çekiyorum.

"Hayır, hayır, yapma," diye ısrar ediyor. "Kırık değiller."

"Değil mi?" Umut göğsüme oturdu.

Başını sallıyor. "Kesinlikle yerlerinden çıkmışlar," diye yanıtlıyor. "Ama kırık olduklarını sanmıyorum. Belki kılcal kırıklar olabilir, ama kemiğin kendisi tamamen yarılmadığı sürece, sadece..."

"Siktir!" Parmaklarımı tutup tekrar yerine oturturken çığlık atıyorum. Beni bırakır bırakmaz diğer elimi yüzüne çarpıyorum. "Seni lanet olası pislik! Neden beni uyarmadın?" O yanağını ovuştururken ben elimi göğsüme bastırıp dişlerimin arasından nefes alıyorum.

"Gergin olmanı istemedim Solnyshka," diye yanıtlıyor gömleğini çıkarıp bana uzatırken. "Daha iyi hissettiriyorlar, değil mi?"

Aslında, şimdi o bahsedince. Parmaklarımı uzatıyorum ve biraz gerginlik ve ağrı olsa da, eskisi gibi keskin bir acı değil. Yine de ona ters ters bakıyorum. "Yine de beni uyarmalıydın," diyorum ona, gömleği alıp giyiyor ve kalçalarım kadar çekiştiriyorum.

Ama bu iyi. Leo gittiğinde beni zincirlememişti. Ace'in yanına eğilip bacağındaki kelepçeye bakıyorum. "Neden bunu seçmeye çalışmadın?" diye sordum.

Ace kaşlarını çatıyor. "Kısa bir süre öncesine kadar uyuşturulmuştum," diye yanıtlıyor. "Ve sonra işkence gördüm. Ayrıca, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu - buradan çıkıp seni tek başına bırakamazdım."

Manşetin kenarlarına dokunurken bunu düşünüyorum. "Merak ettiğim şey," diyorum dalgınca, "seni neden hâlâ öldürmedikleri. Hades ne kadar zeki olduğunu düşünürse düşünsün, kaçmak için bir şansın daha olmadan seni öldürmeyi tercih ederdi."

Bu ifadeyi sessizlik karşılıyor. Anlaşma yok. Anlaşmazlık da yok. Başımı kaldırıyorum ve başımı yana çevirirken yüzündeki kaçamak ifadeyi yakalıyorum. "Ace?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Sinir sistemimden taşıyor ve doğruluyorum. "Hayır," diye çıkışıyorum. "Yine mi - bu sefer ne oldu?" Talep ediyorum. "Ne saklıyorsun? Birbirimize karşı açık olacağımıza söz verdiğimizizi sanıyordum."

Ace alçak sesle bir küfür savurur. "Evet, ben de kız kardeşimin düşmanla yatmayacağını düşünmüştüm, ama şimdi hepiniz o piçle mutlusunuz, değil mi?"

Ona tekrar yumruk atmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Beni yargılayamazsın," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bizi -beni- bu pisliğe *bulaştıran* sensin. En başta beni aramaya gelmesinin sebebi sensin. Hissettiklerim yüzünden özür dilemeyeceğim."

Ace bana bakıyor, kristal mavisi gözleri babamızınkilere çok benziyor. "Eğer bunu atlatırsak gerçekten onunla kalacak mısınız?"

Nefesim kesildi. "Arabada dinlemediğini sanıyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Bir şey söylememiş olmam dinlemediğim anlamına gelmez," diye yanıtlıyor.

"Özel bir konuşmaydı."

"Eğer mahremiyet isteseydin, bunu benim önümde yapmazdın," diyor. "Şimdi soruya cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

"Evet!" Zihnim bir cevap bulmaya çalışırken bile kendimi tutamıyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Evet mi? Kalıyor musun? Ya da evet, cevaplayacak mısınız?"

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Karışık bir durum. Ben istiyorum-"

"O tehlikeli Clover," diye tersliyor Ace, uzanıp kollarıma yapışıyor. "Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsın. Sana güvenmeleri için böyle şeyler söylemeni anlıyorum ama onlar senin ailen değil. Onlara güvenemezsin."

"Seni öldürmeyeceğine söz verdi," diyorum.

"Clover!" Beni sallıyor. "Ona güven olmaz. O bir yalancı. Yalancı olduğunu biliyorsun. En başta kaçmanın sebebi bu değil miydi?"

. Olmadığını biliyorum ama artık her şey farklı. *Ben farklıyım.* Ellerini üzerimden çekiyorum ve geri çekilip ondan uzaklaşıyorum.

"Peki ya sen?" Cevap veriyorum. "Soruma hâlâ cevap *vermedin.* Hades seni neden öldürmedi, Ace? Benden ne saklıyorsun?"

Ace yüzünü buruşturur ve başka tarafa bakar. "Ben... ayrılmadan önce... bazı bilgiler çalmış olabilirim," diyor sonunda. "Sigorta için."

"Seni... lanet olası aptal." Bu, Hades'in neden onu yakalamaya bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor. Sadece onu öldürmek için değildi - gerçi işler Hades'in istediği gibi giderse, Ace'in kısa süre içinde altı ayak altında ve papatyalari itiyor olacağından eminim.

"Eğer yapmasaydım, beni gördükleri yerde hemen öldürürlerdi, Clover," diyor Ace. "Eğer bana işkence ederlerse, bu hiç eğlenceli değil ama en azından bana bir şans veriyor."

"Ya gitmene izin verselerdi?" Talep ediyorum. "Sadece kaçsaydın, kayıplarını azaltırlar ve peşinden gitmezlerdi."

Başını sallar. "Hayır, hayır, Clover, . Bana bak." Tekrar bana doğru uzanıyor ve bu sefer ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Asla durmayacaklardı. Tek yol buydu. Hortlaklar insanların gitmesine izin vermez."

Ona baktım ve haklı olduğunu anladım. Sigorta yaptırmak onun açısından akıllıcaydı. "Yine de bunu benden saklamamalıydın," diyorum ellerimi nazikçe geri çekip bacağına doğru ilerlerken ve önünde diz çökerken. Leo'nun bana verdiği ilaçların sistemimden atıldığı her geçen dakika vücudum daha da istikrarlı hale geliyor. Ama bizi burada ne kadar yalnız bırakacakları belli değil. Bir plan ve çok geç olmadan kaçmalıyız.

"İşte," diyor Ace uzanıp bana küçük ve ince bir şey uzatıyor; bir tür metal klips.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Başka tarafa bakıyor. "Sorma," diye mırıldandı. "Ama bu tür şeyleri her zaman yanımda bulundurmak zorundayım... işim gereği."

Klipse bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Tamam," diyorum, klipsi vücudumdan biraz daha uzakta tutarak. "Bu iğrenç bir şey."

"Sadece... şu lanet kilidi aç."

"Evet, evet..." Metal klipsi açıyorum ve kelepçenin iç tarafında, ayak bileğinin yanındaki kilidi buluyorum. Neyse ki metal yumuşak ve onu büküp katlıyorum, böylece derisinin arasından geçirip küçük deliğey başlayabiliyorum.

Dakikalar geçiyor, uzun dakikalar. Ter sırtıma ve omurgama yapışıyor, Ace'in gömleğiy tenime yapışıyor. Kısa bir süre başımı kaldırıp bakıyorum ve göğsünün üst kısmında yanıklar olduğunu fark ediyorum. Ona her kim işkence ettiyse, Leo kadar nazik değilmiş.

Kelepçede bir şey tıklıyor ve gevşiyor. "Buldum!" Heyecanla söylüyorum.

"Şşşt." Ace'in eli dudaklarıma kenetleniyor ve ona baktığımda gözleri kapıya dikilmiş. Oda ölüm sessizliğine bürünüyor ve ben sesleri duyuyorum. Uzaklardan gelen yüksek, tartışan sesler. "Sanırım bir şeyler oluyor," diyor Ace.

"Braxton," diye cevap veriyorum, elini ağzımdan çekerek. "O burada."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, ama hazır olmaktan da öte. Tüm bunlara bir son vermenin zamanı geldi.

BRAXTON

KIRMIZI VE TURUNCU ÇIZGILER MAVİ GÖKYÜZÜNÜ BİR ŞEYE DÖNÜŞTÜRÜYOR Korku romanlarından fırlamış gibi. Başkalarının gün batımını güzel ve harikulade bir şey olarak tanımladığını görmüştüm. Şu anda, gökyüzünü boyayan kan ve safra karışımı bir şey gibi görünüyor. Caddenin karşısındaki hedefimize bakarken nefesimi üflüyorum.

Bilgi almak ve hazırlanmak için bütün bir günü kaybettik ama şimdi her şey yoluna giriyor gibi görünüyor. Doktoru şu anda ödünç aldığımız evin üst katındaki yeni bir yatak odasına kilitledik, işler ters giderse diye. Olmamasını umuyorum ama en kötüsüne de hazırlıklıyım.

Yeni bir çelik yelek göğsüme çarpıyor ve kafamı kaldırmadan önce onu alıyorum. Dean soğukkanlı bir bakışla başımda dikiliyor. "Kemerini bağlamaya hazır mısın?" diye sorarak dikkatimi yaptığım gözetlemeden alıyor.

"Sevgilimi geri almaya hazırım." Ben deadpan.

Ağzı seğiriyor ama sadece başını sallayıp uzaklaşıyor. Bakışlarımı caddenin karşısındaki Rylie'nin Ken Carpenter'ın bilgisayarından kilitlerini açmayı başardığı adrese sabitliyorum. Pahalı görünen bir ev. Eski. Bazıları ağırbaşlı diyebilir. Ben biraz ürkütücü olduğumu iddia ediyorum.

Thomas Kincaid'in Ölü Olmayanlar'ın başına hediye ettiği ev eski bir Viktoryen tarzı. Etrafında geniş bir alan var. Güvenlik kameraları aralıklarla yerleştirilmiş. Dışarısı karanlık ve kasvetli. Bahçeler tertemiz tutulmuş. Çalılar kesilmiş. Geniş çimler herhangi bir molozdan ya da birinin saklanabileceği herhangi bir yerden temizlenmiş. Akıllıca.

Benzer şekilde eski ve yapılı diğer evlerden oluşan bir topluluk içinde yer alıyor. İstedikleri zaman gelip giden varlıklı insanlar. Yılın birkaç ayı ortalıkta görünmeyen bir ev sahibine kimse gözünü bile kırpamaz. Ya da birileri bütün bir 'güvenlik' ve 'koruma' ekibiyle gelir. Bu insanlar muhtemelen kendi seviyelerinde gizlilik gerektiren pozisyonlardan emekli olmuşlardır. Kendi işlerine bakmayı öğrenmişler. Bu kesinlikle Thomas Kincaid'in bir parçası olacağı türden bir topluluk.

Adamı düşünürken bile kaşlarımı çatıyorum. Belki tüm bunlarla doğrudan ilgisi yoktu ama o da en az onun kadar suçlu. Hortlakları kendi kişisel bilgi loncası olarak görüyor. Ve bu - bu mülk - Hortlaklarla olan bu ilişkisi; onun sonunu getirecek şey bu olacak.

Yine de itiraf etmeliyim ki Thomas Kincaid kesinlikle zeki bir adam. Hades'in nasıl biri olduğunu biliyor.

O piçle yüz yüze tanışmamış olabilirim ama kim olduğunu zaten biliyorum. Hayatı boyunca üst sınıfın sahip olduğu şeyleri isteyen türden bir adam. Hades, daha doğrusu Harold Holbert, pislik ve rezillik içinde büyümüş bir adam. Bir adamı kağıt üzerinde öldürmek, onunla ilgili tüm bilgileri yok etmek anlamına gelmez. Bir ev, satan Kincaid olduğu sürece ölü bir adama ait olabilirdi ama gerçek adını kullanmakla aptallık etmişti. Bu adam ve Hortlaklar'dan önceki hayatı hakkında çok sayıda bilgi kapısı açmıştı.

Bir fahişe ile zengin bir iş adamı arasındaki ilişkinin ürünü olan çocukken güçsüz olan Harold Holbert, her zaman olmak istediği insanlardan biri gibi davranan bir adamdan başka bir şey değildir. Günün büyük bir bölümünde ayrıntılar üzerinde düşündükten sonra kendimi gergin buluyorum.

Neden Clover? Merak ediyorum. Neden ona bu kadar odaklanmış?

Acaba ona kendisini hatırlattığı için mi, en en tepeye çıkma mücadelesi verdiği için mi? Eminim karşılaştığı ilk kişi o değildir. Pençeleri serbest kalmaya çalışan bir sokak faresi.

Onu yanlış görüyor. O asla öyle biri olmadı. Asla onun gibi değildi. O her zaman kayanın içinde saklanan bir elmadı. Şimdi, o yontularak serbest bırakıldı ve adam büyüldü. Bundan hoşlanmıyorum. Hayır, hoşlanmamaktan da öte, nefret ediyorum.

Kimse benim kadar takıntılı olmamalı.

Soyunuyorum ve silahları vücuduma bağlama işlemine başlıyorum. Kurşun geçirmez yeleği giymeden önce vücudumu saran uzun siyah bir tişört giyiyorum. Siyah kargo pantolonu. Çizmeler. Silah sırtıma dayanıyor. Her iki botta da bıçaklar. Bıçaklar .

Yelegin ceplerine daha fazla bıçak koydum. Bir tarafı kemiği kesecek kadar keskin, diğer tarafı tırtıklı, özellikle vahşi bir bıçağı elime alıyorum. Çift taraflı ve kötü görünümlü. Belki işimiz bittiğinde bunu Clover'a hediye ederim ve o da piçin bağırsaklarını deşmek için kullanabilir.

Etrafımda, yüz yıldan daha eski görünen iki katlı konağın bitişiğindeki binada insanlar hazırlanıyor. Dean ve Abel silahlarını gözden geçiriyor, Marcus ve Viks de aynı şeyi yaparken silahlarını yeniden dolduruyorlar.

Ancak en şaşırtıcı varlık Luc. Yanımdaki pencerenin karşısındaki pencerede duruyor ve okunamayan bir ifadeyle dışarı bakıyor. Kafasında bir şeyler dönüyor ve bir parçam bunu bilmek istemiyor. Onu düşünceleriyle baş başa bırakmak için döndüğümde bir şey beni durduruyor.

Görünmez bir ip. Merak diyelim. Hastalıklı bir kardeşlik duygusu deyin. Ne derseniz deyin ama lanet olsun, bu karşı konulmaz bir şey. Sessiz bir lanetle ona dönüyorum. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Sonunda bilgi vermeye karar verdim. Ne de olsa sohbeti başlatacak bir şey. "Polise bölgeden uzak durması için para ödendi," diyorum. "Herhangi bir sorunla ve gerekirse medyayla onlar ilgilenecek."

Luc başını sallar. "Biliyorum."

Bir süre . Lanet olsun. Güzel. Sanırım bu aptalca bir fikirdi. Gitmek için döndüm, ama o beni durdurdu.

"Babamın evinden taşınıyorum," diyor.

Yürümeye devam et dostum, diyorum kendime. *O gerçek bir Eastpoint kardeşi değil. O sadece lanet bir sülük.* Yapmaya çalışıyorum. Ama bedenim beynimi dinlemeyi reddediyor ve bunun yerine kendimi ona doğru dönerken buluyorum. "Bunun güvensizliği ortadan kaldırmayacağının farkındasın," diyorum.

soğuk bir şekilde.

Başını aşağı doğru sallayarak onaylıyor. "Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Güveninizi kazanmak umurumda değil."

Kaşlarımı çatıyorum. Saçmalık demek istiyorum ama son hareketlerine bakılırsa, bir kez olsun doğru söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. Hayatım boyunca en iyi arkadaşım için bir tehlike olarak gördüğüm birine güvenmek kolay değil.

"Eastpoint'e gelmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?" Ben soruyorum. Şimdiye kadar kimse söylemedi, ama onun bu kadar ısrarcı olması şüpheli.

uzun süredir transfer için bekliyor. Pes etmedi. Vazgeçmedi. Hikayesinde daha fazlası olmalı, hiçbirimizin bilmediği bir şey.

"Eski bir Rus mafya babasının kızına bu kadar takıntılı olmanın sebebi de bu," diye cevap veriyor Luc, kaşlarını daha da çatarak. Dönüp gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Kaçış."

"Boktan kaçmak istemiyorum," diyorum. "O benim için öyle biri değil." Cevap vermiyor ama kafasının içinde yaptığı saçma çağırıyor *hissedebiliyorum*. Küfrediyorum ve başka tarafa bakıyorum. "O tam tersini yapıyor." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Bu onu hiç ilgilendirmez. "Anın içinde olmak istememi sağlıyor. Yaşamak istememi sağlıyor."

"İşte ben de bu yüzden Eastpoint'e gitmek istiyorum," diye cevaplıyor Luc. "Çünkü ben de yaşamak istiyorum."

"Babanın seni öldürmek istediğini mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çattım. Kincaid soyunun başka bir varisi olmadığını düşününce afalladım. Thomas Kincaid gibi adamlar babama benzerler; babadan oğula geçme saçmalığıyla kafayı bozmuşlardır. Sanki kendileri öldükten sonra dünyaya devam edecek kendi mini ben versiyonlarını yaratmak sonsuza kadar yaşayacakları anlamına geliyor.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Luc. "Ama bundan da öte, uzun zamandır perde arkasında bir şeyler yaptığını biliyorum." Bakışları tekrar pencereye dönüyor, ama sokağın karşısındaki eve bakmıyor. Daha uzakta bir yere, şimdiki zamanın kapsamının ötesine bakıyor. "Uzun zaman önce benden birini aldı," diye itiraf ediyor sessizce. "Ve bildiklerini uzun zamandır kafamın üzerinde tutuyor. Bana sözler verdi - kendi gücüm anlayacağımı söyledi, ama bunu bana vermiyor."

"Öyleyse al," diyorum omuz silkerek. "Birinin size güç ve yetki vermesini beklemeyin. Eğer bir yere ait olmak istiyorsan -hatta bizim dünyamızda hayatta kalmak istiyorsan- bunu kabul etmelisin."

Ağzının köşesi kıvrılıyor. Başını sallıyor. "Evet," diye kabul ediyor. "Ben de bunu yapıyorum. Tam olarak onun hiç beklemediği bir şey yapıyorum ve düşmana elimi uzatıyorum."

Eastpoint. Dean. *Biz*.

İçimde isteksiz bir hayranlık uyanıyor. Ellerimi yanlarıma bırakıp onunkinin yanındaki pencereye doğru ilerliyorum. Kolumu çerçeveye dayadım ve dışarıya baktım. "Bundan sonra - Clover'ı aldıktan sonra

Eastpoint'e transfer olacaksın," diyorum. "Dean bunu resmileştirecek."

Bir çırpıda, sonra, "Teşekkür."

Pencere çerçevesinden uzaklaşıyorum. "Bana henüz teşekkür etme," diyorum ona. "Sadece bu piçleri öldürmeme yardım et."

Tek tepkisi kısık bir kıkırdama oluyor. Bu evin oturma odası olması gereken açık ve boş alanda Dean'e doğru ilerlemek için onu görmezden geliyorum. Sabahın erken saatlerinde kapıyı çaldığımızdan beri burası silahların ve bilgilerin toplandığı bir toplantı odasına dönüşmüştü. Genelde burada yaşayan masum çift, kendilerine teklif edilen yüklü miktardaki nakit paraya karşılık önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca hiçbir soru sorulmadan binayı boşaltmaktan çok mutlu oldular.

"-Beni arkada bırakarak, aklını kaçırmışsın Dean." Avalon'un öfkeli sözleri aklıma gelince duraklıyorum. O da tıpkı bizim gibi giyinmiş, güzel yüzünde kaşlarını çatmış ve kollarını kavuşturmuş bir halde salonun kapısında duruyor.

Dean, "Tehlikeli olacak bebeğim," diye yanıtlıyor.

"Kesinlikle," diye tersliyor. "Ve eğer hatırlarsan, neredeyse ölmeni izliyordum. Eğer bunu bensiz yapabileceğini sanıyorsan, seni kendim öldürürüm."

Başımı çeviriyorum ve Rylie'nin dizüstü bilgisayarını açmış oturduğu yemek odasına açılan açık kemerden karşıya bakıyorum. Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken kaşları çatılıyor. Bütün çete burada. Nefesimi bırakıyorum ve kendimi eskisi kadar gergin hissetmediğimi fark ediyorum. Panik en azından şimdilik azalmış durumda ve bunun en büyük nedeni de bu insanlar.

"Dean," diye .

"Şimdi olmaz," diyor ve Avalon'a yeniden odaklanmadan önce bana doğru bir el sallıyor. "Burada, sokağın tam karşısında Rylie ile kalabilirsin," diyor. "Birinin onun da korunduğundan emin olması gerek."

İkisinin yanına yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun," diyorum.

"Değilim," diye kabul ediyor Avalon.

Dean bana öldürücü bir bakış fırlatıyor. "Şu anda ciddi misin sen?" diye mırıldandı.

"Bırak gelsin," diyorum. "Senin yanında olmadığı sürece kendini güvende hissetmeyecektir."

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Dean.

Anlıyorum. Kahretsin, şimdi çok iyi anlıyorum. Kalbinizin atmasının sebebi olan kişiye bakıp onu tehlikede hayal etmenin nasıl bir şey *olduğunu* çok iyi biliyorum - benimki şu tehlikede. İşte bu yüzden Ava'nın gelmesi gerektiğini biliyorum.

"Marcus'u Rylie'ye göz kulak olması için geride bırakacağız," diyorum. "O sağlamdır.

Öyle olduğunu biliyorsun."

Dean, "Yaşayan Ölülerin onu görmesini istemiyorum," diye karşı çıkar.

"Gözleri senin üzerinde olmadığı sürece iyi olmayacaktır," diye hatırlatıyorum ona. "Ondan seni bırakmasını isteyip, kendisinin de onu bırakmaya istekli olmamasını isteyemezsin."

"Neden sen geride kalıp Rylie'ye göz kulak olmuyorsun, ben senin yerine giderim," diye yardımsever bir teklifte bulunan Avalon, onun sert bakışlarına maruz kaldı.

"Söz konusu bile olamaz bebeğim," diye homurdanıyor. "O zaman ikiniz de geleceksiniz," diyorum. "Karar verildi."

Dean'in hırıltısı derinleşir ve daha da yükselir ama Avalon başını sallayıp uzaklaştığında kaybettiğini anlar. Konuşma sona erdi. Bana döndü. "Seni lanet olası pislik."

Omuz silkiyorum. "Nasıl olsa gizlice kaçıp senin peşine düşecekti," diye cevap veriyorum. "En azından şimdi başına bir şey gelmemesini sağlamak için onu yanında tutabilirsin."

"Rylie'yi burada yalnız bırakmazdı," diye .

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman onu kadar iyi tanımıyorsun," diyorum ona. "O güçlü bir kadın Dean, ama neredeyse ikinizin başına gelenlerden sonra hâlâ toparlanmaya çalışıyor."

Kaşlarını çatıyor ve bir elini saçlarının tepesinde gezdiriyor, bir tutamını yakalayıp hayal kırıklığı içinde sıkıca çekiyor. Dean, "İyi," diye homurdandı. "Ama ona bir şey olursa senin derini yüzerim."

Bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. "Bundan hoşlanmayacağımı sana düşündüren nedir?" diye soruyorum.

Dean kolunu indirip beni kenara iterken yeni bir silaha uzanıyor ve onu doldurup yan tarafındaki kılıfına yerleştiriyor. "Sapık," diye mırıldandı.

Clover'ın sapığı ve onun son şansı gibi geliyor.

Batan güneşin son ışıkları kaybolur ve oda kararır. Viks yürür ve ışıkları yakar. Luc perdeleri kapatır.

"geldi," diyorum.

Odayı belli belirsiz bir gerilim kaplıyor. Rylie dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp ayağa kalkıyor ve masadan kapiya doğru ilerliyor. Abel onun yanına gidiyor.

Dean başını sallıyor. "Yüklenelim ve yola çıkalım," der. "Onları hazırlıksız yakalamak istiyoruz, bu yüzden hızlı hareket edelim ve bunu kanlı bir şekilde yapalım."

"Hedefimiz olmayan herkesi öldürün," diyorum. "Eğer yapabilirsen Hades'i canlı bırak-" Rylie'yi işaret ediyorum. "Artık neye benzediğini biliyoruz." Onun açısından bir başka dikkatsizlik daha. Ölü insanların eski kayıtları hâlâ duruyordu ve buna resimler de dahildi. Yirmi yıl önce ilk sahte ölümünü gerçekleştirdiğinde olduğundan çok daha yaşlı olacak ama tanınabilir olacağından hiç şüphem yok.

Abel bana bakıyor. "Onu öldürmesine izin mi vereceksin?" diye soruyor.

Tabii ki eğleniyorum. Gülümsüyorum ama hiç de eğlenmiş gibi değilim. "Bu dünyayı biraz acı çekmeden terk etmeyecek," diyorum.

"Siz içeri girdiğinizde kameraları devre dışı bırakacağım," diye söze giriyor Rylie. "Sanırım sistemlerine girmenin bir yolunu buldum, yine de onları uzun süre zapt edebileceğimden emin değilim."

"Sadece sürpriz unsuruna ihtiyacımız var," diyorum ona.

Başını sallıyor, bana bakarken bile yüzünü buruşturuyor. Onu suçlamıyorum. Önceki geceki sertliğim muhtemelen hâlâ aklında. "Brax..." diye başlıyor, "izleyiciler hâlâ açık ama hâlâ garip davranıyorlar; hormonlardan, adrenalinden ya da başka bir şeyden kaynaklanıyor olabilir. Eğer uyuşturulmuşlarsa. Onları tam olarak neyin harekete geçirdiğinden emin değilim - bir girip bir çıkıyorlar, ama doğruluk standartlarına göre doğru yerdeyiz. Tam buraya yönlendiriyorlar. Aldığınız formasyon iyi olmalı. Tesadüflere inanmam."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. O ana kadar bu güvenceye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Nefesimi içime çekip gözlerimi yeniden açıyorum ve zoraki, nazik bir bakışla ona sabitliyorum. "Teşekkür ederim, Rylie."

Başını sallıyor ve geri çekiliyor. Viks'in bakışları yüzümün yan tarafını delip geçiyor ve nihayet ona dikkatimi verdiğimde konuşuyor. "Bunu eski yöntemlerle yapacağız." Sözleri bir soru değil, bir açıklama.

Başımı salladım. "Sahte bir çıkış," diye kabul ediyorum. "Sızmak. Tuzak ve yem."

O da bana bakıyor. "Ve sen bununla başa çıkabilecek misin?" diye soruyor.

"Yapmam gerekeni yapacağım," diyorum. "Bu sadece benimle ilgili değil. Bu Clover'la ilgili..." Duraksıyorum ve kısa bir süre sonra bunu düzeltiyorum.

"Ve Troy."

Oda sessizleşir. Dalgalanan bir hatırlatma odanın her tarafına yayılır. Abel bakışlarını yere çevirir. Dean sertleşir. Avalon alt dudağını ısırıyor. "Bizden birini aldılar," diyorum. "Ödeyecekler."

Kimse inkar etmiyor. Etmek zorunda da değiller. Bu konuda hepimiz aynı fikirdeyiz.

Birkaç sessizlikten sonra Dean boğazını temizler ve Marcus'a döner. "Senin burada kalmanı istiyoruz," der. "Rylie'yi koruyacaksın ve kulaklıklarımız aracılığıyla bizimle iletişim kuracaksın." Uzanıp kulağının içine soktuğu küçük siyah noktaya dokunuyor. Telsiz sinyali henüz açılmamış olsa da benimkini takmaya hazırım. "Ve doktorun üst kattaki odadan çıkmadığından emin ol. İşler sararsa diye onu hazırda bekliyorum."

Marcus başını sallar. "Anlaşıldı."

Bütün gözler üzerime çevrildi. Bıçaklarımdan birini kınından çıkardım ve ön kapıya doğru döndüm. "Hadi gidelim."

CLOVER

EVİN İÇİNDE BİR YERDE, ACE VE BENİM ÜSTÜMDE BİR SİLAH SESİ DUYULDU, floresan ışığı söner. Pencere olmayınca tamamen karanlıkta kalıyoruz ama bu uzun sürmüyor. Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve tam kapının önünde duruyor.

Ace beni geriye itip ayağa kalkarken bile "Arkama geç," diyor. Yukarı.

Nefesim göğsümde gidip geliyor, panik ve endişe kaplıyor boğazıma kaçtı. Ya Brax değilse? Ya başka biriye? Ya kurtarılmıyorsak? O kadar çok "ya olursa" var ki, tek yaptıkları kalbimin daha hızlı atmasına neden olmak. Bu yüzden beynimin o kısmını kapatıyorum ve bunu atlatmama yardım edebileceğini bildiğim tek şeye, tek kişiye uzanıyorum.

Evgenia.

Sürtük geri döndü.

Kapı sürünerek açılıyor ve odanın ışıkları sönmesine rağmen, diğer taraftaki koridorda acil durum ampulleri var. Tereddüt etmedim. Ace de öyle.

Ya niyetimin farkında değil ya da daha önce söylediği sözleri tekrar düşünüyor çünkü o bir yöne giderken ben başka bir yöne gittiğimde bana küfretmiyor. Kapıdaki adamı gösteren ışıktan başka hiçbir şey yokken ikimiz birden saldırıyoruz.

Ace onu dizlerinden yakalıyor ve adam homurdanarak betona sert bir şekilde düşüyor. Etrafını sarıyorum ve ön kolumu boğazına dayayıp Ivan ve Ace'in bana uzun zaman önce öğrettiği gibi kafasına kilitliyorum. Adam debeleniyor ama hiç şansı yok.

Muhtemelen bu kadar hızlı bir hareket beklemiyordu. Olmam gerektiği kadar işkence görmüş olsaydım, acıdan yatakta sızmış olurdum ve Ace hâlâ onunkine kilitli olurdu.

Leo bize nezaket göstermekten fazlasını yapmıştı, bize bir fırsat vermişti. Bunu unutmayacağım.

Elimdeki adam, hava akışını kestiğim için zayıf bir şekilde çırpınıyor ve Ace elleriyle bana vurmasını engelliyor, o da uzanıp elimi çözmeye çalışıyor. "Hayır, yapamazsın," diye hırlıyor Ace. Çok geçmeden yere yığılıyor ve Ace yüzükoyun yatan bedeninden başını kaldırıp bakıyor.

"Sana arkama geçmeni sanıyordum," diye mırıldandı.

"Oh?" Tutuşumu gevşetip geri çekilirken söyledim. "Ciddi miydin?"

Ace'in kafası kalkıyor ama ışık olmadığı için adamın kıyafetlerini karıştırmaya başlamadan önce bana attığı bakışı göremiyorum. Bir silah ve kötü görünümlü bir bıçak almadan önce adamın gömleğini çıkarıp kendi kafasına geçiriyor.

"," diyor Ace. "Buradan defolup gidiyoruz."

Koridora çıktım, iki tarafa da baktım. "Buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?" diye soruyorum.

Silahın haznesini kontrol edip yeniden doldururken silah tıkrıyor. "Evet," diyor esrarengiz bir şekilde. Daha önce buraya gelip gelmediğini sormuyorum, cevabı zaten bildiğimi .

"O zaman yolu göster," diye elimle işaret ediyorum ve Ace ilerliyor, koridorda ilerlerken silahını havaya kaldırıyor. Kalçalarımın arasından ve üzerimdeki ince tişörtten yukarı doğru kayan hava hissini görmezden gelerek arkasından gidiyorum. Bu tür durumlarda neden hep çırılçıplak ben oluyorum bilmiyorum ama bu bir tür hastalıklı ceza olmalı - beni ve değer verdiğim herkesi öldürmeye, işkence etmeye ve hapsedmeye kararlı her türden kötü adamla neredeyse çırılçıplak yüzleşmek zorunda kalmak.

Bodrumun loş koridorunda ilerlerken Ace, "Buralarda bir yerde birinci kata çıkan bir merdiven olmalı," diye mırıldandı.

"Eğer başka bir muhafız bulursak," diyorum, "bir silah istiyorum."

Bir kez arkasına bakıyor ve cevabı keskin bir baş sallama oluyor. Sonra uzanıp bıçağı çıkardı ve bana uzattı. "Al," dedi, "bir tane bulana kadar bunu sakla."

Onu aldım ve yanımda tuttum. "Sence o adam neden bizim için aşağı indi?" Sesimi alçaltarak dalgınca soruyorum.

"Haklıysan ve adamlar eve sızdıysa, muhtemelen bizi kontrol altında tutmak için yerimizi değiştirmek istediler," diye yanıtlıyor. "Direniş beklemiyorlardı."

Aptallar, diye mırıldanıyor Evgenia. Elimi kavradığım bıçağa doğru sıkıyor ve ıslak toprak, soğuk taş ve kanın derin kokusunu içine çekiyor.

"Nasılsın?" diye sordum. "Muhtemelen benden daha kötü işkence gördün."

Ace cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor. "Ben iyi olacağım Solnysh- ka," diye fısıldıyor. "Benim için endişelenme. Sadece kendini buradan çıkarmaya odaklan."

Vücudundaki izleri görmüştüm. Damgalar, yanıklar ve çürükler. Nefes alış verişini dinledim. Yani kaburgaları muhtemelen acıyor, belki de kırık. Ama elleri çalışıyor. Bacakları bükülmemiş. Bunu gerçekten yapabilmemiz için hâlâ bir şans var. Şimdi tek yapmam gereken Brax'ı bulmak ve beni gördüğünden emin olmak. Gittiğimi görürse, geri çekilecektir. Buradan çıkabiliriz. Yeniden toparlanabiliriz ve sonunda Hades'in sonunu getirebiliriz.

Artık biliyorum ki, bu iş ancak böyle bitebilir.

Dar, karanlık iç mekânı olan merdiveni buluyoruz ve gıcırdayan ahşap basamaklardan en üstteki kapalı kapıya doğru ilerliyoruz. "Ben önden gidiyorum," diyor Ace. "Güvenli olduğunda de gelmen için işaret vereceğim."

Avucumdaki teri giydiğim gömleğe silmeden önce bıçağımı diğer elime geçiriyorum ve geri verip tekrar sıkıca sarıyorum. "Pekâlâ," diyorum başımı sallayarak. "Hadi gidelim."

Ace hızla kapıdan içeri dalıyor, silahını kaldırıp nişan alıyor. Bir o yana, bir bu yana dönüp dururken ve gözlerini şüpheyile kısıarken merdiven boşluğunda geride kalıyorum. Cevap veren bir bağırış ya da silah sesi yok. Kafamı dışarı uzattım.

"Bekle dedim," diye tersliyor Ace.

"Orada kimse yok," diye cevap veriyorum ve yine de dışarı çıkıyorum.

"Bu güvenli olduğu anlamına gelmez," diye homurdanıyor. "Kahretsin, Clover, beni dinle."

Bir soru sormak için onu görmezden geliyorum. "Brax'ın nerede devreye gireceğini düşünüyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Ben de onun arkasına düşüyorum. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Çok dikkatli olamayız. Eğer evdeyse bile, kendimizi dışarı çıkarmaya odaklanmalıyız." Hareket etmeyi bırakıyorum. "Hayır." Belki de sesimdeki soğukluktan ya da Belki de ani öfkemi sezmiştir, ama Ace durup arkasına bakıyor.

"Ne demek hayır?"

"Brax olmadan gitmiyorum," diyorum ona.

Ace küfrediyor ve tamamen geri dönüyor, silahını indirirken bana doğru hışımla geliyor. "Beni dinleyeceksin Clover," diyor. "Burada senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Hades tekrar kaçmana izin vermez. Eğer seni kontrol edemeyeceğini anlarsa, seni öldürür."

Elinden kurtuluyorum. "Ne yaptığı umurumda değil," diye çıkışıyorum. "Brax olmadan gitmiyorum."

"O adam seni umursamıyor!" "O zaman burada olmazdı," diye karşılık veriyorum.

"O olup olmadığını bile bilmiyorsun," diyor Ace, sesi her kelimede daha da gerginleşiyor. Sesi paniklemiş gibi çıkıyor, sanki ona nasıl bu şekilde karşı koyabildiğimi anlamıyor. "Herhangi sayıda Hortlak düşman olabilir."

Ellerimi kalçalarımın altına koyup ona ters ters bakıyorum. "Şu anda ciddi misin?" Başımı sallıyorum ve ellerimi bırakıp ondan uzaklaşıyorum. "Buradan gitmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Kendi başına git o zaman. Braxton zaten senin için gelmedi. Benim için geldi."

"Bu evde bensiz yürüyebileceğini sanıyorsan ölmüşsün demektir," diye cevap veriyor.

"O olmadan ben zaten ölüyüm." Bir el kollarımı kavırıyor ve beni olduğum yerde durduruyor.

"Burada böyle tartışıyor olmamalıyız," diyor sesini alçaltarak. "Benimle gel ve eğer burada olduğunu öğrenirsek geri döneriz."

Ona güvenme. Donup kalıyorum. Evgenia daha önce Ace'e hiç güvenmemişti. Bu yüzden, sözleri kafama çarptığında, acı verici bir farkındalık şokuyla bunu yapıyorlar. Kendimi Ace'in elinden kurtarıyorum ve ona bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. Onun kadar yenilmiş. Onun kadar kırılmış. Onun için çok şeyden vazgeçtim.

Güvenlik. Mama Luda'nın evi. Saygınlığım. Belki de işler yolunda gitmiş ve Braxton, Ace'in suçlarını bana ödetmeye kararlı bir canavardan daha fazlası olmuştu, ama ya ? Ya Braxton

daha karanlık olabilir miydi? Olduğu canavardan daha ötesi? Ya olduğumdan daha fazla kırılmış olsaydım?

Ace beni kurtarmak için zamanında yetişebilir miydi? İstedi mi ki? Yoksa onu bunu yapmaya iten başka bir şey mi var?

"Clover-" Başını sallar. "Hayır, Evgenia." Elini uzatır. "Benimle gel. *Lütfen.*"

"Eğer beni terk etmek istiyorsan," diyorum. "Bunu yapmanı öneririm çünkü Brax'ın içeride olup olmadığını öğrenene kadar bu evden ayrılmayacağım ve eğer içerideyse, onsuz gitmeyeceğim."

Ace elini bir süre daha yukarıda tutmaya devam ettikten sonra yavaşça aşağı indiriyor. "Gerçekten onu mu seçiyorsun?"

Başımı salladım. "Yapacak bir seçim yok." Hiçbir zaman olmadı. Sadece daha önce fark etmemiştim. Seçim, bir şansın olduğu anlamına gelir. Braxton Smalls'a karşı hiç şansım olmadı. Beni karavanımdan çaldığı anda onun olmuştum. Savaşmaktan vazgeçtiğim an benim oldu. Eğer bu geçmişimi bırakmam gerektiği anlamına geliyorsa... eğer bu Ace'i bırakmam gerektiği anlamına geliyorsa... o zaman öyle olsun.

"Solnyshka-" Ace sözünü yarıda kesiyor, gözleri açılıyor ve eli havaya kalkıyor, silahını doğrultuyor. Tetiği çekiyor ve bir kurşun başımın yanından vızıldayarak geçiyor. Bir homurtu ve ardından bir küfür ve ben nihayet arkamı dönmeyi başaramadan Ace tetiği bir kez daha çekiyor.

Yerde bir adam yatıyor - Leo değil, yemek odasındaki muhafızlardan biri. Yaşıyor ve karnındaki iki kurşun deliğine ayağa kalkmak için mücadele ediyor. Koridorun zeminine kan damlıyor. Kendi silahını kaldırırken ona doğru atıyorum. Bileğine tekme atıyorum ve bıçağımı aşağı çekerek savunmasız boğazının yan tarafına saplıyorum.

Kan bir kavis çizerek fişkırıyor, gömleğimin üzerine yağıyor ve önünü boyuyor. Su birikintisinin içine yığılıp son nefesini vermeden önce birkaç mil- lisaniye boyunca ağzını bir balık gibi açıyor. Adamın ceplerini karıştırmadan önce elimin tersiyle yüzümdeki birkaç damla kanı siliyorum. Başka bir bıçak çıkarıp kendi bıçağımı kapatmadan önce Ace'e doğru kaydırıyorum ve kısa bir süre düşündükten sonra bıçağı iç çamaşırımın ipiyle derimin arasına sokup atılmış silahı alıyorum.

Elimdeyken daha iyi hissediyorum.

Ace sanki hiç konuşmamışız gibi, "Beni affetmeyecekler," diyor. "Eğer affedeceklerini düşünüyorsan, sana yalan söylüyorlar demektir."

Kardeşıme dönmeden önce yavaş bir nefes veriyorum. "Artık umurumda değil Ace," diyorum. "Ona güveniyorum. Artık ona güvenmemek istemiyorum. Bu acı veriyor. Eğer bana tekrar ihanet ederse... kendi boğazımı keserim. Benden bu kadar. Onunla savaşmaktan bıktım ve onunla savaşmaktan da bıktım."

Bana doğru bir adım atıyor, kaşları iniyor, dudakları geriliyor. "Öyle söyleme," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sakın bunu söyleme. Ne yaparsa yapsın, o senin kanına değmez."

"Buna sen karar veremezsin," diyorum ona. "Ben karar ." "Bunun için acı çekeceksin," diyor bana.

Omuz silkiyorum. "Belki yaparım, ama günün sonunda bu benim vereceğim bir karar, değil mi? Vazgeçmek ya da istediğim gibi yaşamak benim hayatım. Onu bırakmayacağım." Koridorun diğer ucunu işaret ediyorum, geri dönüşü olmayan noktaya ulaştığımızın farkındayım - kardeşim ve ben. "İstiyorsan kaçabilirsin. Seni durdurmayacağım, ama dediğim gibi ... Brax'ın güvende olduğundan emin olmalıyım."

Ace silahını çekti ve doğrulttu. Arkamda kimse olmadığını biliyorum. Bu sefer yok. Silahı bana doğrulttu. "Benimle geliyorsun, Clover." Sesi titriyor. Onu ilk kez duyuyorum. "Bunu neden yaptığımı sonra anlayacaksın. Anlamak için hayatta olacaksın. Tek yapacağı beni öldürtmek."

İrkilmedim. Silahının yönünü bana çevirdiğini görünce gözümü bile kırpıyım. Bu beni artık şaşırtmıyor. Kızgın değilim. Ellerimi uzatıyorum ve bekliyorum. "Vur beni," diye meydan okuyorum ona.

Gözleri açılıyor. Blöfünü görüyorum ve şimdi tehdidini gerçekleştirmeye istekli olduğunu kanıtlamak zorunda. "Ciddi değilsin," diye homurdanıyor.

"Var," diye gülerek karşı çıkıyorum. "Ona gitmemi engellemek istiyorsan, vur beni. Tam burada, Ace. Hemen şimdi."

"Seni vurmayacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyor, bir adım öne çıkarak.

Bilemiyorum. Belki yapar. Bahse girerim yapmaz, ama Ace'i okumak benim için her zaman biraz zor olmuştur. Şu anda, umurumda değil. Bir süre bekledim ve tetiği çekmeyince yana döndüm.

"Güle güle, Ace."

"Clover!" Ben uzaklaşırken adımı haykırarak tüm dikkatini bir kenara bırakıyor. Koridorda ilerleyip köşeyi dönüyorum.

"Evgenia!" Sesindeki acıyla neredeyse duruyorum, o mutlak hol- low sesi beni derinden yaralıyor. Sertçe yutkunuyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Hiçbir tehdit beni Braxton'dan uzak tutamaz. Artık değil.

CLOVER

KALBİM ARTIK BOĞAZIMDA ÇARPMIYOR. ARTIK HİSSETMİYORUM

Kaygı, boynuma dolanmış istenmeyen bir yılan gibi derimin altında sürünüyor ve hayatı boğmaya hazırlanıyor. Bunun yerine, kendimi sakın hissediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki hissettiğim tüm endişeler uçup gitmiş gibi. Silahı elime alıyorum ve etrafımı daha iyi tanıyana kadar evin koridorlarını dikkatlice tarıyorum.

Ace ve ben kavgamızın sonunda sessiz kalmamıştık ama kimse koşarak gelmemişti. Ayrıca silah sesi. Birisi duymuş olmalı. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden kimse koşarak gelmedi?

Mutfağı buluyorum ve ilk başta boş olduğunu düşünüyorum. Ayağım bir cesedi dürttüğünde sıçrayıp aşağı bakıyorum ve önceki geceki kadını yere yayılmış halde buluyorum. Cansız bir şekilde tavana bakarken gözleri açık ve görmüyor. Boynunda tek bir kırmızı çizgi var ve siyah beyaz mutfak fayansının üzerinde başını çevreleyen kendi kanından bir hale var. Lanet olsun. Yanılmışım.

Şey... sanırım teknik olarak mutfak boştu... benimki hariç. Yani tamamen yanılmamışım. Onu kim öldürebilirdi ki? Brax mı? İçeri girerken mi yaptı? Neden? Aklımdan pek çok düşünce geçiyor ama o şu anda bana hiçbir anlam ifade etmeyen bulmacanın sadece küçük bir parçası.

Vücudunun üzerinden dikkatlice geçip ilerlemeye devam ediyorum, kapıdan geçip resmi yemek odasına giriyorum. İşte o zaman nihayet onları duyuyorum; öfkeli erkek sesleri. Hızlı konuşuyorlardı. Ayak sesleri yaklaşıyor.

Dünya yavaşlar. Bir nefes. Bir nefes. İki adamın gölgesi zeminin üzerinden geçiyor. Onlar yemek odasının önünden geçerken eğilip duvarın kenarına saklanıyorum. Evgenia şiddet arzuluyor ama ben soğukkanlılığımı koruyorum, onlar geçerken nefesimi tutuyorum. Ayaklarını yere vurarak yöne doğru ilerliyorlar. Enerjimi saklamak daha iyi. Savaşmak istiyorum -o da savaşmak istiyor- ama Brax buradaysa, içgüdülerimden daha zeki olmalıyım.

"Siktir!" diye bağıyor içlerinden biri. Sesleri yan kapıdan içeri giriyor. "O şerefsiz Yvette'i öldürdü." *O şerefsiz mi? Sanırım. Brax mı? Neden? Onu yakaladı mı? Şimdi yakalandı mı?*

"Ugh." Adamın ortağı olduğunu tahmin ettiğim kişiden gelen sinirli bir inilti, dikkatimi sorularımdan uzaklaştırıyor ve bana nerede olduğumu hatırlatıyor. Daha da çömeliyorum, sanki konuşmalarını dinlerken beni görünmez yapabileceklermiş gibi bedenimi neredeyse yere ve duvarlara bastırıyorum. "Onu burada bırakmalı mıyız? Sence?"

"Hades, adamların neden çağrılarına cevap vermediğini kontrol etmemizi söyledi. Onun için geri geleceğiz, sadece cesedi bırakın," diye cevap verir diğer adam.

Nefesimi tutuyorum, rahat bir nefes almadan önce onların gitmesini bekliyorum. Görünüşe göre Yvette için kaybedilmiş bir aşk yok. Görünüşe göre Hortlaklar'ın makinesindeki bir başka dişli. Kimin için çalıştığı düşünüldüğünde, yine de içimde herhangi bir sempati hissedemiyorum.

Adamlar gittikten, sesleri ve ayak sesleri uzaklaştıktan sonra köşeyi dönüp koridordan aşağıya, merdivenin sonuna doğru koşuyorum. Sesler üst kattan geliyordu. Tırabzanın ucuna tutunup kendimi yukarı çekiyorum, gıcırdayan merdiveni hissetmediğim bir hızla çıkıyorum. Çıplak ayaklarım yeşil halıda neredeyse hiç ses çıkarmıyor ama eski ahşap üzerindeki ağırlığım farklı bir hikâye. Tek umudum ve duam, konuşmalarından beni duymamaları.

Bir gece önce Hades'le birlikte bulunduğum odanın kapıları açık ve tam merdivenlerin tepesine ulaştığımda, bunca zamandır aradığım şeyi duyuyorum. Tanıdığım için yarı rahatladığım yarı korktuğum tanıdık bir bariton çünkü bu onun gerçekten burada olduğu anlamına geliyor.

Braxton.

Kalbim yeniden atmaya başlıyor ve hızını ikiye katlıyor. Arkamdan biri seslendiğinde açık kapılara doğru bir adım atıyorum. "Hey!"

Kahretsin. Salak herif. Etrafımı kontrol etmemiştim. Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve silahımı kaldırdım, merdivenin karşı tarafında bir adam bana doğru atlarken tetiği çektim.

Kurşun göğsüne çarpıp onu yere sermeden bir saniye önce gözleri büyür. *Kahretsin!*

Açık kapıya doğru dönüyorum ama artık çok geç. Leo köşeyi dönüyor ve namluyu bana doğrultuyor. Sırtım duvara çarpıyor ve ona karşı mücadele ediyorum, silahı kaldırıyorum ama parmaklarımın arasından çekilip alınıyor ve namlu çenemin altına itiliyor. Soğuk metal çene çizgime sürtünüyor. Donup kalıyorum, burun delikleri alevlenirken dümdüz karşıya bakıyorum.

"Seni uyarmıştım," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "Kahretsin, seni uyarmaya çalıştım." "I-" Cevabımı bitirme şansım olmadı.

"Bu bizim sevgilimiz mi?" Hades seslenir. "Onu içeri getirin."

Sikeyim. Siktir! SIKTIR!

Başımı şiddetle sallıyorum ama Leo beni açık kapılara doğru çekmeye başlıyor. "Aptalca bir şey yapma Clover," diyor beni içeri itmeden önce alçak sesle. Dönüyorum ve beklemediğim bir görüntüyle karşılaşarak duruyorum.

Braxton yerde, dizlerinin üzerinde, alnındaki kesikten yavaşça kan damlarken, arkasında duran bir adam silahını kafatasının arkasına doğrultmuş. Yüzünün bir tarafında morluğa dönüşen kırmızı bir iz var. Ellerini başının arkasına koymuş. Yan tarafta, yırtıldığı belli olan kurşun geçirmez bir yelek tehlikeyle yere atılmış.

"Sanırım bu sizin bir arkadaşınız, evet Bayan Volkov."

Ben ne yapacağım? Evgenia'ya soruyorum. *Onu tanı mıyormuş gibi mi yapayım? Bunun için çok mu geç?*

Sessizlik beni karşılıyor. Midem bulanıyor. O bilmiyor. Bu da tek bir anlama gelebilir, boku yedik.

Etrafıma bakıyorum, yarı yarıya arkadaşlarını bekliyorum-Dean, Avalon... birini. Ama başka kimse yoktu. Sadece o vardı. Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Buraya yalnız gelmiş olamaz. Tabii... onu terk etmedilerse? Ona yardım etmeyi reddettiler mi? Hayır. Başımı sallıyorum. Tabii ki hayır. Birbirlerine nasıl davrandıklarını görmüştüm. Buraya yalnız gelmesine imkan yok. Bunu derinlerde bir yerde biliyorum. Ve bil-

Kenar, odaya bir adım daha atacak kadar güçlü hissetmemi sağlayacak kadar rahatlatıcı.

"Onu neden tanıyayım ki?" Ben soruyorum. Yalan değil.

Hades bana donuk bir bakış attı. "Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor. "O zaman onu öldürmemize aldırılmazsın." Dönüyor, elini kaldırıyor. Brax'ın arkasındaki adam silahını doğrultuyor.

Siktir! "Hayır!" Çığlık atıyorum ve daha ne yaptığımı anlamadan Braxton'a doğru atılıyorum. Kahretsin. Hades blöfümü gördü ve ben de pes ettim. Yine de dizlerim Brax'ın önünde yere çarptığı için kızamıyorum. O burada. Tam önümde. Silah ateş almadı. Rahat bir nefes aldım.

"Merhaba, Ateş Kuşu." Bakışlarımı Brax'a doğru kaldırıyorum. Bana bakarken gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Sen iyi misin?"

Artık saklamanın bir faydası yok. "Ben iyiyim," diyorum.

"Daha fazla kıyafet giymelisin," diyor homurdanarak, beni kalçalarımın kadar zar zor örten beyaz tişörtümdeki kırmızı lekelere bakarak. İnce kumaşın arasından meme uçlarımdan dış hatlarımda da görebildiğine şüphe yok. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Ağzımı açıyorum ama ben cevap vermeye fırsat bulamadan Hades konuşuyor.

"O zaman bu evet demek oluyor," diyor Hades arkamdan. "O zaman bu işi kolaylaştırır."

Geri döndüm. "Bu mu?" Tekrarlıyorum, ellerim ileriye doğru kayarken bile gözlerimi kısıyorum, parmaklarım Brax'ın giydiği siyah kargo pantolonuna değiyor. Bol kumaşı kavırıyorum ve sanki parmaklarımdan arasına sıkışmış birkaç santimetrelik kumaştan başka bir şey olmadan onu orada tutabilecekmişim gibi tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Yapamayacağımı biliyorum ama beni topraklayacak bir şeye ihtiyacım var ve elimdeki tek şey bu.

Hades, "Direnişinizden bıktım Bayan Volkov, o yüzden buraya kadar," diyor.

Nefesim kesiliyor. Braxton'ın dizi yan tarafımı dürtüyor ve iç çamaşırlarımın bandına koyduğum bıçağı hatırlıyorum. Şu anda bıçağa ulaşmamın hiçbir yolu yok, varlığını onlara fark ettirmeden olmaz. Hades'ten arkasında taş yüzlü bir şekilde duran Leoya bakıyorum. Hades elini uzatıyor ve Leo bir adım öne çıkarak ona bıçağı uzatıyor.

Hades hiç vakit kaybetmeden bir adım öne çıkıyor ve bıçağı yere fırlatıyor. Zehirli bir bıçakmış gibi bakıyorum.

Saldırmaya hazır bir yılan. Ne beklediği hakkında bir fikrim var ama ... kafam bunu düşünemeyecek kadar inkârla dolu. "Al şunu," dedi Hades.

"Ne?"

"Bıçağı alın Bayan Volkov," diye tekrarlıyor Hades.

"Neden?" Nedenini biliyorum ama yine de soruyorum. Söylediğini duymaya ihtiyacım var. Bana tam olarak düşündüğüm şeyi sorup sormadığını bilmem gerekiyor.

Hades kendini aşağı indiriyor ve bana bakıyor. "Nedenini biliyorsunuz Bayan Volkov," diyor Hades. "Çünkü onu bıçaklamanızı istiyorum."

Parmak uçlarım uyuşmuş gibi hissediyorum ve kulaklarımdan su yemin edebilirim ama bu doğru olamaz. Bir odanın ortasında oturuyorum ve etrafta hiç su yok. Bu benim hayal gücüm olmalı. Tıpkı onun sözleri gibi. Sözleri beynimin bir kısmının hayal ürünü olmalı. Öyle olmalı.

Çünkü bunlar beni yapmaya olası en kötü şey ve en derin korkumun tam olarak ne olduğunu bilmesine imkân yok. Bu sözler sanki zihnimin en derinlerinden, en kuytu köşelerinden kopup gelmiş gibi söyleniyor - o ana kadar bir olasılık olarak bile fark etmediğim bir korku.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Öyle olmak zorundayım.

Halüsinasyon değil. Gözlerimi kapatıyorum. Çok teşekkür ederim, Evgenia.

"Sizi kırmanın çok zor kanıtladınız Bayan Volkov," diyor Hades, beni içsel mücadelelerimden uzaklaştırıp dışsal mücadelelerimin şu anda çok daha acil olduğunu hatırlatarak. "Ve zaman verildiğinde yola geleceğinize da, reddedildikçe sabrımın azaldığını görüyorum." Gülümsemesi genişliyor. "Ayrıca, Braxton Smalls'u kendi ellerinle öldürürsen yakın bir dostun ve Hortlaklar'ın sponsorunun çok memnun olacağını çok iyi biliyorum. Bu senin geçişini daha da kolaylaştıracaktır."

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor. *Braxton Smalls*. Adını söyledi. Yani Braxton'ın kim olduğunu tam olarak biliyor. Soyadını biliyor. Kimliğini biliyor. Zenginliği ve bağlantıları hakkında her şeyi biliyor. Sadece umursamıyor.

Hades ilerliyor, vücut ağırlığı halının altındaki ahşabın üzerinde kayıyor. Eski evin gıcırtısı kulaklarıma ulaşıyor ama o bıçağı alırken ben ona odaklanmıyorum.

Elimi dikkatlice tutuyor ve sapını avucuma bastırıyor. Göğsüm sıkışıyor. Boğazım düğümleniyor.

Parmaklarımı açıyorum ve başımı sallarken onu düşürmeye çalışıyorum. Hades onu sadece bana doğru tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu senin tek seçeneğin Evgenia," diyor. Evgenia. Bayan Volkov değil. Sevgilim değil. Clover değil. Benimle konuşmuyor, onunla konuşuyor.

Bıçağı bir kez daha elime tutuşturuyor ve parmaklarımı kasıtlı olarak sapın etrafında kıvrıyor. Kızgın bir damga gibi tenimi yakıyor. Uyuşmuş etimin soğukluğu ile bıçağın üzerindeki plastik finger oluklarının sıcaklığı çarpışıyor.

Kusmak istiyorum.

"Clover." Kafatasımın arkasında sanki Evgenia kaçmaya çalışıyormuş gibi bir vuruş başlıyor - sanki o küçük bir yaratık ve zihnimden çıkmaya çalışmak için bir çeşit balyoz kullanıyor. Sanki o kadar kolay olacakmış gibi. Hayır. Bu işte beraberiz, o ve ben. O gitmiyor. Kesinlikle şimdi değil.

"Firebird." Braxton'ın sözlerine karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Her şey size bağlı Bayan Volkov," diyor Hades. "Buradan çıkıp gidebilirsiniz, ama sadece onu öldürürseniz."

"Beni öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?" Kendi sözlerimi sanki başka birinden duyuyorum. Bana benziyor. Bu benim sesim, ama o piç kurusuna cevap vermek için kendime izin verdiğimi hatırlamıyorum.

Hades gülüyor ve ben bu sestən nefret ediyorum. Bu ne cüret? *Bu ne cüret?* Ne sikime gülüyor? Neden kimin yaşayıp kimin öleceğine o karar veriyor? Onu kim Tanrı yaptı?

Ayağa kalkıp bir adım geri çekilirken bakışlarımı tekrar yukarı kaldırıp ona dik dik bakıyorum. O lanet olası bir tanrı değil. O sadece bir insan ve bana uzattığı bıçağın sapını sıkıca kavradığımda, ona gerçekte ne kadar insan olduğunu gösterme niyetindeyim.

Sanki düşüncelerimi sezmiş gibi Hades'in kaşları çatılıyor. "Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun?" diye tahmin ediyor.

Cevap vermeyeceğim. Bir anlamı olmazdı. İkimiz de öyle olduğumu biliyoruz.

"Biriniz buradan çıkıp gidecek," diyor ben hâlâ cevap vermeyi reddedince. "Bahislerimi sizin üzerinize oynuyorum Bayan Volkov. Bana mazlumun destekçisi diyebilirsiniz ama bence gerekenlere sahipsiniz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sevdiğim adamı öldürmek için ne gerekiyor? Tüm ruhumla tek adam. Benim

Gözlerim akmayan yaşlarla yanıyor. Ona ve iki silaha karşı ben ve Brax.

Gözlerim Hades'in arkasındaki bekçi köpeklerini tanıyor. Sanki tamamen temizlenmişler gibi yüzlerini ifadesiz tutuyorlar. Sadakatten başka bir şeyle doldurulamayacak kadar kusursuzlar. Sertçe yutkunuyorum. Leo gözünü kırpmıyor. Kıpırdamıyor, suçlu hissettiğine ya da durumuma sempati duyduğuna dair herhangi bir işaret göstermiyor. Yine de, bir şekilde, öyle olduğunu biliyorum.

Beni uyardı ama dinlemedim. Brax söz konusu olduğunda dinleyemezdim.

"Clover, sorun yok."

"Siktir git!" Kelimeler ağzımdan döküldü ve Brax uzanıp koluma dokunduğunda döndüm. "Sakın bana dokunma." Nasıl da bunun iyi olduğunu söyleyebilir? Bu iyi olmaktan çok uzak bir şey. Ona bakıyorum. Bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı kayıyor. Bıçağı düşürmedim. Düşürmem gerektiğini biliyorum. Kendi hayatımı kurtaracak olsa bile onu öldürmeyi düşünemem. Bunu yapamam. Ona yapamam.

"Bebeğim..."

"Yapma," diye uyarıyorum onu. Başımı öyle bir sallıyorum ki, sanki içimde bir şey gevşemiş ve takırdamaya başlamış gibi hissediyorum. Bir uğultu var ve bir türlü geçmiyor. Boştaki elimi yüzümde gezdiriyorum. Hayır, bu iyi değil.

"Shhhh." Brax yaklaşıyor, ben titremeye başlarken kollarımı kavırıyor. O kadar çok titriyorum ki, bıçağı elimden alana kadar bile hafiflemiyor. Hades hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Olmak üzere olan şeyi durdurmuyor. Tabii ki durdurmaz. Neden dursun ki? Leo ve diğer min-yonlarıyla birlikte korunuyor ve güvende. Braxton'ın arkasındaki adam hareket ediyor ve silahını indiriyor, o da iyi bir psikopat köpek yavrusu gibi efendisinin yanına dönüyor.

Brax bıçağı açıyor ve tekrar elime tutuşturduğunda gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum ve bir kez daha düşürmeye çalışıyorum.

"Dur," diye emrediyor, parmaklarımı isteğim dışında silahın üzerinde kilitli tutuyor. "Tut şunu."

"Hayır!" Çığlık atıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor ve yaklaştırıyor. Başını çeviriyor ve yan tarafıma sokuluyor. Bu bir ihanet gibi geliyor. Onu öldürmemi mi *istiyor*?

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyor yanağıma doğru. "Bir planım var. Bana güveniyor musun?"

Duraksıyorum. Ona güveniyor muyum? Geri çekiliyorum. Zihninin derinliklerini okumaya çalışarak ifadesini araştırırken gözlerim ona dokunuyor. Ha. Ne imkansız bir görev. Benim için bile, Braxton bir muamma. Anlaması zor. Onu zaten anladığımdan daha derin ya da daha ileri düzeyde anlamaya çalışmak beyhude bir çaba, ama sorun değil çünkü buna gerek yok. Onu zaten bu soruya cevap verecek kadar anlıyorum. "Evet," diyorum sessizce. "Sana güveniyorum."

Bıçağı tutan elime bağlı olan bileğimi tutuyor. Karnına doğru yönlendiriyor. "Buraya," diye fısıldıyor. "Buraya yap."

Üzerime bir şey geliyor. Ne olduğunu söyleyemiyorum -belki Evge- nia ya da belki de onun ötesinde var olduğunu bile fark etmediğim bir parçam- ama ellerimin titremesi duruyor. Bedenim hareketsizleşiyor. Adrenalin hala sistemimde çarpıyor. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. Nabız gibi atıyor ve hayatla birlikte zonkluyor.

"Dövüşmeyeceğinize şaşırdım Bay Smalls," diyor Hades arkamdan.

Vücudum bir kez daha gerilirken Brax, "Sertleşme," diye uyarıyor. Bıçak karnına doğru bastırılıyor ama ben zorlamıyorum. Kendimi zorlayamıyorum. Başını kaldırıyor ve omzumun üzerinden Hades'e cevap veriyor. "Bana ne yapmak istiyorsa yapabilir," diyor. Sonra bakışlarını tekrar bana indiriyor ve sırtıyor. "Ve küçük bir kan oyunu aksiyonundan korkmuyorum."

"Dick," diye mırıldandım. Ve bir yalancıyım çünkü bunu yapmak istemiyorum. Ona değil.

"Vakit geldi Ateş Kuşu," diye yanıtlıyor.

"Bekle, bekle, bekle," diye bağıyorum. Diğer elini tutup kalçamdan yukarı çekiyorum. Elim yan tarafıma, tam da diğer bıçağın olduğu yere kapattığımda duraksıyor. Umutla ona bakıyorum ama parmakları bıçağın etrafına dolanırken ve onu çekerken bile sadece başını sallıyor. Bana doğru hareket ettiğini, uzun gömleğinin koluna soktuğunu hissediyorum.

Dudağımı sertçe ısıırıyorum. "Brax-" Son bir kez reddetmeye çalışıyorum ama artık bana şans tanımıyor.

"Güven bana," diye fısıldıyor. Elleri benimkilere kilitleniyor ve beni onu bıçaklamaya zorlamak yerine.

Braxton. Yürüyün. Sağa doğru. İçine. içine. Siktiğimin. Blade.

Kalbim durdu. Nefesim kesiliyor. Yere bakıp ellerimi çekiyorum ve parmaklarımı boyayan kırmızıya bakıyorum.

Oda dönüyor. Boğazıma bir şey kaçıyor.

Tek bir şey düşünebiliyorum.

Hayır.

Bir inkar.

Hayır! Hayır!

BRAXTON

VÜCUDU BENİMKİNE KARŞI TITRIYOR, AMA BEN YÜZÜMÜ YANA YATIRIYORUM. ve onun özel kokusunu içime çekiyorum. Yağmur gibi kokuyor. Kanla kaplı olduğunu ve başka bir herifin kıyafetlerini giydiğini düşünürsek nasıl olduğunu bilmiyorum. Tenindeki kurumuş teri görebiliyorum. Yine de, nasıl olduysa, çok güzel kokuyor. Sanki her zaman kullandığı okyanus ve tuzlu esinti kokusu gözeneklerine işlemiş gibi. Benim şampuanım gibi. Bağımlılık yapıyor. Temiz. Taze. *Benimki*.

"Vakit geldi Ateş Kuşu,"
diyorum ona. "Bekle. Bekle.
Bekle. Bekle."

Sabırsızlanıyorum. Zamanımız tükeniyor. Kulağıma Dean'in sesi geliyor.

"Neredeyse geldik," diyor.

Küçük telsizin bulunma riskinden korktuğum için, onun ve diğerlerinin geri kalanları alıp almadığını soramıyorum. Sadece orada olduğunu bilmek bile beni rahatlatıyor. Ne yazık ki Clover'ın sahip olmadığı bir rahatlık bu. Elimi tutuyor ve kalçasına koyuyor. Öfkem yükselirken bile onun çıplak bedenini hissedince sikim sertleşiyor. Gömleğinin altında sadece küçük bir tanga mı giyiyor? Hay sikeyim. Ben.

O zaman gerçek niyetinin ne olduğunu hissediyorum. Orada ikinci bir bıçak var. Dudaklarım seğiriyor. Hâlâ silahlarımın bir kısmına sahip olduğuma dair hiçbir fikri yok. Çoğunu aldılar ama hepsini değil. Bende daha fazlası var. Seçeneklerim tam olarak tükenmiş değil ama bu bir fırsat. Hızlı bir dürtme yapabilirim. Adamlarım yaklaşırken Hades'in dikkatini dağıtabilirim.

Bıçağı ondan alıp koluma sokarken bile başımı sallıyorum. "Brax-"
Geri çekilmeye çalışıyor. Başını çeviriyor. Gitmesine izin vermiyorum. Onu durduruyorum. Başımı çevirip kulağına doğru fısıldarken bile onu öne doğru çekiyorum. "Güven bana."

Bıçak karnıma saplandı, tam da beklediğim yere. Keskin acıyla bir nefes çekiyorum ama kötü değil. Yakıyor ama kötü bir şekilde değil - muhtemelen bunu yapan o olduğu için. Ona böyle bir zihinsel ıstırap verdiğim için nefret ediyorum, ama Tanrım, bıçağı etimdeyken çok iyi hissettiriyor.

"Brax?" Nefesi hırıltılı çıkıyor. Panikliyor, nefes alamıyor. Omzuna dokunuyorum, yüzüm buruşuyor.

"yok," diyorum ona. "Sorun yok."

Dean kulağıma "Üç dakika ," diyor.

"Yoldayız," diye yanıtlıyor Viks.

"Dışarısı temiz," diye duyuyorum Abel'dan.

Sağma zamanı. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da benimle birlikte çöküyor. "Hayır," diye hıçkırdı Clover. "Nonononono."

Homurdanıyorum, bakışlarımı Hades'e çevirirken bile ona doğru eğiliyorum. Sıkılmış bir ifadeyle birkaç metre ötede, tepemizde duruyor. "Bayan Volkov," diyor. "Biraz daha iyisini beklerdim. Tek bir küçük kesik bunu yapmaz."

"Ne dediysen yaptım!" diye bağılıyor karnımı kavrarken bile. Başımı sallıyorum. Nefesleri gittikçe hızlanıyor.

"Belki de onu gerçekten öldürmeliyiz," diye mırıldanıyor Hades, sanki odadaki herkesten çok kendisiyle konuşuyormuş gibi. Yine de biri cevap veriyor - sessiz olan. Clover'ı odaya getiren kişi.

"Yapmalı mıyım, efendim?" diye soruyor, öne doğru adım atarak.

"Hmm," diye mırıldandı Hades düşünceli bir şekilde. "Bunu gerçekten Bayan Volkov'un halletmesini istiyordum."

Clover bunların hiçbirini duymuyor gibi görünüyor. Tüm odağı yaramdan sızan kanda. Gözlerini kana dikmiş bakıyor. "Sorun yok," diyorum ona. "yok, Ateş Kuşu."

Başı geriye doğru sarsılıyor. Kana ne kadar uzun süre bakarsa, titremesi de o kadar artıyor. Kahretsin. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Ben iyiyim. Ben... Karnımdaki bıçak hafifçe kayarak etimi biraz daha yırtarken ve yarayı genişletirken yutkunuyorum.

Clover'ın gözleri yaşlarla dolar. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor ve solgun tenindeki kan izlerinin arasından kayıyor. Kan ve gözyaşları çillerini daha da belirginleştiriyor. Öne doğru eğiliyorum ve ağzımı açıp teninden bir gözyaşı damlasını yalamadan hemen önce yanağını öpüyorum. Tadı çok tatlı.

"Neredeyse geldik." Dean'in sesi kulağıma giriyor. "Her şey halledildi. Dayan kardeşim."

Beklemeye gerek yok, sanırım. İhtiyacım olan her şey burada.

Ne yazık ki, her şeyim planlarımdan tam olarak haberdar değil ve ona söyleyemiyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yaşadığı mutlak kontrol kaybını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Gülmeye başladığında ona . Yavaş ama yükselen bir ses, kırıma sesi.

Yanağına dokunuyorum. " böyle bebeğim," diyorum.

Neredeyse cevap olarak ileri uzanıyor, ama onu durduruyorum. "Hayır, yapma," diye onu uyarıyorum. "Daha fazla... kan." Aslında belli etmeden açıklamaya çalışıyorum. Şu anda yerleştirildiği yer mükemmel. Tüm organlardan kaçınıyor. Acı veriyor ama zarar vermiyor. Bilmem gerekirdi, öldürmeden zarar vermek için eğitildim.

Dean ve Abel nerede?

Buradan siktir olup gitme vakti geldi.

CLOVER

KAN PARMAKLARIMIN ÜZERİNDEN KAYIYOR, AVUCUMU KAPLIYOR VE BEN AŞAĞIYA BAKIYORUM

Yaptığım şeyden dolayı yarı dehşete düşmüş, yarı kararlı bir yüz ifadesi. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken nefesim göğsümden titriyor. Geçmelerini umarak gözlerimi kırıştırıyorum ama geçmiyorlar. Gözyaşlarım çoğalıyor; ben onun bakışlarına tekrar bakarken kirpiklerimden ve yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar.

Yeşil ve gri karışımın içinde küçük kahverengi ve altın rengi benekler dönüyor. Ağzı açılıyor, dili kuru, çatlak dudaklarına değmek için dışarı çıkıyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor. "Sorun yok, Ateş Kuşu."

İyi hissettirmiyor. İyi hissetmenin tam tersi bir his. Hiç bu kadar korkmamıştım. Annemin öldüğünü gördüğümde değil. İşkence gördüğümde değil. Beni balkonda ilk kez becerdiğinde ve beni uçurumdan aşağı göndereceğini, karanlığa, aşağıdaki betona doğru spiral çizeceğimi düşündüğümde değil. Mama Luda'yı öldüren o adamı öldürdüğümde bile bu kadar korkmamıştım. Ama bu... bu şimdiye kadar yaptığım en korkunç şey ve eğer batırırsam her şeyin biteceğinden korkuyorum. Sadece benim için değil, *onun* için de.

Öne doğru eğiliyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. Dudakları soğuk yanağıma dokunuyor, gözyaşlarımı yalıyor - *ne zaman ağlamaya başladım?*

Braxton'ın karnındaki yara bolca kanıyor, siyah tişörtünü boyuyor ve yere damlayana kadar parmaklarıma daha fazla yayılıyor. Kalbim gittikçe daha hızlı çarpıyor, kafamın içinde sekene kadar kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak geriye düştüğümü hissediyorum. Kontrol dizginlerini bırakıyorum ve *o* kontrolü ele alıyor. Bu benim güvenlik ağım, çılgın sürtük ortaya çıkıyor ve aniden her şey yoluna giriyor.

Gölmeye başladım. Önce sessiz bir kıkırdamaydı ama sonra neredeyse histerik bir tona ulaştı. Brax da sanki düşüncelerimin yönünü sezmiş gibi bir gülümseme atıyor. Bıçağın sapını tuttuğumda irkilirken bile, "İşte bu, bebeğim," diyor. *Bıçağı ondan çekip , değil mi?* Ne de olsa onu oraya koyan bendim. Geri almalıyım. "Hayır, yapma," diye uyarıyor. "Daha fazla ... kan."

Doğru ya. Eğer şimdi çıkarırsam, daha fazla kanamaya başlayacak. O zaman çıkarmasam daha iyi. Sapını bırakıyorum ve bıçağın mide kaslarına gömülü kalmasına izin veriyorum.

Hades iç çeker.

"Emrettiğiniz gibi yaptı, efendim." Leo'nun sesi ve sözleri önemli değil. Yardım etmeye çalışıp çalışmadığı umurumda değil. Yine de bunun olmasına izin verdi. O Hades'ten daha güçlü. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Neden bir adım atmıyor?

Çünkü o seni bekliyor, diyor Evgenia.

Ben *mi?* Başımı sallıyorum. Bu hiç mantıklı değil.

Öyle olması gerekmediğini savunuyor. *Herkes liderlik etme yeteneğine sahip değil. Herkes bir adım öne çıkıp yapılması gerekeni yapacak güce sahip değil, ama kim sahip biliyor musunuz?*

Sözünü bitirmesine gerek yok çünkü anlıyorum, ne demek istediğini anlıyorum.

Benim var. Bahsettiği güce sahibim. Ve onu kullanacağım, farkındayım. Çünkü Hades'in oyunlarını oynamaktan bıktım. Braxton'ın ne planladığını bilmiyorum. Neyi beklediğini bilmiyorum ama zamanımız tükendi.

Hades, Leo'nun sözlerine karşılık olarak, "Sanırım haklısınız," diyor. "Yine de... hadi ama Bayan Volkov. Bence bundan daha iyisini yapabilirsiniz. Siz tam bir kadınsınız, değil mi? Her şeye rağmen dikkatimi çektiniz."

Arkamdaki övgüleri duyuyorum ve bu beni hissizleştiriyor. Sanki benim gibi birinin onun dikkatini çekmesi bir mucize olmalıymış gibi konuşuyor. Sanki tüm bunların başlangıcında beni öldürmesi gerekirken bana bu nezaket gösterdiği için minnettar olmalıymışım gibi. Kendi kendime kıkırdıyorum. Öldürmeliydi. Beni gerçekten öldürmeliydi.

Yavaşça kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum. Duyularımı bir soğukluk kaplıyor. Braxton'ın gözlerine bakarken omuzlarım gevşiyor. Kaşları düşük. Ağzını sıkıca kapamıştı.

Acı. Yine de dudaklarımı birbirine bastırıyorum çünkü kot pantolonunda bir hareket var. Aleti fermuarını zorluyor.

Başımı sallıyorum. Ne kadar berbat bir .

"Firebird..." Bu lakabı hayatımın sonuna kadar rüyalarımnda, hatta kâbuslarımnda duyacağım.

"Şimdi işi bitir," der Hades.

Elime bir silah tutuşturuldu. Sıcak ete karşı soğuk metal. Eminim Hades her şeyi düşünüyordur. Dünyadaki herkesten daha zeki olduğunu düşündüğüne eminim. Narsist megaloman yaklar hep böyle yapar. En azından biraz zeki olmasaydı bu kadar ileri gidemezdi, bu yüzden hakkını teslim etmeliyim - bizi kesinlikle çemberinden atlattı.

Ne yazık ki onun için şans burada sona eriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar gülüyorum. Neden hâlâ yetkili olduğunu sanıyor? Neden Braxton'ı öldürmeyi düşüneceğimi sanıyor? Çünkü bu adam hayatında bir gün bile hayır dememiş ve dediğinde de yoluna çıkan kişiyi öldürmüş biri.

İşi bitirmek mi? Düşünüyorum. "Bitireceğim," diyorum ve silahı kaldırıyorum. Ama silahı Braxton'a doğrultmak yerine, dönüp Hades'e doğrultuyorum.

Yaşlı adamın hakkını yemeyelim, gözünü kırpmıyor. Şaşırdığını ya da korktuğunu belli etmiyor. Silahın namlusu doğrudan ona doğrultulmuş ve bu mesafeden, kötü bir nişancı olsam bile ıskalamamın imkânı yok - ki değilim. Daha önce Brax'tan uzaklaşan adam da dahil olmak üzere arkasındaki muhafızlar kendi silahlarını kaldırıp bana nişan alıyorlar.

"Aptal bir kız değilsiniz Bayan Volkov," diyor Hades. "Dediğimi yaparsan özgür olacaksın. Ondan ve diğer her şeyden. Hortlaklar size çok şey sunabilir. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Çok basit."

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," diye kabul ediyorum. "Benden kendimi kanıtlamamı, emirlerine uyabileceğimi ve dediklerini yapabileceğimi kanıtlamamı istediğini biliyorum. Ace sana ihanet etmeden önce - sen Ivan'ı öldürmeden önce - onların da aynısını yaptığını biliyorum. Braxton Smalls'u öldürsem bile kardeşimin yaşamasına izin vermeye hiç niyetin olmadığını da biliyorum. *Beni* bu pislikten *kurtarmaya* hiç niyetin yok."

Hades başını sallar ve yüzü sanki gerçekten düşmüş gibi asılır. Adamları ilerlerken o tek bir adım geri atıyor. Omzunun üzerinden Leo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerinde gerçek bir pişmanlık var, ama bunu dikkatle boş bıraktığı diğer bakışlarından ayırt edemesem bile

İfadesine bakılırsa, henüz silahına uzanmayan tek kişi o. Bu sefer değil.

Hades, "Çok değerli biri olabilirdiniz Bayan Volkov," diyor.

"Olacağım," diye teminat veriyorum ona. "Sadece senin için değil."

Hades iç çeker ve başını yana eğer. "Etrafınıza bakın Bayan Volkov. Gerçekten buradan bir çıkış yolu olduğunu düşünüyor musunuz? Tek yapmanız gereken arkanızı dönüp o silahı doğru yöne doğrultmak ve böylece kendinizi kanıtlamış olacaksınız."

"Doğru yöne işaret ediyor," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla ve hiçbir korku belirtisi göstermeden. "Ve kendimi kimseye kanıtlamak zorunda değilim." Ne Braxton'a, ne de Luda Anne'yi ve babamı öldüren adama.

"Tetiği çekmeden önce ölmüş olacaksın," diye beni uyarıyor.

Gülümsüyorum. "Ölüm çılgın bir yolculuk olacak," diye onu temin ediyorum. "Ama benimkinin yakın zamanda geleceğini sanmıyorum." Leo ve diğerlerinin arkasındaki kapıların hemen dışındaki arka duvara bir gölge düşüyor. Koridordan hiç ses gelmiyor. Braxton'ın çocuklarının benden çok daha iri olduğunu ve ben bile ağırlığımla gıcırdayan ahşabın sesini gizleyemediğimi düşünürsek bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum.

"Onu hemen öldürmezseniz burada öleceksiniz Bayan Volkov," diyor Hades soğukkanlılıkla. "Size son bir şans veriyorum. Yapın bunu."

"mi?" Kıkırdıyorum. "Bu almak istiyor musun? Çünkü ben istiyorum. Belki ben öleceğim, ama sen de öleceksin." Gölgeler yaklaşıyor. Dean gördüğüm ilk kafa. Silahı havada ve nişan almış, vücudu dikkatle yer değiştiriyor. Ayaklarını kaldırmıyor bile, halı kaplı zeminde kaydırıyor, görüş ve atış mesafesine girene kadar ilerliyor.

Silahı kaldırıyorum. "Büyük bir hata yaptın küçük kız," diye homurdanıyor Hades.

Dean'i Abel, Luc ve başka bir adam takip ediyor - iri yarı, dövmeleli bir adam. Sanırım adı Viks'ti. Kahretsin, Avalon bile orada. Diğerlerinden daha geride duruyor ama gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor. Onları gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım, ama onu onlarla birlikte gördüğüm için en azından biraz şok olmadığımı söyleyemem. Kendi silahları var, ama bundan daha fazlası, risk altında olan bir şeyleri var. Korumak için hayatlarını riske atacakları bir şey. Braxton.

"Yeter," diye homurdanır Hades. "Bu iş bitti. Yeterince zaman harcadım Bayan Volkov. Beni hayal kırıklığına uğratmadığınızı söyleyemem."

Omuz silkiyorum. "O zaman hayal kırıklığı içinde öleceksin," diyorum. Başını sallıyor ve bir parmağını kaldırıyor. "Vur onu."

Üç silah aynı anda patladı. Ben irkilmedim. Bir anlığına, Hades kazanmış gibi gülümsüyor. Bir vuruş geçiyor ve ben silahımı indiriyorum. Bir vuruş daha ve kaşlarını çatıyor, patlayan silahların kendi adamlarına ait olmadığını fark etmiyor. Her iki yanındaki adamlar yere yığılıyor, kafataslarının arkası çöküyor. Leo ayakta kalan tek kişi, elinde silahı olmayan tek kişi. Belki de bu yüzden onu vurmadılar. Elinde silah yoktu. Diğerleri yakın tehditlerdi ama Leo... Leo onlarla savaşmıyor. Viks ve Luc onu yere yatırıp iki kolunu arkadan çekerek yüzünü kanlı halıya bastırırken bile.

Hades bana bakmaya devam ediyor ve yüzü kendini beğenmişlikten şaşkınlığa geçerken gücümün tadını çıkarıyorum. Üç şeyi fark etmesi bir vuruş daha sürüyor:

Bir, sağdaki adam öldü. İki-solundaki adam da aynı.

Ve üç, patlayan son silah sesi onun içindi.

Yere bakıyor ve göğsünü kaplayan parlak kırmızı lekeye şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Geriye doğru sendeleyip bakışlarını tekrar benimkine çevirdiğinde gözleri genişliyor. Merdivenlerden kimsenin çıkmadığını fark etmemiş gibi görünüyor. Kimse aceleyle odaya girmiyor. Kimse onu kurtarmaya gelmiyor.

Hades'in dizleri yere vurur. El yordamıyla kendisine en yakın ölü adamın üzerindeki telsizlerden birine uzanır. Bir düğmeye basıyor. Yan tarafında parlak kırmızı bir düğme var ve ağzına götürmediği için bunun bir tür acil durum düğmesi olduğunu tahmin ediyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum. "Her şey bitti, Hades," diyorum.

"Hayır." Sonunda çatıldı. "Seni küçük kaltak!" Öksürüyor ve dudaklarını kan kaplıyor. "Hayır!"

Dean, Abel ve Avalon etrafımı sarıyor ve hemen Braxton'a gidiyorlar. Arkamda olduklarını duyuyorum ama tüm dikkatim Hades'in üzerinde. Ona bakıyorum, artık çok geç olduğunu bile bile ölümle savaşmasını izliyorum.

"Clover." Avalon omzuma dokunuyor.

"Ben iyiyim," dediğimi duyuyorum. "Onu kontrol et." Bakmadan elimle arkamı işaret ediyorum. Başka bir şey söylemiyor ama eli çekiliyor ve ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum, o yüzden dediğimi yaptığını varsayıyorum.

"Bu şekilde ölmeyeceğim," diye devam ediyor Hades, daha fazla kan öksürerek. Bunu ben istedim. Bu kısmı görebilmek için bilerek kafasına ya da kalbine nişan almadım. Daha önce kimsenin ölümünü izlememiştim ama onun ölümünü izlemek istediğimi fark ettim.

Onun ölümünü izlemek istiyoruz -Evgenia ve ben. Acı çekmesini izlemek istiyoruz. Gözlerindeki mücadelenin tükenişini ve harcadığı beyhude çabayı görmek istiyoruz.

"Clover." Braxton'ın çağrısı beni geri döndürdü. Bakışlarımı ayırmak istemiyorum ve şu anda bunu yapabilecek tek şey gerçekten de o.

Benim açımdan bir hata. Hades'in eli bileğime yapışıyor ve hâlâ güçlü olduğunu görünce şok oluyorum. Bunca zaman, diğerlerinin ona davrandığından daha zayıf olduğunu düşünmüştüm. Kendi başına bir silahı kaldırdığını hiç görmedim. Yumruk attığını. Emir vermekten başka bir şey yaptığını görmedim ama şimdi neden lider olduğunu anlıyorum. Bacağım altımdan çekildi ve sertçe yere düştüm. Elimdeki silah uçuyor, yerde kayıyor ve Hades kanayan göğsüne tutunup son nefesini verirken bile silahı kapmaya çalışıyor.

Her şey çok çabuk oluyor. Hareketlerin bulanıklığı. Bağırışlar. Braxton'ın sesi. Hades'i vurmak için kullandığım silahın namlusu yüzüme doğrultuldu. Tam gözlerime. Etrafımdaki her şey kaybolurken ona bakıyorum.

CLOVER

ÖLÜMÜN YÜZÜNE BAKMANIN DAHA KORKUTUCU OLACAĞINI DÜŞÜNÜŞTÜM. YA DA EN AZINDAN ... daha komik.

Ölmenin en aptalca yollarını gösteren filmler ya da televizyon dizileri gibi. Neden hep onlardan biri olacağımı düşündüğümü söyleyemem. Belki de olmayacağım çünkü bu pek de komik değil. Tabii ki korkutucu da değil.

Braxton yüzünden mi? Beni o kadar çok mu mahvetti ki yüzüme silah dayanmış bir şekilde ölmek o kadar da rahatsız edici gelmiyor?

Sanırım *bu* kendi içinde biraz komik, ama daha çok - eğer bunu yaşarsam, muhtemelen terapiye ihtiyacım olacak gibi bir şey. Kahretsin, *eğer* bunu atlatırsam, terapiye ihtiyacım *olacak*. Bu son birkaç ay zihnim için cehennem gibiydi. her şey ortadan kaybolursa ve Mama Luda'nın Port Charlotte sahilindeki karavanına geri dönsem bile, kendimi *Alacakaranlık Kuşağı'nın bir bölümündeymişim* gibi hissederdim.

Gerçek şu ki, bunların hiçbirinin başıma gerekiyordu.

Benim gibi bir kızın Braxton Smalls gibi bir çocukla tanışmaması gerekiyordu. Onun gibi bir psikopata aşık olmamalıydım. Kendim de öyle olmamalıydım.

Ancak şu anda, dünya yavaşlayıp yüzüme doğrultulmuş silahın tek bir noktasına doğru daralırken - beynimi patlatıp bu odanın çirkin yeşil halısına sıçratmak niyetiyle - düşünebildiğim tek bir şey var.

Belki de canavarlar biziz. Belki de başkalarının hikayelerindeki kötü adamlarız.

Elbette, başımıza kötü şeyler gelmesini asla istemedik, ancak bunlara verdiğimiz tepki pek de normal değil, mi? Yardım istemek hiç gelmedi. Polisi aramak ya da daha büyük, daha önemli birine gidip beni kurtarmasını istemek.

Hayır. İlk günden beri, eğer ben kendimi kurtarmazsam kimsenin kurtaramayacağını düşünmüştüm. Bu Ace'den önceydi. Braxton'dan önce. Geçmiş ve geleceği olmayan bir hiçken. Onun dışında yanımda hiçbir şey ve hiç kimse yokken-Evgenia.

Eskiden Evgenia ve benim iki ayrı varlık olduğumuzu düşünürdüm. Her ikimiz de aynı bedende olduğumuz için birbirimize benziyorduk ama şimdi... şimdi gerçeği biliyorum. O ve ben aynıyız. Daha önce öğrenme fırsatı bulamadığım pek çok şeyi artık biliyorum. *Onu* tanıdığım kadar onu, kendimi de tanıyorum.

Beni mahvedecek kişinin Braxton olacağını düşünmüştüm. Kalbimi kırdı. Güvenimi kırdı. Bundan geri dönüş olmadığını düşündüm. Bazı insanlar başkalarının değişebileceğini düşünür ama ben bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorum.

İnsanlar değişmez. Büyüyebilirler. Öğrenebilirler. Dışarıdan farklı görünebilirler, ancak günün sonunda hala aynı kişidirler. Her zaman sahip oldukları aynı zihin ve yeteneklere sahip aynı ruh.

En karanlık anlarımız asla geceleri gelmez. Yağmur fırtınalarının ve dış zorlukların ortasında gelmezler. En karanlık anlarımız en sessiz anlarımızdır. Dünyadaki her şeyin huzurlu hissedilebildiği anlardır. Güneş sıcak, gökyüzü parlak olabilir. Dünyada güzellik ve şanstın başka bir şey yokmuş gibi görünebilir.

En karanlık anlarımız nadiren hazır olmamızı bekler. Biz onları beklesek de beklemesek de gelirler, ansızın ortaya çıkan, kapıyı tekmeleyen ve gittikleri yerde tahribata yol açan, istenmeyen, çoğu zaman şiddetli bir müdavimdirler. Bazen testlerinde başarısız olurlar. Bazen de kendi gücümüzle değil, başkalarının gücü sayesinde hayatta kalırız.

Brax bana bunu gösterdi. Ruhunu açtı ve en derin, en aşınmış yerlerini görmeme izin verdi.

Ve onu hala seviyorum, farkındayım.

Bunu için ne zaman. Gerçek hayatım .

Gerçek şu ki, biz her zaman başkalarının kötü adamları ve canavarları olacağız -o ve ben- çünkü bu hikayeler değil. Diğer insanların aksine, Brax ve benim kusurlarımızı kabul etmekle ilgili bir sorunumuz yok. Biz

Birbirimize verdiğimiz tüm kanlı yaralara ışık tutmaktan çekinmeyin.

Biz kahraman değiliz. Bunu biliyoruz. Bunu kabul ediyoruz.

En karanlık anlarımız asla geceleri gelmez. Yağmur fırtınalarının ve dış zorlukların ortasında gelmezler. En karanlık anlarımız en sessiz anlarımızdır. Dünyadaki her şeyin huzurlu hissedilebildiği anlardır. Güneş sıcak, gökyüzü parlak olabilir. Dünyada güzellik ve şanstın başka bir şey yokmuş gibi görünebilir.

İnsanlar ölmüş kimin umurunda? Öldürmüş ve katletmiş olmamız kimin umurunda? Hepsini bencilce nedenlerle yaptık. Birbirimiz için. Kendi hayatta kalmamız için.

Hayır. Braxton Smalls beni mahvetmedi. Beni kırmadı. Beni özgür bıraktı.

Günün sonunda, kendimizden başka kimsenin kahramanı olmamıza gerek yok.

Belki de bu yüzden, Hades'in yüzü önümde belirlediğinde - dudaklarından kan damlıyor- korktuğumu hissetmiyorum. Göğsünü tutuyor, gözleri korkmuş bir hayvan gibi kocaman. O kadar yakın ki, bir zamanlar tertemiz olan beyaz yakasında kendi öksürdüğü kanın lekelerini görebiliyorum.

"Clover!" Braxton'ın arkamdan bağırması için çok geç. Çok yakındı ama yeterince değil.

"Siktir!" Avalon'un laneti beynime giriyor, zaten kalabalık olan bir yerde sadece başka bir gürültü.

Bir için, gerçekten bu olduğunu düşündüm. Böyle öleceğim. Adil değil ama garip bir şekilde... minnettarım. *Minnettar olmak aptalca mı?* Brax'la tanıştığım için minnettar olmak? Her şeye rağmen, bana yaşattığı tüm acı, korku ve ıstıraba rağmen. Artık ondan nefret edemeyecek kadar çok seviyorum.

Mama Luda sevgi ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylediler. Sanırım onu gördüğümde, kastettiği şeyin bu olup olmadığını sorabilirim.

Ölüm karşısında gözlerimi kapatmıyorum. Hades'in yüzüne bakıyorum, onu bekliyorum.

Onu ben öldürdüm. O da beni öldürüyor. Adil görünüyor ama aynı zamanda umurumda da değil. Bu olursa sonunda kazanacağını düşünüyor ama ne olursa olsun bitti. Bir daha asla kimseyi kontrol edemeyecek. Ve aileme zarar veren adam sonunda yok olacak.

En azından sonunda, kardeşimin özgür olduğunu biliyorum. Seçimimi anlamamış olabilir ama seçim yapmama engel olmadı.

Hades'in gözlerinin içine bakıyorum ve bekliyorum.

Bir silah pathıyor ve bu sefer ben sıçıyorum. Çok gürültülüydü ama yanlış yerden geliyordu. Tam önümde olamayacak kadar uzak bir yerden. Namlu kucağıma düştüğünde ve Hades yere yığıldığında hâlâ kafam karışık.

Hades'in kafasının arkasında kocaman bir delik var. Kan ve beyin parçaları kalçalarım ve beyaz gömleğime bulaştı. Yüzümde, yanağımdan göğsüme doğru kayarken ıslak ve yapışkan.

"Bu ne lan?" tek tepkim gibi görünüyor. Bakışlarımı kaldırdığımda Ace'in kapının girişinde durduğunu görüyorum. Kollarını indiriyor ve geriye doğru sarkıyor, neredeyse koridordaki halıya takılıp düşecekken -nefes nefese- duvara çarpıyor.

"Ace?"

"Vay anasını," diye nefes aldığını duyuyorum Avalon'.

"Yapamadım..." Ace nefes nefese kaldı. Solgun görünüyor, sarsılmış ve onu daha önce hiç görmediğim bir halde. "Özür dilerim, Clover

... Neredeyse yapmayacaktım..." Cümlesini tamamlayamadı ama ben ne demek istediğini anladım. Neredeyse gelmiyordu. Neredeyse kararından pişman olacaktı. Ama sorun değil. Artık sorun yok. Başardı. Bitti, gerçekten bitti. Braxton sonunda bana ulaşıyor ve Ace tüm görüş alanımı doldururken gözden kayboluyor. Beni yakalıyor ve Hades'in bedeninden geriye kalanlardan ayırıyor, parmakları yüzüme ve göğsüme dokunurken beni döndürüyor. Aşağı iniyor, her tarafımda dolaşıyor, arıyor.

"Ben ," diyorum ona. "Brax, dur, ben ."

Bunu kendisi de fark etmiş gibi görüldüğünde öne doğru eğiliyor, elleri beni kavrarırken inanılmaz derecede sertleşiyor. Kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor ve yine de her şey çok yavaş görünüyor. Belki de gecikmiş bir tepki? Beden dışı bir deneyim mi? Şu anda fiziksel dünyaya tutunmak kesinlikle zor görünüyor. Emin olduğum tek şey Ace'in burada olduğu, Hades'in öldüğü ve Braxton'ın bana karşı titrediği.

Bekle. Braxton ağlıyor mu? Yere bakıyorum ama neyse ki gömleğimde ıslak bir nokta yok. Onun ağlamasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hiç ona göre değil. Yine de bana karşı titriyor ve sarsılıyor, beni çok sert, çok sıkı kavırıyor. Bırakmıyor.

"Karnın," diye deniyorum, onu geri iterek. "Karnına bakmama izin ver."

"Bunu bana asla yapma," diyor kısık sesle ve yüzünü kaldırdığında şok içinde sıçıyorum. Gözyaşları yanaklarını çizmiyor, onlar gibi değil

Ben ağladığımda benimkiler de ağlıyor. Belki ağlamamıştır ama gözleri sulanmıştır. Kızgınlar.

Elleri kollarımın iki yanına kenetleniyor ve beni sarsıyor. "*Beni anlıyor musun lan?*" diye bağıyor. Karşılık olarak başımı sallıyorum. Bu onu daha iyi hissettirmiyor gibi görünüyor. "Neredeyse sikişiyordun, Clover!"

Sesindeki vahşete göz kırpıyorum. Ağzımı açıyorum ama bir şey . Öfkesi şu anda yatıştırılamaz. Kendini bu kadar öfkeli hissetmeye hakkı var. İçten içe bunu anlıyorum. İçten içe çıldırıyorum.

Vay anasını. Neredeyse ölüyordum. Gerçek bir ölüm gibi - kalp atışı yok, beynim odanın her tarafına dağıldı. Ve şimdi burada oturmuş, Brax az önce ne olduğunu anlamamışım gibi beni sallıyor. Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum, ama sanki kafam suyun altındaymış gibi hissediyorum ve havai fişekler gibi içimden geçen geçici duyguları tam olarak kavrayamıyorum.

"Doktoru ara," diyor Dean. Abel yanımdan hızla geçip odadan çıkıyor, elinde telefon, aramaya başlamış bile. Avalon da onu takip ediyor. Luc Leo'yu Viks'e veriyor ve Dean'e yaklaşıyor.

Bilmediğim çok şey var. Kimsenin nerede olduğunu bilmiyorum. Sızmayı ve bu kadar ilerlemeyi nasıl başardılar. Braxton neden yakalanmasına izin verdi. Neden bana öyle bakıyor. Başımı yana çeviriyorum. Leo'nun hâlâ hayatta olması beni şaşırtıyor ama kimse onlarla savaşmayan bir adamla fazla ilgili görünmüyor. *Yine de bunu neden yapmıştı?* Merak ediyorum. *Neden sonuna kadar savaşmamıştı?*

Braxton'ın elleri bir kez daha vücudumda gezinmeye başlayıp dikkatimi yeniden toplarken iç çekiyorum. "Brax, ben iyiyim," diyorum ve o da ileri atılıp beni kendine doğru çekiyor, ne kadar katı olduğunu hissedinceye, kokusunu alıncaya kadar. Gözlerimi kapatıyorum ve içime çekiyorum. Yüzgeçlerim sırtına yasladığı tişörtünün siyah kumaşına batıyor. Altında, geçmişinden kalan kabarık yara izlerini hissedebiliyorum.

Beni tuttuğu gibi ben de onu sıkıca kavriyorum ve boğazına sokuluyorum.

"Bitti," diye fısıldıyorum. "Bitti, Brax."

Başımın arkasını tutuyor ve bana doğru başını sallıyor. Karnından hala kan sızıyor, daha önce bıçağın çıktığı yerin etrafından. Pislik. Aptal. Karnındaki o lanet şeyle dolaşıyor. Ona bir sürü isim takmak istiyorum, ama gerçekten takamadığımı fark ediyorum.

enerjim var. Tüm enerjim tükendi ve ona yaslanmaktan başka çarem .

"Ölemezsin," diye mırıldanıyor Braxton bana karşı.

"Ben ölmedim," diyorum ona. Gerçekten öleceğimi düşünmeme rağmen bunu söylemedim.

Braxton başını kaldırıp arkasına bakar. "Teşekkür ederim." Onun kendisiyle konuştuğunu anlamamız hem benim hem de Ace'in bir saniyesini alıyor. Ace bir nefes verdi ve yere çöktü. Hâlâ elinde tuttuğu silahı yana bırakıyor ve iki eliyle yüzünü kapatıyor.

"Bana teşekkür etme," diyor iki avucunun arasında bıraktığı açıklıktan. "Çok uzun zaman önce yapmam gereken ama yapmaya korktuğum bir şeyi yaptığım için bana teşekkür etmene gerek yok."

Ne Brax ne de ben cevap olarak başka bir şey söylemiyoruz ve dakikalar sonra Abel ve Avalon daha önceki doktorla birlikte geri geliyorlar. Avalon odayı işaret ediyor, kolları malzemelerle dolu - gazlı beze benzeyen bir şey ve bir doktor çantası. Dr. Riviera duruma şöyle bir bakar ve açıkça yıpranmış ve sinirli görünmesine rağmen - çarpık gözlükler, garip açılarla dikilmiş saçlar, çenesinde ve kollarında çürükler - emirler yağdırmaya başlar. Odadaki cesetleri ustalıkla görmezden geliyor, ancak gözleri dehşet ve tiksinti karışımıyla üzerlerinden geçiyor. Sanırım o hâlâ bir doktor. Elinden geleni yapıyor, çalışmaya başlıyor.

Dean yaklaşır ve Ace'in yanına eğilir. Luc bir şeyler söylüyor ve Dean başını sallıyor. Dikkatlerini kardeşime çeviriyorlar ve üçü birlikte sessizce konuşuyorlar, sadece Leo'yu kelepçelemeyi bitiren Viks'e işaret etmek için duraklıyorlar. Doktor gelip Brax'ın karnını kontrol ederken dikkatim ona yöneliyor. Bıçağı dikkatlice çekip çıkarıyor ve Brax'ın gömleğini kaldırmasına yardım ediyorum.

Avalon doktorun çantasını yanına bırakır ve başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorar. Dr. Riviera çantasını karıştırırken malzemeleri saymaya başlar ve Avalon Abel'e dönmeden önce başını sallar. Telefonunu çıkarmış ve bir kez daha kulağına dayamış, hattın diğer ucundaki kişiye emirler ve talepler yağdırmaya devam ediyor.

"Hayati organlardan hiçbirini vurmamakla iyi iş çıkardınız," dedi Dr. Riviera Brax'ın yarasını temizlerken şöyle diyor. "Şanslıydın."

"Şans değildi," diye yanıtlıyor Brax, gözleri benim üzerimde.

"Ödümü kopardın," diyorum ona.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Hislerimiz karşılıklı, Ateş Kuşu."

"Belki de gelecekte kaçırılmamaya ve işkence görmemeye bakmalıyız, ha?" Avalon yardımsever bir şekilde söylüyor.

Üçümüzden uzaklaşırken bile başımı sallıyorum. Yine de nereye gittiğine bakmıyorum. Önümdeki adama odaklanmış durumdayım. Dr. Riviera adamın yan tarafına birkaç dikiş atmayı bitiriyor ve bana doğru ilerleyerek kaburgalarımı, çürüklerimi ve elimi kontrol ediyor. Daha önce yerinden çıkmış parmaklarımı birbirine bantlıyor ve birkaç hafta sonra kontrolden geçtikten sonra bandı çıkarabileceğimi söyleyip diğerlerine geçiyor.

"Buraya gel," diyor Brax, beni kendine doğru çekerek. Ben de geldim. Kana bulanmış halılar ya da odanın etrafına saçılmış üç ceset umurumda değil. Hiç çekinmeden Braxton'ın kucığına sürünüyorum ve etrafımızdaki dünya bir hareket telaşına kapılırken başımı omzuna yaslıyorum. Daha fazla insan -daha önce hiç görmediğim insanlar- çağrılıyor. Cesetler dışarı taşınıyor. Viks, Dean ve Ace konuşuyor ve Leo da yakınlarda bir yerde dinliyor.

"Şimdi ne olacak?" Sonunda sordum.

"Ölümsüzlerin olduğu yerde bir boşluk kalacak," diyor.

"Bu şekilde yok olamaz," diyorum ona. "Çok fazla tahribata yol açacak."

O da başıyla onaylıyor. "Haklısın."

"Peki, planın nedir?" diye sordum.

Bakışları odanın diğer ucundaki Ace'e yöneliyor. "Sana kardeşinin yaşamasına izin vereceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sorar.

"Öyle mi?" Merakla ona bakıyorum.

Brax, "Kendini kanıtlaması gerekecek," diyor. "Undead'in yönetimini Ace'e devredeceğiz. O bizim için çalışacak."

Bunu düşündüm. Sonlara bakarsak, bu en iyi seçenek. Ace istediği gibi organizasyondan kurtulamayacak ama hayatta olacak ve ... şey, sorumlu olmak daha önce bilmediği bir özgürlük türü olacak. Yani, en azından bu da bir şeydir.

"Demek Hortlaklar'ı ele geçiriyorsun," diye düşünüyorum yüksek sesle. Brax iç geçiriyor ve yanağına bastırıldığı göğsünde bunu duyabiliyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum. "Yaptığın şey bu, değil mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

Kaşlarını indiriyor ama başını sallıyor. "Evet, özünde öyle," diye kabul ediyor. "Yine de bu saçmalık gibi gizli bir operasyonla ne yapacağımızı kim bilir." Odanın etrafını işaret ediyor ve sonra inliyor.

"Çok şey yapabilirsin," diyorum ona. "Zaten arka planda çalışmaya alışık değilsin. Bunu başka bir iş olarak düşün. Sahip olduğun başka bir bağlantı."

Gözleri benden ayrılıp odanın diğer ucuna gidiyor. Dikkatinin yönünü takip ediyorum ve Dean, Luc ve Ace'e baktığını fark ediyorum. "Undead artık Eastpoint'in iş listesinde," diyor sessizce. Ses tonuna bakılırsa, durumdan rahatsız olmaktan çok eğleniyor gibi görünüyor.

"O kadar kötü mü?" Soruyorum.

Brax'ın bakışları bana dönüyor. Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Hayır," diyor. "Ama normal olmayı biraz daha zorlaştırıyor."

"Normal mi?" Tekrar ediyorum. "Ne zamandan beri normalsin?" Gülüyor ve sonra eli karnının yan tarafına kenetlenince inliyor. "İyi misin?" Uzanıp ellerimi onun üzerinde gezdirerek soruyorum. "Kalkmalı mıyım?"

Parmakları beni sıkıyor ve başını sallıyor. "Asla," diyor. "Sakın kımıldamaya kalkma."

"Seni incitmek istemiyorum," diyorum.

Hırlıyor ve bu yanlışı - sesin bedenime yaptığı şey kesinlikle içler acısı. İşte buradayız, bıçak yarası yeni sarılmış. Odadan cesetler taşınıyor ve o kadar çok kaos var ki inanılır gibi değil ve yine de ondan gelen küçük, derin bir sesle amım sırlıklam oluyor. Kalçalarım birbirine yapışıyor.

"Yapma bunu," diye .

Braxton karnını serbest bırakıyor ve bana doğru uzanıyor, büyük bir eli bir uyluğuma kenetleniyor, parmakları etime batıyor. "Neden?" diye soruyor, bana doğru eğiliyor ve uyarılmışlığının kanıtlarını hissetmeme izin veriyor. Sadece sert değil, *hâlâ* sert. Önceden beri. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Burası yeri değil," diyorum ama sesim nefes nefese çıkıyor.

Kendini bana sürüyor. "Sana zaman vereceğim Firebird, ama iyileştikten sonra yirmi dört-yedi seninle olacağım. Hazırlıklı ol."

"Tamam," diyorum, ona daha da sokularak. "Bana ne istersen yapabilirsin Brax. Senden korkmuyorum."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Ona gülümsüyorum. "Sanırım bana yaptığın kötülüklerden hoşlanmayı öğrendim."

"Seni ağılattığımda bile mi?" diye soruyor.

Yüzümü ona doğru kaldırıp dudaklarımı uzatıyorum ve o da hiç tereddüt etmeden dudaklarımı alıyor. Ağız açılıyor ve dişleri alt dudağımı ısıyor, doğrudan içime bir elektrik gönderiyor. "Beni ağılattığımda bile," diye kabul ediyorum. "Bunu hayatımın sonuna kadar yapacağına söz verdiğin sürece."

Braxton öpücüğünü geri çekiyor ve bana bakıyor. "Seni yanımda istiyorum," diye itiraf ediyor. "Eastpoint'te. Senden uzak kalmak istemiyorum. Benim yanıma taşınmanı ve benimle yaşamayı istiyorum."

Dudağımı ısıyorum ve sözlerinin midemi nasıl hoplattığını göstermemeye çalışıyorum. Evgenia kafamın arkasında mırıldanıyor. İçimdeki çılgın sürtük bu adamı seviyor. Onun için o kadar ileri gittik ki, bu delilik. Ben deliyim. Her nasılsa, hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Ben üniversiteli tipte bir kız değilim," diyorum ona. "Hiç futbol maçına gitmedim ya da benim yaşımdaki diğer kızların yaptığı şeyleri yapmadım. Sadece hayatta kaldım. Sen normal değilsin ama öyle görünmeye çalıştığını biliyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Başını sallar. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye yanıtlıyor. "Tek yapman gereken evet demek."

"Ya evet demek istemezsem?" Ben soruyorum.

Parmakları sıkışır. Gözlerine ıstırap girer. "Firebird..."

"Sakin ol, Brax," diyorum gülerek. "Sadece seninle dalga geçiyorum." Bir hırıltı daha göğsünü dolduruyor. Kalçalarımı daha fazla ıslaklık kaplıyor. İnliyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Dur," diye yalvarıyorum.

"Asla," diye söz veriyor. Braxton bir kolunu bacaklarımın altına, diğerini de sırtıma doluyor. Niyetini anlamama fırsat vermeden beni yerden kaldırıyor; karnındaki yaraya rağmen kollarında beni taşıyor.

"Brax!" Şak diye söyledim. "O dikişlerin sağlam olmadığına eminim!" "Doktor iyi," diye cevap veriyor.

"Ve ben iyiyim."

"Taşınıyoruz." Dean'in ifadesiyle başım dönüyor. Otomatik olarak kollarım Braxton'ın omuzlarına dolanıyor. Ace dikkatlice yerden kalkıyor. Avalon ve Abel odanın içinde dolaşmaya başlıyor, yeni gelenleri tüm bu çilenin geride bıraktığı pisliği temizlemeleri için yönlendiriyorlar.

"Buraya ne olacak?" Ace yanıma soruyor.

Brax, "Orayı yakarız," diye cevap veriyor. Artık Ace'in yakınlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aksine, Ace'e sert bir ifadeyle bakıyor. Aynı şey bir çalışana da önerilebilir. Sanırım... çünkü Ace şu anda öyle. "Tüm kanıtları sil ve yoluna devam et. Bu bina zarar görecektir ama Kincaid muhtemelen peşimizden gelmeyecek. Paçayı kurtardığını düşünecektir."

Ace, "Ona hiçbir şey yükleyemezsiniz," diye katılıyor. "Sadece kayıp bir mal gibi görünecek."

Brax başını sallar.

"Peki ya o?" Ace Leo'yu işaret ediyor. Benim dikkatim de ona yöneliyor.

Ve Hades'in ölümünden beri ilk kez konuşur. "Beni öldürmek zorunda kalacaksın," der.

Brax kaşlarını çatı. Adamdan bana doğru bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana. "Onun ölmesini mi istiyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hades'e karşı gelmedi," diyorum, "ama bana çok daha kötüsünü de yapabilirdi ve yapmadı."

Brax Leo'ya kara bir bakış fırlatır ama bir süre sonra sadece başını sallar ve koridora doğru ilerlemeye başlar. "Ace, artık Hortlaklar' sen sorumlusun. Onunla nasıl başa çıkacağın sana kalmış."

"Sen ciddi misin?" Ace sesleniyor.

Brax merdivenin başında duruyor ve beni kollarına alarak geri dönüyor. Beni göğsüne doğru kaldırıyor. "Bir yeraltı suç ve yolsuzluk dünyasını yönetmekten daha önemli işlerim var," diye cevap veriyor. "Dean, Abel ve ben yeni patronlarıyız ama Hades'in aksine güç aramamıza gerek yok."

Tabii ki hayır, onu sıkıca tutarken düşünüyorum.

Braxton gibi adamlar için güç, aranması gereken bir şey değildir. Onlara -ona- nefes almak kadar doğal gelir.

Braxton son sözünü söyledikten sonra bana döndü ve ikimiz merdivenlerden aşağı indik. Beni en alt kata kadar taşıyor ve ön kapıdan dışarı çıkarıyor. Başımın üzerindeki karanlık gökyüzü ve sonbahar esintisinin hafif serin havası yüzüme çarpıyor. Braxton'ın yumuşak ve dikkatli adımlarıyla bacaklarım ileri geri sallanırken başımı yukarı kaldırıp yıldızlara bakıyorum.

"Biliyorsun..." Kendimi şöyle derken duyuyorum. "Seni hiç beklemiyordum."

Yürüyüşün sonuna ulaştığında Braxton'ın adımları yavaşlar. Bakışları aşağıya dönüyor ve başı gökyüzünü kapatıyor. "Ben de seni hiç beklemiyordum," diye yanıtlıyor.

Luda Anne'nin bir zamanlar bana söylediği bir Şeyi hatırlayıp gülümsüyorum. *en güzel Şeyler beklemediğin Őeylerdir*, demişti. Benden, bana olan sevgisinden ve hep isteyip de türlü sahip olamadığı kızı olduğumdan bahsediyordu ama Şimdi bu sözleri başka Şeylere de uygulayabileceğimi düşünüyorum.

Parmaklarım Braxton'ın boynunun arkasında sıkılaşıyor ve hızlı bir öpücükle ağzımı onunkine bastırarak doğruluyorum. "Güzel," diye fısıldıyorum ona karşı. "Beklenmeyi beklemeye devam et."

İçimden bir ses birbirimizden alabileceğimiz tek Şeyin bu olduğunu söylüyor; beklenmedik bir Şey.

CLOVER

3 haftalar sonra.

SICAK BİR VÜCUT ÇARŞAFIN ALTINDAN KAYIYOR, AMA BEN O KADAR KAYBOLMUŞUM KI o kadar keyifli bir rüya görüyorum ki, neredeyse hiç aldırmıyorum. Uyluklarım birbirinden ayrılana kadar gerçekten uyanmaya başlamıyorum, ama gerçek dünyanın yüzeyine çıkmak için savaşmayı başardığımda çok geç oluyor.

Braxton'ın dili klitorisimde gezinirken haykırıyorum ve kalçalarımın arasına girerek omuzlarını dizlerimin arasına sıkıştırıyor, böylece kaçacak yerim kalmıyor. Benden irkilmiş bir çığlık yükseliyor ve dilini ulaşabildiği kadar amıma sokarken avuç içimi baş tahtaya vurarak *güm* diye bir ses çıkarıyorum. Yeni iyileşmiş kırık parmaklarım keskin hareketle ağrırken irkiliyorum ama vücudumda yaylanan zevk, küçük acının hızla kaybolmasını sağlıyor.

Sırtım eğildi. Bedenim titriyor. Görüşümün kenarları griye dönüyor ve soluyor. Dün gece uyumadan önce üzerime bir şeyler giymem gerektiğini biliyordum ama o zaman bu yeni ve heyecan verici şekilde asla uyanmazdım. Bir kez daha derinlere dalıp ıslaklığımdan alabildiği kadarını emerken ayak bileklerimi sırtına yaslıyorum.

Uyanmak hiç bu kadar lezzetli ya da kirli hissettirmemişti. Bir yıl önce kendimi asla böyle hayal edemezdim - kalçalarımın arasına kendini gömen devasa bir . Başparmakları amımın dışına bastırıyor, beni dikkati için açıyor. Heyecanım kayboluyor. Aynı nefeste hem çok fazla hem de yeterli değil. Ben-

Çok gürültülü. Özellikle de Kule'de olmadığımızı düşünürsek. Carter malikanesindeyiz ve yalnız değiliz. Bu duvarların içinde yaşayan insanlar var, ama kendime engel olamıyorum. Duramıyorum.

Beni nasıl bağırttığını duyuyorlarsa, kendi işlerine baksınlar.

Bir elim yatak başlığında, serbest elimi sırtının üst kısmında gezdiriyorum, parmaklarımı başının arkasındaki güçlü, koyu renk saç tellerine gömmeden önce kaslarının dokunuşumla nasıl kasıldığını ve gevşediğini hissediyorum.

"Oh lanet olsun..." Klitorisime dönüp, küçük sinir demetini dudaklarının arasından ağzına çekerken inliyorum, ta ki Tanrı'ya yemin ederim ki şimşek etrafıma odaklanmamı sağlayamayana kadar. Oda kayboluyor. Bacaklarımın arasındaki adamın beni zorladığı duygular dışında her şey uçup gidiyor. "Brax!"

Boğazının arkasından mırıldanıyor, ismini haykırmama bir cevap, ama tek yaptığı zaten aşırı hassaslaşmış klitorisime karşı yankılanmaya hizmet etmek. Gözlerime su doluyor ve ciğerlerimden buharlaşıp gitmiş gibi görünen nefesi solurken yanaklarımdan aşağı sızıyor. Nefes üstüne nefes alıyorum ama hiçbirisi yeterli gelmiyor. Oksijen yok. Hepsi gitti - tıpkı akıl sağlığım gibi odadan çalındı.

Braxton beni yiyip bitirirken nefes alamıyorum. Sanki görünmez, hayalet bir el boğazıma yapışmış, içimdeki son hava damlasını da sıkıyor. Nefes nefese kalıyorum, onun bakımlarının ve kavrayışının altında kıvranıyorum. Dili merkezimi yalıyor, ıslaklığımın içinde dönüyor. Benimle oynuyor, beni uçurumun kenarına sürüklüyor ama sonra geri çekiyor.

Boğazımdan bir inilti çıkıyor. *Pislik*.

Sanki içimden geçenleri duyabiliyormuş gibi, Brax'ın dudaklarının, dişleri klitorisimin üzerinde gezinirken başı öne doğru hareket etmeden hemen önce iç uyluğuma doğru seğirdiğini hissediyorum.

Orgazmım bir yük treninin tüm incelikleriyle içime çarparken iç kaslarım kasılıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve bir çığlık yükseliyor. Parmaklarım kafa derisinin arkasında kenetleniyor. Muhtemelen onu tırmaladığımı biliyorum ama duramıyorum ve amıma karşı inlediğini hissettiğimde, onun da bundan hoşlandığını anlıyorum.

Gaz çıkarmanın verdiği rahatlamadan kurtulmaya fırsat bulamadan yüzüstü dönüyorum. Braxton'ın avuçları kalçalarımın üzerinde kayıyor. Geri uzanmak istiyorum, onu durdurmak ve

O iyi. Elim bıçaklandığı yerdeki kızgın çizgiyi sıyrıyor. Yine de parmaklarımı uzaklaştırıyor ve bir sonraki nefeste içime giriyor.

Aleti tam amıma giriyor ve yüzüstü yatağın başlığına itildiğimde çığlık atıyorum. "Sıkı tut," diye homurdanıyor omurgama karşı ve başka seçeneğim kalmayınca tutuyorum.

Parmaklarımı yatağın başına kilitlediğimde, çekiliyor ve tekrar içime giriyor. İkimiz de dizlerimizin üzerindeyken, siki amıma girip çıkarken, iç bacaklarımdan çarşaflara sızan ıslaklık ve odayı dolduran kesinlikle sapkın seslerle, muhtemelen çılgın hayvanlar gibi görüldüğümüzü biliyorum. Tüm vücudum bir bağımlının beklentisiyle onun itişlerine karşılık veriyor.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Beni tekrar tekrar doldururken inliyorum. Elini kaldırıp ağzımın etrafına sıkıştırıyor, homurdanarak içime girerken çığlıklarımı durduruyor ve sikini amımın iç duvarlarına sürtüyor. Nefes almaya çalışıyorum ama o beni bundan alıkoyuyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Diğer eli boğazıma dolanıyor ve sıkıyor. Ellerim otomatik olarak yatak başlığını bırakıyor ve ben can havliyle tutunurken onun ön kollarına doğru ilerliyor. Bana izin verdiği oksijen eksikliğine rağmen, itişleri hiç durmuyor. Nazik de değiller. Sert ve hızlı kalıyorlar. İçime doğru güçleniyor, beni ele geçirilmiş bir adam gibi beceriyor.

Umarım öyledir. Benden başka kimse tarafından ele geçirilmemesini istiyorum.

"Hoşuna gitti mi Firebird?" diye soruyor nefes nefese. "Beni içinde hissetmek hoşuna gidiyor."

Sözlü olarak cevap veremediğim için sarsak hareketlerle başımı sallıyorum. Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından aşağı süzülüyor. Karnımın içinde patlamaya hazır başka bir orgazmın yaylandığını hissedebiliyorum. Devralmaya hazır. Orada, ulaşamayacağım bir yerde.

"Sana böyle sarılmama ne dersin?" diye soruyor, parmakları yüzüme, tam dudaklarımın üzerine girerken bile boğazımı daha sert sıkıyor. "O kadar çok seviyorsun ki böyle mi istiyorsun? Hava olmadan mı? Beni nefes alma ihtiyacından daha mı çok seviyorsun?"

. Siktir, . Tekrar başımı sallıyorum.

İnliyor ve kendini içime iterken durgunlaşıyor. Karnıma sıcaklık doluyor. Islaklık içime girerken içgörülerimin kasıldığını ve serbest kaldığını hissedebiliyorum. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans etmeye başlıyor. Oh, Tanrım. Oh, lanet olsun. Boşalacağım.

Aynen böyle, hava yok. Klitorisimde hiçbir his yok. Etrafımdaki dünya kenarlarından griye dönerken sadece onun içimde kendini serbest bırakması. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece olmasına izin veriyorum. Bedenim onunla karşı sarsılıyor. Karşı koymam gerektiğini biliyorum. Mantıken, akli başında her insan karşı koyardı.

Ama yapamam. Yapmak istemiyorum. Nefesimi ciğerlerimden çalmasına izin veriyorum ve şimdiye kadar bulunduğum en karanlık yere batıyorum.

İronik bir şekilde, aynı zamanda en güvenli olanıdır.

Dakikalar sonra olabilir, saniyeler sonra olabilir -zamanı algılama yeteneğim kesinlikle çarpık; tek bildiğim, Brax sonunda amımdan çıktığında, boğazımı nazikçe serbest bırakıyor ve tekrar içeri girerken nefes nefese kalıyorum. Boğazım yanıyor ama sorun değil. Beni yavaşça yatağa geri indiriyor ve omurgam yatağa çarpana kadar beni ters çeviriyor ve üzerime eğilip karnımı öpüyor. O kadar rahatlamışım ki elektrik çarpmasından başka hiçbir şey beni tekrar geremez.

"Ee," diye mırıldanmayı başarıyorum sonunda, sesim öncekinden daha kısık çıkıyor, "uyandırma çağrısı da neyin nesi?" İki elimle saçlarını düzeltiyorum, hepsini geriye itiyorum ki yüzünü net bir şekilde görebileyim, o üstüme çıkarken, alt bedeni üstüme çökerken bile çenesiyle göğsümün alt tarafını dürtüyor.

"Acıkmıştım," diye sırtarak yanıtlıyor. "Ve senden başka hiçbir şey beni doyuramazdı."

Kıkırdıyorum. "Şampiyonların kahvaltısı."

Brax başını çevirip göğsümün yan tarafına bir öpücük daha kondurduktan sonra yukarı doğru ilerliyor ve ben de kendimi açarak kalçalarının benimkilerin arasına girmesine izin veriyorum. Sabun ve şampuanının deniz meltemi kokusunu içime çekerek onu kendime doğru bastırıyorum. Göğsümde garip bir sıcaklık oluşuyor. Hâlâ biraz tedirginim. Ait olduğum yerin burası olduğu hissi. Bu adama. Beni en önemli insanı, önceliği olarak gören .

"Ne düşünüyorsun?"

Braxton'ın sorusu içimden dürüst bir cevap çıkmasına neden oluyor. "Seni ne kadar sevdiğim hakkında," diyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve dirseklerinin üzerinde yükselip ruhumu delen gözlerle bana bakıyor. "Ben de seni seviyorum Ateş Kuşu," diyor.

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Biliyorum."

Brax eğiliyor ve ben başımı geriye atıp öpücüğünü beklerken gözlerim kapanıyor. Ne yazık ki, tam öpücüğü alacakken, o sinir bozucu

ve kulakları yırtan bir telefon sesi odanın içinde yankılanarak bu samimi anı bozar.

"Ugh." Başım tekrar altındaki yastığa çöküyor. Brax hırlıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. "Brax," diyorum o ağzımın kenarını yalarken, "çağrı."

"," diyor, dili ağzımın içine kayıyor.

Deniyorum. Gerçekten deniyorum ama arama kesilir kesilmez bir başkası geliyor. Arayan her kimse kararlı. Üçüncü durup başlamada Brax sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve kendini benden uzaklaştırıyor.

Duraklıyorum, kollarım eskiden onun olduğu yerde yukarı doğru kalkıyor ve homurdanarak kollarımı tekrar yatağa bırakıyorum. Daha fazla sabah nooky için çok fazla. Bir elimi yüzümde ve saçlarımda gezdirip koyu renkli telleri yüzümden uzaklaştırdıktan sonra doğrulup yatağın kenarına geçiyorum, eğilip onun atılmış tişörtlerinden birine uzanıyorum.

"Kim o?" Braxton öbür ucuna, telefonunun şifonyerin üzerinde durduğu yere doğru fırlarken soruyorum. Telefonu eline aldı ve bana cevap vermeden cevap verdi.

"Bu iyi olsa iyi olur," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıp parmak uçlarıma doğru uzanıyorum, göğüslerimi gömleğinin ince kumaşına bastırarak kadar sırtımı kamburlaştırıyorum ama Braxton'ın dikkati tamamen hattın diğer ucundaki kişide. Merakımdan tekrar yere çöküp odanın diğer ucuna doğru . Yüzündeki şaşkınlık ve öfke ifadesini fark edince kaşlarımı çatıyorum.

"Brax?" Yaklaştıkça sesi daha iyi tanıyorum; diğer uçta bağırıp çağırıyor ve küfürler savuruyor.

Braxton bana bakıyor ve sonra telefonu kulağından çekip hoparlöre basıyor ve Luc'un sesinin odayı doldurmasına izin veriyor.

"-Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi olur, Smalls," diyor, "çünkü hepsini geri çağırıyorum. Her şeyi. Sen ve adamların için yaptığım her şeyi. Her iyiliği."

"Ne oldu?" Soruyorum. Sesi hiç duymadığım kadar öfkeli ve Luc'u diğerleri kadar iyi tanımasam da Braxton'ın yüzündeki şaşkınlık bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor

-Bu normal bir davranış değil.

Luc beni duyarsa sorumu duymazdan geliyor. "Rylie'yi istiyorum," diye bağırıyor. "Buradan St. Augustine'e kadar tüm güvenlik kameralarında onun kışının görünmesini istiyorum. I

kayıtları istiyorum. Undead'ini istiyorum, o şaibeli maaş bordronda ne kadar adam varsa, Smalls. Seni. Borçlusun. Bana."

"Kincaid," diye bağılıyor Braxton, onu durdurarak. "Bağırmayı kes ve bana doğruyu söyle. Ne oldu lan?"

Brax ve benim karşılıklı bakıştığımız kısa bir sessizlik anı oluyor. Gerilim yardımcı olmuyor. Ölümsüzler olamaz, Luc onları soruyorsa olamaz. Başka ne olabilir? Böyle davranmasına ne sebep olabilir?

Bir süre sonra Luc nihayet konuşur. "Televizyonunuzu açın," diyor.

Brax kaşlarını çatıyor ama hareket etmemi işaret ediyor. Yatağın ucundan kumandayı alıp dönüyorum, duvara monte edilmiş büyük düz ekrana doğrultuyorum ve güç düğmesine basıyorum. Hemen bir haber kanalı açılıyor ve birkaç itfaiye aracını ve büyük bir yangının ana hatlarını gösteriyor.

Gerçek binadan geriye çok az şey kaldı. Sadece yarısı yanmış sütunlar ve bir zamanlar çok büyük olan yapının kalıntıları. Ekranın önünde bir kadın dururken, kahverengi saçları görünmez rüzgarda dalgalanıyor ve elinde bir mikrofon var. Anlamıyorum. Brax'a dönüyorum, ama gözleri esrarengiz bir rahatsızlık maskesiyle ekrana kilitlenmiş.

Luc, "Birileri dün gece Kincaid malikânesini yakmış," diyor ve gördüklerimiz sonunda canlanıyor. "Bizi işaretlediler ve tüm dünya bunu biliyor."

Tekrar televizyona dönüp itfaiyecilerin ve polisin enkazın üzerinde ilerleyişini ve kadının olayları aktarışını izliyorum.

"Bu bir kundaklama," diyorum.

Braxton bana bakıyor ve eli yan tarafıma dokunduğunda, beni neredeyse koruyucu bir şekilde daha yakına çektiğini hissedince şaşırıyorum. "Hayır," diyor. "Bu daha kötü."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Yüzü kararıyor. "Bu bir savaş."

EPILOG

MICKI

Benzinin keskin, buruk bir kokusu var. Elimdeki tenekeyi ters çevirip bokun bembeyaz kanepeye ve maun sehpanın üzerine dökülmesine izin verdiğimde burun deliklerimi yakıyor. Bu, son otuz dakika içinde Kincaid malikanesinde sürüklediğim üçüncü teneke kutu. Daha fazla kullanabilirdim ama buraya gelirken uğradığım benzin istasyonu boktan bir yerdi ve tezgâhtaki sivilce suratlı genç kız kirli camlardan bana rahat edemeyeceğim kadar uzun süre bakıyordu. Ayrıca, üç tanesi burayı aydınlatmak için fazlasıyla yeterli olacaktır.

Kutuyu kaldırıp çalkalıyorum, hâlâ dörtte biri kalmış. Ön kapıya kadar gitmeye yetecek kadar. Dönüp yürümeye başladım. Pis kokulu bok, paha biçilmez mermer fayansların üzerinden geçiyor, halılara ve bir zamanlar çok iyi tanıdığım evin pahalı tasarım mobilyalarına siniyor.

On yıl önce, Thomas Kincaid'in yattığı kadının kızıdan başka bir şey değilmişim gibi o kapıdan içeri girmiştım. Metresi. Onun fahişesi. Gerçi o zamanlar bunu bilmiyordu. Kendini onun sevgilisi, kız arkadaşı olarak hayal etmişti. *Ha*. Böyle adamların kız arkadaşı olmaz. Onların malları vardır ve o, kendisinin de onlardan biri olduğunu fark edemeyecek kadar saftı.

Ön koridorda ilerlerken topuklarım sert zemin üzerinde tıkırdıyor, ön kapının hemen içindeki küçük bir masanın önünden geçerken duraklıyorum. Çoğunun karşısında resmedilen adama karşı dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor.

Thomas Kincaid kalabalıkların önünde duruyor, el sıkışıyor, bebeklerin başını öpüyor ve ödülleri kabul ediyor. Mükemmel görünüyor,

zengin bir hayırsever. Diğerlerine benzemeyen tek bir resim var ve masanın üzerine eğilip artık boş benzin bidonunu yere bırakırken uzanıp onu en uzak köşeden alıyorum.

Bu fotoğraftaki yüz Kincaid Senior'unkine benziyor, ama daha yumuşak, daha nazik ve çok daha çekici. Fotoğrafi dikkatlice çıkarabilirdim ama son birkaç haftadan sonra -hatta son birkaç yıldan sonra- dikkatli olmak hissettiklerime hiç olmadığı kadar uzak. Bunun yerine, ön camın düz kısmını masanın köşesine çarparak tamamen parçalanmasını sağlıyorum. Sonra, içine uzanıp resmi soymadan önce küçük parçaları ve kırık parçaları silkeliyorum. Kenarları solmuş ve bu resmi buraya koyanın Thomas olmadığına dair en ufak bir şüphem yok.

Belki hizmetçisiydi, belki de bir zamanlar evlendiği kadındı - çoktan gitti, biliyorum. Akıllı kadın. Bunun için onu suçlayamam. Yine de bunu da yanında götürmeliydi. Onu burada yaşayan -daha doğrusu, burada *yaşayan* demeliyim- canavardan kurtarabilirdi. Çünkü bu geceden sonra hiç kimse bu evde yaşayamayacak. Ve burada yaşanan dehşeti kimse bilme bile, Thomas Kincaid'in bir düşmanı olduğunu bilecekler. Güvende olmadığını bilecekler ve o da bilecek.

Çerçeveyi camın arasına bırakıyorum ve ön kapıya doğru dönüyorum. Resmi bir kez ikiye katlıyorum, sonra bir kez daha katlayıp sütyenimin ön kısmına sokuyorum. Topuklu ayakkabılarımın tıktırtısı evin yerinde yankılanıyor; tıpkı evin sahibi olan şerefsiz kadar içi boş.

Thomas Kincaid beni kullanabileceğini ve sikebileceğini mi düşündü? Onun için gelemeyecek kadar zayıf olduğumu mu düşündü? Yanılıyordu. Bir zamanlar oğlunu sevmiş olmam umurumda değil. En iyi arkadaş olmamız umurumda değil. Bunların hepsi bir ömür önceydi. Gençken, etkilenebilirken, zengin ve güçlülerin yöntemlerine karşı safken.

Aşkını yeniden alevlendirmek için değil, hayatımı mahveden adamı yok etmek için buradayım.

Ön kapının hemen dışında duruyorum ve geri dönüyorum. Sütyenimin diğer kabından bir paket kibrit çıkarıyorum, tek bir çubuk çekiyorum, kutunun kenarına vuruyorum ve çıkan aleve . Bu kadar gaza bu kadar yakın olmak tehlikeli; topuklarımın dibinde olduğunu ve yanlış bir hareketin beni tutuşturabileceğini biliyorum.

Bir parçam bunu istiyor, sadece yanmak istiyor. Ateşin ruhu temizlediğini söylerler, ama ben o kadar karanlık, o kadar kirliyim ki

beni kurtaracak bir şey yok. Gerçeği biliyorum - Thomas Kincaid beni iliklerime kadar kirletti ve lanet olası bir mucize dışında hiçbir şey beni tekrar temiz hissettiremez.

Zihnimde dönüp duran intihar düşüncelerine rağmen, intikam öncelik kazanıyor. Merdivenlerden inip araba yolunun kaldırımına çıkıyorum. Tek bir nefesle, yanan kibriti ön verandaya fırlatıyorum. Kibrit ön kapıya doğru yuvarlanıyor ve bir anda ateş canlanıyor. Küçük bir şey ama ben orada durdukça daha da büyüyor.

Bir evi yakmanın bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim, ancak evi tamamen tüketmesini engellemek için kurulan alarmları veya güvenlik sistemlerini devre dışı bıraktığımdan emin oldum. Kendime bu kadar çok zaman ayırmanın ve beni eğlendirecek bu kadar çok kaynağa sahip olmanın bir faydası da ; her şeyi ve her şeyi öğrenebiliyordum. Bu suçları nasıl işleyeceğimi ve onlardan nasıl kurtulacağımı tam olarak öğrenebildim.

Evin yan tarafına doğru yürüyorum, evi çevreleyen çok sayıdaki geniş pencereden birine rastladığımda sık sık duruyorum. Yere göz atıyorum ve bir taş buluyorum, elime alıyorum, tartıyorum ve sonra dönüp lanet olası bir beyzbol ligi şampiyonunun tüm gücüyle fırlatıyorum. Pencereye çarpıyor ve cam içeriye doğru kırılıyor, içerideki yanan zeminde paramparça oluyor. Daha fazla kibrit atıp süreci hızlandırıyorum. Odaları ateşe veriyor ve alevlerin yayılmasına yardımcı oluyorum, ta ki burayı kurtarmak için hiçbir şans kalmayana kadar.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdiğimde küller yüzümün etrafında dans ediyor. Beyaz ve gri lekeler yanaklarıma yapışıyor, kirpiklerime yapışıyor ve sırf yapabildiğim için önceden sarılmış bir esrar çekip kutuda kalan son kibritle yakıyorum, binadan uzaklaşıp zarar görmeden uzaklaşmadan önce onu da zaten kükreyen alevlerin içine atıyorum. Bir kızın güçlü bir adama ölümüne meydan okuması her gün olan bir şey değil; bu küçük bir kutlamayı hak ediyor.

Kincaid ailesinin malikanesini yakmak Thomas Kincaid'e gerçekten zarar vermeyecektir - böyle bir ucubeyi tekrar tekrar yenileyebilecek kadar zengindir. Benim içinse bu bir işaret.

Benim üzerimdeki terör ve güç saltanatının bittiğine dair bir işaret. Burası annemin onu becerdiği ev. Ölmeden önce tüm haklarını bana devrettiği ev. Belki de Thomas Kincaid gibi zengin bir adamın ona bakabileceğini düşündü.

Kızım. Belki de onu önemseyecek kadar sevdiğini düşündü ama ben gerçeği biliyorum. Thomas Kincaid sevme yeteneğine sahip değil.

Ama o tek bir duyguya sahip, beni bu kadar uzun süre bağlı tutan duyguya. Onun emri altında becerilmemi, onun isteğine göre kullanılıp atılmamı sağlayan duygu.

Artık bundan kaçış yok Thomas, diye düşünüyorum ot kokusunu içime ve ailesinin malikanesindeki yangının yükselişini izlerken.

Bundan daha fazlasını yakmayı planlıyorum. Onun tüm dünyasını yakmayı planlıyorum ve ancak zaman onu her zaman ait olduğu yere götüreceğim. Son altı yıldır beni kilitlediği yere.

Cehennem.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Clover ve Braxton'ın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Kitaplarını beğendiyseniz, lütfen [buraya](#) bir yorum bırakmayı unutmayın.

Micki ve Luc'un hikayesini nihayet öğrenmek için heyecanlıysanız, [buradan](#) bir kopyasını ön sipariş verebilirsiniz

Bu arada, Viks ve eşi Haley'nin yer aldığı *Sick Boys*'un ön kitabı *Forbidden Deviant Games*'e de göz atmayı unutmayın. Kitapları Eylül 2022'nin sonunda yayınlanacak. Kitabınızı [buradan](#) !ön verebilirsiniz

YAZAR HAKKINDA

Fantastik eserleriyle Lucinda Dark olarak da bilinen Lucy Smoke, İngilizce alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve kendi kendini yaratıcı ilan eden bir chihuahua'dır. Gezgincilik tutkusunu, kapak bağımlılığını ve yüzünü beslemekten hoşlanıyor ve insanların ona hediye olarak banyo bombaları vermeyi bırakmasını gerçekten umuyor. Banyolar çok çabuk soğuyor ve küvet jakuzi olmadığında reklamlarda gösterildiği kadar harika olmuyor.

Mükemmel milkshake'i bulmak için bitmek bilmeyen bir arayışta olmadığı zamanlarda, sevgili kürk bebeği Hiro, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde yaşıyor ve çalışıyor.

Gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Yazar grubuna katılmayı veya aşağıdaki bültenlerine kaydolmayı düşünün.

[Facebook Grup](#)_
[Bülteni TikTok](#)

AYRICA LUCY SMOKE/LUCINDA DARK TARAFINDAN

Çağdaş Seri:

Hasta Çocuklar Serisi

Yasak Sapkın Oyunlar (prequel)

Pretty Little Savage

Stone Cold Queen

Natural Born Killers

Kötü Karanlık Dinsizler

Kanlı Zalim Sapık Kanlı

Zalim Canavar

İntikamcı Çürük Kayıplar (yakında)

Iris Boys Serisi (tamamlandı)

Şimdi ya da Asla

Güç ve Seçim

İnanç Sıçraması

Kalbimi

Çaprazla Sonsuza

Kadar ve Daima

Iris Boys Serisi Boxset

The *Break* Serisi (tamamlandı)

Break Cilt 1

Break Cilt 2 Break

Serisi Koleksiyonu

Çağdaş Bağımsızlar:

Zehirli Cennet İfadesi

En Çılgın Hayaller

Criminal Underground Serisi (Paylaşılan Evren Bağımsızları) Sweet

Possession

Scarlett Thief

Uğursuz Nişan

Fantezi Serisi:

Twisted Fae Serisi (tamamlandı)

Kızıl Saray

Ayaz Mahkemesi

Gece Yarısı

Mahkemesi

Twisted Fae: Tamamlanmış Seri Boxset

Barbie: Vampir Avcısı Serisi (tamamlandı) Rest in

Pieces

Yürüyen Ölü Kız Küller

Küllere

Karanlık Maji Serisi

(tamamlandı) Talih Zalimden

Yana Kötüler Kutsanmıştır

Taç Çarpıktır

Kral ve Yolsuzluk İçin

Yaşasın Ruhsuzlar

Nerys Newblood Serisi (tamamlandı)

Daimon

Nekroz Diriliş

Gökyüzü Şehirleri Serisi (Distopik)

Tartarus' Kalbi
unAldatmacanın Gölgesi
Hasarın Kılıcı
Savaş Köpekleri (yakında)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

